

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HUNTING SEASON

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

SHELLY
LAURENSTON

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Buluşma Birinci Kitap

Av Sezonu
Shelly Laurenston

Triskelion Yayıncılık
www.triskelionpublishing.com

Triskelion Yayıncılık tarafından yayınlandı www.triskelionpublishing.com

15508 W. Bell Rd. #101
, PMB #502, Surprise, AZ85374ABD

İlk e-yayın Triskelion Yayınları İlk e-yayın
Temmuz 2005

ISBN 1-933471-47-6
Telif Hakkı © Shelly Laureston 2005
Tüm hakları saklıdır.

Kapak resmi Triskelion Yayıncılık

YAYINCI NOTU: Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar
yazarın hayal gücünün ürünüdür. Herhangi bir benzerlik
yaşayan veya ölmüş kişiler, ticari kuruluşlar, olaylar veya yerler tamamen tesadüfidir.

Adanmışlık

CP'lerime. Zor bir geçiş döneminde bana yardımcı oldunuz ve sonsuza dek minnettar kalacağım. Devam eden desteğiniz, bana olan inancınız ve paha biçilmez zamanınız için teşekkürler.

Magnus Sürüsü hayranlarıma. Bu kitabı okuduğunuzda, siz çılgın kadınların benim için ne kadar büyük bir ilham kaynağı olduğunu fark edeceksiniz. Her gün beni güldürüyor ve aklımı başımda tutuyor. Evet, hepiniz başımın belasısınız ama başka türlü süsünü de istemezdim. Bu kitap her birinize ithaf edilmiştir. İyi eğlenceler.

Shel.

Önsöz

"Bulun onu!"

Onu ormana kadar kovaladılar. Koyu renk gözleri ve saçları olan esmer bir güzel. Haakon ve adamlarının onun için planları vardı, ama açıklığa varır varmaz ortadan kayboldu.

Adamlarını bir el hareketiyle susturdu. Muhtemelen tam önlerine saklanmıştı. Haakon gülümsedi. Onun tadını, çığlıklarını, merhamet çığlıklarını şimdiden hayal edebiliyordu. İstese de istemese de bu küçük dişiyi ele geçirecekti. Sonra da adamları ona sahip olacaktı.

Arkalarından gelen bir ses tüm grubun dönmesini sağladı.

Haakon kılıcının üzerindeki elini gevşetti ve kıkırdadı. "O sadece bir kuzgun, sizi aptallar."

"O bir karga."

Kızın sesini duyunca hep birlikte döndüler. Yıpranmış, yırtık giysileri ve kirli saçlarıyla karşılarında duruyordu. Kahverengi tenli olduğunu tahmin etti. Yağmalanan topraklardan birinden olmalı. Üremek için buraya sürüklenmiş. Yine de bunların hiçbiri onun güzelliğini gölgeleyemezdi. Belki de Haakon bunu saklayacaktı. Belki de paylaşmazdı. Paylaşmak zorunda değildi. Şu anda sahip olduğu güçle değil.

Elini ona doğru uzattı ve kısa süre önce keşfettikleri gizli mağaradan aldığı silahtan güç fışkırdığını hissetti. Bu güç onu cesur ve kendinden emin yapıyordu. Güç onu güçlü kılıyordu. "Bana gel, küçük kız."

Ona baktı. Artık onda herhangi bir korku görmüyordu. Belki de onu istiyordu. Belki de birlikte ne kadar eğlenebileceklerini fark etmişti.

"Bak," diye bağırdı adamlarından biri. Ama Haakon onu duymazdan geldi, önündeki kadına odaklanmıştı.

"Bak!" diye ısrar etti ikinci komutanı. Haakon iç çekerek adamlarının görüş alanını takip etti... ağaçlara doğru. Orada daha çok kuş vardı. Daha fazla Kargalar ve belki birkaç kuzgun sessizce onları izliyordu. Umurunda değildi.

Hâlâ ağaçlara bakıyordu, "Onlar sadece kuş, seni aptal. Kendine gel."

Adamların soluk soluğa kaldıklarını duydu ve bakışları önce onlara, sonra da kadına kaydı. Dev siyah kanatlar kadının sırtından yavaşça uzanırken istemsiz bir adım geri çekildi. Neredeyse onun kadar büyük olan bu kanatlar tıpkı bir karganın kanatlarına benziyordu.

Kadın sırtıttı. "Beni istemiyor musun, tatlı Haakon?" Kız onun adını biliyordu. Adını nereden biliyordu ki? O güne kadar onu hiç görmemişti.

"Avinla oyun oynama!" Haakon ve adamları başka bir kadın sesi duyunca hemen dönüp silahlarını çektiler. Bu sefer biraz daha yaşlı bir kadındı. Başka bir kanat takımı. "Bu... yakışksız," diye azarladı kadın.

"Neden adil olalım ki?" diye havladı kız. "Sence bana karşı nazik olur muydu?"

Olmazdı. Onu bu konuda temin edebilirdi.

"Ah!" Ağaçların gölgesinden çıkan bir başkası tersledi. "Zamanımızı boşa harcıyorsunuz! Odin'in savaşçıları bu gece geliyor ve benim de bol bol içip en azından birinin yatağımı ısıtmasını planlıyorum. O yüzden acele edin de gidelim."

"Oooh!" diye bir başkası tezahürat yaptı. "Kuzgunlar mı geliyor?"

Dişiler güldü. "Eğer benim istediğim olursa," diye söz verdi içlerinden biri.

Köyünün yaşlı kadınları günler öncesinden onu bu konuda uyarmışlardı. Mücevherli hançeri bulduğu mağaraya geri götürmesini emretmişlerdi. Ama o onlara gülmüştü. Ona bu kadar çok güç, bu kadar çok kuvvet veren ve hepsini bu kadar çabuk veren bir şeyden vazgeçmesini nasıl bekleyebilirlerdi? Birkaç gün içinde köyüne hükmetmiş ve çevredeki köylere de sahip olma planları yapmıştı. "Ama senin için gelecekler," diye fısıldadılar ona. "Ve bunu yaptıklarında, kimse sana yardım etmeyecek. Çünkü hiçbir şey bir Karga ve avı."

Köyündeki çoğu erkek gibi o da bir tanrıçanın acımasız savaşçılarıyla ilgili eski hikâyelere hiç inanmamıştı. Doğru, kana susamış Valkyrieler korkutucuydu ama onlar tanrıların kızlarıydı. Yine de efsaneye göre, ona böylesine soğuk bakan dişiler fazlasıyla insandı.

Bu kadınlar, eğer onlara böyle diyebilerseniz, Toplanma'ydı. Tanrıça Skuld'un kanatlı savaşçıları. Skuld'un yaşama döndürdüğü, daha önce ölmüş olan savaşçılar. Hâlâ insandılar ama biraz değişmişlerdi.

Onların kudretli kanatlarına bakarken, peşine düştüğü küçük olan önce saldırdı ve küçük yumruğunu yüzüne indirdi. Haakon, parçalanmış burnunu tutarken onun küçük cüssesinin muazzam bir gücü sakladığını hemen fark etti. Yapamadan önce

İyileştiğinde onu yere sermişti, tekmeleri ve yumrukları dövüştüğü tüm erkeklerden çok daha etkiliydi.

Adamlarının ölmekte olan çığlıkları kulaklarını dolduruyordu ama onlara yardım edemiyordu. Toplanma'nın onları parçalamasını engelleyemiyordu.

Adamlarını yok etmeleri uzun sürmedi. Uzun yıllar boyunca birçok savaşa katılmış sert adamlar. Hatta bazılarını dost olarak görüyordu. Ve bu nispeten genç kadınlar hepsini sadece saniyeler içinde öldürdü.

Yine de onu sona sakladılar.

Kovaladığı kadının küçük çıplak ayağını boğazına dayamışlardı. Ona vurmayı bıraktıklarından beri çektiği acı onları sıkılmışa benziyordu. İçlerinden biri yanındaki kınından sihirle yüklü hançerini çıkardı.

Bu hançer ona çok fazla güç vermiş ve aynı hızla bu gücü elinden almıştı.

"İşte." Kadın bıçağı ustalıkla ters çevirdi, böylece kız sapını kavrayabildi. "Çabuk yap. Temiz olsun. Sonra Hella onunla ilgilenebilir ve biz de gecemizi Odin'in Kuzgunları'na nasıl dileneceklerini öğreterek geçirebiliriz."

Kız başını salladı. "Nasıl isterseniz." Adamın üzerine çıktı ve göğsüne oturana kadar vücudunu alçalttı. Giysilerinin altında sıcak ve çıplaktı. Şehvetinin kokusunu alabiliyordu ama bu onun için değildi... öldürmek içindi.

"Köyündeki yaşlı kadınları dinlemeliydin Haakon- ve kılıcı tanrıçamıza geri vermeliydin. Şimdi bedelini ödemelisin."

"Sana Valhalla yok," diye alay etti bir diğeri, çoktan köye ve Kuzgunlara doğru ilerliyordu. Odin'in bu savaşçıları. Sanki Asgaard'da Odin'in sofrasındaki yerini kaybetmek kendisi gibi bir savaşçı için hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi konuşuyordu. "Seni eve götürecek Valkyrieler yok."

Kız üzüntüyle başını salladı. "Hayır. Senin için Valhalla olmayacak." Sonra da boğazını kesti.

Birinci Bölüm

Bin yıl sonra... New Jersey

Yetişkin bir adam kendini beşinci kattan aşağı atarken camlar kırıldı Pencere. Will Yager gözlerini kapadı ve kendini cam püskürmesinden korumak için başını çevirdi. Adamın kendini pencereden attığını biliyordu çünkü aklı başında her insan benzer bir durumda bunu yapardı.

David sert bir şekilde Yager'ın ayaklarının dibine düşerken adamın dairesinden gelen bir kadın sesi "Kaçabilirsin David," diye alay etti. "Ama biz seni bulacağız."

"Gitme, tatlım! Daha işim bitmemişti!" diye ekledi başka bir kadın sesi.

Ayaklarının dibindeki adam - "David," diye tahmin etti Yager- sürünerek uzaklaşmaya çalıştı. Adamın yere düştüğünde sırtının bir dal gibi kırılmamasının tek nedeni kısa süre önce çaldığı küçük eşyaydı. Yager ve ekibinin bir Cumartesi gecesi burada olmalarının tek nedeni de buydu.

İnsanlar neden tanrılardan bir şeyler çalmakta ısrar ederdi, Yager bunu asla bilemeyecekti. Aşağı uzanarak David'i boynundan yakaladı ve ayağa kaldırdı. "Tam olarak nereye sürünüyorsun, küçük adam?"

"Güven bana," diye kıkırdadı Yager'ın چراğı Mike arkasında. "Az önce kaçtığın kadınlardan çok daha iyiyiz."

Bu doğrudu. Topluluk kurtarma görevleri yapmaz, ihtiyacı olanlara yardım etmez ya da tanrıların siyasetine karışmazdı. Topluluk sadece tek bir tanrıya hesap verirdi. Skuld adında bir kadere, Peçeli Olan'a. Bir zamanlar canı sıkıldığında Valkyrie'lerle ata binen bir tanrıça olan Skuld geleceği bilir, ölüleri hayata döndürebilir ve bilgeliğe inanırdı. Toplanma'yı bin yıldan daha uzun bir süre önce, Yager halkı hala spor için manastırları yağmalarken yarattı. Odin gibi o da kendi savaşçıları istiyordu ama Odin'in aksine Skuld en iyi İskandinav soyundan gelmiyordu. Halkının çaldığı kızlardan seçti. Kızlar savaşçıların omuzlarına atılıyor ve hakkında hiçbir şey bilmedikleri yabancı bir ülkeye götürülüyordu. Mike muhtemelen bunu en iyi şekilde ifade etti, "Kuzgunlar Hitler Gençliği reklamı gibi görünürken, Kargalar Şu büyük boya kalemlerinden biri gibi."

Skuld Valkyrie'lerle birlikte at sürerken, öldürülenler arasından Valhalla'ya gidecek olanları seçerdi. Artık kendi savaşçılarını seçtiğine göre değişen bir şey yoktu. Hayatlarını onun hizmetine adanmak isteyenler için tek bir şartı vardı... son nefeslerini veriyor olmalıydılar.

Yager, David'in saçlarını sıkıca tutup kaçmasını engellerken, "Vazgeç küçük adam," diye emretti. Yager kimseyi kovalamaktan nefret ederdi. "Biz de sana hızlı bir ölüm vereceğiz. Yapmayacaklarına söz verebiliriz."

David başını salladı ama konuşmadı.

Bir kadın sesi sakince, "Neden burada olduğunu sormayacağım bile, Yager," dedi.

Güçlü kadın elleri omuzlarını kavrayıp onu Kuzgunların şüpheli güvenliğinden çekip çıkarırken David ciyakladı.

Yager acıyarak yüzünü buruşturdu. David bu transfer sırasında kesinlikle saçlarını ve kafa derisinin bir kısmını kaybetmişti.

"Bu bizimki, Yager."

Neecy Lawrence. Jersey Crows'un ikinci komutanı. Bıçağı ve pençeleriyle ölümcül. İnatçı, sert, acımasızca dürüst ve en ateşli Doğu Yakası'nda bir kış parçası.

"Senin olmadığını söylemedim. Sadece yardım etmek ve Odin'in rününü almak için buradayız. Onun üzerinde bir yerde olduğuna inanıyorum." Yager David'i geri çekti.

"Bak. Artık çok geç," diye söz verdi Neecy.

Her zaman olduğu gibi, o ve ekibi gerekli Karga dövüş kıyafetlerini giymişti: siyah kot pantolon, siyah çelik burunlu botlar, beyaz yarışçı sırtı tank, böylece kanatları engelsizdi ve tanrıçalarının damgası boyunlarında derin ve siyah bir şekilde yanıyordu. Ve Ocak ayının ortası olduğu için, üzerlerine sıkı sıkıya oturan yün

Avuç içlerinden pazılarının üst kısmına kadar uzanan kollar.

Kuzgunların dövüş kıyafetleri de kolları dışında benzerdi. Viking erkekleri sadece dondurucu soğukla baş etmek zorundaydı. Aksi takdirde Yaşlı Kuzgunlar onlara korkak derdi.

"Rünü çoktan kullandı ve bir kurban verdi," diye devam etti Neecy.

"Özellikle de dilini. Onu kullandıklarında, av bize ait olur. Ve Skuld bana o tılsımı ona geri götürmem için emir verdi, o yüzden sanırım şansın yok, ha?" Adamı geri çekti.

"Aslında öylesin, bebeğim." Yager David'i boynundan yakaladı ve geri çekti.

"Çoktan kullanmış olması umurumda değil. Rünü Odin'e geri götüreceğim. İstersen leşi senin olsun, umurumda değil."

"Odin'in de *canı cehenneme*. Ve bana bebek demeyi kes." Neecy, David'in çıkardığı sızlanma sesini duymazdan gelerek onu geri aldı.

"Neden her zaman bu kadar zor olmak zorundasın?" Gerçekten. Evlenip geri kalanını yatakta halledemezler miydi?

Neecy o gergin gülümsemesini takındı. Ona sabrının tükenmekte olduğunu söyleyen gülümseme. "Sen zoru görmedin, Yager. Ama zor olabileceğimi söylediğimde bana güven." Böbürlenmiyor ya da gereksiz yere tehdit etmiyordu. Buna ihtiyacı da yoktu. Ünü ondan önce geliyordu.

Skuld'a erken gelmişti. Kuş Evi'nde uyandığında sadece on altı yaşındaydı, Jersey'deki güvenli evin adı Kargaların çoğunun evi. Ölmek üzereyken uyanmış. Muhtemelen hatırladığı son şey uyuşturucu satıcısı erkek arkadaşının tetiği çekmesiydi. Göğsüne altı kurşun; iki gizli polisi uyarmak için bir hediye.

On beş yıl sonra Jersey Crows'a hükmediyordu. Skuld ile arasında sadece bir kadın vardı. Neecy diğer her şeyi hallederken Didi politikayı hallediyordu. Her zaman çok ciddiye. Her zaman çok kararlıydı. Neecy tanrıçasına ettiği yemini asla hafife almadı ve tüm Kargalar'dan da bunun karşılığını talep etti. Top kıran biri olabilirdi ama adil biriydi.

Ona doğru bir adım attı. "Neecy."

"Geri çekil, Yager." Sokak lambasının ışığında mavi-siyah parlayan kanatları, dıştan sakın görünmesine rağmen vücudundan tehlikeli bir şekilde uzaklaşıyordu.

Adamım, Neecy'den daha güzel bir kadın tanımamıştı. Kısa, düz siyah saçları son zamanlarda önden uzamıştı. O kadar uzundu ki kakülleri neredeyse muhteşem siyah gözlerini örtüyordu. Kahverengi tenliydi, kimse Neecy'nin ne olduğunu gerçekten bilmiyordu. Neecy bile. Söylentilere göre biri onu daha bir günlükken bir çöplükte bulmuştu. Siyah, Brezilyalı, Kübalı ya da başka bir şeyin karışımı olabilirdi. Yager ne biliyordu ne de umursuyordu.

Neecy Lawrence söz konusu olduğunda tek bir şeyi önemsiyordu. Onu kendine ait kılmak.

İç çekerek, "Seninle dövüşmek istemiyorum," dedi.

"Biliyorum, Yager," diye yumuşak bir sesle karşılık verdi. "Biliyorum." Sonra da onun yüzüne bir yumruk attı.

Lanet olsun! Geldiğini görmeliydi. Ne kadar sakınleşirse hasar o kadar kötü oluyordu. Sadece kafasını bir tarafa doğru kırmayı başardı ama bu ona kanatlarını kullanarak vücudunu havaya kaldırması için yeterli zamanı verdi, böylece iki ayağını da göğsüne çarparak onu adamlarının arasına geri gönderebildi. Bu

Saldırısının momentumu vücudunun havada takla atmasına neden oldu. Yere indiğinde bunu sessizce yaptı ve iki ayağının üzerine sağlam bir şekilde indi.

"Katie," diye bağırdı.

"Yakaladım onu." Katie Clark. İki arkadaş arasındaki bıçaklı kavgayı durdurmaya çalışırken ölen küçük, hırçın kıvıllı saçlı kadın David'i sıkıca kavradı. Pençeleri elinden fırladı ve bir hamlede yan tarafını yırttı. Sonra elini David'in açık etine daldırdı ve onun anlaşılmaz acı çığlıklarını duymazdan geldi.

"Sızlanmayı bırak, koca bebek. Bu boku kendi başına sen açtın."

Elini bedeninden çekti, uğruna parçalarını verdiği rün kanlı yumruğunda sıkıca tutuyordu. Katie onu eski bir çöp gibi yere bıraktı. Artık rün gittiğine göre, Yager David'in her ağrısı, her acıyı hissettiğini biliyordu... hepsini hissediyordu.

"Başardım!" Katie neşelendi.

"Güzel," diye havladı Neecy. "Hadi!"

Katie kanatlarını açtı ve ayakları yerden kesildi. Ama Mike hepsinin yanından geçerek Katie'yi bacaklarından yakaladı ve yere çarptı.

Bunu bir saniyelik şaşkın bir sessizlik izledi. Yager onun bunu yapacağını hiç beklemiyordu. Aslında Kuzgunların hiçbirisi onun bunu yapmasını beklemiyordu. Mike'ın uzanıp kızın elinden rünü almasını sessizce izlediler. Omuz silkti. "Ne yapmamı bekliyordun ki?"

Çabucak toparlanan Katie ayağını adamın dizine vurdu. Topuğunu kullanmamıştı -altı inçlik metal bir sivri uç- bu yüzden Yager sadece onu kalıcı olarak incitmek istemediğini tahmin edebiliyordu. Mike yine de öfkeli bir acı homurtusuyla tek dizinin üzerine düştü.

Katie geriye doğru yuvarlanarak Mike'ın yolundan çekildi ve hızla ayağa kalktı. "Kıçına tekme yiyeceksin, küçük çocuk," diye homurdandı.

"Oooh. Bir piliç tehdidi," diye alay etti Mike, hâlâ onun önünde diz çöküyordu. "Bunlara bayılıyorum." Çocuk ne zaman zorlamaması gerektiğini hiç bilmiyordu.

Mike Katie'nin hamlesini yapmasını bekledi ve bu onun hatasıydı. Sarhoş bir sürücünün bisikletine çarpması sonucu ölen Connie Vega'nın arkasında durduğunu görmedi. Kürek kemiklerinin arasına bir tekme atarak koca gövdesini yere çarptı. Dizini sırtına dayadı, bir yandan da zinciri boynuna doladı ve çekti.

Mike dişlerini sıktı ve rünü Yager'a fırlattı, o da kolayca yakaladı ve Neecy'ye baktı.

Elini uzattı. "Ver onu, Yager." "Hayır."

"Eğer şimdi vermezsen Connie'nin onunla eğlenmesine izin vereceğim."

Gözlerini devirdi. "Sen Mike'ı incitmezsin, bunu ikimiz de biliyoruz."

İster inanın ister inanmayın, Kuzgunlar ve Kargalar aynı taraftaydı. "İşte burada yanılıyorsun. Mike'ı öldürmezdim, ama onu öldürmeyi de düşünmezdim. onu incitmek konusunda iki kez."

Gülümsemekten kendini alamadı. Mike herkesi çıldırtıyordu ama Kargalar yirmi yedi yaşındaki çocuğa hâlâ küçük kardeşleri gibi davranıyorlardı. "Neecy, hadi ama..."

"Genç kız kardeşlerimden biriyle bu konuşmayı tam olarak kaç kez yaptığımı sanıyorsun, ona Mike'ın aramamasının nedeninin onu çoktan sıkmiş olması ve işinin bitmiş olması olduğunu açıklayarak?"

Yager yüzünü buruşturdu. Lanet olası azgın Mike. Prensip olarak Mike Molinski'yi Kargalar'ın pek de şefkatli olmayan merhametine bırakmalıydı.

"Yani, onu ağlatırken eğleneceğimi söylediğimde bana güvenin... şimdi, verin şunu." Elini hâlâ uzatmıştı ve şimdi parmaklarını oynatıyordu.

Yager omuz silkti. "Tamam."

Rünü kızın avucuna yerleştirdi. Neecy elini rünün etrafına kapatmaya başladığında, Yager onun bileğinden tuttu, Neecy'yi hızla döndürdü ve vücuduna doğru sürükledi. Her iki kolu da onu sıkıca tutuyordu.

"Mike'ı yakalayın!" diye bağırdı ekibine.

Şimdi Neecy sinirlenmişti ve bunu gösteriyordu. Kendini onun kollarından kurtarmak için mücadele etti. "*Seni orospu çocuğu!*"

"Annemle hiç tanışmadın bile." Nasıl oluyordu da o sinirlendikçe adam sakinleşiyordu?

Kargalar ve Kuzgunlar aynı anda Mike ve Connie'nin üzerine atılarak ilginç bir "yığılma" yaratırken, Neecy Yager'ın kollarında debeleniyordu. Bir o yana, bir bu yana hareket etti. İşte o zaman ikisi de dondu kaldı.

Dişlerini sıkarak, "Yager, o lanet ellerini memelerimden çek!" dedi. "Özür dilerim... Göğüslerini mi avuçluyorum? Fark etmedim bile." Yalancı! Ama o Dayanamadım. Sakin, soğukkanlı Neecy kızgın mı? Nadir bir andı ve tadını çıkarmayı planlıyordu.

Sevmediği şeyse... çizme giymiş ayağını adamın ayağına vurması, kolunu çekmesi ve dirseğini tekrar sertçe çenesine indirmesiydi.

Yager onunla yüzleşmek için döndüğünde kafasını geriye attı.

Neecy'nin kanatları onu biraz kaldırdı ve göğsüne tekme atmak için bacağını yukarı kaldırdı. Yager ayağını ona değmeden yakaladı, onu döndürdü ve kaldırıma çarptı.

Yager onun acı çığlıklarını duymazdan gelmeye çalıştı ama yine de onu bırakmaya niyeti yoktu.

Bacağını bırakmasını sağlayamayınca gökyüzüne baktı ve Yager ne planladığını çok iyi biliyordu. Adamım, bu kadını kendinden daha iyi tanımaya başlamıştı.

"Sakin buna cüret etme, Neecy Lawrence!"

"*Bana gel,*" diye bağırdı kadın, sesi sokağın duvarlarında yankılanıyordu. İki taraf da saldırının ortasında dondu kaldı ve hemen gökyüzüne baktı. Sessizlik çöktü çünkü şimdi hepsinin toplamından daha kötü bir şey bekliyorlardı.

"Lanet olsun, Neecy!"

"Bana bağırma, Yager. Bu boku sen başlattın." Ayağını çekti ve ayağa kalktı. Ekibi ceset yığınının içinden çıktı ve Kuzgunlar Mike'ın kalkmasına yardım ederken tekrar Neecy'nin arkasında durdu.

Neecy kollarını göğsünde kavuşturdu. "Sanırım adamlarını buradan çıkarsan iyi olur, Yager. Başlarına bir şey gelmesini hiç istemem."

"Peki," diye tersledi. "Kuzgunlar... gidin." Ona bakakaldılar. "Şimdi!"

Üçü kaçtı ama Mike gitmedi. Boğazındaki zinciri çekerek Yager'a doğru yürüdü. "Kardeşim, gidelim."

Neecy sıırttı. "Onu duydun, Yager. Gitsen iyi olur." Ama o gitmedi. Sadece ona baktı.

Mike tekrar gökyüzüne baktı. "Yager. Onları duyuyorum. Gitmeliyiz." Yager da onları duyuyordu ama hiçbir yere gitmiyordu. "O zaman gidin."

"Sensiz mi? Asla olmaz."

"Gidin dedim."

Sıkıntı ve teslimiyet içinde iç geçiren Mike kanatlarını açtı ve havalandı. Yager'ı, Kargaları ve ölmek üzere olan zavallı David'i bırakarak.

Neecy sıkılmış görünüyordu ama o daha iyi biliyordu. "Yager. Şaka yapmıyorum.

Geliyorlar," diye tekrar zorladı.

"Biliyorum," diye basitçe cevap verdi.

Kendini beğenmiş gülümsemesi aniden biraz dalgalandı. "Bak, Odin'in rune'u sende... o yüzden git."

Adam ona baktı, kollarını göğsünün önünde kavuşturarak onun duruşunu taklit etti.

"Yager," diye tekrar uyardı.

Ona doğru bir adım attı. "Bana kibarca sor."

Diğer kargalar şaşkın bakışlar fırlattı ama Neecy başını salladı. "Kafan iyi mi senin? Uçmayacağım!"

Omuz silkti ve orada durdu.

"Yager, onları geri çağırmayacağım."

Yine de, David'in kendini sürüklemeye çalıştığını görmesine rağmen kıpırdamadı. Zahmet etmemeliydi. O sokaktan asla canlı çıkamayacaktı.

"Yager!"

Sonunda Yager duydu. Kanat çırpışları. Bir sürü kanadı var. "Neecy," Janelle MacKenna, bir diğeri erken yaşta vurularak öldürülmüştü, gökyüzüne bakarken usulca mırıldandı.

"Ciddiyim, Yager. Git. Kızlarıma zarar vermeyecekler ama sen..." Neecy her zamanki sakın tavrını korumaya çalıştı ama işe yaramıyordu. İçini görebiliyordu.

Yanından siyah bir şey geçti ve boynunda bir acı hissetti. Kan akacağını biliyordu. Ama umurunda değildi. Bir başkası geldi, yanağını yırttı. Başka bir kan çizgisi, bahse girdi.

"Tanrım, Yager," diye fısıldadı Neecy.

"Bana güzelce sor, Neecy," diye emretti. "Güzelce sor yoksa onlar bitirene kadar burada kalırım."

Dişlerini sıkarak, "Peki. Git." Ve yüzünden başka bir duygu geçti. Kızgınlık duygusu. "Lütfen," diye tükürdü.

Sonunda gülümsedi. Neecy Lawrence'ın ona ters ters bakmasına neden olan bir sırıtış. "Biliyordum," diye mutlulukla iç geçirdi. "Benden hoşlandığını biliyordum."

Sonra kendi kanatlarını açtı ve havalandı.

Neecy'nin komuta ettiği gerçek kargalar ve hatta bazı kuzgunlardan oluşan kalabalığı itti. David'e doğru gidiyorlardı ve adamdan geriye parçalanmış giysilerinden başka bir şey bırakmayacaklardı.

Yager Raven's Jersey'deki güvenli eve geri dönerken Neecy'nin ona bağırdığını duyabiliyordu.

"Senden nefret ediyorum, Will Yager! Ve atalarınızın kürek çektiği uzun kayak!"

İkinci Bölüm

Denise "Necy" Lawrence kulübün çatısına indi. Gathering gece için burayı rezerve etmişti, bu yüzden çatı kapılarının kilitli olmayacağını biliyordu, böylece uçanlar rahatça içeri girebileceklerdi.

"Tekrar yap, Connie! Bir daha yap!" Katie yalvardı.

Connie gökyüzüne bakıp yumruğunu havaya sallarken Necy hırıltısını bastırdı. "Senden nefret ediyorum, Will Yager. Senden nefret ediyorum!"

Bu, ekibinin geri kalanından yeni, uğultulu kahkahalar yükselmesine neden oldu ve onların toplu kışlarına tekme basarsa ne kadar kötü görüneceğini merak etti... muhtemelen gerçekten kötü.

"Tamam. Boş ver gitsin." Onlara gerçekten ne kadar kızgın olduğunu gösterirse, bunun sonunu asla duyamayacağı kesindi.

Yager onunla hep flört ederdi. Birbirlerini tanıdıkları uzun yıllar boyunca ona hep biraz ilgi göstermişti. Ama son bir yıl içinde birdenbire acımasızlaşmıştı. Necy'nin tahmin edebildiği tek şey Yager'ın biraz kenar mahalle hayatı yaşamak istediğiydi. Yager'ın aksine Necy iyi bir aile terbiyesi almamıştı. Çünkü hiç ailesi olmamış.

Evsiz bir adam onu bir çöplükte bulmuş.

118^{inci} Sokak

. Sonunda kimsenin istemediği hastalıklı kahverengi bir bebek. Dokuz yaşına kadar bir Katolik yetimhanesinde kaldı ve sonra koruyucu aile ziyaretleri. Zeki ve sessiz olmasına rağmen koruyucu ailelerinin hiçbirinde uzun süre kalamadı. Onları paranoyaklaştırdı. Her zaman komplo kurduğunu düşünürlerdi, çünkü öyleydi.

Büyürken, Necy her zaman dışarıda daha iyisinin olduğunu biliyordu ve onu bulmayı takıntı haline getirdi. On beş yaşına geldiğinde, çıkış yolunu bulduğunu düşündü. On dokuz yaşında bir uyuşturucu satıcısı, yoluna çıkan esrarkeş üniversite öğrencilerini ne kadar iyi idare ettiğinden çok etkilenmişti. Acımasız dürüstlüğü ve açık sözlülüğü onu kendi çapında şaşırtıcı derecede saygı duyulan bir satıcı haline getirmişti. Sonunda, yine de, aynı dürüstlük onu havaya uçurdu. Piç tetiği çektiğinde gözünü bile kırpmadı.

Mahkemede onun aleyhinde ifade verirken de gözünü kırpmadı. En iyi kısmı onu ilk canlı gördüğü zamandı. Onu öldürdüğünü biliyordu. O gün giydiği küçük atletle yelek giymiş olamazdı. Ayrıca tüm o kan da bir çeşit ele vericiydi. Ama işte oradaydı... Devletin kanıtlarını kendi aleyhine çeviriyordu.

O zaman gerçekten ölmesini istedi. Rikers'dan adamlarını onu yakalamaları için gönderdi. Jersey'de bazı kadınlarla yaşadığını öğrendiler. Polislerin şaşkın bakışları arasında koruyucu gözaltını reddettiği için bunu keşfetmek zor olmadı. İfadesini tamamlamadan bir gece önce, yirmi adamı tepeden tırnağa silahlı bir şekilde ortaya çıktı.

O gece ilk kez kargalarını çağırdı... ama sadece kalıntılar için.

Ertesi gün mahkemede kürsüye çıkarken attığı çığlıklar kulaklarına müzik gibi geliyordu. O güne kadar hâlâ Alabama'da onu naklettikleri küçük hapisanenin akıl hastanesinde yaşıyordu.

O zamandan beri bir zamanlar olduğu kişiyi telafi etmek için çok çalıştı. Skuld'a, kız kardeşlerine ve kendisine, üniversite partilerinde ve eğlencelerde takılan o küçük uyuşturucu satıcısı pislikten daha iyi olduğunu kanıtlamak için çok çalıştı.

Bunu kanıtlamak için çalışmayı asla bırakmayacaktı.

Bu yüzden Wilhelm Yager'ı hedefine ulaşmasında gereksiz bir dikkat dağıtıcı olarak görüyordu. İkinci hayatındaki tüm erkek arkadaşları hakkında söyleyebileceği tek şey... Yoluna çıkmamaları gerektiğini her zaman daha iyi biliyorlardı. Ve onlar Onları asla sevmeyeceğini hep biliyordu.

Bugünlerde gerçekten sevdiği tek bir şey vardı... ve bu sürtükler sinirlerini bozuyordu.

"Neden onunla çıkıp bu işi bitirmiyorsun?" Janelle girişe doğru yönelirken sordu, koyu sarı bukleleri yüzünün etrafında sallanıyordu. O tatlı, gamzeli yüz ve o büyük, şişman sarı bukleler en iyi ve en acımasız dövüşçülerinden birini saklıyordu. Kuzgunlar gibi Janelle de tüm Kargaların kullanmayı öğrendiği kılıçlardan çok çıplak ellerini kullanmayı tercih ederdi. Ve hiçbir Klan silah kullanmazdı. Bu Neecy'nin tercihi değil, tanrılarının bir emriydi. Her neyse.

"Senin ne kadar sevimsiz biri olduğunu anladığında, seni kesinlikle rahat bırakacaktır."

"Will Yager'la çıkmayacağım. Konu kapanmıştır. Ve ben nahoş biri değilim. Sadece fişkırmıyorum ve..."

"Bir kız gibi mi
davranayım?" "Evet.
Kesinlikle."

"Belki senin için konunun sonu olabilir... ama onun için kesinlikle değil."
Neecy, Janelle'i iterek geçti ve çatı kapısını açtı. "Artık bu konu hakkında konuşmayacağım. Ya bu işin peşini bırakırsın ya da bıraktığına pişman ederim seni," diye söz verdi sakince.

Neecy bağırmadı. Aslında sadece bir kişi ona bağırırmıştı ve eğer bağırabilseydi onun da sırtındaki kanatları koparırdı.

Ekip kulübün ana bölümüne giden merdivenlerden aşağı indi.
Burası Topluluk'un en sevdiği mekânlardan biriydi. Şekil Değiştirenler'e aitti, Bir anda insandan hayvana dönüşebilen bu varlıklar, Kargaların gidip huzur içinde kanatlarını açabildikleri tek yerd.

Yine de, burayı kiralamadıkça buraya gelmiyorlardı. Şekil Değiştirenler onlardan nefret ederdi.

"İğrençlikler. Tanrılara karşı eylemler. Ucubeler" - Üç Eyalet bölgesinde dolaşan köpekler, kediler ve her neyse işte onlardan daha kutsal olanlar tarafından onlara atılan terimlerden sadece birkaçı.

Şekil Değiştirenler Kuzgunlara zar zor da olsa tahammül ediyordu. Yine de Kargalar'dan düpedüz nefret ediyorlardı. Hiç şaşırtıcı değil. Odin'in seçkin muhafızlarının doğrudan torunları olan Kuzgunlar kanatlarıyla doğarlar.

Kargalar ise kanatlarına ancak Viking tanrıçası Skuld'a bağlılık yemini ettikten ve öldükten sonra kavuşurlardı.

Skuld sadece ölenleri seçerdi.

Kadınlar ana kata vardıklarında müzik iyice yükselmişti ama yine de Kargalar'ın sesini duyabiliyordu. Gürültücü sürtüklerdi. Gürültülü, sinir bozucu kaltaklardı ve onlarsız bir hayat düşünemiyordu.

Yün kollarını çıkarıp çıkış kapısının yanındaki yığının üzerine atan Neecy, iki Şekil Değiştiren fedainin yanından geçti. Muhtemelen kurtlar. Ama o Biliyorum. Ya da umursamazdı. Ona göre hepsi huysuz köpekler ya da tavırlı kedilerdi. Gösteri hayvanları gibi. Yanlarından geçerken iri göğüslerini okşuyor, irkilmelerine bayılıyordu.

Janelle o kadar nazik değildi. Kendisi gibi bir başka sokak çocuğu olan Janelle, iki iri yarı adamın arasına girene kadar bekledi ve yaklaşık altı metrelik kanatlarını açarak iki adamın da suratına tokat attı.

O anda gülüşmeleri histerik bir hal aldı. Adamım, Şekil Değiştirenler onların etrafta olmasından gerçekten nefret ediyorlardı.

Neecy ana alana doğru yürüdü ve tüm oda alkıştan yıkıldı. Bu gece sadece Jersey Crows yoktu. Alabama

Kargalar kasabadan geçip Philly'ye doğru gidiyorlardı. Parti de bu yüzden.

Aslında kargaların parti yapmak için bir nedene ihtiyacı yoktu, ama böyle nedenler bulmayı seviyorlardı.

Bir keresinde Neecy geometriden "B" aldığında onun için bir parti düzenlemişlerdi.

Matematik onun en kötü dersi olduğu için bu doğru görünüyordu.

"Vay, vay, vay. Taşralı kuzenler kasabaya geldi."

Bama Crows'un lideri Serena onu arkadan yakaladı. Bir elinde tekila şişesi, diğerinde bira içen Serena parti yapmak için yaşıyordu ve avının üzerinde demir testeresi kullanmak gibi bir huyu vardı.

"Canım küçük kızım! Nasılsın bakalım?"

Neecy arkasını döndü, uzandı ve kadını kucakladı. Neecy altı-bir yaşında olduğu için neredeyse herkesi kucaklamak için uzanmak zorundaydı.

"Serena. Bu gece gelebildiğinize çok sevindim." Yüksek sesli müzik yüzünden bağırma ihtiyacı duymaktan nefret ediyordu. Belli ki yaşı ilerliyordu. Parti yapma arzusu her geçen gün azalıyordu.

"Bu hayatta öğrendiğim bir şey varsa, o da Jersey Crows partilerini asla kaçırmamaktır hayatım."

"Evet. Ama daha fazla kalamayacağınız için üzgünüm."

Serena kolunu Neecy'nin koluna doladı ve onu bara doğru sürükledi. "Keşke biz de yapabilirsek. Ama şu Philly'li kızlar bizi bekliyor. Ve sana söyleyeyim, onlar bir avuç huysuz sürtük."

Neecy'yi barın içine iten Serena şişeleri yere çarptı. "Barmen! Bu küçük hanım için bir şişe Rus votkası."

"Hayır. Hayır. Hayır." Neecy barmene başını salladı. "Bir şişe bira. Bu kadar."

"Ne tür bir içki bu?"

"Umarım beni bataktan uzak tutacak bir şey... Sizin şehre son gelişinizden farklı olarak."

Valkyrie'lerden biri olan Shawna, merhemi hırpalanmış etine nazıkçe sürerken Yager dişlerini sıktı.

Lanet kadın ve onun öfkeli ayakları. Onu tekmelemekten çekinmiyordu. Ya da o lanet kuşlarını çağırmaktan.

Efsaneye göre Skuld tüm savaşçıları birkaç şeyle donatmıştı.

Güç, hız, kanatlar ve pençeler. Ama bazıları tüm bunların ötesinde, sadece kendilerine ait olan özel bir yeteneğe sahipti.

Neecy için bu, emirlerini yerine getirmeleri için gerçek karga ve kuzgun sürülerini çağırma yeteneğiydi. Üç eyaletin tamamında İskandinav Klanları tarafından korkulan kuşları acımasız, gaddar ve Yager'ın şimdiye kadar gördüğü her şeyin ötesinde ona sadıktı. Bu kuşlar için güneye uçmak yoktu. Sırf ona yakın olabilmek için soğuğa katlanırlardı. Tıpkı Yager'ın kendisi gibi.

"Bana mı öyle geliyor yoksa bu kadın senden gerçekten nefret mi ediyor?"

Bir şekilde hiç sahip olmadığı küçük kardeşi haline gelen Mike Molinski'ye baktı... ve hiç istemediğini fark etmeye başladı. "Neden bu konuşmayı yapıp duruyoruz?"

"Çünkü onunla ilgilenecek kişi olmakta ısrar ediyorsun. Ben yapabilirim."

Mike'in onun yanına yaklaşmasına asla izin vermezdi. Bir... çünkü Neecy gerçekten de o aptalı yere sererdi. Mike hâlâ her şeyin güçle ilgili olmadığını öğreniyordu. Çoğu Karga'dan daha güçlü olabilirdi ama Topluluk -ve özellikle Neecy- gücün ötesinde düpedüz kurnazlık ve kötülükle doluydu. İkinci neden ise... başka kimsenin ona dokunmasını istemiyordu. En azından gerçek bir penisi olan birinin.

Bu bir Karga ile Kuzgun'un ilk kez bir araya gelişi değildi. Bazıları bunu eğlence için yapardı. Tek gecelik ilişkiler ya da hafif flörtler. Diğerleri evlendi, çocukları oldu. O kadar da büyütülecek bir şey değildi. Aslında mantıklıydı. Her iki grubun da büyük siyah kanatları vardı. Her iki grup da İskandinav tanrılarının savaşçılarıydı. Doğru, Odin çok severdi. Savaşçıları "sulandırılmamış" severdi. Saf İskandinav kanı. Tanrısı Sicilya Mafyası kadar kötü olabilirdi.

"Onunla başa çıkabilirim."

"Onu gerçekten incitmeye başlamadığın sürece olmaz. Yumruklarını sıkıldığını görmüyorum. Senin aksine."

Yumruk attı. Kendine engel olamıyordu. Ayrıca, Toplanma onların düşmanı değildi. Arada bir karşıt taraflarda yer alabilirlerdi ama bu tanrılara bağlıydı. Saldırganlığını Neecy'ye yansıtması, onun da aynı şekilde karşılık vermesine neden olacaktı ki bu da tüm bahislerin kapanması anlamına geliyordu. Bu kaçınmak isteyeceği çirkin ve acımasız bir kavga olurdu.

Özellikle de konu Neecy olduğunda aklına gelen son şey kavga etmekken.

Belki boğuşmak ama asla dövüşmek değil.

Kendi kendine kıkırdayan Yager, kadının ellerini kaburgalarından itti. "Adı neydi?" yaralarıyla ilgilenmeyi bıraktı ve şimdi sadece

ona. Ama ona ilgi duymuyordu. Son zamanlarda Neecy Lawrence dışında hiçbir kadına ilgi duymuyordu.

Yager onu ilk gördüğü zamanı hatırlıyordu. İkisi de on altı yaşında olan Skuld onu az önce Toplantı'ya çağırmişti. Yaşlı Kuzgunlardan birine eşlik etmişti.

Kuş Evi'nde o zamanki liderleriyle buluşmak için. Mitzy adında tuhaf, küçük bir kadın. Konuşma Yager'ın çok genç olduğuna inandıkları konulara geldiğinde, onu evi keşfetmesi için gönderdiler. Arka bahçede Neecy'ye rastladı.

Neecy kanatlarla doğmadığı için onlarla ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. Havalanmaya çalışırken tekrar tekrar zıplamasını izledi. Bu süreçte giderek daha fazla hayal kırıklığına uğruyordu. Sonra hapsirdi, kanatları açıldı, bir esinti yakaladı ve bir de baktı ki kendini çatıya hapsetmiş. Yager yardımına minnettar olacağından emindi... değildi. Aniden çatıda onun yanında "belirmek" gibi bir hata yapmıştı - Kuzgunlar bazen o kadar hızlı hareket edebiliyordu ki insanlar tam önlerine gelene kadar onları göremiyordu bile.

Neecy'ye olan da buydu. Neecy çılgık atıp yüzüne tekme attığında, adam sadece "merhaba" diyebilmiş. Burnunu kırdı ve onu çatıdan aşağı gönderdi. Eşlik ettiği Elder'ın önüne düşmüş, kanlar içinde kalmış ve ağlamamak için kendini zor tutmuş. Gerçekten acı çekmek istemiyorsan, Yaşlıların önünde asla ağlamazdın.

O zamandan beri onu düşünmeyi hiç bırakmamıştı. Ama onun derece için Caltech ve MIT kapalı gidiyor ile, o sadece birkaç onu gördüm Yılda birkaç kez Kuzgun-Karga-Valkyrie ortak etkinliklerine katılırdı ve dürüst olmak gerekirse, Neecy hiçbir zaman çok ilgili görünmezdi ve o da bunu umursamayacak kadar gençti.

Akıl hocası ve lideri aniden öldüğünde New York-New Jersey Kuzgunları'nın başına geçene kadar onun için her şey değişti, Neecy Lawrence ara sıra gördüğü ıslak rüyadan tam bir seks tanrıçasına dönüştü.

Kuzgunların liderliğini üstlenmek, dünyanın dört bir yanından gelen Kuzgunların yanı sıra Valkyrie'ler ve Kargalarla dolu bir izleyici kitlesinin önünde boynunun arkasına Odin'in rününü damgalamak anlamına geliyordu. Damgalama hoş değildi ama Yager hiçbir acı belirtisi göstermedi. İrkilmedi bile. Kuzgunlara liderlik edecekse, onlara ve Odin'e acıya dayanabileceğini göstermesi gerekiyordu. Aslında bunu memnuniyetle karşıladığını. Bu tipik bir Viking saçmalığıydı ve son bin yıldır hiç değişmemişti.

Damgalama işlemi tamamlandıktan sonra, Orijinal Yedi'den biri - Odin'e "Baba" diyen orijinal ölümsüz Valkyrieler - Yager'i Kuzgunların yeni lideri olarak izleyicilere takdim etti.

Üç Klan'ın savaşçı temsilcilerinin önünde durarak, hazırlaması saatler süren ve onu gördüğünde provasını daha da uzun süren bir konuşma yaptı.

Bir duvara yaslanmış, gözlerini kalabalığa dikmiş ve gözyaşlarını tutamayacak kadar sıkılmış olan Neecy, küçük siyah bir elbise ve üç inç topuklu sandaletler giymişti. Odin savaşçısının değişen yüzü hakkındaki konuşmasının ortasında konuşmayı kesti. Gözlerini ondan alamıyordu. Durum o kadar kötüleşti ki Mike, Yager'ın konuşmasının geri kalanına odaklanmasını sağlamak için kanadıyla ona vurmak zorunda kaldı.

Yine de kendine engel olamadı. Ona bir görüntü geldi. Daha önce gördüğü her şey kadar netti. Neecy Lawrence'ın çıplak ve yatağındaki beyaz çarşaflara dolanmış bir görüntüsü. İyi sikilmiş ve çok güzeldi, uykusunda onun adını sayıklıyordu.

Bu basit hayal, hayatında gördüğü en erotik şeydi ve bunu hem onun hem de kendisinin gerçeği yapmaya kararlıydı. Tek sorun neydi? Neecy ona yeterince hızlı uzaklaşmadığı zengin bir beyaz çöp gibi davranıyordu. Bu onu çıldırtıyordu. Onu çıldırtıyordu.

O küçük soluk eller şimdi omuzlarını ovmak için geri döndü. Yager onları nazikçe kaldırdı. "Teşekkürler... Shawna." Ya da her neyse...

"Her zaman." Çekici bir gülümseme takındı ve odadan çıktı. Mike başını salladı. "Peki onun nesi var?"

"Hiçbir şeyi. O mükemmel biri. Enfes." Şaşırtıcı değil. Şehvet düşkünlüğüyle bilinen Odin asla çirkin ölümlü Valkyrieler seçmezdi. Kadınlarını güzel ve iri göğüslü severdi. Ama o kötü geceden beri bir grup Odin'i yerel bir striptiz kulübüne götürmüş, Mountain Creek'i ziyaret etmek aniden bir *Russ Meyer* filmine dönüşmüştü.

Yine de Yager, Shawna'nın büyük göğüslerini daha az önemseyebilirdi. Neecy'nin sevimli göğüslerini hâlâ avuçlarının içinde hissedebiliyorken olmazdı. Kazara avuçlamaktan büyük keyif almıştı.

Ayağa kalktı ve kanatlarının bir kez daha açılmasına izin verdi. Onları gerdi, salladı ve vücudunun içine geri çekti. Şimdilik et ve kasların arkasında saklı duracaklardı. Kanatlarının orada olduğunu gösteren tek işaret sırtında, omurgasının yanında uzanan iki uzun yara iziydi.

"Ben eve gidiyorum."

Mike onun yeni bir tişört giymesini izledi. "Bak, eğer biraz kenar mahalle hayatı yaşamak istiyorsan, eski mahallemden sana çok uygun kızlar ayarlayabilirim."

Yager iç çekti. "Sanki sana zarar vermemi istiyorsun."

"Hayır ama sana karşı dürüst olacak tek kişi benim. Sana ulaşmak için birbirini ezen Valkyrieler var. Ve sen bir Karga'ya konsantre oluyorsun. "Omen" filmlerinde kullanılan kuşun aynısı."

"Aslında onlar kuzgundu, seni aptal."

Yager gitmeden ya da Mike'ı bir simit haline getirmeden önce, ikinci komutanı odaya girdi. "Az önce ilginç bir telefon aldım."

Tye Ulrich onun en iyi arkadaşıydı ve az konuşan bir adamdı, bu yüzden Yager'ın en iyi arkadaşıydı. Mike'tan yeterince gevezelik almıştı.

"Evet?"

"Evet. Şehir merkezinde bir partiye davet edildik."

Yager deri ceketini omuzlarına silkti. "Havamda değilim... Bunlar da ne?" Ceketinin cebinden prezervatifleri çıkarırken gözleri hemen Mike'a kaydı.

"Ne? İyi bir arkadaş oluyorum ve gelecek milenyum sona ermeden biriyle yatmanı umuyorum."

Yager iç geçirerek prezervatifleri cebine geri soktu. Tye bir kaşını kaldırdı. "Eğer onları atarsam, daha fazlasını geri koyar."

Mike başını salladı. "O haklı."

"Her neyse." Tye devam etti, "Her neyse, görünüşe göre Bama Crows şehre gelmiş ve bizim kızlar da onlara bir Şekil Değiştiren kulübünde parti veriyorlar."

Mike rahatsız edici bir inilti çıkarırken Yager'ın kafası yukarı kalktı.

"Düşünüyordum da," diye devam etti Tye, "taşralı kuzenlerimizin şehre gelmesine izin vermemeli ve onlara güzel bir Kuzgun karşılaması yapmamalıyız."

Yager kocaman bir sırıtişla omuz silkerek hemen kabul etti. "Bu düpedüz kabalık olur."

"Aynen öyle."

Necy barda oturdu ve kızlarını seyretti. Bir şey her zaman doğru olacaktı... Kargalar iyi parti verebilirdi.

Necy, on yedi yaşındaki iki Karga'nın bira sipariş etmesini izledi. Aptal Şekil Değiştiren piç kurusu onlara kart bile göstermedi. Elindeki birayı

bara yumruk atarak iki kızın sıçramasına neden oldu. "Bunu aklınızdan bile geçirmeyin hanımlar."

Gözlerini devirip inleyerek dans pistine geri döndüler. Gece için dışarı çıkan yaşlı Kargalardan birine işaret etti. "Götür onları Eve."

Kıkırdayarak, "Anladın sen onu."

Buluşma'ya gelen birkaç genç, Neecy'nin en az on sekiz yaşına gelene kadar onlara sıkı bir tasma tuttuğunu kısa sürede öğrendi. Ama yirmi bir yaşına kadar içki içmek yasaktı. Ve asla uyuşturucu yok. Ölüm dışında Kargalar'dan ayrılmak mümkün olmadığından, gençler kontrolden çıktığında diğer alternatif Kuzgun Yaşlı tipi acımasız dayaklardan biriydi. Kargalar böyle bir şeyin düşüncesinden bile nefret ettikleri için emirlere uyuyor ya da maskaralıklarını çok iyi gizliyorlardı.

"Tamam, Neece. Konuş benimle." Neecy arkasını döndüğünde Janelle'in yanında oturduğunu gördü. "Arri Chang."

"Peki ya o?"

"Neden o tıfılı eğitmeye çalışarak zamanımı boşa harcadığımı bana tekrar açıkla mısın?"

"Çünkü sana öyle söyledim."

Janelle şanslı olsaydı, bir gün ikinci komutan olabilirdi. Ama asla Kargalar'a liderlik edemezdi. Soru sorduğu için değil, doğru cevabı zaten biliyormuş gibi sorduğu için. Skuld bundan nefret ederdi.

"Beni rahat bırak Neece. Benden çok korkuyor ve bir kese kâğıdının içinden bile çıkamaz."

"Senden korkmuyor."

"Benden saklanıyor. Sonunda onu bulup eğitim odasına götürdüğümde sınıyor." Janelle içini çekti, sarı bukleleri yüzüne düşüyordu. "Bu bana kompleks vermeye başladı. Kendimi dev gibi hissediyorum."

Janelle, Neecy kadar uzun değildi ama daha iri ve güçlüydü. Çok büyük bir kadındı ve Neecy bunun onu utandırdığını biliyordu. "Sen dev bir dev değilsin. O sadece yeni."

"İki yıldır bizimle birlikte."

Neecy yüzünü buruşturdu. Janelle haklıydı ve henüz hikâyenin tamamını bile bilmiyordu. Arri yüzünden işler daha da garipleşmek üzereydi. Ancak bu, bir Crow partisi sırasında yapılacak bir tartışma değildi.

"Bak, bu gece bu konu hakkında konuşmayacağım. Şimdi burada oturup çıldırabilirsin..." Neecy taburesinden kaydı. "Ya da o evde yaşamaya çalışabilirsin."

fantezi dünyanda beni dansa kaldırdın."

Janelle yavaşça ayağa kalktı. "Bana doğrudan meydan okumadığını biliyorum."

"Hadi bakalım, bebeğim." Neecy bir dans pistinde her zaman kendine hakim olabilirdi ama Janelle, Skuld onu almadan önce para için sokak dansı yapardı. Hatta bazı eski rap ve reggae videolarında Janelle'i arka planda görebilirdiniz. Bazen tüm videodaki tek beyaz kız oluyordu. Yine de onunla sevişmek eğleneliydi.

"Oh, işte bu, Lawrence. Kızın benim."

Katie, elinde şemsiyeli bir içkiyle yanlarına geldi. "Neler oluyor?"

"Neece az önce bana meydan okudu."

"Ne?" Katie, Şekil Değiştirenlerin derin rahatsızlığı karşısında aniden barın üzerine fırladı.

"Hey!" Yüksek sesi odanın karşısındaki DJ'e ulaştı. Müzik hemen kesildi. "Bir meydan okumamız var hanımlar!"

Kargalar tezahürat yapıp dans pistinde Janelle ve ona yer açarken Neecy başını salladı.

Janelle ondan uzaklaşarak döndü ve dans pistine doğru geri geri yürüdü. İki eliyle Neecy'ye onu takip etmesini işaret etti.

"Hadi ama sürtüğ. Saçma sapan konuşuyorsun. Bakalım gerçekten neyin varmış."

Neecy gözlerini devirerek onu takip etti. Dürüst olmak gerekirse, ekibinin dikkatini Arri Chang'ın potansiyel kabusundan uzaklaştırmak için katlandığı bok.

Derrick Crow partilerinde çalışmaktan nefret ederdi. Bu sürtüğler onu ürkütürdü. Tüm Şekil Değiştirenleri ürkütüyorlardı. Bu kadınlar öldü ve bir tanrıça onları geri getirdi. Ve onları değiştirerek geri getirdi.

Şekil Değiştirenler oldukları gibi doğdular. Tuhaf Kuzgunlar da öyle. Kuzgunlar bir boka dönüşemeseler de, o aptal kanatlara sahiptiler.

Kargalar ise öldükten sonra uyandılar ve aniden kanatları oldu. Ölümsüz ya da ölümsüz değillerdi. Onlar sadece kanatları, gelişmiş güçleri, bağışıklık sistemleri ve gerçekten sağlıklı bir kana susamışlıkları olan bir grup kadındı. Şekil Değiştirenler gibi, Kargalar da hâlâ insandı... bir nevi. Üreyebilir, yaşlanabilir ve ölebilirlerdi. Ama bunların hiçbiri onları doğru yapmıyordu.

Yine de bahşileri iyiydi ve bazılarına bakmak o kadar da kötü değildi.

Şirin olanlardan biri yüzüne bir yirmilik salladı. "Başka bir Bunlar." Elindeki pahalı ithal bira şişesini havaya kaldırdı. Derrick barın arkasındaki buzdolabından bir tane almaya gitti ama boş olduğunu gördü. Beş dakikadan kısa bir süre önce orada en az otuz şişe vardı çünkü Kargalar bunu gerçekten seviyordu.

Havayı kokladı ama aldığı tek koku insanlardı. Şekil Değiştirenlerin Karga ve Kuzgunları sevmemesinin bir başka nedeni. Hiç insan kokusu almıyorlardı. normal insanlardan farklıydı. Sadece kuş tüyü yastıklarda uyuyan insanlar gibi kokuyorlardı.

Dans pistine baktı ama Kargalar hâlâ diskonun en sevilen şarkılarından birini söylüyorlardı. Sonra gözleri bir hareket yakaladı ve Derrick başını kaldırdı. Onları orada fark etti, dans pistini çevreleyen balkonda. dans pisti. Kuzgunlar, mor-siyah kanatları kulübün flaş ışıklarında parılıyordu. Neredeyse hepsinin elinde kayıp biralardan biri vardı ve sessizce Kargaları izliyorlardı. Onu nasıl atlattıklarını asla bilemeyecekti.

Ve dürüst olmak gerekirse, asla bilmek *istemedi*.

"Kadınları dans ederken izlemeyi seviyorum." Yager ve Tye şaşkınlık içinde aralarında duran Mike'a baktılar. Bunu söylemek onun için çok hoş ve temiz bir şeydi. "Göğüslerini titretiyor."

Yager ve Tye gözlerini devirerek dans eden kadınlara baktılar.

Evet. Yager Neecy'yi dans ederken izlemeyi seviyordu. Ayrıca Topluluk'la yalnız kaldığında nasıl davrandığını da seviyordu. Gerçekten gülümsüyor ve gülüyordu. Kız kardeşleriyle birlikte kendini bırakmıştı. Onun bu yönünü kendisi de görmek istiyordu. Onun da arkadaşlarına gülümsediği gibi kendisine gülümsemesini istiyordu.

"Peki oraya gidip onlarla dans edecek miyiz? Yoksa burada oturup bir avuç sapık gibi izleyecek miyiz?" Mike sordu.

Tye omuz silkti. "Ben izlemeyi seviyorum."

Mike, "Evet. O koca kıza karşı bir şeyler hissediyor," diye önerdi. Yager şaşkınlıkla bir kaşını kaldırdı. "Hangi kız?"

Mike Tye adına cevap verdi. "Benim serseri arkadaşım, Janelle." Neecy olmadığı sürece Yager'in umurunda bile değildi.

"Onu... ilginç buluyorum." Tye pek konuşmazdı ve söyledikleri de çoğu zaman zararsız görünürdü. Ama Yager adamı uzun zamandır tanıyordu.

"ilginç" sadece "vurmak için sabırsızlandığım bir kış parçası" demenin başka bir yoluydu.

"Bunu anlıyorum. Özellikle de dansını gördükten sonra. İnanılmaz biri."

"Evet. Dans etmek. Her neyse."

Mike iç çekti. "İkinizi de anlamıyorum. Dışarıda çok daha güzel kadınlar var. Ve daha iyi görünmüyorsa, kesinlikle daha az kaba. I Janelle'in bir keresinde bir adamın kalbini söktüğünü gördüm... ve bu onu rahatsız etmemiş gibiydi."

Mike kollarını iki adama da doladı. "Beyler, bir gece benimle takılmalısınız. Sizi çok ateşli ve son derece uyumlu süper modellerle buluşturabilirim."

Mike altı-iki yaşlarında olmasına rağmen, hem Yager hem de Tye hemen hemen herkesin üzerinde olduğu gibi onun üzerinde de yükseliyordu. Birbirlerine baktılar, gülümsediler ve kanatlarıyla adama vurarak onu balkondan aşağıya savurdular. Kargalar, kanatlarına sahip oldukları kuşlar gibi, Mike yere düşerken onu hissettiler ve hızla yoldan çekildiler. Kadınlar ona baktı ve sonra gözleri yukarı kaydılar.

Birkaç uzun saniye boyunca sadece Kuzgunlara baktılar, Kuzgunlar da onlara baktı. Bundan sıkıldıktan sonra dans etmeye geri döndüler.

Neecy hariç hepsi dansa geri döndü. Elleri kalçalarında, gözlerini Yager'a dikmişti. Yager ona gülümsedi ve göz kırptı.

Öfkeyle gözlerini devirerek dans pistinden uzaklaştı.

"Pekâlâ. Bu gece Kuzgunları hanginiz davet ettiniz?" Janelle, Connie ve Katie birbirlerine bakıp omuz silkti.

"Size bir soru sordum."

"Biz kimseyi davet etmedik."

"Birine onları davet etmesini *mi söylediniz?*"

Karşılık olarak sırtımları her şeyi anlatıyordu. Sakince, "İşte bu yüzden siz sürtükler beni kızdırıyorsunuz."

Katie sahte bir korkuyla ellerini havaya kaldırdı. "Tanrım, Neece. Öfkeni kontrol et!"

Janelle omuz silerken Connie güldü. "Demek Kuzgunlar burada? Onları kendi tarafımızda tutmak her zaman iyi bir fikirdir."

"Liderlerini öldürmeye çalışırken bu hiç de kolay değil," diye mırıldandı Connie.

Katie kıkırdadı. "O lanet olası kuşlarını çağırdığına inanamadım."

Necy kendini gerçekten kaybetmeden önce üç kadının yanından uzaklaştı. Ayrıca, partide birkaç saat geçirmiş ve içkisini iki bira ve bir tekilayla sınırlı tutmuştu. Artık gitme vakti gelmişti.

Ayrıca, Didi'yi kontrol etmesi ve rünü Aptal Tugayı'na kaptırdıklarını haber vermesi gerekiyordu.

Köşeyi döndü ve sert bir beton levhaya çarptı. Yager'ın göğsü olarak da bilinir.

"Hey, Necy."

Necy başını kaldırıp Yager'a baktı. Ve bakmaya devam etti. Gezegende kendisini küçük hissettiren çok az erkek vardı ama Yager kesinlikle onlardan biriydi.

Ve yine ona "bakıyordu".

Geçmişteki erkek arkadaşları da dahil olmak üzere insanların ona her zaman baktığı gibi değil. Biraz korku ve huşu ile. Hayır. Ona daha önce hiç bu kadar güzel ya da şaşırtıcı bir şey görmemiş gibi bakıyordu.

Bu bakıştan nefret ediyordu. Kafasını tamamen karıştırıyor ve terlemesine neden oluyordu. Ve Necy Lawrence terlemezdi.

"Yager."

Etrafindan dolanmak için hamle yaptı ama adam da bir adım attı. Ufak bir adımdı ama adam o kadar büyüktü ki onu kolayca engelledi.

"Ee, bu gece ne yapıyorsun?"

Bazen adam ona en aptalca soruları soruyordu. "Hiçbir şey."

Tanrım, Yager muhteşemdi. Gerçekten. Tek kelimeyle muhteşem. Açık kahverengi saçları omuzlarına kadar uzanıyordu ve sanki hiç taramamış gibi görünüyordu. Hem de hiç. Yakıcı gri gözleri onu ciddi şekilde rahatsız ve azgın yapıyordu. Bu sade İskandinav yüz hatları onun yontulmuş yüz hatlarıyla iyi uyum sağlamıştı.

Elmacık kemikleri ve acı verecek kadar sert çenesi, yumruklarının da kanıtlayabileceği gibi. Onun

Omuzları onu tamamen cüceleştiriyordu ama uzun, kalın boynunu desteklemek için bu kadar büyük omuzlara ihtiyacı vardı. Tüm vücudu dalgalanan saf kaslardan oluşuyordu ve en az altı-yedi yaşında olmalıydı. Bir kez olsun ondan daha uzun bir adamla karşılaşmıştı.

"İçmek ister misin?"

Necy nefesini içine çekti, ona hayır içki istemediğini söylemek üzereydi - ve o lanet olası muhteşem gözlerini üzerimden çek- o sırada arkasında kıkırdamalar duydu. Bunun ekibi olduğunu biliyordu. Savaşta onun her emrini sorgusuz sualsiz yerine getirirlerdi. Ama boş zamanlarında gerçekten onun ailesiydiler... ve şimdi asla kardeş istemediğini fark etti. Çoğunlukla baş belası oldukları için.

Dizini kaldırarak baldırında kılıfında tuttuğu silahlara erişmesini sağladı, döndü ve ölümcül bıçaklardan birini fırlattı. Kadınlar yollarından çekildi, keskin çelik hepsinin durduğu yerin arkasındaki duvara saplandı.

Boğazını temizleyen Yager yavaşça kadının etrafından dolaştı. Bıçağı duvardan çekip aldı ve Necy'ye geri verdi.

"Biraz gergin misin Lawrence?" diye sordu alaycı bir tavırla.

"Sessiz ol, Yager." Bıçağı kılıfına geri soktu, gülümsemesini gizlemek için başını eğdi ama kıkırdamasına engel olamadı.

"Gerçekten gitmek zorunda mısınız?" Bu ses! Sadece bu ses yüzünden bile ıslak rüyalar görmüştü. Özellikle de boğuk ve özlem dolu bir hal aldığı anda.

"Evet. Didi'ye Skuld'un bizi gönderdiği şeyi bulduğunu söylemeliyim. Sonra Skuld, Odin'in kendisiyle kapışabilir." Başını kaldırıp ona baktı. "Tabii bana geri vermek istemiyorsan."

Adam sırtıttı ve kızın ayak parmakları botlarının içinde kıvrıldı. "Lanet olsun. Keşke *bu* isteği kendi lehime kullanacak türden bir adam olsaydım."

Evet, ama Yager çok iyi biriydi. Gerçek bir iyi insan -muhtemelen gezegendeki son iyi insanlardan biriydi. Büyük, aptal, muhteşem bir iyi adam.

Oysa Necy kendi iyiliği için fazla zekiydi ve göğsüne altı kurşun yemeden önce uyuşturucu satıyordu. O da bir zamanlar Şimdi evrenden yok etmeye çalıştığı pislikler. İyi biri değildi. İyi değildi. Ve öldüğünde tam olarak hak ettiğini almıştı.

Skuld'a her gün, her şeyi düzeltmesi için ona ikinci bir şans verdiği için teşekkür ediyordu. Ve ikinci hayatının sonuna kadar da sürse bunu düzeltecekti.

"Ama değilsin. Buna alışsan iyi olur. Ve bana öyle bakmayı kes."

Şaşkınlıkla kaşlarını çatarak, "Ne gibi?"

Necy başını salladı. "Unut gitsin."

Adamın etrafından dolaşıp çatıya ve eve doğru yürüdü.

Üçüncü Bölüm

Pek çok insan Pazar sabahları yanağına kondurulan tatlı bir öpücük ya da omzuna kondurulan yumuşak bir okşama ile uyanacak kadar şanslıydı.

Ancak Neecy, Jersey Buluşması'nın lideri tarafından yataktan kaldırılmıştır.

"Uyan, uyan, günüşiği."

Neecy dün gece Kuş Evi'ne dönmek yerine kendi dairesine dönmesi gerektiğini biliyordu. Ama aptalca bir şekilde, Didi'yi yatmadan önce yakalamayı ummuştı - yakalayamamıştı - ve Topluluk'un her Pazar öğleden sonra verdiği o harika brunch'lardan birini istiyordu.

Komodinin üzerindeki saate bakana kadar uyuyakalmış olabileceğini düşündü. Saat daha on olmamıştı... *hem de Pazar günü!*

"Bu da neydi böyle?"

"Nerede o?"

Neecy başını kaldırıp Didi Gowan'ın sırttan yüzüne baktı. Neecy'den on yaştan fazla büyük olan kadın hâlâ harika görünüyordu. İnsanlar Didi'nin boynundaki sivri yara izini artık neredeyse hiç fark etmiyordu. İlk kocasının kirli işlerinden ve onu Skuld'a getiren şeyden bir kalıntı. Onu kendisi kesmemişti ama kumar borcunu ödemesini isteyen adamlar bunu yapmıştı.

Didi, Neecy'nin öldükten sonra uyandığında gördüğü ilk kişiydi. Bir insanın yatağının ucunda, sırtından siyah karga kanatları uzanan siyah bir kadın bulması pek sık rastlanan bir şey değildi.

"Partiye hoş geldin evlat," demişti gülümseyerek. On yedi yıl sonra Didi ona hâlâ "çocuk" diyordu. "Rün nerede?"

Neecy doğruldu ve çok uzun perçemlerini gözlerinden uzaklaştırırken içini çekti. Onları kestirmeye gerçekten ihtiyacı vardı ama bunu sürekli erteliyordu. Bir güzellik salonunda oturmak yapılacaklar listesinde her zaman alt sıralarda yer alıyordu.

"Yager aldı."

"Yine mi? Yeteneğini kaybediyor olmalısın, evlat."

"Kaybetmiyorum." Aklını kaçıırıyordu. En azından Wilhelm "Baş belası" Yager'ın yanında olduğu her an böyle hissediyordu.

Didi arkası düz bir sandalyeye doğru yürüdü, etrafında döndü ve oturdu. Üzerinde her zamanki siyah kotu ve tişörtü vardı. Bu ve ikinci kocası Harry, kendisine izin verdiği tek "New York şeyleri" idi.

Herkes Didi'nin Doğu Yakası'ndan nefret ettiğini bilirdi. Neecy'nin asla gitmeyeceği eyaletlerden birinde doğmuştu çünkü orada yeterince onu rahat hissettirecek azınlıklar. Didi New York'a sadece İlk kocası yüzünden. Ama burada öldüğü için Jersey Buluşması'na katılmış. Didi'nin umurunda değildi. Bu tavrıyla Güneyli ve Ortabatılı Kargalar onu kasabadan kovarlardı.

Çok geveze olabiliyordu. "Pekâlâ. Bana neler olduğunu anlat."

"Anlatacak ne var ki? Avımızla ilgileniyorduk ve Kuzgunlar ortaya çıktı."

"Ve?"

"Ve' diye bir şey yok." Neecy ayağa kalktı ve yatağına geri döndü. "Bir saniye önce vardı, bir saniye sonra yoktu. Hikayenin sonu."

"Yager'ın seninle avının arasına girmesine izin mi verdin?"

"Hayır. Yager'ın benimle o aptal rün arasına girmesine izin verdim. Avımı yakaladım." Neecy her zaman avını alırdı. Her zaman.

"Yager onu neden istediğini söyledi mi?"

"Hayır. Sadece onu alması için Odin'in gönderdiğini söyledi. Bu da giderek yaygınlaşıyor."

"Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim Kuzgunlar sürekli ortaya çıkıyor ve hiçbirimiz nedenini bilmiyoruz. Bazen ne için geldiysek onu istiyorlar, ama çoğunlukla sadece 'yardım etmek' için oradalar."

Kelimenin etrafında tırnak işareti yaptı. "Yaklaşık bir yıldır devam ediyor."

"İlginç." Didi bir an sessiz kaldı ve Neecy gözlerinin kapanmasına izin verdi. Neredeyse tekrar uykuya dalacaktı ki Didi'nin bir sonraki cümlesi onu tekrar yataktan düşürdü.

"Bence Yager'la neler olup bittiği hakkında konuşmanın zamanı geldi."

Neecy, içi kan ağlasa da dışarıda her zamanki sakin halini korumak için kendini zorladı. "Affedersiniz?"

"Dillerde konuşmaya mı başladım? Bu cümlemin tam olarak hangi kısmını anlamadınız?"

İlişkilerinde alaycılığın rol oynamadığı bir an var mıydı?

"Neden Yager'la konuşayım ki? O politik olarak senin seviyene daha yakın değil mi?" "Bu çok yaratıcı bir saçmalık Lawrence."

Çaresizdi.

"Demek istediğim o Kuzgunların lideri. Sen de Kargalar'ın liderisin. Beni araya sokmak yerine birbirinizle konuşmanız gerekmez mi?"

Didi uzun bir süre ona baktı ve Neecey onun çok derin bir şey söyleyeceğinden emin olduğunu düşündü. Onun yerine başını salladı. "Bırak bu işleri Lawrence. Onunla ilgilenmeye başlamalısın."

Hayal kırıklığına uğramıştı ama tartışacak yeri yoktu, "Peki. Benim için ofisinin adresini yaz. Yarın sabah dersimden sonra oraya giderim."

"Onun bir ofisi yok. Aslında var ama dairesinde."

Neecey o kadar hızlı ayağa kalktı ki, Didi'nin tüm vücudu geri çekildi ve neredeyse sandalyeden düşüyordu.

"Dairesi mi? Sen aklını mı kaçırdın?"

Neecey bağırmadı. Çığlık atmadı. Kendini kaybetmedi. Avını avlamak ve yok etmekten başka bir şey yapmazdı. Ama son zamanlarda Yager söz konusu olduğunda uzun zamandır hissetmediği bir şey hissediyordu... öfke.

Ve Didi'nin kurnaz kıcı bunun bir saniyesini bile kaçırmadı. "Biraz gerginsin, değil mi Neece?"

Neecey boğazını temizledi. "Yani... onun dairesine gitmenin iyi bir fikir olduğundan emin değilim."

"Onu koridorda becereceğinden mi korkuyorsun Lawrence?"

"Hayır!"

Neecey tekrar yatağa uzanırken Didi gülümsedi.

"O zaman hallet. Senden biraz elini taşın altına koymanı istiyorum Neece."

Didi son zamanlarda yorgun görünüyordu ve Neecey bir başkası için ikinci adam olma fikrinden hoşlanmıyordu. Onu seven ama büyük olasılıkla Neecey'yi azgın bir alkoliğe dönüştürecek olan Serena bile.

Neecey başını salladı. "Peki. Her neyse."

"Şimdi, şimdi, Lawrence. Heyecanınızla beni şaşırtmayın."

"Uyanın, uyanın, güneş ışıkları!"

Yager gözlerini zorla açtı, ancak yüzündeki ağırlığın bir ayak olduğunu fark etti. Özellikle de Tye'in.

Bir daha asla Bama Crows ile içmeyecekti. Onlar çok sert kadınlardı.

Tye'in koca ayağını yüzünden iterek ayağa kalktı ve Mountain Creek'teki evin oturma odasının zeminine baktı - Üç Eyalet Kuzgunlarının güvenli evi ve mülkü.

Akşamdan kalma otuz Kuzgun yere yığılmıştı. Mike hariç hepsi. Molinski'nin babası azılı bir alkolikti, bu yüzden Mike içkiye hiç dokunmamıştı. Ama içenlere bir gece önce yaptıkları tüm aptalca şeyleri hatırlatmaktan büyük zevk alırdı.

"Günaydın kardeşlerim!" Mike neşeyle duyurdu. "Tahmin edin ne yaptım."

Uh-oh.

"Kahvaltı hazırladım! Benedict usulü yumurta, domuz pastırması, mıcver ve sahanda yumurta... cıvık olanlardan..." Daha sözünü bitiremeden Kuzgunlardan üçü ayağa kalkmış ve odadan koşarak tuvalete gitmişlerdi. Bazıları Diğerleri inledi ve döndüler ya da başlarını koltuk minderlerine gömdüler.

Yager sessizce, "Kes şunu Mike," diye emretti. "Sadece kardeşlerimi doyurmaya çalışıyorum."

Tye arkasını dönerken, "Sen bir pisliksin," diye mırıldandı.

"Kardeşim, bu çok sert!"

Mike yastıklar ve kanepeler minderleri üzerine doğru uçarken eğildi.

Yager yavaşça başını salladı. *Ne aptal ama*. Elbette Mike partide içki içmemişti. Peki ya Yager? Yager içmişti. Hem de çok. Sarhoş bir şekilde eve dönüşünü zar zor hatırlıyordu.

Ama sonunda işe yaradı. Neecy'nin o muhteşem hareketini gördü. müzik dinlemek ve Topluluk'un geri kalanıyla vakit geçirmek. Onu ilgilendirdiği kadarıyla onları kendi tarafına çekmek savaşın yarısıydı. Ama görünüşe göre çoktan kazanmıştı. Neecy kaçır kaçmaz, beş karga onu bir köşeye sürükledi. Ona içki içirdiler ve ardından Neecy'nin ne kadar harika ama aynı zamanda ne kadar inatçı olduğundan bahsetmeye başladılar.

Janelle muhtemelen en iyi şekilde ifade etti, "Hayatını cehenneme çevirecek. Ama güven bana, sonunda buna değecek." Sonra ona numarasını verdi ve herhangi bir sorun yaşırsa bu numarayı kullanmasını söyledi. Eğer bir Valkyrie bunu yapsaydı, ona asılırlardı. Kargaları daha iyi tanıyordu. Birbirlerine olan sadakatleri Klanlar arasında dillere destandı.

Janelle'in Neecy'nin buna değeceğine dair sözlerine sadece gülümsediğinde - çünkü gerçekten duyduğu tek şey buydu- diğer Kargalar etkilenmiş görünüyor. Neecy için en iyisini istiyorlardı ve onun gibi hepsi de Yager'ın Neecy için en iyisi olduğunu düşünüyordu.

Elbette şimdi tek yapması gereken Neecy'yi bu konuda ikna etmektir. Ama daha inatçı bir kadınla hiç karşılaşmamıştı. Kanındaki Viking'i sadece ona bakarak göremese bile, Yager için orada olduğu aşıkardı. Kadın kendi savaş partisinin kaptanı olabilirdi. Bekle... öyleydi.

Mike büyük resimli pencerelere doğru yürüdü ve perdeleri arkaya attı. İnilti ve ölümü için edilen yeminler gürültülü ve acımasızdı.

"Haydi çocuklar! Şu güzel güne bakın! Tadını çıkaralım!" Yager tekrar yere düştü. "İndirin onu, beyler."

Parlak ışığa karşı gözlerini kapatmak için ön kolunu kullanırken, Mike'ın yere yıkıldığını duyunca gülümsedi. İyi bir önlem için bazı acımasız tekmelerin de atıldığına bahse girmeye hazırды.

Janelle MacKenna kahvaltı masasının karşısındaki ekip liderine baktı. "Delirdin mi sen?"

Neecy ona o "bakış"ı attı. Bunu Didi'den öğrenmişti ve çok da iyi öğrenmişti. Ama şaka yapıyor olmalıydı. Değil mi? *Değil mi?*

"Bak, Neece, ciddi olamazsın." "Kalp krizi kadar ciddiğim."

"Ama bu gerçekten kötü bir fikir."

"Benim fikrim değildi. Ama karar verildi. Tartışmaya açık değil. Bir dahaki sefere ava çıktığımızda Arri'yi de yanımızda götüreceğiz."

Arri, sürekli değişen saç rengi ve son derece tuhaf tavırları olan sevimli bir şeydi. Ve bir çay fincanı kaniş ile bile dövüşemezdi.

hayatı buna bağılıydı.

Gerçekten de kız berbat durumdaydı.

"Skuld bizi öldürtmeye mi çalışıyor?"

Neecy portakal suyu bardağının üzerinden Janelle'e dik dik baktı. Janelle'in aksine, Neecy Skuld'un emirlerini sorgulamıyordu, bu yüzden o ikinci komutandı ve Janelle... değildi.

Katie mutfığa girdi. "Günaydın hanımlar." Janelle, Katie'yi hiç tanımayan birinin, onun her dediğini yapan iki koca polisle birlikte yaşadığını bilmemesine bayılıyordu. Baskın-köle olayını seviyordu ve bunu iyi saklıyordu. Kişisel olarak, Janelle her şeyi biraz ürkütücü buluyordu, ancak üçlünün sekiz yıllık bir ilişkisi vardı ve bu ilişki hepsini mutlu ediyor gibiydi. Bu da Janelle'in sahip olduğundan daha fazlaydı. Çoğu erkek, muhtemelen kıçlarına tekme basabilecek bir kadınla başa çıkamazdı. Onu bir meydan okuma olarak görenler de genellikle suçlular ya da motorculardı.

O zaten hayatın suçlu tarafıyla uğraşmıştı. Babası İrlandalı bir gangsterdi. Özellikle de bir Westie. Kariyer tercihleri yüzünden kendisi de dahil tüm ailesi vurulmuştu.

Ama Skuld onun için gelmişti ve ailesini, özellikle de iki ağabeyini sık sık özlese de geçmişe takılıp kalmayı reddediyordu.

"Bunu duydun mu?"

Katie bir fincana kahve doldurdu ve masaya doğru yürüdü. "Dinle Ne?" diye sordu bir sandalye çekip kibarca otururken. Janelle'e "nazikçe" gibi gelmişti çünkü o hiçbir konuda nazik değildi.

Babası ona "küçük bebek Mack Truck" derdi. "Sıradaki av..."

Arri geliyor."

Katie gözlerini kırptırdı ve o iri mavi gözlerini Neecy'ye çevirdi.

"Öyle mi?" "Evet. Aş artık bunu."

"Connie biliyor mu?"

"Evet. Bu sabah Fran'le çıkmadan önce ona söyledim." Bir başka sağlam çift olan Connie ve Fran, ikisi de on altı yaşından beri birlikteydi. Lezbiyenler bile onu geçmişti.

"Bunun akıllıca olduğundan emin miyiz?"

"O emin. Ve hepimiz onun lütfu sayesinde buradayız. Arri'ye güveniyor. Bu yüzden Arri'ye bir şans vereceğiz."

Katie iç çekti. "Bakın, bizi yanlış anlamayın. Hepimiz Arri'nin garip bir şekilde çok tatlı olduğunu düşünüyoruz. Ama kız bir bok için dövüşemiyor."

Zavallı Neecy. Janelle onun bu konuda tartışmak istediğini biliyordu ama yapamazdı. Arri, Topluluk'un çoğuyla kıyaslandığında bir pislikti. Bunu hepsi biliyordu. Ve yirmi beş yaşındaki kadın, Pazar brunch'ı için iyi bir kahveli kek aramak dışında hiçbir şey için ava çıkmamıştı.

Oysa Janelle geldikten altı ay sonra avlanmaya başlamıştı. Neecy ise üç ay sonra başlamıştı. İkisi de henüz on yedi yaşına bile basmamıştı.

Janelle boş tabağını kendisinden uzaklaştırdı. "Ve eğer savaşılamazsa, zamanımızın çoğunu onu korumaya çalışarak geçireceğiz." Çünkü Kargalar her zaman kendilerinden olanları korurdu, pislikleri bile.

Neecy derin bir nefes aldı. "Bak, onu dışarı çıkaracağız ve nasıl gideceğine bakacağız. Yapmamız gereken tek şey bu. Ama o benim sorumluluğumda olacak."

Janelle neredeyse "Her zamanki gibi" diyecekti ama kendini durdurdu. Neecy küçük Arri'yi geldiği andan itibaren kanatları altına almıştı. Neecy ondan sadece bir yaş büyük olmasına rağmen Janelle'e de hemen hemen aynı şeyi yapmıştı. Takım lideri mazlumları çok severdi.

"Tamam mı?" İki kadına da dikkatle baktı. "Connie'nin bu konuda onayını aldım bile. Ama sizinkini de istiyorum."

Janelle ve Katie birbirlerine baktılar. Bu konuyu inekler eve gelene kadar tartışabileceklerini biliyorlardı ama neden uğraşsınlardı ki? Skuld savaşçılarına sadıktı ama ona bulaşmak kendi riskinizdi. Tanrıçaları acımasız olabilirdi. Gerçekten ama gerçekten acımasız.

"Tamam," diye iç geçirdi Janelle.

"Ben varım." Katie omuz silkti.

"Evet, tamam."

Neecy kendini masadan uzaklaştırdı. "Harika. Teşekkürler çocuklar. Şehre geri dönmeliyim. Ders için bazı çalışmalar yapmalıyım. Yarın. Oh! Ve Arri'ye tek kelime etme. Ona kendim söylerim." Güzel. Arri'nin ne söyleyeceğini ya da ne yapacağını asla bilemezsiniz.

Gerçekten de tuhaf bir kızdı.

Yalnız kaldıklarında Janelle Katie'ye döndü. "Peki... gerçekten ne düşünüyorsun?"

Katie başını salladı. "Boku yedik."

Karl Waldgrave Tanrıçasının gücünün içinden aktığını hissetti. Onu bir okşayış gibi, sikinin üzerinde sevgi dolu bir yalama gibi hissetti. Bir yıl önce onun için gelmişti. Rüyalarını işgal etmişti. Onun ne olduğunu biliyordu ve onun dilini konuşuyordu. Avcı'nın dilini. Ona bir hedef vermişti. Onu gururlandıracak bir av. Torunlarına anlatabileceği bir av.

Onun teklifini tereddüt etmeden kabul etti. Bu hoşuna gitmişti. Ona ihtiyacı olan her şeyi verdi. Zaten parası vardı, bu yüzden ona müritler verdi. Kendisi gibi avcılar. En iyilerin en iyileri.

"Hazırsın," diye baştan çıkarıcı bir şekilde kulağına fısıldadı. "Beni gururlandıracaksın."

Kadının elinin sikinin üzerinde kaydığını ve taşaklarını sıkıldığını hissetti.

Nefes nefese kaldı. "Hepsini öldürene kadar durma. Ama istediğimi bana canlı getir." "Getireceğim. Ve durmayacağım. Durmayacağım."

Dudakları boynunu öptü; keskin dişleri kulağını ısırıldı. "İşini kolaylaştır. Lider olarak gördükleri kişiye git. Onu öldür ve gerisi çok kolay olacak."

Kızın eli sikini tekrar tekrar okşarken başını salladı.

"Ama onları hafife alma. Sadece bir kişiye sadakatleri var ve o da onları iyi seçmiş. Anladın mı?"

Kadın onu orgazma daha da yaklaştırırken tekrar başını salladı.

"Güzel. Şimdi beni gururlandır."

Onun sözleriyle sertçe boşaldı. Her zaman yaptığı gibi. Ve saniyeler sonra sunağın üzerinde uyandı, hâlâ kurbanın üzerine çömelmişti. Kurbanın kanı kendi boşalması gibi onu da kaplamıştı, kendi eli hâlâ sikini tutuyordu.

Etrafını saran müritlere baktı. "Vakit geldi."

Dördüncü Bölüm

Yager kapıcının aradığını anlayınca telefonu kapı. Ne söyleyeceğini duymayı beklemeden telefona bağırdı, "Gönderin onu kalk." Ahizeyi kapattı ve bir havlu almak için banyoya geri döndü.

Mike normalde hiçbir şey için erken gelmezdi, özellikle de Pazartesi günleri. Ama Yager her zaman bir ilkin olabileceğini bilirdi. Havluyu beline sardı ve tıraşını bitirdi. Kapı zili çaldığında kaşlarını çatı. Mike'ın anahtarı vardı. *Kemikkaşa muhtemelen kaybetmişti... yine.*

Tıraş kreminin kalanını sildi ve ön kapıya doğru yürüdü. "O lanet anahtarı yine kaybettiğine inanamıyorum, Molinski." Kapıyı kapıdığı gibi açtı ve dondu kaldı.

Kürklü kot ceketi, kot pantolonu, siyah tişörtü ve siyah deri sırt çantasıyla kapının önünde duran, duşta bir saat boyunca mastürbasyon yaptığı kadındı.

"Neecy?"

Ağzı hafifçe açık bir şekilde ona baktı. Sonra gözleri adamın vücudundan aşağı kaydı ve havlusuna ulaşır ulaşmaz kaçtı.

"Daha sonra geleceğim!"

Halüsinasyon görmediğini anlaması otuz saniye kadar sürdü. Ön kapısındaki Neecy Lawrence'dı. Peşinden koştu, ona asansörde yetişti ve zavallı çağrı düğmesine vurdu.

"Neecy, bekle."

"Merdivenleri kullanacağım."

"Otuzuncu kattayım." "Tamam, çatıya çıkıp uçacağım."

Hayatta olmaz. Ondan o kadar kolay kaçamazdı. Adam bileğini tuttuğunda yangın merdiveni kapısından henüz geçmişti.

"New York'ta gün ortasında uçamayacağını sen de benim kadar iyi biliyorsun. Seni vurup indirirler." Tanrıları onları sadece geceleri gizlerdi. Gün boyunca kendi başlarındaydılar.

Yager, kadını arkasından sürüklemek zorunda kalarak dairesine geri döndü. Kadın tam olarak tekme atıp çığlık atmıyordu ama Yager'a öyle gelmiyordu.

Onu o sınıra itmek için çok şey gerekecek.

Yine de onu içeri sokmayı başardı. Kapıyı kapatıp kilitledi ama bir an için kızın pencereden kaçmaya çalışacağından emin olduğunu düşündü.

Onu daha sıkı kavradı ve mutfağa doğru sürükledi. "Biraz kahveye ne dersin?"

"Hayır. Ben kahve içmem."

"Şişe su? Kola? Pepsi?" *Votka? Tekila? Bütün bir bira fabrikası?* Onu rahatlatacak herhangi bir şey. Onu orada tutacak herhangi bir şey.

"Hiçbir şey istemiyorum. Ve beni bırakmaktan çekinmeyin."

Yager mutfağın ortasında durdu ve derin bir nefes aldı. Onu bırakmadan arkasını döndü.

"Gitmene izin vermek istemiyorum."

Bir an için ona baktı, sonra tekrar uzaklaşmaya çalıştı. Ondan kaçmak için. "Gitmem gerek."

"Jersey'den onca yolu bana gitmen gerektiğini söylemek için mi geldin?"

İç çekti ve mücadele etmeyi bıraktı. En azından şimdilik. "Hayır. Ne zaman karşı karşıya geldiğimizi öğrenmeye geldim."

"Öyle olduğumuzu bilmiyordum."

Kolunu geri çekmeye çalıştı. "Benimle avımın arasına girdiğinde, karşı taraflarda olduğumuzdan emin olabilirsin. Ve gitmeme izin verir misin!"

Adam bıraktı ve kadın kendi yüzüne bir tokat attı.

Yager irkildi. "Özür dilerim."

Hafifçe yaralanmış gözünü ovuşturdu ve tekrar iç çekti. "Bakın, bizi hedef almadığınızı biliyorum..."

"Gördün mü, işte burada yanıliyorsun."

Parlak siyah gözler kısıldı. "Ne?"

"Belki de bazı şeyleri açıklığa kavuşturmalıyız Lawrence."

Onu öldürebilir miydi? Bundan kurtulabilir miydi? Hayır. Kapıcı onu teşhis edebilirdi. "Mesela?"

"Sana karşı hissettiklerimin Odin'le, Skuld'la ya da senden ve benden başka kimseyle bir ilgisi yok."

"Sen ve ben mi?" *Neler oluyordu böyle?* "Aklını mı kaçırdın sen?"

Ona doğru bir adım attı ama kadın ondan uzaklaşmayı reddetti. O hiçbir şeyden geri adım atmazdı. Asla geri adım atmadı, atmazdı da.

"Senden hoşlanıyorum, Neecy. Hem de çok."

Ondan hoşlanıyor muydu? Neyden? Liseye geri mi dönmüştü? Sonra adam onu baloya davet edecekti.

"Bu harika bir şey ama bunun benimle ne ilgisi var bilmiyorum." Yager iç çekti. "Çok zor bir kadınsın."

"Hayır. Sadece kafası karışık bir kadını. Seni anlamıyorum, Yager." "Evet. Fark ettim."

Onu görmezden geldi ve konuşmaya devam etti. "Yani, Odin Seçilmişleri'nden birinin neden bir Kral Kızı'na ilgi duyduğunu tam olarak anlayamıyorum. Skuld."

"Acıdı mı?"

Şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. "Ne acıttı?" Sesi kendi kulaklarına bile sinirli geliyordu. Neecy sinirlenmedi. Lanet olsun ona! Ondaki tüm bu tuhaf duyguları ortaya çıkarmaya devam ediyordu ve bu hiç hoşuna gitmiyordu.

"Boğazına." İçgüdüsel olarak parmakları uzandı ve boynunun sol tarafındaki damgaya dokundu. Ona katılmayı kabul ettiğinizde Skuld sizi Topluluk'tan biri olarak işaretliyordu. Uzaktan bakıldığında damgası bir dövme andırıyordu. Ama yakından bakınca *Naudhiz* rününü görebiliyordunuz. Bir tanrı tarafından etine yerleştirilmiş, hafifçe eğik bir haçı andıran beş inçlik, simsiyah bir yanık izi.

"Evet. Acıttı. Tıpkı seninki gibi." O günü diğerlerinden daha iyi hatırlıyordu. Yager kocaman ve yarı giyinikti, inanılmaz derecede seksi görünüyordu - tıpkı şimdiki gibi. Neecy, Yaşlılar töreni tamamladığında Yager'ın onlardan birini bir yere götürüp beynini sikmesini umarak Valkyrie'lerin her birinin onun üzerinde kaymaklandığını görebiliyordu.

Neecy, Yager'ın hangi sürtük Valkyrie'yi seçeceği konusunda kendi kendine bahse girerken, kötü görümlü bir Kuzgun Yaşlı bir çukurdan bir damga çıkardı Yager'ın durduğu yerden bir metre uzakta ateş yaktı. Başını aşağıya doğru iten Yaşlı, onu acımasızca Yager'ın boynuna çarptı.

Bunu bekledi... bir acı çığlığı. Saf işkencenin hıçkırığını. Bir şeyler. Ama Yager hiçbir şey yapmadı. İrkilmedi. Ağlamadı. Hiçbir şey yapmadı.

Yumruklarını sıkıttı ya da ayaklarını sıkıca yere bastı. Orospu çocuğu gözünü bile kırpmadı. Yerinde durdu ve yumruğu yedi.

Birdenbire artık Liderin Çağrısı ayininde değildi ve Yager'ın bir hayvan gibi işaretlenmesini izlemiyordu. Onun yerine, yatakta Yager'ın yanında, onun karnında uyanıyordu. O lanet olası asi saçları yüzünü kısmen örtüyordu. Beyaz çarşaflar dar kalçalarının etrafına sarılmıştı ve omzunun ve boynunun her yerinde otomatik olarak onun küçük ısırik izleri olduğunu biliyordu. Sırtındaki uzun çizikler de ona aitti. Neecy ona bakarken, adam gözlerini açtı, gülümseyerek ona baktı ve adını iç çekti.

Sonra Neecy küçük hayalinden vahşice koptu ve kendini törene geri dönmüş, külotu sırlıslıkla, meme uçları taş gibi sertleşmiş, kalbi otuz saniyede elli mil koşmuş gibi atarken ve Wilhelm Yager ona bakarken buldu. Bir an için, sıkıcı konuşmasının geri kalanında dışarı fırladığını ve bu yüzden onu yakaladığını düşündü, ama sonra Mike Molinski onu itti ve ondan uzaklaştı. Kendisinin bir yere gittiğini fark etti ve dürüst olmak gerekirse, sormaya çok korktu nereye gittiğini.

Neecy daha önce ya da o zamandan beri hiçbir şeyden bu kadar tahrik olmamıştı ve bu onu dehşete düşürmüştü.

Bir yıl sonra, Neecy şimdi Yager'ın elinin uzanışını izliyordu, onun büyük Parmakları çenesinde kayıyor, yanağına yerleşiyor. Başparmağı alt dudağında geziniyordu. Bunu çok rahat yapıyordu. Sanki yıllardır sevgililermiş gibi.

"Tanrım, senin neyin var?" Bu ifadenin arkasına daha fazla güç koymayı diledi. Onun yerine sesi kesildi ve adamın çelik grisi gözlerine bakmaktan kendini alamadı. Omuz hizasındaki altın sarısı saçları eğildiğinde yüzüne dökülüyordu. Her zaman o saçları taramak istemişti ama asla neden yapmadığını anlıyordu. Özellikle de kontrolden çıkmış saçları onu kesinlikle çıldırttığı için. Bunu gördü ve meme uçları sertleşti.

Büyülenmiş gibi bakan Neecy, onun lezzetli dudaklarının yaklaşmasını ve sonunda ağzına yerleşmesini izledi.

Temas karşısında vücudu sarsıldı. Pek çok erkekle öpüştü ama hiç kimse onu böyle öpmemişti. Yavaş yavaş. Emin. Sanki dünyadaki tüm zamana sahipmiş gibi.

Yager'ın dili önce üst dudağında, sonra da alt dudağında gezindi. Araya rahatça dalan Neecy ağzını biraz açtı ve her zamanki İskandinav tarzıyla avantajı yakaladı, dili dişlerinin arasından içeri kayd.

Yager'ın dilinin ucu ağzının çatısına sürtünürken Neecy mutfak dolaplarının fiyatını düşünerek önüne baktı.

Bu adamla ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. Bugün buraya gelirken her şeyi planlamıştı. Herhangi bir Kuzgun'la başa çıkacağı gibi onunla da başa çıkmak için zihinsel olarak kendini hazırlamıştı. Sorumluluk sahibi, kendinden emin ve kararlı olacaktı. Ona "bebeğim" diyerek ya da başka bir lanet olası randevu teklif ederek onu oyalamasına izin vermeyecekti. Onunla ve saçmalıklarıyla başa çıkmaya o kadar hazırdı ki.

Ama onu gereğinden fazla küçük beyaz havlusuyla görmeyi hiç beklemiyordu. Duştan çıkmış, ıslak ve lezzetli.

Lanet olsun. Lanet olsun. Lanet olsun. Lanet olsun.

Başını diğer tarafa doğru eğerken iki eli de çenesini çevreledi, dudakları yavaşça onu aldı, sahiplendi. Kadın dilini geri çekti. Ama adamın umurunda değil gibiydi. Bunun yerine, bunu daha da derinlere inmek için bir bahane olarak kullandı.

Geri çekilebileceğini biliyordu. *Çekmesi gerektiğini de biliyordu.* Onu durduramazdı. Şaşırtıcı onur duygusuna sahip, yavaş zekâlı, iyi adam Yager değil. Ama adam gerçekten ne yaptığını biliyordu. Dili onunkinin etrafında kıvrıldı, katılması için onu ikna etti. İşte o zaman her şey değişti. Temas sırasında ikisi de inledi ve adam çenesini sıkıca kavrayıp onu kendine doğru çekerken gözleri kapandı.

Bir yanı kendini bu adamdan koparması gerektiğini biliyordu. Kendini ondan koparması ve çok güzel *Calaphon* tencere ve tavalarıyla onun canına okuması gerektiğini biliyordu.

Bunun yerine, bir eli omzunu kavrarken diğeri beline dolandı.

Adam ellerinin altında kendini çok iyi hissediyordu. Sert kaslar ve pürüzsüz bir ten. Elini adamın kaburgalarında gezdirdi ve pençelerinin bir zamanlar dövüş sırasında adamın etini yırtıp parçaladığı çıkıntıları hissetti. Tamamen bir kazaydı ama Yager'ın bir şekilde artık ona ait olduğunu hissetmekten kendini alamıyordu. Parmaklarının eski yarasına değdiğini hissedince ürperdi ve ona daha sıkı sarıldı.

Bunu durdurmak zorundaydı. Gitmesine izin vermeliydi. Gitmesine izin vermeliydi. Ama kahretsin, taştan yapılmamıştı. Son erkek arkadaşı ilişkilerini dört ay önce bitirmişti. Bir gün ona döndü ve aniden, "Beni hiç sevmiyorsun, değil mi?" diye sordu. Kadın başını salladı ve "Hayır" diye cevap verdi. Elbette bu o kadar da büyük bir kayıp değildi. Tüm Jersey Gathering ona boşuna Bay Küçük Penisli Adam demiyordu.

Ancak Yager... Odin'in en iyilerinden biriydi. Tri-State bölgesindeki her Valkyrie bu adamın yatağında olmak için sol memesini verirdi. Gerçek bir savaşçı olan Neecy, onun insanları ayaklarının altında toz haline getirdiğini görmüştü. Kendileri için savaşamayanları kurtardığını da görmüştü.

Şimdi burada, onun gerçekten güzel mutfağında durmuş, kendisini öpmesine izin veriyordu. Tanrım, ne öpücüktü ama.

Yager onun dilini ağzına alırken bedenine doğru eğildi. Onu kapının önünde görür görmez sertleşmeye başlamıştı. Ama şimdi onu daha fazla tutamıyordu. Kız kollarının arasında yumuşak ve uysalken olmazdı.

Dili onunkinin ucunda dolaştı, sonra da altına süründü. Onun bunu kendi sikine yaptığını düşündü ve neredeyse patlayacaktı.

Ağzını ondan çekti ama ellerini yüzünde tutmaya devam etti. Tanrım, bu kadının gitmesine asla izin vermek istemiyordu. "Benimle kal, Neecy."

"Ne? Ne zaman?"

Gülümsemi. Neecy Lawrence soğukkanlı bir katildi ama yine de bazen tam bir balon kafa olabiliyordu. "Şimdi, kadın."

"Yapamam."

"Neden?"

Ona ters ters baktı. "Çünkü yapamam. Yapacak işlerim var."

"Oh, gerçekten mi? Benim dışımda başka ne yapman gerekiyor?"

Neecy başını çevirdi ama gülümsemesini saklayacak kadar hızlı değildi. "Senden nefret ediyorum, Yager."

"Yalancı."

Ellerinin Neecy'nin boynuna, oradan da kalçalarına doğru kaymasına izin verdi. Eğildi ve boğazını öptü, aynı noktayı ısırdı. Kız inledi ve adamın siki bu sesle daha da sertleşti.

"Kal, Neecy. Benimle kal."

"Hayatta olmaz, Yager."

Burnunu kızın boynuna sürttü, "Neden?"

"Nedenini biliyorsun. Çünkü karışık ve karmaşık olacak ve ben karışık ve karmaşık işlerle uğraşmam. Önceliklerim var ve seni içermiyorlar."

Daha önce hiç bu kadar dürüst bir kadınla karşılaşmamıştı. Yine de kalçalarını onunkilere sürttüğü sırada bu küçük konuşmayı yaptı.

Evet. Neecy Lawrence Neecy Lawrence zor bir kadındı ama istediği kadındı. Bunu geçmişte yaptıklarından çok farklı bir şekilde oynaması gerekecekti.

Çünkü ne istediğini biliyordu. Belki de hep istediği şeyi. Doğruldu ve homurdanarak, "Yirmi dört saat." dedi.

Kaşlarını çatarak, "Yirmi dört saat... ne?" diye sordu.

"Seni yirmi dört saat boyunca istiyorum." Kızın kalçalarını sıkıca kendine doğru çekti; aksi takdirde kızın sürekli gıcırdaması adamın üzerine boşalmasına neden olacaktı. "Önümüzdeki yirmi dört saat boyunca o güzel vücudunu altımda, üstümda, aklıma gelebilecek her şekilde istiyorum. Sadece sen ve ben. Ne istersem yaparım."

Belki, sadece belki önümüzdeki birkaç saat içinde birkaç bin kez boşalabilirse, o şahane bedenlerden başka bir şeye odaklanabilirdi. göğüsleri ve o tatlı ağzı. Aslında bu kadını nasıl *elinde tutacağını* bulabilirdi. Yine de, önce bunu kesinlikle aradan çıkarması gerekiyordu yoksa ikisinin de kafası patlayacaktı.

Kadın ondan uzaklaşmaya çalıştı ama adam onu sıkıca tuttu. Tekrar kaçmasını istemiyordu... ayrıca yatak odasındaki pencereyi kapattığından da emin değildi.

"Ne istersen, ha? Bu güzel olmalı," diye alay etti. "Peki ben ne alacağım?"

"Ne istersen. *Ne istersen.*"

Yüzünde yoğun bir düşünce ifadesiyle başka tarafa baktı. Birdenbire onun bunu gerçekten düşünmesini sağladığını fark etti. Şaşkınlığını belli etmemek için kendini zor tuttu. Bu noktada hiçbir şeyin onu ürkütmesini istemiyordu. Bu yüzden bekledi... ve dua etti.

Sonunda ona baktı, gözleri berrak ve kararlıydı.

"Yirmi dört saat, sadece sistemimizden atmak için. Başka bir şey yok. Sonra gideceğim."

Vay anasını! Tamam. Nefes al, Yager. Nefes al!

Yager elini sıkmak için uzattı. "Anlaştık."

Kadın Yager'ın eline baktı ve Yager fikrini değiştirmiş olabileceğinden korktu ama onun yerine elini tuttu ve kararlı bir şekilde tokalaştı.

"Anlaştık." Adam onun elini bıraktı ve o da devam etti. "Bundan sonra bu konuyu bir daha asla tartışmayacağız. Bana bir daha asla şu anda baktığın gibi bakmamanı istiyorum. Bu iş burada bitecek. Şimdi."

Az önce üzerinde el sıkıştıkları anlaşma bu değildi. Ama neden bu anı küçük ayrıntılarla boğalım ki?

Omuz silkti, kadının sözlü bir evet için zorlamayacağını umuyordu. Ciddi olmadığı sürece asla söz vermezdi. Ve endişelendiği kadarıyla, bu hiçbir şeyin sonu değildi. Bu sadece bir başlangıçtı.

Beşinci Bölüm

Tanrım, kendini neyin içine soktu? Az önce şeytanla nasıl bir pazarlık yaptı?

Neecy bunca zaman Yager'ın tatlı ama sadece büyük Vikinglerin olabileceği kadar aptal olduğunu düşünmüştü. Ama şu anda ona bakan gri gözler aptal olmaktan çok uzak görünüyordu. Daha çok kurnaz ve hesapçı görünüyordu.

Neyse, fark etmezdi. Bunu yapacaktı çünkü bunu gerçekten yapmak istiyordu. Neecy "gitmesine" izin vermezdi. Bunu vakıf fonları olan zengin sosyete kızlarına bıraktı. Neecy'nin geldiği yerde, kendini bırakırsan kötü şeyler olurdu. Ama Neecy ilk kez gerçekten yapmak istediği bir şeyi yapacaktı. Ve şu anda Yager'ı gerçekten *yapmak* istiyordu.

Bu yüzden uzun vadeli bir şey ya da bunun Topluluk üzerinde yaratabileceği dalgalanma etkileri hakkında endişelenmezdi. Bunların hiçbiri için endişelenmesine gerek yoktu.

Çünkü yirmi dört saat sonra her şey bitmiş olacaktı. Will Yager'ı sisteminden sonsuza dek çıkarmış olacaktı.

Bu düşünceye gülümsedi ve Yager inledi. "O gülümsemen beni her seferinde yakalıyor, Neecy."

Neecy irkilerek ona baktı. Adam onu o lezzetli yoğunluğuyla izliyordu ve bu da onu anında ateşlendirip geri yordu. Oh, adamım, başı beladaydı.

Telefonu çaldı ve onu neredeyse panik halindeyken kendine getirdi ama hiçbir şey onun yüzüne bakmasını engelleyemedi.

"Kımıldama." Uzandı ve telefonu yuvasından aldı. "Evet?" Adam ona bakarken boşa kalan elinin parmakları kadının boğazını ve çenesini okşadı.

"Hayır. Onu yukarı göndermeyin. Bay Molinski'ye bugün kendimi iyi hissetmediğimi söyle.

Yarın bu saatlerde gelmesini söyle. Tamam... teşekkürler." Telefonu yerine koydu ve tüm dikkatini tekrar Neecy'ye verdi.

Neecy omuz silkerek büyük mutfığa göz gezdirdi. "Peki şimdi ne olacak?" Güzel. Kendinden emin ve neredeyse sıkılmış gibiydi. İşlerin kontrolden çıkmaması için bu işin başında kalması gerekiyordu. Ve o da yapacaktı. Bu "iyi adam" Yager'dı, onunla boy ölçüşemezdi.

"Çıplak olmanı istiyorum.

Şimdi." Uh-oh.

"Burada mı?"

Ona cevap vermedi. Onun yerine ceketini omuzlarından itmeye başladı, sırt çantası da onunla birlikte gitti.

"Bak, Yager, belki de..."

Adam onu öptü ve kadın ne söyleyeceğini tamamen unuttuğunu fark etti. Nasıl düşünebilirdi ki zaten? Dili ağzındayken ve elleri göğüslerindeyken.

Yager tişörtünü yukarı itti ve rekor bir sürede sütyenini çözdü. Ve o iri elleri göğüslerini kavradığı anda, kadın kendini kaybetti.

Muhtemelen sonsuza dek.

Yager'ın hareketlerinde, bilinmeyen bir nedenden ötürü onu rahatsız etmeyen bir çaresizlik vardı. Belki de adamı savaşıırken gördüğü içindi.

Yager umutsuzluğa kapılmazdı. Eğer çaresiz hissediyorsa, bu onun yüzündendi.

Şu anda her ne hissediyorsa, onun içine doğru zorluyordu. Onu içinde istiyordu. Onu içine almak zorundaydı. Hemen şimdi. Bu ikinci.

Yager yavaşlaması gerektiğini biliyordu ama yapamazdı. Sonunda ona sahipken olmazdı. Kızın teni ellerinin altında inanılmaz bir his uyandırıyor. Kızın bunu bilip bilmediği hakkında hiçbir fikri yoktu ama Yager göğüslerini okşarken kız hafifçe inlemeye başlamıştı, meme uçları parmaklarının altında sertleşiyordu.

Onu olabildiğince çabuk soymaya kararlı olan Yager, önünde dizlerinin üzerine çöktü. Kot pantolonunun düğmelerini açarak külotuyla birlikte aşağı çekti. Eğilerek, botlarını ve kot pantolonunu manevralarla çıkarırken başını karnına yasladı. Onun uyarılmışlığının kokusunu şimdiden alabiliyordu ve bu koku neredeyse onu yere çarpmasına neden olacaktı. Onun içine girmeyi o kadar çok istiyordu ki ne yapacağını bilemiyordu.

Mutfağına göz gezdirirken kızın kasap tezgahının önünde durduğunu fark etti. Onu kolayca kaldırdı ve soğuk mermerin üzerine yatırdı.

"Yager! Yager... bekle!"

Gözlerini kapattı. Lanet olsun, kız onu yüzüstü bırakıyordu.

"Çıkar şu lanet tişörtü üzerimden. Beni boğarak öldürüyor."

Yager'in gözleri fal taşı gibi açıldı ve tişörtünün bir şekilde boynuna sıkıca dolandığını gördü. Eğilip tişörtü yukarı çekti ve çıkardı. İşte o zaman kızın ağzını boynunda hissetti.

Eğildi, onu öperken dişleri boğazını sıyırdı. Elleri umutsuzca omuzlarını kavıyor, bacakları göğsüne dolanıyor ve onu sıkıca yerinde tutuyordu. Ve işte o zaman anladı. Bunca aydır yanılmamıştı. Dünyasını sarsan görüntü de yanılmamıştı.

Neecy Lawrence onu istiyordu. Kısa tırnaklarının omzunu derinlemesine kesmesine bakılırsa, onu çok istiyordu.

Hırplayarak ondan uzaklaştı ve yüzünü rahatça bacaklarının arasına yerleştirdi. Pek çok yalnız geceyi bunun hayalini kurarak geçirmişti. Elbette rüyalarında Ritz Carlton'daki bir yatakta saten çarşaflar üzerindeydiler. Ama cehennem, onun güçlü kasap bloğu iş görürdü.

Yager dilini kızın sıcak amına kaydırды. Zaten o kadar ıslaktı ki, boğulmadığına şaşırды. Onu yalamaya başlar başlamaz, elleri başını kavradı, parmakları kafa derisine girdi. Amının dudaklarını yaladı, dilinin ucuyla alay etti. Kızın sırtı kamburlaşınca klitorisine bir fiske vurdu ve kız neredeyse kasap bloğundan fırlayacaktı.

Kuzgunların çoğu Neecy'nin tepkisiz, soğuk bir kaltak olduğunu düşündü. Seks sırasında öylece yatıp bitmesini mi beklediği, yoksa uyuyabilmek ya da ava gidebilmek için erkeğin inip çıkması için elinden geleni mi yaptığı üzerine bahis oynuyorlardı. Bu hayalleri sürdürmelerine izin verecekti. Çünkü bunların hepsi, onun her şeyi onundu. Başkasının değil. Keşfedici diline karşılık verirken kalçaları yüzüne çarpmaya devam eden bu kadın her zaman ona ait olacaktı.

Adam daha da alçaldı, dilini kadının derinliklerine itti ve kadın derin ve alçak sesle inleyerek adamın titremesine neden oldu. Ona ne yaptığının farkında mıydı acaba?

Onu mu? Umurunda

mıydı? "Tanrım,

Yager."

Hayır, hayır. Bu olmazdı. Dilini parmağıyla değiştirerek geri çekildi. "Ben Will."

"Ne..." İkinci bir parmak birincisine katıldığında homurdanarak durdu, gözleri kapandı ve başı geriye atıldı. "Ne?"

"Benim adım Will," dedi adam onu parmaklarıyla sürekli sikerken. "Birlikte çalıştığım insanlar bana Yager der. Önümüzdeki yirmi dört saat boyunca sen bana Will diyeceksin."

Kalçaları tekrar öne doğru fırladı, şimdi parmaklarını dilini sürdükleri gibi sürüyorlardı. "Her neyse," diye soluk soluğa bağırdı.

"Hayır. Her neyse değil." Diğer eliyle klitorisini baş ve işaret parmakları arasında kavradı. "Will. Söyle."

Neecy onun gitmesine izin vermek istemeyerek parmaklarını saçlarında sıkı.

"Will.

Will. Will. Sadece durma. Tanrım, lütfen durma!"

Durmadı. Bunun yerine, parmaklarını onun içine pompalamaya devam ederken dilini klitorisine geri döndürdü. Vücudu titremeye başladıkça inlemeleri gittikçe daha yüksek sesle çıkmaya başladı. Yakın olduğunu anladığında, klitorisini dudaklarının arasında nazıkçe kavradı ve sertçe emdi. Yüzüne boşalırken yumuşak iniltileri boğuk bir çığlığa dönüştü, vücudundaki her kas gergindi.

Mutfak sandalyelerinden birinin arkasına attığı bomber ceketinin cebine uzanacak kadar Neecy'den uzaklaşarak uzun bir sıra prezervatif paketi çıkardı.

Neecy onlara odaklandı ve sorgulayan gözlerini Yager'a çevirdi. Omuz silkti. "Mike."

"Oh." Birçokları için bu gerçekten de ihtiyaç duydukları tek açıklamaydı.

Saniyeler içinde sikini kılıfına sokmuş ve Neecy'yi kasap taşından çekip çıkarmıştı. Bir kez daha, birlikte geçirecekleri ilk zamanın tam olarak hayal ettiği gibi olmayacağını anlamıştı. Ama sabrı aylar önce tükenmişti. İçindeki İskandinav erkeğinin bildiği tek şey, kadının ıslak, istekli ve inliyor olduğuydu.

Bu noktaya kadar Neecy'nin Yager'ın sikine bakma şansı olmamıştı. Havluyu üzerinde tutmuştu ve kalın pamuğun arasından ereksiyonunu hissetmesine rağmen, gerçek boyutları onun için kaybolmuştu. Ve onu kasap bloğunun üzerine fırlattığında, o lanet diliyle her şeyi unutmuştu.

ona mümkün olmadığını düşündüğü sesler çıkarttırıyordu. Yine de, Yager onu hızla aşağı çekip hemen sikini içine soktuğu için iyice bakma şansı olmadı.

Ve lanet olsun, ama adam çok *büyük*tü!

Adam kendini onun içine yerleştirirken Neecy inledi. Ne kadar ıslak olursa olsun, adam onu hala geriordu. Ve unutmayın, son erkek arkadaşı... Bay Küçük Penisli Adam.

Yager döndü ve onu mutfağında paslanmaz çelik gibi gururla duran çok daha sağlam, yere çivilenmiş adaya doğru itti.

"İyi misin?" diye umutsuzca kulağına soludu.

Bir an sürdü ama Neecy birden Yager'ın hareket etmediğini fark etti. Onu bekliyordu. Onun iyi olduğundan emin olmak istiyordu. Bunun onu öldürdüğünü biliyordu. Vücudundaki her kas kaskatı kesilmişti ve her gözeneğinden ter damlıyordu. Yine de, her ne kadar canını yaksa da, *onu* incitmek istemiyordu.

Neecy kollarını Yager'ın boynuna doladı, bir bacağını beline, diğerini baldırına doladı. Eğildi ve onun kulağına doğru hırladı, "Becer beni Will. Sik beni. Beni."

Adamın elleri vücudunu sıkıca sararken, iri parmakları sırtına batarken kadın irkildi. Sonra onu adaya sabitledi ve hapisten yeni çıkmış gibi sikti. Acımasızca içine girerken onu sıkıca tutuyordu.

İstese bile hareket edemiyordu. Acının izi bile sadece zevki artırıyordu. Bu yüzden Will Yager'a sıkıca tutundu ve onun kendisini becermesine izin verdi. Ve bunu asla yüksek sesle söyleyemeyecekti, ama Tanrım, bu şimdiye kadar yaşadığı en iyi sikişti.

Her sert itiş onu sınıra daha da yaklaşıtıyordu. Her sert nefes alış, ona daha sıkı sarılmasına neden oluyordu. Ama o, kontrolden çıkmış bir otobüs gibi değil de kilisede dua ediyormuş gibi adını fısıldadığında, kadın kendini kaybetti ve onunla birlikte uçurumun kenarından uçtu.

Yager'ın gözlerini odaklayabilmesi ya da adını hatırlayabilmesi dakikalar sürdü. Ve tüm bu süre boyunca Neecy'nin gitmesine asla izin vermedi. O da geri çekilmedi. Yine de onu nasıl boşalttığını asla bilemeyecekti. Kız onu becermesini söylediğinde hiçbir şey düşünmeyi bıraktı. Akli tamamen kapanmış ve siki kontrolü ele almıştı.

Aslında utandığını hissetti. Bundan daha fazla kendini kontrol edebiliyordu. En azından Neecy'den başkasına karşı öyleydi. Yager yavaşça

bacaklarının yere düşmesine izin verdi. Adam onu bırakmaya çalıştığında neredeyse düşüyordu.

"Tanrım, iyi misin?"

"Evet." Gülümsedi. "Sadece biraz titriyorum."

"İşte." Adam onu belinden tuttu ve tekrar mutfağa yerleştirdi. "Burada bekle. Hemen döneceğim."

Yager koridordaki banyoya gitti ve kullanılmış prezervatifi hızla çıkardı. Lavaboya doğru ilerledi ve musluğu açtı. Yüzüne soğuk su çarptı ve kendine sakin olmasını söyledi.

Doğru, mutfağında Neecy Lawrence oturuyordu. Çıplak bir Neecy Lawrence. Az önce hayatında yaşadığı en muhteşem seksi yaşamıştı. tüm hayatı boyunca. Ve şimdi bunu tekrar tekrar yapmak için yirmi dört saati vardı.

Ama ödül onu becermek değildi. Onu tutmaktı.

Neecy saatine baktı. Lanet olsun. Saat daha on bir bile değildi. O sabah sekizdeki dersinden buraya geldi ve Yager'a onunla çıkmayacağını söylemekten başka bir şey yapmayı beklemiyordu.

Yine de bir şekilde kendini onun kasap tezgahında çırılçıplak bulmuş.

Derin bir nefes alan Neecy, Yager'ın mutfağına göz gezdirdi. Belli ki adamın parası vardı. Manhattan'da böyle bir daireye birkaç milyonunuz olmadan sahip olamazdınız.

Ayrıca paslanmaz çelik ve mermerle ilgili bir şeyi var gibiydi. En azından mutfağında.

Neecy kendine baktı. Omuzlarında ve pazularının üst kısmında iki Japon kol dövmesi vardı. Bir tane de sağ ön kolunda. Çete dövmelerini kapatmak için yaptırmıştı. Skuld kızlarına küçük hatırlatıcılar bırakmayı sevdiği için göğsünde hâlâ silahla vurulma izleri vardı.

nereden geldiklerini. Ve birkaç gün önce kendi kız kardeşini kurban eden bir aptalla yaptığı acımasız kavgadan dolayı hala morlukları vardı.

Odin'in kılıçlarından birini aktive et.

Tanrım, burada ne işim var benim?

"Susadın mı?"

Başını kaldırdığında Yager'ın karşısında durduğunu gördü. Onun odaya geri döndüğünü bile duymamıştı. Çok iri bir adam için son derece sinsiydi.

"Birazcık."

"Şişe su olur mu?"

"Mükemmel." Ona gitmek istediğini söylemeliydi. Ona bunun bir hata olduğunu söylemeliydi.

Buna fırsat bulamadan Yager büyük bir kolunu onun beline doladı ve onu kirlettiği kasap bloğundan kolayca kaldırdı. Onu vücudunun yanında tuttu. "Bacaklarını belime dola." O da öyle yaptı. "Kollarını boynuma koy, Lawrence." O da öyle yaptı.

Onları paslanmaz çelik buzdolabının yanına götürdü ve kapıyı açtı. "Suyu getirebilir misin?" Yapabilirdi ve yaptı, iki su şişesinin boynunu bir elinin parmakları arasına aldı. Bunu sağlama aldıktan sonra Yager buzdolabının kapağını kapattı ve mutfaktan dışarı çıktı.

"Nereye gidiyoruz?"

"Yatak odası. Önümüzdeki yirmi dört saat boyunca mutfakta kalamayız, değil mi?"

"Yirmi üç saat." "Ne?"

"Tam olarak önümüzdeki yirmi üç saat ve on dakika." "Siz Kargalar ayrıntılara çok önem veriyorsunuz."

"Kesinlikle öyleyiz ama bunu şimdiye kadar öğrenmiş olman gerekirdi."

Yager büyük dairesinin uzun koridorunda yürüyerek ana yatak odasına ulaştı. Evin geri kalanı gibi o da çok büyüktü. Gerçi öyle olmalıydı... böylece o yatak sığabilirdi.

Yavaşça onu yatağa yatırdı ve kendisine uzattığı sulardan birini kavradı. Sessizlik içinde şişeleri açtılar ve içtiler. Bu sırada Neecy, bir anda kendini biraz güvensiz hissederek Yager'ın odasını inceledi. Yatak iskeleti dışında burada çok az çelik var. Onun yerine çok sayıda erkeksi ahşap mobilya vardı. Maun ağacını tercih ediyordu. Ayrıca odanın etrafına dağılmış birkaç pelüş deri sandalyesi vardı ve her ikisi de bir yığın Yager duşa girmeden önce kıyafetlerini çıkarmış olmalı. Ayrıca şifonyerin üzerinde bir dizüstü bilgisayar ve ekranda duraklatılmış bir bilgisayar oyununa benzeyen bir şey vardı. Kuzgun arkadaşlarının ve eski akıl hocasının sadece birkaç fotoğrafı vardı. Görebileceği başka bir aile fotoğrafı ya da kız arkadaş fotoğrafı yoktu. Ve

Duvarlarında beş çerçeveli poster... üçü ilk *Star Wars* filmlerinden, biri *War Games*'ten ve biri de orijinal *Heavy Metal* filminden.

Yager'ın dairesinde ne bulmayı umduğunu bilmiyordu ama nedense bu posterler o değildi. Biraz inekçe görünüyorlardı. Yager'ın inek olduğunu hiç düşünmemişti. Tabii birkaç saat önce onun aptal olduğunu düşünmüştü. Ancak kısa sürede Yager'ın hiç de aptal olmadığını fark etti.

"Bana bakacak mısın, bebeğim?"

Neecy içini çekti. "Bana böyle demeyi gerçekten bırakmalısın." Şişeyi tekrar dudaklarına götürdü ve sağlıklı bir yudum alarak yüzünü ona döndü. Kötü bir hareketti, çünkü neredeyse suyu boğazına kaçıyordu.

Yager karşısında duruyordu. Tamamen çıplak ve tamamen muhteşemdi. Aralarında havlu ya da başka bir şey yoktu. Ve onu şaşırtacak şekilde, adam yine sertleşmişti. Cidden, o şeyle bir kapıyı indirecek kadar sertleşmişti. Son birkaç erkek arkadaşı bir gecede iki kez sertleşebildiği için şanslıydı ve bu da genellikle işin içine biraz içki ve porno girdikten sonra oluyordu. Odin'in Kuzgunlarına cinsel dayanıklılığını bahsettiğini duymuştu ama bunun bir efsane olduğunu düşünüyordu.

Su şişesini indirerek yavaşça dudaklarını yaladı. "Uh... Lawrence?"

Gözlerim burada."

"Yani?"

Yager güldü. "Tanrım, dürüstlüğüne bayılıyorum."

Neden yalan söyleyeyim ki? Bir adam bu kadar büyük bir alete sahipse ve önümüzdeki yirmi üç saat boyunca hepsi seninse, neden saçmalıklarla zaman kaybedesin ki?

Elini uzatan Neecy, Yager'ın sikini sıkıca kavradı. Kadın onu nazikçe kendine doğru çekerken Yager ürkek bir nefes aldı.

"Prezervatifi çıkardığında kendini sildin mi?" Yager'ın cevap vermeden önce yutkunduğunu duydu. "Evet."

"Güzel. Spermasitin tadından nefret ediyorum." Sonra dudaklarını onun etrafına sardı ve emdi.

Ağız sikinin üzerinde kayar kaymaz, Yager gerçekten ne kadar ileri gittiğini fark etti. Hayatının geri kalanını siki bu kadının ağzında sıkışıp kalarak geçirebilirdi ve bu ona çok iyi gelebilirdi. Ve kadın acele etmedi. Bir an için bile, kızın sırf bu işi bitirebilmek için onu boşaltmaya çalıştığını hissetmedi. Bunun yerine, onun ağzında dolaşmaktan zevk alıyor gibiydi. Her damarın, her çıkıntının üzerinde dilini gezdiriyor. Onu keşfediyor. Tadına bakmak. Onu test ediyordu. Ne kadarını kaldırabileceğini test ediyordu.

Fazla değil. Dilinin ucu yarığının etrafında oynamaya başlar başlamaz, neredeyse tamamen kaybetti. Boğazından aşağı bir yük atmadan önce onu itti.

"Ne?" Vay canına, onu durdurduğu için sinirlenmiş gibiydi. Gerçekten de Erkek Nirvana'yı bulmuş olabilir miydi? Oral seks yapmayı *seven* bir kadın mı?

Derin nefesler alıp buz hokeyini düşünerek, "Henüz değil bebeğim." Bu turu sonlandırmak için kendine söz vermişti.

Yager onun yanına uzanırken onu yatağa geri itti. "Buna geri döneceğimizi söylediğimde bana güven, ama şimdi istiyorum ki..." Başını dik tutmak için bir kolunu kullanarak, boştaki elinin parmaklarını kadının karnında ve göğüslerinde gezdirdi. "...tadını çıkar."

Şaşkınlıkla kaşlarını çatarak, "Neyin tadını çıkarayım?" "Senin, Neecy."

"Neden?"

"Bunu sormak zorunda olmanı bile şaşırtıcı buluyorum."

"Burada bir programımız var, Yager." Demek istediğini vurgulamak için bir elinin tersini diğer elinin avuç içine birkaç kez vurdu. "Bu yüzden 'tadını çıkarmak' ve anlamlı bakışlarla işi berbat etmeye başlamayın. Bizim Bunun için zamanımız yok."

Yager o kadar çok güldü ki neredeyse yataktan düşüyordu. Yaklaşık iki dakika sonra Neecy'nin hırladığını duydu. Neecy yataktan iki adım uzaklaşmadan onu kolundan yakaladı. Onu tekrar yatağa çekti ve üzerine uzanarak ağırlığıyla onu sabit tuttu.

"Gitmeyi aklından bile geçirme Lawrence."

"Bensiz çok eğleniyor gibiydin," diye tersledi. "Bazen seni gerçekten çok sinirlendiriyorum, değil mi?"

"Aslına bakarsan, evet ediyorsun."

"Şimdi bu doğru görünmüyor, değil mi?" Çenesinin altından ona sokuldu. "Bunu gerçekten telafi etmeliyim." Göğüslerinin arasındaki deriyi yaladı ve burnunun ucuyla yanlarını okşadı.

Nefes alış verişı değişti, derinleşti. Adam dilinin ucuyla meme uçlarını hafifçe okşarken vücudu hafifçe titredi. Daha da uzun bacakları onu sıkıca sararken uzun parmakları saçlarına gömüldü.

Kendini biraz yukarı çekerek kulağına karşı yumuşak bir sesle konuştu. "Ama Neece Lawrence'ı unutma..." Kalçalarını yavaşça iterek sert aletinin ona sürtünmesini sağladı ve onun iniltisini duydu. "Yarına kadar benimsin. Bu, zamanımız dolana kadar bu bedenin tadını çıkarabileceğim, şımartabileceğim, şımartabileceğim veya oynayabileceğim anlamına geliyor. yukarı." Tekrar itti ve Neece inledi. "Ve sen de bana izin vereceksin, değil mi bebeğim?" Bu sefer daha sert bir şekilde ona doğru itti ve bu sırada klitorisine vurduğundan emin oldu. "Değil mi?"

"Evet," diye tısladı onu daha sıkı kavrayıp yüzünü boynuna gömerken. "Tanrım, evet."

Yager, soyundan geldiği muzaffer savaşçılardan biri gibi hissederek gülümsedi. "Güzel, bebeğim. şimdi arkanıza yaslanın, rahatınıza bakın ve yolculuğun tadını çıkarın."

Altıncı Bölüm

Will onun saçlarını yüzünden uzaklaştırdı ama gözleri açılmadı. "İyi misin, bebeğim?"

Yorganı başının üzerine çekti. "Git başımdan!"

Zavallı şey. Günün büyük bölümünde onu oldukça sert bir şekilde becermişti. Kadın mutfaktan biraz daha su almaya gitti; adam onu buzdolabına yaslayarak becerdi. Banyoya gitti; adam onu lavaboya çiviledi. Koridorda yürüdü; adam onu koridorun zemininde becerdi. Ve bunların hiçbiri ona yatağında yaptıklarını içermiyordu... tekrar ve tekrar ve tekrar. Kendini kötü hissetmesi gerekirdi... ama hissetmiyordu. Kendini bu kadar iyi hissederken değil. Ve onunla işi henüz bitmemişti. Henüz bitmemişti.

Hiçbir zaman.

"Acıkmadın mı bebeğim?"

"Bu da o hileli sorulardan biri, değil mi?"

Yorganı geri çekmek için onunla mücadele ederken sıırttı. O her zaman Neecy Lawrence'la kapışmaktan zevk alacağını biliyordu. "Saçmalama." Yorganı onun elinden kaptı. "Ayrıca, 'Peki, diyetinde protein sever misin?' dediğimde başka ne demek istemiş olabilirim? "

"Sadece et yediğin şu diyetten bahsediyorsun sanmıştım."

Gülerek kollarını kadının boynunun ve bacaklarının altından geçirdi ve onu yataktan kolayca kaldırdı. "Bir bakıma... öyleydin."

Onu oturma odasına taşıdı, yemek çoktan yere serilmişti. Şöminesini kullanmak için bir nedeni bile vardı. Çıtırdayan ateş olayı... romantikti, değil mi?

Onu çoktan yere serdiği pazen battaniyenin üzerine yerleştirdi. "Çin yemeği."

Gülümsedi. "Çok yaratıcı."

"Ciddi seks nöbetlerini sürdürmek için Çin yemeğinden daha iyi bir şey düşünebiliyor musun?"

Karnı aşağıya doğru uzanarak adamın uzattığı yemek çubuklarını aldı. "İyi noktaya değindin."

Adam onun yanına uzandı. "Neyi sevdiğini bilmiyordum, o yüzden her şeyden biraz aldım."

"Yemek konusunda titiz değilimdir." Bir parça barbekü domuz eti kaptı ve ağzına attı. "Özellikle de gerçekten yememe izin verildiği zaman."

"Bana öyle bakma. Sana öğle yemeği için zaman verdim."

"Sen beni yalarken çorba içmeme izin vermek, tam bir öğün için pek elverişli değil."

"Ama tavuklu şehriyeydi. Sekse geri dönmek için gerekli her şey vardı."

Başını salladı ve adamın uzattığı kırmızı şarabı yudumladı.

"Umarım şarap iyidir. Onun yerine istersen soda ve suyum var."

"Hayır. Bu iyi."

On dakika boyunca sessizlik içinde yemek yediler ve Yager onun yemek yerken konuşma ihtiyacı hissetmemesinden gerçekten hoşlandı. Yemek yerken sadece yemek yemek istiyordu. Basit konuşmalar yemekten önce ve sonra gelirdi. Asla yemek sırasında değil.

Ayrıca kızın oturma odasında çıplak oturmayı umursamıyor gibi görünmesi de hoşuna gitmişti. Evet. Hayatının geri kalanını Neecy ile çıplak geçirdiğini rahatlıkla görebilirdi.

Yemeğin çoğunu bitirdiklerinde, ondan biraz bilgi alma zamanının geldiğine karar verdi. Çok rahat görünüyordu ve onun hakkında bilmek istediği çok şey vardı. İlk kez ona karşı kapalı görünmüyordu ve aslında onun kendisine iyi davranmasına izin veriyordu. "Sana bir şey sorabilir miyim? soru?"

Neecy neredeyse boş olan kâsesinden bir bambu filizi aldı. "Nasıl öldüm, değil mi?"

Yager başını salladı. Onun ölümü hakkında soru sormasına gerek yoktu. O zaten biliyordu. Bu, her Kuzgun'un bir kuzgun getirdiğinde sorduğu ilk soruydu. "Ee, kardeşim, bu nasıl aldı? "Aslında dövmelerinizi soracaktım."

"Oh." Her iki pazusunu ve bir tane de ön kolunu kaplayan dövmelere baktı. Harika bir işçilikle yapılmışlardı ve Neecy'ye çok yakışıyorlardı. "Bunları bir Okinawa Kargası'ndan aldım. Kendisi aynı zamanda bir dövme sanatçısı ve birkaç haftalığına ziyaret için Amerika'ya geldi. Didi eski dövmelerimi kapatmak istediğimi biliyordu, o yüzden benimle görüşmek istediğini söyledi. Ona paramın yetmeyeceğinden emindim. Yani, o dünyaca ünlü biri. Ama bunları bedavaya yaptı."

"Neden?" Yager dövmeler hakkında pek bir şey bilmiyordu. Onunkileri gözden geçirdi.

İğnelerden mümkün olduğunca kaçınan bir hayat. Doktoru, ona bir şey için iğne yapması gerektiğini her fark ettiğinde ürperiyordu. Yine de Yager dövmelerin

Mike'ın söylediğine göre pahalı olabilmış. Sanatçı ne kadar iyiye, dövme de o kadar pahalı oluyordu.

Neecy küçük bir gülümseme verdi. "Buraya geldiği ilk gece benimle saatlerce konuştu. Oteline geri dönmek üzereyken, benim makyajlarımı yapacağını söyledi. Birkaç gün içinde dönecekti."

"Öylece mi?"

"Sanırım benim için üzüldü. Ve çete dövmelelerinden kurtulmak istediğini biliyordu."

"Senin için üzülmüyor muydu yoksa sana hayran mıydı? Arada bir fark var." Parmağını dövmelelerinden birinde gezdirdi ve dövmenin içinde yükselen siyah karganın izini sürdü.

Karmaşık tasarım. "Bu, üzülmem gereken birinin dövmesi değil. Bu dövme güç ve kuvvetle ilgili."

Şarabını bitirdi ve bilinçsizce omuz silkti. "Evet. Sanırım. Belki." Neecy hızla kendi konusundan uzaklaştı. Görünüşe göre bu konuda kendini pek rahat hissetmiyordu.

"Sana bir soru sorabilir miyim?"

"Herhangi bir şey."

Bunun üzerine gözlerini kırıştırdı ve hızla ilerledi. "Odin senin için ne zaman geldi?" "On üç yaşımdayken."

"Vay canına. Çok gençmişsin."

"Kuzgunlar için standart yaş bu."

"Kargaların standart bir yaşı yoktur." Bunu biliyordu. Kargalar ölümleri ne zaman gelirse o zaman gelirlerdi. "Peki, bu nasıl oldu?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Odin senin için nasıl geldi? Demek istediğim, Skuld ortaya çıkmadan önce senin son nefesini vermeni bekliyor. Sonra da sana meyve ikram ediyor - gerçi hiçbirimiz nedenini henüz anlayamadık. Her neyse, Odin'in bununla nasıl başa çıktığını merak ettim."

Will yumruğunu kaldırdı ve Neecy'nin alnına hafifçe vurdu. "Tak. Tak. Tak. Bayan Yager, biz Kuzgun büyükleriyiz ve oğlunuz için buradayız."

Neecy kaşlarını çatı. "Öylece mi?"

"Evet. Aynen öyle ve Odin yok. Onunla üç yıl sonra tesadüfen tanıştım. Elder'ın Ferrarilerinden biriyle ayağının üzerinden geçtim. İçki içmeyi ve araba kullanmayı o zaman öğrendim... çok kötü."

Neecy'nin başı eğikti ama tüm vücudu gülmekten titriyordu.

"Oh, tabii. Gülün. Ama sana şunu söyleyeyim... bir tanrıya göre, tüm bu olanlar konusunda son derece pislikti."

Boğazını temizleyen Neecy sorularına devam etti. "Peki ailen bu konuda hiç çıldırmadı mı?"

"Hiç de değil. Ben çok uzun bir Viking soyundan geliyorum. Ve bizim soyumuzdan birkaç kişi daha önce Odin tarafından çağrılmıştı."

"Yani seni öylece... teslim mi ettiler? Yabancılara mı?"

"Evet. Onur duydular."

"Peki ya sen?"

"Ben mi?" Omuz silkti. "Yaptığım işte iyiyim."

Neecy başıyla onayladı. "Evet. Ben de."

İkisi de şöminede çıtırdayan ateşe baktı. İkisi de bu yollara hayatlarının çok erken dönemlerinde girmişlerdi ama eğer herhangi bir şey farklı olsaydı, hayatlarının mutlaka daha iyi olacağını söyleyemezdi. Kendini Skuld'a minnettar bulmuştu. Neecy'yi almamış olsaydı, şimdi burada olamazdı. Yager'a göre tam da ait olduğu yerdeydi.

Yumuşak dudakları Skuld'un boğazına değdi ve Skuld gözlerini kapadı. Ağzını vücudunda hissetmek. Gün ilerledikçe Neecy daha da şefkatli olmaya başladı ve Neecy bunun her dakikasına bayıldı.

Boynuna doğru öpücükler kondurdu. Kulağına doğru nefes alırken kolu omuzlarına doğru uzanıyordu: "Becer beni Will. İçimde çok iyi hissediyorsun."

Kadının sözleri karşısında eridi ve onu öpmek için eğildi. Kadının hiç ona ne yaptığı hakkında bir fikri yoktu. Onu asla terk edemesin diye yatağa zincirlemek için ne kadar çok istek uyandırıyordu.

Adamın kanatlarını ne zaman açtığını bilmiyordu ama hiçbir şey o kanatların çıplak sırtında gezinmesi kadar serin hissettiremezdi. Şaşkınlık içinde nefesini tutarak öpüşmelerinden çekildi.

"Aman Tanrım!" Tüylerin teninde süzülüşünü izleyebilmek için vücudunu biraz döndürdü. "Bu harika bir his."

"Bunu daha önce hiç yapmadın mı?" Yüzüne muzip bir sırıtma yayıldı, "Diğer Kargalarla bile mi?"

Sırıtarak, "Sizin lezbiyen fantezisi gibi bir şeyiniz var. orada Mountain Ridge, Mountain Creek, Mountain Cock...her neyse

diyorsunuz."

"Sadece küçük bir tane. Tüm o sert kadınlar tek başlarına... deri giyiyorlar. İçinde yağ olan bir güreş olmalı, değil mi?"

Omzunu onun omzuna çarptı. "Bunu çok üzücü, acınası, tamamen erkeklere özgü bir ifade olarak görüyorum."

"Odin'in Savaşçıları'nın bile hüznü, acınası, tamamen erkeklerden oluşan anları vardır."

Gerindi, kanadının ucu etine doğru istikrarlı hareketini sürdürürken sırtı kamburlaştı. Tüylerin kendi kanatlarını saklayan yara dokusu üzerinde gezinmesini özellikle seviyordu. Her zaman biraz hassaslardı ama bu akıllara durgunluk veriyordu.

Wilhelm Yager'ın etrafında vakit geçirmekten hoşlanacağını kim bilebilirdi?

Yukarı

Şimdi onun Kargalar'la biraz takılmak isteyen başka bir aptal zengin olduğunu düşünüyordu. Kısa sürede onun aptal olmadığını anlamıştı ve gün boyunca Yager ona bir kez bile kendini farklı ya da alt sınıftan hissettirmemişti. dünyadaki diğer her şeyden daha az. Aslında ona kendini özel hissettiriyordu.

Will'in tüyleri bacaklarının arasından kayarken Neecy'nin vücudu sarsıldı. Baş katlanmış kollarının üzerine düştü. "Ne yapıyorsun?"

"Kendimi eğlendiriyorum." Kanadı kadının am dudaklarını okşadı. "Yirmi dört saat boyunca benim. Hatırladın mı?"

Nasıl unutabilirdi ki? Şimdiden bunun sonundan korkmaya başlamıştı. Ama bitecekti. Sonsuza dek böyle yaşayamazdı, değil mi? "Bacaklarını aç, bebeğim."

Çok uzun perçemlerinin arasından gülümseyen yüzüne baktı. Onları gerçekten kestirmesi gerekiyordu. "Bana böyle seslenmek zorunda mısın?" "Sana böyle seslenmek hoşuma gidiyor."

Şimdi aç onları."

Bunu yaptı ve adam kanadının ucunu klitorisine doğru kaydırды, tüylerinin bir kıvrımıyla onu fiskeledi.

Neecy'nin vücudu tekrar sarsıldı. Tüylerle alay edildiğini duymuştu ama bu çok saçmaydı. Ve lezzetliydi. "Şaka yapıyor olmalısın." Kanadıyla kendisini boşaltmasına asla izin vermeyecekti ama onu durduramıyor gibiydi. Çok iyi hissettiriyordu. Çok iyi hissettiriyordu.

"Güzel, ha?"

Başını salladı ve inledi ama başını eğdi. Nedense, adamın onu bu kadar kolay boşaltabilmesinden ve bunu bütün gün yapmasından dolayı ciddi bir utanç duyuyordu. Wilhelm Yager'ı yatakta ya da dışarıda kontrol edemeyeceğini anlaması uzun sürmedi.

"Durmamı mı istiyorsun?"

Kadın başını salladı.

"Benden kaçıyor musun

bebeğim?" Kadın başını salladı.

"Neden?"

"Zayıflığımdan utanıyorum."

"Neden? Çünkü seni istediğim zaman boşaltabilirim diye mi?"

Başını kaldırdı, güzel yüzüne öfkeli bir bakış yerleşmişti. Ama kadın adamın kanatlarındaki tüyleri koparmaya başlayamadan, adam kadının klitorisine bir fiske daha vurdu. Vücudu sertleşti, gözleri kapandı, sonra tüm vücudu sıkıştı ve sert ve hızlı bir şekilde boşaldı. Baskıyı sürdürdü, vücudunun salıverilirken kıvranışını izlemekten zevk alıyordu.

Birkaç dakika sonra, daha fazla dayanamayacak gibi görünüyordu. "Dur, dur, dur!" Nefes nefese geri çekildi ve yan tarafına yuvarlandı. "Bu inanılmazdı."

"Teşekkür ederim."

Sırt üstü yuvarlandı ve ona baktı. "Sana başka bir şey sorabilir miyim?"

"Burada 'bana bir şey sor'un hangi kısmını anlamıyoruz?"

Yanakları kızarıırken onun ses tonuna gözlerini devirdi. Adamın onun utandığını ve söylediklerinden de utanmadığını anlaması bir saniyesini aldı.

"Bunu sorduğuma inanamıyorum ama..." diye derin bir nefes aldı, "geçen gece memelerimi tuttuğunu gerçekten anlamadın mı?"

Adam homurdandı. "Elbette biliyordum." Yanağını onun alnına yasladı, Neece'nin onun bir yanını görmesine izin verdiğini fark edince hayrete düştü. başka kimseye göstermeyeceğini biliyordu. "Ve senden alıntı yapmak gerekirse, harika hissettiler."

Uzanıp göğsüne hafifçe vurarak, "Bu işyerinde cinsel tacizdir. Odin'e şikayet edebilirim, biliyorsun değil mi?"

"Odin işyerinde cinsel tacizdir."

"En yeni Valkyrie'lerde sallanma faktöründe daha da büyük bir artış olduğunu fark ettim."

Yager'ın kanatlarını geri çekmesini ve onun yanında yere uzanmasını izledi, ikisi de tavana bakıyordu. "Yaşlı Valkyrie'lerden bazılarıyla tanıştın. Son derece havalılar. Çok kış tekmeliyorlar. Vahşiler.

Ama Odin birkaç yıl önce o striptizciyle tanıştı ve o zamandan beri yokuş aşağı gidiyor."

Hem de hiç. Liderleri Clarissa'yı yere seren de Neecy'ydi. Ya da Jersey Crows'un ona taktığı isimle, "Valkyrie kaltağı Clarissa." Yonkers'daki meşhur Valkyrie-Karga bar kavgası sırasında oldu. Ve o gece hapiste geçirdiği her saniye buna değdi.

Yager aniden onun elini tutup parmaklarını birbirine geçirdiğinde çift sırttı. Bir yanı elini geri çekmek istedi. İyi hissetmediğinden değil. Harika hissettiriyordu. Çok harika. Bu hareket ona çok samimi gelmişti. Neredeyse ikisinin sevişmesinden daha fazla.

"Pekâlâ. Sana bir soru daha," dedi Yager tavana bakmaya devam ederken. "Eğer sen... uh..."

Bunun nereye varacağını biliyordu. "Öldü mü? Ölmemiş olsaydım mı?" "Dostum, siz bununla gerçekten iyi başa çıkıyorsunuz."

Gülümsedi. "Biz zaten işin zor kısmını hallettik."

"Doğru. Peki, ölmemiş olsaydın hâlâ uyuşturucu satıyor olur muydun?" "Oh, hayır. Hayır, hiç de değil."

"Gerçekten mi?"

"Ah, evet. Silah kaçakçılığına geçmeyi planlıyordum. Bağımlılarla uğraşmaktan nefret ediyordum ve pislik herif beni daha zor işlerle, yani daha korkunç bağımlılarla uğraşmaya zorluyordu. Ben de düşündüm ki... silah kaçakçılığı. Amacım basitti..."

"Para mı?"

Başını salladı. "Üniversite. Ne yapmam gerektiği umurumda değildi. Üniversiteye gidecektim. Eskiden televizyon izlerdim ve tüm bu insanların iyi bir hayatları olduğunu görürdüm ve hepsi de üniversite eğitimi almış gibiydi." Sonunda

elini onunkinden çekti, iki kolunu başının üzerine koydu ve gerindi.

"Buluşma aslında benim için mükemmeldi. On hafta boyunca her gece, bütün gece avlanman umurlarında değildi. Notların A ya da yüksek B olsa iyi olurdu. Ve eğer SAT sınavına girdiyseniz, 1200-1500 aralığında olsanız iyi olur. Etrafta dolaştığınız için notlarınız düşerse, Raven Elder tipi dayak olarak adlandırdığımız şeyi yersiniz."

Yüzünü buruşturan Yager, "Bu çok acımasızca." dedi.

"Evet. Hepimizin notlarımızı yüksek tutmak için çalıştığımızı söylemeye gerek yok. Diğer seçenek çok korkutucu. Ama yüksek lisans ve doktora kadar tüm eğitim masraflarınızı karşılıyorlar, yani her şey dengede."

"Ve sen nispeten zarar görmemiş görünüyorsun." "Çünkü ben gerçekten çok zekiyim."

Adam güldü ve kadın konuyu değiştirmeye karar verdi, böylece daha güvenli, Neecy ile ilgili olmayan bir zemine geri dönmeyi umuyordu.

"Will... sen tam olarak ne iş yapıyorsun?"

"Dünyayı kötülüklerden kurtarmak dışında mı?"

"Şey, kahretsin. Onu yapıyorum. Başka ne yapıyorsun?" "Sana söylemek istemiyorum."

"Oh, hadi ama. İtiraf et. Kuzgunlar çalışmak zorunda değil, değil mi?" "Bu fikre nereden kapıldın?"

"Sizler her zaman inanılmaz seksi arabalarınızla etrafta uzanıyor gibisiniz. Yani, hepinizin ofisi var, ama biz aslında orada çalışmadığınızı düşündük."

"Çalışıyoruz. Hepimiz."

"Peki siz ne iş yapıyorsunuz?"

İçini çekti. "Ben, Tye ve Mike oyun yazılımı tasarlıyoruz."

"Hayır. Ciddiyim."

"Ciddiyim."

Bir kahkaha attı. "Aman Tanrım. Sen bir ineksin!"

"Kapa çeneni."

"Büyük, dev bir inek." Kadın daha sert güldü ve adam aniden kalçalarına sarıldı. Adam o kadar iriydi ki, onun kendisine gülmesini pek hoş karşılamayabileceğini fark etti. Çoğu erkek gülmezdi. Uyuşturucu satıcısı erkek arkadaşı kesinlikle öyle değildi.

"Biliyor musun, aslında yaptığım işi oldukça ciddiye alıyorum. Bu bir sanat."

"Bir... sanat mı?"

Yeni bir kahkaha daha. Adamım, bu adamın gerçekten bir mizah anlayışı olmasını umuyordu çünkü şu anda üzerinde oturan çıplak bir devle neredeyse histerik bir haldeydi.

"Benimle dalga geçiyorsun."

"Şey, evet. Yani, hadi ama! Bilgisayar oyunları mı? Kaç yaşındasın sen? On iki mi?"

"Bu daire için ne ödediğimi sanıyorsun? Ya adadaki evimin? Ve Tye'in Lamborghini'sini? Ve babalık karmaşası sırasında Mike'ın avukatını? Yani, biz inek değiliz."

Neecy kahkahayı bastırdı. "Tamam o zaman... Hangi okula gittiniz?"

"MIT ve Caltech."

Dirseklerinin üzerinde doğruldu ve doğrudan onun gözlerinin içine baktı. "İnek. İnek. İnek. Lezzet katmak için biraz da inek."

Yager eğildi, yüzleri birbirinden birkaç santim ayrıydı. "Evet. Ve bu inek sana onun adını haykırıyor. Bütün gün. Gün boyu. Uzun zamandır."

Aynen öyle. Ve her lanet dakikasından zevk alıyordu.

O.

"Tamamen şans," diye sırtıttı. "Ama eminim bunu bir daha yapamazsın." "Neecy Lawrence, biliyorsun bir Kuzgun asla doğrudan bir teklifi geri çeviremez. meydan okuma."

"Gerçekten mi?" diye sordu alaycı bir masumiyetle. "Bunu daha önce hiç duymamıştım. Vikinglere özgü bir şey olmalı. Benim kız aklımla bunların hiçbirini anlayamayacağımı biliyorsun."

"Biliyor musun Lawrence," diye başladı, kalçalarına rahatça yerleşirken, çıplak poposu leğen kemiğine sürtünürken, büyük elleri yüzünü çerçevelerken. Bu kadar iri bir adam için, cüssesiyle nasıl başa çıkacağını iyi biliyordu. Ve hiçbir şey Will Yager'ın sert vücudunun emrinde olmasından daha lezzetli olamazdı. "Gerçekten çok saçmalıyorsun."

"Öyle mi?"

"Evet. Sanırım ağzın için yapacak başka bir şey bulmamızın zamanı geldi..."

Rachel, çitin üzerinden geçerken avını gözden kaybetti. Onu yaydı kanatları ve takip etti. Hareket ederken yanından bir şey geçti, kanadına çarptı ve onu geri çekerek duvara çiviledi.

Öfkeyle çığlık atan Rachel, vücudundan çıkan tamamen metal mızrağa baktı. İskandinav rünleriyle kaplı ve güçlü bir büyüyle aşılarmış olan mızrak, onu kırmızı tuğlaya sabitlemişti. Ayakları yere değmiyordu bile.

Yine acı ve öfke içinde çığlık attı. Gölgelemin arasından adamlar çıkarken mızrağa uzandı. İnsan adamlar. Avcılar. Dağlarda geyik avlar gibi giyinmişlerdi. Anlamıyordu. Onu nasıl görmüşlerdi? Karanlık pelerin giyme zamanıydı. Kanatlarını açtığında

Geceleri ortaya çıkan kargaları sadece avları, bazı İskandinav kökenli Şekil Değiştirenler ve diğer Klanlar avlanırken görebilirdi. Ama bu adamlar doğrudan ona bakıyordu.

"Piçler!" diye Rusça tükürdü. Babasının dilini sadece gerçekten sinirlendiğinde kullanırdı. "Zaten senden daha iyileri tarafından öldürüldüm."

"Bu o mu?"

"Hayır. Harca onu."

Adamlardan biri tüfeğini kaldırdı ve ona doğrulttu. Ona o kadar odaklanmışlardı ki, kız kardeşlerinin geldiğini hiç görmediler. Kargalar asla yalnız savaşmaz. İlk çığlığından beri ona doğru ilerliyorlardı. Şimdi takım lideri Delia, silahlı olanın arkasına indi. Başını geriye doğru çekerek bıçağını boğazına sapladı, diğer kız kardeş de silahı onun elinden aldı.

Ateş edemeden önce elleri. İkisi de o kadar hızlı hareket etti ki adamın sızlanmasına bile fırsat kalmadı.

Diğer avcılar dişilerin etraflarını sardığını fark edip silahlarına davrandılar. Ama asla yeterince hızlı olamazlardı. Kargalara karşı değil.

Rachel dişlerini sıktı ve mızrağı kanadından çekip çıkardı. Yere düştü ve yoluna çıkan ilk Avcı'nın bağırsaklarını deşti. Bu mızrağı sevmişti. Onu saklamayı ve gelecekteki avlarında kullanmayı planlıyordu.

"Orada kanlar içinde duracak mısın yoksa biraz kış tekmeleyecek misin, Rach?" Rachel başını kaldırıp ekip liderine baktı ve gülümsedi.

Karl Waldgrave, kadınlardan oluşan ekibin adamlarını parçalamasını izledi. Onları gönderdiğinde canlı dönmeyeceklerini biliyordu. Kendisine ve diğerk Avcılara bu dişilerin nasıl savaştığına dair bir fikir vermek için gerekli kurbanlardı.

Ve Waldgrave bile itiraf etmek zorundaydı, ne kadar efsanevi bir Avcı olsa da, tanrıçası ona gerçek bir meydan okuma vermişti.

Bir sonraki hamlesini planlarken O'na sessiz bir teşekkür sundu.

Yedinci Bölüm

Neecy buruşmuş kot pantolonunu yerden aldı ve arka cebinden cep telefonunu çıkardı. Telefonu çevirip açtı. "Evet." Ses diye yutturmaya çalıştığı viyaklamadan irkildi.

"Bir şeyi mi bölüyorum?" "Ne oldu, Didi?"

"Kıçını kaldırıp eve dön. Ama önce senin evinde durup duş almaktan çekinme. O kadar da acelesi yok." Didi telefonu kapattı.

Neecy telefonu kapattıktan sonra tekrar kot pantolonunun içine soktu. Kafasını sallayarak beynini temizlemeye çalıştı. En son ne zaman bu kadar bitkin düştüğünü hatırlayamıyordu. Tüm vücudu ağrıyordu ve yapış yapıştı.

İri bir el kot pantolonunu kavradı ve çekerek yere düşürdü.

"Yager, gitmeliyim."

"Bir saatim kaldı." Adam onun boynunu öptü, dudakları göğüslerine doğru kaydı.

"Didi beni eve geri çağırıyor ve benim de eve gidip üzerime bir şeyler giymem, duş almam gerekiyor... ah!" Meme ucunu sertçe ağzına aldı ve Neecy kendini tutamayıp karşılık olarak kıvrandı. Adam bunu ona yapmaya nasıl devam ediyordu? Lanet olsun ona! Buradan gitmesi gerekiyordu yoksa asla gidemeyebilirdi.

"Burada duş al. Sana kazaklarımdan birini vereyim." "Kazak mı? Ne oldu benim..."

"Kasap tezgahında kirlendi." "Evet, ama..."

"Aması yok. Benim zamanım. Didi acil bir durum olduğunu söylemediği sürece bekleyebilir."

Doğru, ona yalan söyleyebilirdi. Ama Neecy yalan söylemedi. Didi ona acil bir durum olduğunu söylememiş. Aksi takdirde, ona geri dönmesini emrederdi.

Hemen eve.

"Sessizliğinizi acil bir durum olmadığı anlamına alıyorum." Yager, kollarını omuzlarının iki yanına dayayarak onun üzerine çıkana kadar kendini yukarı çekti. "Hâlâ bir saatim var. Bu da demek oluyor ki bu tatlı beden hâlâ bana ait."

Vücudu şu anda ona ait olabilirdi ama dairesinden çıktığında her şey bitmiş olacaktı. Kendine bu şımarıklığı yapma izni vermişti ama bir daha asla. En azından Yager'la değil. Kendini bu adama kaptırmak çok kolay olurdu. Hem de çok kolay.

Ama bir kereden ne olacaktı ki? Ve sadece bir kereydi. O ve Yager'ın bir anlaşması vardı.

Necy onun muhteşem yüzüne baktı ve gülümsedi. "Tik-tak, Kuzgun."

Yager onu duvara doğru itti ve ağzını onunkine yapıştırdı. Kadının eli kapı kolunu bulmak için uzandı. Yager onu ve diğer elini yakaladı ve ikisini de başının üzerinde sabitledi.

Kadın ağzını onunkinden çekti. "Gitmeliyim," diye soluk soluğa kaldı.

Vücudunu onunkine yaslayarak, "Kal."

"Yapamam... hayır, hayır, hayır! Boyun olmaz! Boynum olmaz!" Dişlerinin arasında boğazının etini kavradı. Boynunu ısırmanın onu ne kadar tahrik ettiğini anladıktan sonra bunu bütün gece yaptı. Elbette, zavallı boynunu delik deşik ettiğini söyleme zahmetine girmede ve onu duş aldırıp balıkçı yaka kazağını giydirirken aynalardan uzak tuttu.

"Off! Off! Off! Off!" Bileklerini adamın elinden çekip aldı ve göğsüne bastırdı. "Yirmi dört saat için anlaşmıştık. Artık bunu geçtik." Çoktan geçmişti... Didi aradıktan sonra onu iki saat daha meşgul etmişti.

"Seni bir daha ne zaman göreceğim?"

"Yapmayacaksın... tabii o iğrenç Valkyrie partilerinden birinde değilsek ya da ben senin kışını tekmelemiyorsam." Ondan uzaklaştı ve ön kapıyı kapığı gibi koridora fırladı.

Necy arkasını döndü ve ona ters ters baktı. "Anlaşmamızı unutma, Yager."

"Doğru. Yirmi dört saat sonra gideceksin. Anlaşmamız buydu." "Ve bunu bir daha asla tartışmayacağız, bir daha asla buluşmayacağız ve sen de bana o şekilde bakıyorsun... ki şu anda bunu yapıyorsun!" "Ben bunu kabul etmedim."

Necy ona baktı. "Evet, kabul ettin."

"Hayır, kabul etmedim. Yirmi dört saat için el sıkıştık. El sıkıştıktan *sonra* bu saçma kurallardan bahsettin. Tek yaptığım omuz silkmektir. Hiçbir şeyi kabul etmedim. Anlaşmamızın şartlarını onaylamaman benim suçum değil."

Emin değildi ama Neecy'nin kafası her an bedeninden ayrılabilirmiş gibi görünüyordu. Adamım, onu iyice kızdırmıştı, değil mi? Sinirlenmeyen bir kadın aniden kaynıyordu. Ve lanet olsun ki kızgın olsa bile sevimli değildi.

"Seni yalancı bok çuvalı!" diye ısırды sıkılmış dişlerinin arasından. Elbette isim takmadan da yapabiliirdi.

Telefonu çaldığında Yager omzunun üzerinden baktı. "Molinski olmalı. Gitmem gerek." Neecy'nin güzel yüzüne baktı. "Seni bu gece arayacağım, bebeğim."

"Hayır! Beni bu gece aramayacaksın!"

Yager ön kapısını kapattı. Gülümsemesini engelleyemiyordu. Çünkü kadın kendini neye bulaştırdığının kesinlikle farkında değildi.

Neecy kapalı kapıya baktı. *Şu düzenbaz, Odin-sever piç!* Eğer onun üzerine yürüyebileceğini düşünüyorsa, delirmiş olmalıydı.

Neecy yumruğunu kapıya vurdu. "Aç kapıyı, seni yalancı pislik!" Bu iş daha bitmemişti.

Mike Molinski asansörün kapıları açılmadan önce bağırıışları duymuştu. Gerçi arkasında kimin olduğunu görünce sonsuza dek şaşıracaktı.

"Aç şu kapıyı, seni yalancı bok çuvalı!"

Bu seferkinin ağzı iyi laf yapıyordu. Mike koridorda ilerlerken başını salladı. Eski mahallesinde Kargalar gibi kızlar tanımıştı. Asla sırtını dönmemesi gerektiğini öğrendiği kızlar.

Gerçi Neecy Lawrence bundan çok daha tehlikeli görünüyordu. Sessiz olanlar her zaman öyleydi. Mahallenin diğer kızları çığlık atıp planlarını duyurarak bir insana kaçması için zaman kazandırırken, Neecy tamamen sessiz saldırıyla ilgiliydi. Uyuşturucu satıcılarının sahip olduğu, ses telleri kesilmiş pitbullardan biri gibiydi.

Adam yaklaştıkça, kadın sonunda kapıyı tekmeledi, döndü ve hışımına adamın yanından geçti. Adam, psikiyatrik bir hasta gibi kendi kendine mırıldanan yetişkin bir kadının büyülenmiş bir halde yanından geçip gitmesini izledi.

Tam yanına gelene kadar onu gerçekten gördüğünden bile emin değildi. Sonra o siyah gözler tek bir bakışla onu çiviledi. "*Ne bakıyorsun lan sen?*"

Mike *bu* soruya asla cevap vermemeyi uzun zaman önce öğrenmişti.

Bunun yerine Yager'ın kapısına gitti ve anahtarı kilide soktu. Kapıyı açtığı anda Neecy Lawrence'ın asansöre adım attığını gördü. Kapılar kapanırken, onun asansörün duvarlarını tekmelediğini görebiliyordu.

Yager'ın dairesine adım atarak, "Hey, Yager. Burada mısın?" "Banyoda."

Mike, Yager'ın ana banyosuna girdiğinde akıl hocasını dumanı tüten sıcak su dolu bir küvette ıslanırken buldu. "Daha iyi hissediyor musun?"

"Çok daha iyi."

Adam daha iyi görünüyordu. Daha sakin. Biraz mutlu. Yager hiç mutlu görünmezdi. Kibar. Arkadaş canlısı. Motive olduğunda, çekici. Ama hiç mutlu değildi. Şu ana kadar.

Ve kesinlikle memnun görünüyordu.

"Görüyorum ki Neecy Lawrence'ı kızdırmışsın."

Başını devasa küvetin kenarına yaslamış olan Yager o kocaman omuzlarını silkti. "Muhtemelen."

"O soğuk kadını kızdırmak büyük bir başarı." Mike boynunu kaşıdı ve kapıya doğru geri yürüdü. "Elbette, sana iki Noel önce verdiğim kazağı giydiğini fark etmeden önce ben de böyle düşünüyordum. Dünden beri onu beceriyorsun, değil mi?"

Yager, Mike doğduğunda Bay ve Bayan Molinski'nin evlilik durumlarını öfkeyle sorgularken, cevap bekleme zahmetine girmeden mutfığa ve bir bardak portakal suyuna yöneldi.

Sekizinci Bölüm

Neecy kaskını çıkardı ve eve doğru yöneldi. Genelde spor motosikletini sadece yaz aylarında kullanırdı ama henüz kar yağmamıştı ve neredeyse bastırıldığı öfkesini kontrol etmek için soğuk Ocak havasına ihtiyacı vardı.

Onu kandırmıştı... ama neden? Ondan tam olarak ne istiyordu? Dün gecenin tekrarını mı? *Asla olmazdı.*

Tabii ki, "asla" diye düşündüğü anda, ağzını amının üzerinde hissettiğini hatırladı ve tüm vücudu ihtiyaçla sıkıştı.

Lanet olsun ona! Bunu ona o yapmıştı ve onu asla ama asla affetmeyecekti!

Ön kapıyı açmak için uzandı ama içeriden biri kapıyı kaptı.

Neecy, Arri Chang'ın tatlı ama her zaman en kötüsünü bekleyen yüzüne baktı - Neecy'nin tanıdığı en gergin Kargalardan biriydi. Arri zaten bir kez ölmüştü. Şimdi ne için endişeleniyor olabilirdi ki?

"Hey, Arri."

"Nerelerdeydin?"

Cennette. "Cehennemde. Neden?"

"Burada olduğun için mutluyum," diye iç geçirdi.

Zavallı Arri. Ne yaparsa yapsın, diğer Kargalara uyum sağlamakta en çok zorlanan oydu. Neecy onu evinde hissettirmek için elinden geleni yapıyordu ama gerisi Arri'ye kalmıştı ve kız gerçekten zorlanıyordu. Tabii saçları fuşya olmasaydı daha iyi olabilirdi. Omuzlarına kadar uzanan saçlarını en tuhaf renklere boyamıştı.

"Lawrence," diye seslendi Didi oturma odasından. "Sen misin?"

"Evet."

"O koca kışını buraya getir." Koca

kış mı? Kaltak.

Neecy, Arri'ye baktı. "Burada işimiz bittiğinde, seninle birkaç dakika konuşmak istiyorum."

"Neden? Ben ne yaptım ki?"

Arri'nin omzunu okşayarak kıkırdadı. "Yok bir şey. Sakin ol."

Neecy kolunu onun omuzlarına dolayıp çocukla birlikte oturma odasına doğru yürürken Arri küçük bir gülümsemeye cesaret etti. Tüm Jersey Kargaları oradaydı

ve Didi'nin toplantısının tam ortasında. *Tanrım, ikinci komutanı beklemek gibisi yoktu.*

Neecy sırt çantasını bırakıp ceketini silkelerken Didi, "Peki neye benziyorlardı?" diye sordu.

Delia'nın ekibi birbirine baktı. "Beyaz adamlardı," diye önerdi Delia. "Sıradan beyaz adamlar işte."

"Bunun bana ne faydası var?"

Neecy etrafına bakındı ve birden Rachel'ın sıkıca sarılmış omzunu, güzel ama solgun yüzünü fark etti. Bandaj sadece kolunu vücuduna sabitlemekle kalmıyor, sırtını da kaplıyordu. Bu da tek bir anlama geliyordu.

Biri ya da bir şey kanadını yaralamıştı. Kuzgunlardan birinin kanadının iyileşmesini sağlamanın tek yolu, onu birkaç gün boyunca vücudunun içinde tutmaktı. Yaranın ne kadar kötü olduğuna bağlı olarak genellikle birkaç rün büyüü de kullanılırdı. "Neler oluyor?"

Didi, Rachel'a doğru başını salladı. "Avcılar."

O anda Neecy içinde neredeyse ezici bir nefretin kabardığını hissetti. "Benimle dalga geçiyor olmalısın," diye tükürdü sıkılmış dişlerinin arasından.

"Avcılar mı?" Arri ciyak ciyak bağırdı.

Didi Arri'ye baktı. Tüm kargalar arasında, bilinmeyen bir nedenden ötürü, Didi'nin bu ufak tefek kıza karşı çok az sabrı vardı. "Her birkaç on yılda bir bazı aşağılık Avcılar varlığını öğrenir ve peşimize düşmeye karar verir. Genellikle çok zengin ve bağlantıları çok iyi olanlar yeni ve daha heyecan verici avlar ararlar."

Janelle, "Şöminelerinin üzerinde kargaların kanatlarının olması bu salakları gerçekten azdıran bir şey olmalı," diye ekledi.

"Evet." Katie sırtıttı. "Ama bizden asla misilleme beklemiyorlar."

Didi, "Yüzyıllar önce bazı kargaların kendilerine bulaşılmayacağını kanıtlamak için bütün köyleri ve kaleleri yok ettiklerini duymuştum," diye sözlerini tamamladı.

"Güzel," dedi Janelle elinde tuttuğu elmayı ısırmadan önce.

Neecy'nin öfkesini sadece Arri hissediyor gibi görünüyordu, ondan dikkatlice uzaklaşmasına bakılırsa. Neecy doğru düzgün göremediği için konuşmamıştı. Kendini köpek boku gibi hissediyordu. Saatlerce Yager'ı becerirken kendisinden biri neredeyse öldürülüyordu. Hayır. O köpek pisliğinden daha aşağılıktı... kedi pisliği. O kedi pisliğiydi.

Ve kız kardeşlerinden birine bunu yapanlara bunu ödetecekti. Neecy, Rachel'a baktı. "İyi olacak mısın?"

"Evet. Yaşlı Valkyrielerden biri beni iyileştirdi." Orijinal Yedili tek Valkyrieyken, herhangi bir şeyi iyileştirmek akıllarına gelen son şeydi. Kendi başlarına acımasız savaşçılardı. Ama yüzyıllar boyunca babalarına hizmet etmekten sıkıldıklarında, o da ölümlüleri seçmeye başladı. Valkyrie rolünü üstlenecek kadınlar. Yaralanıp ölebilmeleri dışında bir sorun yoktu. Kendilerine iyileşmeyi öğrettiler ve Kuzgunlar ve Kargalar sahneye çıktı, yapabildiklerinde yardım ettiler. Ancak son zamanlarda, gerçek iyileştirme becerilerine sahip olanlar sadece daha yaşlı, daha az çekici Valkyrieler gibi görünüyordu. En yeniler zar zor bandaj yapabiliyordu. Bazıları da kan görünce bayılıyordu. Kaybedenler.

"Sana bir şey söylediler mi, Rach?" Didi sordu. "Evet.

İçlerinden biri 'Bu o mu?' dedi."

Didi kaşlarını çatarak Neecy'ye bakarken Kargalar birbirlerine baktı. "Böyle söylediğine emin misin?" Didi itti.

"Evet. Kesinlikle böyle söyledi."

"Öyleyse," dedi Didi o zahmetsiz tavrıyla odayı ele geçirerek. "Şu andan itibaren neler olduğunu öğrenene kadar kimse ava yalnız çıkmayacak. Cep telefonlarınızın yanınızda olduğundan ve lütfen şarjlı olduklarından emin olun." Bazıları

Didi'nin doğrudan onlarla konuştuğunu bilen dişiler utanmış görünüyordu. "Bu konuda dalga geçmek yok hanımlar. Bilinmeyen bir nedenden ötürü bizi görebiliyorlar. Belki de işin içinde başka tanrılar vardır. Bilmiyorum. Ama bunun rastgele bir saldırı olmadığı açık. Neler olup bittiğini tam olarak öğrenene kadar hepinizin akıllı ve güvenli davranmasını istiyorum. Yeterince açık olabildim mi?"

Gülümseyerek ve hep bir ağızdan, "Evet, Bayan Didi." Kaşları havaya kalktı. "Ukala herifler."

Yager Mike'ı eğitim alanının yanındaki garaj duvarına çarptı. "Beni gerçekten kızdıran ne biliyor musun?"

Tye Mike'a saldırdı ve kafasını kıl payı kaçırdı. "Ne?"

"Geçirdiğimiz o harika geceden sonra çekip gitmesi." Mike hareket etmeye çalıştı ama Yager onu boğazından yakaladı ve geri itti. "Yani... o şimdiye kadar uğraştığım en zor kadın."

Dizini Mike'ın karnına vuran Tye mırıldandı: "O bir Karga. Ne bekliyorsun ki?"

"Birlikte yaşamaya devam edebilmemiz için benim için deli olduğunu itiraf etmesini bekliyorum."

"Birlikte yaşamak mı? Bir Karga ile mi?" Mike'ı boynundan yakalayan Tye, onu duvara çarptı ve ardından yere itti. "Sanırım işe yarayabilir."

"İşe yarayacak. Sadece onun bunu anlaması için yirmi yıl beklemek istemiyorum."

Bir ayağını sıkıca Mike'ın ensesine dayayan Yager, ayakta durmuş onları izleyen on dört yaşındaki on çocuğa baktı.

Çocuklara hitaben, "İşte birini böyle köşeye sıkıştırır ve ağzını burnunu kırarsınız. Sorusu olan var mı?" Kimse cevap vermeyince, "Harika. Mola. Sonra biraz silah eğitimi alacağız."

Tye, Yager'a döndüğünde genç çocuklar tezahürat yaptı. "Bak, Neecy'nin biraz... bilirsin işte..."

"Soğuk ve nahoş mu?" Mike, Yager'ın büyük ayağının altındaki yerinden sordu.

Cevap olarak Tye ve Yager onu tekmeledi. "Kapa çeneni!"

"Mesele de bu Tye," diye devam etti Yager, Mike'ın acı çığlıklarını duymazdan gelerek. "O soğuk ve nahoş biri değil. Pek sayılmaz. Sadece temkinli."

"O zaman bunu aşman gerek. Ne şekilde olursa olsun. Israrcı ol." "Evet, ama ısrar ne zaman sapıklığa dönüşür?"

"Sanırım zaten oradasın, kardeşim... ah!" Mike tekmelenen ve kanayan burnunu tuttu ve Tye'a ters ters baktı. "Seni orospu çocuğu!"

Tye onu görmezden gelerek, "Güven bana. Henüz o noktada değilsin. Eğer olsaydın, yüz mil yarıçapındaki tüm Kargalar başına üşüşürdü."

"Benden hoşlanıyorlar."

"O zaman bunu kendi yararına kullan. Kullan onları. İzin versek onlar da bizi kullanırdı."

Yager kıkırdadı. "Bizi kullanmalarına izin veriyoruz."

Tye omuz silkti. "Evet, veriyoruz. Ama hepsi çok tatlı. Kendimize engel olamıyoruz."

Mike, Yager'ın botunu yumrukladı. "Affedersiniz, Penisli Olmayan Adamlar, ama artık kalkabilir miyim?"

"Hayır!" diye havladılar, sonra birbirlerine bakıp sırtttılar.

Didi masasının arkasına oturdu ve emir subayına baktı. "Peki, Yager'dan tam olarak ne öğrendin?"

"Yager? Oh, evet... um..."

Didi gözlerini devirdi. Aman Tanrım, onu becerdi. Kızaran yanaklar, kekelemeler, hıçkırıklar... Kızın gecenin çoğunu ayak bileklerini küpe yaparak geçirdiğini anlamak için *Columbo* olmaya gerek yoktu.

"Hiçbir şey bilmediğini söyledi. Kuzgunları bilirsin... sadece emirleri uyguladılar."

"Bunu sana ilk kez oral seks yaptıktan sonra mı yoksa önce mi söyledi?" "Oh, daha önceydi..." Neecy'nin kafası döndü ve ona ters ters baktı Didi. *Lawrence, seni aptal.* "Bu konuşmayı kesinlikle yapmayacağız."

"Yapıyoruz Lawrence. Şimdi dökül bakalım."

"Anlatacak bir şey yok."

Gerçekten mi? "O boğazlı kazağın o kalçaları kapatmadığını biliyorsun, *değil mi?*"

Didi, Neecy'nin gözlerinin ne kadar büyüdüğüne bakarak, aslında bunun farkında olmadığını tahmin etti.

Çekmecesine uzanan Didi, "Yemin ederim Neecy, kendini bu boka nasıl bulaştırdığını bilmiyorum," diye azarladı. Bir el aynası çıkardı ve masanın üzerine itti.

Neecy yansımasına baktı, ağzı dehşet içinde açık kalmıştı. Yager kadının boynunu o kadar yukarıdan ısırılmıştı ki, giymesi için ona verdiği balıkçı yaka kazak bu ısırıkları gizlemek için hiçbir işe yaramamıştı. Gerçekten de kadının burka giymesi gerekiyordu.

O izleri görmemesi için kimsenin bir sebebi yok. Ve Didi, Yager'ın ne yaptığını çok iyi bildiğine bahse girer.

Görünüşe göre Neecy de aynı şekilde hissediyordu. "Onu öldüreceğim! O orospu çocuğunu..."

Didi ikinci amirinin atıp tutmasına izin verdi. Neecy'nin kendisine en son ne zaman iyi bir atıp tutma izni verdiğini hatırlamıyordu. Bu ona iyi geliyordu. Sağlıklı.

"Ondan nefret ediyorum! Ondan kesinlikle nefret ediyorum!" O korkunç siyah gözler Didi'ye baktı. "Ve bunun için *seni* suçluyorum!"

"Ben mi? Burada benim ne suçum var? Seni oraya bilgi alman için gönderiyorum ve sen Titanik'teymişsin gibi adamın üzerine gidiyorsun."

"Ben yapmadım!"

"Dizlerini kontrol edersem halı yanığı bulur muyum?"

Neecy'nin bunu düşünmek zorunda kalması Didi'ye cevabını verdi. "Tanrım, Neecy!"

"Ne?"

En iyi alaycı bakışını atarak, "Ben tatildayken siyasi meseleleri böyle mi halletmeni bekleyeceğim? Odin'i havaya uçurarak mı?"

Neecy bir anda sakın ve soğukkanlı haline geri döndü. "Bu hiç komik değil. Ve öyle bir şey değildi."

Didi başını salladı. Zavallı Neecy. Her zaman çok ciddiye. "Biliyorum, aptal herif. Sadece neden bu kadar üzgün olduğunuzu anlamıyorum. Biz Karga'yız. Rahibe değil. Sağlıklı bir cinsel iştahla kesinlikle yanlış bir şey yok. Ben olsaydım, Rumba yaparak ön kapıdan girerdim."

"Yager'la yatsan Harry üzülmez miydi?"

"Öncelikle, kocamı asla aldatmam... özellikle de kumar sorunu yüzünden beni öldürtmediği için."

"Ah. Bu bir tavsiye."

"İkincisi, seni sinirli düve, Wilhelm Yager'la yapacağım son şey uyumak olur. Şimdi gidelim. Detay istiyorum... ne kadar spesifik olursa o kadar iyi."

"Sana hiçbir ayrıntı vermeyeceğim."

Didi sandalyesinde arkasına yaslandı. "Bahse girerim bir golf topunu hortumdan çekip çıkarabilirsin."

"Oh, bu çok hoş."

Didi kendini tutamadı. Neecy tüm kargalar arasında işkence etmesi en eğlenceli olanıydı. Her zaman çok ciddiye. Skuld'a olan yükümlülüğünü yerine getirmeye her zaman çok kararlıydı. Didi kızın hiç eğlenmediğinden oldukça emindi. Bu da hiç adil görünmüyordu. Neecy geçmişinde çok şey yaşamıştı. Diğerleri gibi onun da rahatlama ve iyi vakit geçirme şansı bulması en doğrusu gibi görünüyordu.

Ve eğer bu, arkadaşının muhteşem bir kanatlı erkekle kaliteli zaman geçirmesi gerektiği anlamına geliyorsa... kahretsin, bu sadece olmak zorunda.

Neecy'nin gözleri kısıldı. "Neden bana öyle bakıyorsun?" "Ne şekilde?"

"Sanki bir şeylerin peşindeymişsin gibi."

"Saçmalama. Neyin peşinde olabilirim ki?"

Neecy sandalyeyi masadan geriye doğru itti. "Ben buradan gidiyorum. Bizi kimin avladığını bulmalıyım."

"Otur o kışının üstüne küçük hanım."

Neecy iç geçirerek yerine oturdu. "Bunun için havamda değilim, Didi."

"Şunu açıklığa kavuşturalım, mevcut Avcı durumumuzla ilgilenmeyeceksiniz."

"Nedenmiş o?"

"Çünkü ben öyle dedim." Didi deri koltuğunda arkasına yaslandı ve çıplak ayaklarını masasının son derece cilalı ahşabının üzerine koydu. "Şimdi," diye iç geçirdi,

ellerini başının arkasına koyarak, "Ayrıntıları istiyorum. İlk öpücükten başlayın ve son ürpertiye kadar ilerleyin."

"Bu konuşmayı seninle yapmayacağım. O yüzden bırak gitsin."

Ofisin kapısı çalındığında Neecy az kalsın gülmekten kırılıyordu. "Tanrıya şükür... *içeri gel!*"

Arri kafasını içeri uzattı. Gözleri Neecy'ninkilerle kilitlendi. "Beni görmek istediğini söylemiştin."

"Evet. İçeri gel tatlım."

Arri odaya girmeden önce Didi'ye baktı. Neecy, Didi'ye "Arri'ye iyi davran yoksa kışına tekme basarım" anlamına gelen en sert bakışını attı. Didi kendisine ayak uyduramayanlarla gerçekten zor zamanlar geçiriyordu. Ve ona göre, zavallı küçük Arri de ona ayak uyduramıyordu.

"Otur."

Arri, Neecy'nin yanındaki sandalyeye oturdu ve onunla Didi arasında gidip geldi.

Sonra birdenbire, "Beni dışarı atıyorsun, değil mi?" diye gönüllü oldu.

Neecy gözlerini kırıştırdı. "Ne? Hayır! Tabii ki hayır." "Yine de aklımdan geçmedi değil."

Neecy gözlerini Arri'den ayırmadan Didi'nin masasından bir kutu mendil aldı ve ona fırlattı.

"Tatlım, burada işler o şekilde yürümüyor."

"Ama benim hiçbir katkım yok. İki yıldır buradayım ve nedenini bilmiyorum... başka kimse de bilmiyor."

"Bu değişmek üzere." "Öyle mi?"

"Öyle mi?" Didi havladı.

"Skuld bir sonraki avımıza seni de götürmemi istiyor."

Arri'nin kaşları o kadar derin çatılmıştı ki acı veriyor gibiydi. Buna bir de alt dudağını çiğnemesi eklenince, yaşadığı paniğin kokusu neredeyse burnunuza geliyordu.

Didi ise çok daha sözeldi. "*Aklını mı kaçırdı bu kadın?*"

Çoğu tanrıçanın aksine Skuld'un Kızlarının kendisini sorgulamasıyla bir sorunu yoktu. Ne de olsa diğer şeylerin yanı sıra Bilgelik Tanrıçasıydı. Ve sorular sorulduğunda oldukça mutlu görünüyordu, endişelerini dile getirdi. Ancak, açık ve net bir kabalıktan hoşlanmıyordu.

Ama nedense, Didi bunu yapabilen birkaç kişiden biriydi. Skuld Didi'den hoşlanıyordu. Gerçi kimse nedenini tam olarak bilmiyordu. Didi'nin doğuştan çekici olması dışında. Ama Skuld çekicilikten nefret ediyor gibiydi çünkü ordusu için seçtiği kadınların çok azı arkadaş canlısı denebilecek türdendi.

Neecy ayağa kalktı. "Haydi, Arri."

Didi'nin ayakları tehlikeli bir gümbürtüyle yere düştü. "Bekle bir dakika. Daha işimiz bitmedi."

"İşimiz bitti." Neecy Arri'yi kapıya doğru itti. "Arkaya git ve benimle dışarıda buluş. Beş dakika içinde orada olacağım."

"Tamam." Tanrım, kızın sesi dehşete düşmüş gibiydi.

Arri gittikten sonra Didi'ye döndü. "En azından ona karşı nazik olmayı deneyebilir misin!"

"Ona iyi davranıyorum. Sadece neden burada olduğunu bilmiyorum. Ve onu neden ava götürdüğünü de cidden bilmiyorum."

Dürüst olmak gerekirse Neecy de bilmiyordu. Ama Skuld istediği şeyin bu olduğunu açıkça belirtmişti.

"Skuld benden bunu yapmamı istedi... Ben de yapıyorum. Ve sen de geri çekilip bana izin vereceksin..."

"Onu korurken kendini öldürtmek mi?" diye araya girdi.

İç geçiren Neecy kapıya doğru yöneldi. Didi kararını verdikten sonra onunla konuşmak mümkün değildi.

"Peki ya Yager?" Neecy kapıyı açarken Didi sordu.

Neecy kapı aralığından ona baktı. "Bu sadece seksti, Didi. *Bunu en iyi* senin anlamaman gerekir."

Neecy kapıyı kapatırken kapıdan bağırarak, "*Sadece kıcımla seks yap, Lawrence!*"

Bu kötüydü. Gerçekten çok kötüydü. Bunu nasıl yapacaktı? Herkes onun berbat durumda olduğunu biliyordu. Neecy'nin ölümüne neden olabilirdi ve bunu yaparsa kendisiyle asla yaşayamazdı. Neecy onu önemsiyordu. Bunu kesinlikle biliyordu.

Neecy arka bahçede yanına geldiğinde Arri kollarını ovuşturdu. "Bu konuda paniğe kapılmanı istemiyorum tatlım. Her şey yoluna girecek."

"Auralar görüyorum."

Neecy hemen bir şey söylemedi. Onun yerine başını kaşdı ve gözlerini devasa arka bahçeye dikti. Toplanma'nın Tri-state bölgesindeki dönüşümlerce arazisinin sadece küçük bir kısmı.

"Ne yapabiliyorsun?"

"Auraları görebiliyorum."

Neecy başını salladı. "Hımm...yani?"

Arri gülümsedi. Neecy'yi işte bu yüzden seviyordu. Doğrudan ve açık sözlü. Ve yatak odasının duvarına boyamaktan hoşlanacağı gerçekten korkutucu bir mor.

"Seninle dalga geçmiyorum Arri," diye eklemek için acele etti.

"Biliyorum. Sadece Skuld'un beni buraya bu yüzden getirdiğini düşünüyorum." "Ne önemi var ki? Auraları görebiliyorsun. Ne olmuş yani?"

Arri bunu o kadar uzun zamandır saklıyordu ki, önce Neecy'ye söylemek en doğrusu gibi görünüyordu. O da öyle yaptı. Büyük bir aceleyle. "Birinin hasta olup olmadığını anlayabilirim. Ölüyorlarsa. Yalan söylüyorlarsa. Öldürmek üzereyse. Eğer çoktan öldürdülerse. Kremlin'i ele geçirmeyi planlayıp planlamadıklarını anlayabilirim. Didi'ye söyleyebilirim benden hoşlanmıyor ama bunun için aurasını görmeme gerek yok. Ama Misty'nin birkaç ay önce bir doktora görünmesi gerektiğini biliyordum. Bu yüzden onu ikna ettim ve enfeksiyonu gerçekten kötüleşmeden yakaladılar. Ve Olivia'nın gebe kaldığı gün bir erkek çocuğa hamile olduğunu biliyordum."

Neecy bir adım attı ve Arri bunun sadece kendini dengelemek için olduğunu biliyordu.

"Sen ciddisin." "Hem de çok."

"Neden daha önce bir şey söylemedin?"

Arri verandadan çıkıp buzla kaplı sert zemine doğru yürüdü. Yazın burası çok güzel bir çimenlikti. "Bu her zaman sahip olduğum bir şeydi. Bu yüzden babam..." Durdu, adamdan bahsetmekten bile nefret ediyordu.

Neecy derin bir nefes aldı. "Seni bu yüzden öldürdü."

Bir aile onu evlat edinmiş ve henüz üç yaşındayken onu anavatanından almış. Bir grup Anglos arasında Koreli olmak yeterince garip, ama Babasının dindar bir bağnaz olması hayatının tuhaflığını daha da artırıyordu. Okuldaki çocuklar ona kaç kez "Carrie" demişti? Heck, Kaç kez onun gibi hissetmişti?

Babası onun yeteneklerini öğrendiğinde, kahvaltısına ilaç koymuş, onu arabasına bindirmiş, motoru çalıştırmış ve garajı kapatmıştı. Cinayete teşebbüsten on beş yıldan ömür boyu hapse mahkum edilmişti. Komik olan şey... onu öldürmüş olmasıydı. Bunda teşebbüs edilecek bir şey yoktu. Ama Skuld onun için geldi ve o da memnuniyetle elini tuttu.

İşin en güzel yanı, birkaç gün sonra polisler onu tutuklamak için eve geldiklerinde Skuld'un yüzündeki ifadeydi. Canlı, iyi ve bir tanrıça tarafından işaretlenmişti.

"Evet. Benim şeytan olduğumu söyledi. Benimle ilgili her şey şeytani ve kutsal değildi." "O dindar bir bağnaz, Arri. Onun bir önemi yok. Biz senin kız kardeşleriniz.

Biz senin aileniz."

Neecy ile tanıştığı zamanı hatırladı. Bir saniye önce Skuld'un elini tutuyordu ve bir saniye sonra uyandığında Neecy'nin başında dikildiğini gördü.

"Partiye hoş geldin evlat," demişti güzel bir gülümsemeyle. Renkleri o kadar dürüst, o kadar saftı ki, Arri ona karşı anında bir yakınlık hissetti.

"Ama beni kabul eden tek kişi sensin." "Bu doğru değil... ve Didi sayılmaz."

"Evet sayılır. Kargalara o liderlik ediyor. Onun hissettikleri diğerlerini de etkiliyor."

Neecy onun önünde durdu. "O zaman burada bulunmaya değer olduğunu kanıtla. Sana ihtiyacımız olmasaydı Skuld seni asla buraya göndermezdi. Ne kendi ne de bizim zamanımızı boşa harcamazdı. Bunu ikimiz de biliyoruz."

Neecy her zamanki gibi haklıydı. Ve çok rahatlatıcı ve sakinleştiriciydi. Arri'ye her zaman her şeyi yapabileceğini hissettirirdi.

"Benimle ve ekiple bir ava çık. Sadece bir ava. Eğer işe yaramazsa, oraya bir daha asla gitmeyiz ve bunu Skuld'a kendim söylerim."

Arri dudağını çiğnedi. Gerçekten kötü bir alışkanlığı vardı ve Neecy bunu hemen fark etti.

Gülümseyerek, "Bana cevap verecek misin, bok kafa, yoksa dudağını mı çiğneyeceksin?" diye takıldı.

Neecy ona ailesi gibi davranan tek kişiydi. Onunla şakalaşırđı. Onunla acımasızca dalga geçti. Ve Arri bunun her dakikasını seviyordu.

Arri kıkırdadı. "Tamam. Seni şeytani düve."

"Şeytani düve, ha?" Neecy güldü. "Bunlar çok güçlü dövüşüyorlar Kelimeler orada, Arri." Neecy ona sarıldı ve Arri onun sıcaklığını ve şefkatini hissetti.

Bu sıcaklık yumuşak bir yağmur gibi etrafından akıyordu. Topluluk dışındakilerin Neecy'yi soğuk ve ulaşılmaz gördüklerini biliyordu. Ama yanılıyorlardı. O soğuk ve yaklaşılmaz biri değildi.

"Sana bir şey göstermek istiyorum. Yukarı bak."

Arri akıl hocasından uzaklaştı ve üzerlerinde yükselen çıplak ağaçlara baktı. İşte oradaydılar. Neecy evdeyken her zaman bulundukları yer. Yüzlerce ağaç vardı. En azından. Sürekli pusuya yatıyorlardı. Neecy için her zaman hazırđılar.

"Bizi bombalamayacaklar, değil mi?" "Saçmalama."

Neecy birine işaret etti ve kocaman bir karga ağaçlardan süzülerek Neecy'nin omzuna kondu. Kuş başını Neecy'nin yanağına sürttü ve inanılmaz uzun boylu kadın gülümsedi.

"Onlar benim dostlarım. Değer verdiğim hiç kimseyi incitmezler."

Arri gülümsemesini gizledi. Söylediklerinin kendisi için ne kadar anlamlı olduğunu Neecy'nin bilmesini istemiyordu. "Çok güzel bir kız."

"Evet."

"Ne zaman öğrendin?"

"Neyi?"

"Kargaları çağırabileceğini mi?"

"Buraya geldikten yaklaşık bir hafta sonra." Neecy bu anıyı hatırlayınca sırıttı. "Buraya dönmüşüm ve aniden kafamı kaldırıp ağaçlarda bir sürü kuş gördüm. Bir gece önce dokuzuncu kanalda Alfred Hitchcock maratonu gibi bir şey vardı, o yüzden çok korktuğumu biliyorsun.

Her neyse, bir ölüm perisi gibi çığlık attım ve aniden üzerime uçtular. Ben

Sadece on altı yaşındaydım, bu yüzden kaçmak hiç aklıma gelmedi. Bu yüzden başımı kapattım ve 'dur' diye bağırdım. Onlar da durdu."

"Sonra anladınız mı?"

"Hemen hemen."

"Bu çok havalı. Yeteneğin."

"Seninki de öyle." Arri'nin auraları görme yeteneği Skuld'dan gelen bir hediye değildi. İnsanları okuma yeteneği doğduğundan beri vardı. Sorun şu ki...

Skuld'un ona Hediye olarak ne verdiğini ya da verip vermediğini bilmiyordu.

Yine de bunu Neecy'ye söylemeye hiç niyeti yoktu. Bunun yerine Arri ava çıkacaktı. Koreli kışını tekmeletecekti ve hepsi bu olacaktı. Tek endişesi bu süreçte hiçbirinin ölmemesiydi. Eğer yapabilseydi

Bunu başarırca çok mutlu olacaktı.

"Bu çok garip," diye itiraf etti Arri. "İnsanlar hakkında kendimi rahat hissettiğimden daha fazlasını bilmek. Muhtemelen Kerri'nin de benimle ilgili bir şeyler

her zaman gelecek. Çok bunaltıcı olabiliyor."

"Anlıyorum." Neecy kolunu Arri'nin omzuna doladı. "Ama yine de harika. Ve bununla gurur duymalısın. Bunu kendi yararına kullan."

Arri ağaçlara bakarken başını salladı. Etrafta o kadar kuş varken, Arri daha fazla kuş pisliği olacağını düşünmüştü. Ama arabaları, arka bahçeleri, pencereleri... *hiçbiri* eşyalarının üzerine pislememişti. Sanki dünyadaki tüm kuşlar onların kim olduğunu biliyor ve onlara saygı duyuyordu.

"Yani... sen ve Yager, ha?"

Neecy onun yanında sertleşti. "Nasıl oldu da..."

"Ne zaman o etrafta olsa, renginde kocaman pembe girdaplar oluşuyor. Ve şu anda sende fazlasıyla var. Gerçekten çok şirin. Hepsi ekstra girdaplı."

"Bu saçmalık, Arrianna. Ve bunu ikimiz de biliyoruz."

Gülümseyerek, "Senin için deli oluyor."

"Kapa çeneni."

"Seni görür görmez renkleri değişiyor." "Kapa çeneni. Kapa çeneni."

"Az da değil. Odada olduğunuzu öğrenir öğrenmez kocaman renk girdapları oluşturuyor."

Neecy hırlayarak kolunu Arri'nin omuzlarından çekti ve küçük kuş arkadaşının ağaçların güvenliğine geri dönmesine neden oldu.

"Merak etme," diye bağırdı Arri geri çekilen kadına. "Çok güzel renkler!"

Didi, Delia Kim'e büyük kanepede yanına otururken bir bira uzattı.

"Teşekkürler. Ee, ne var ne yok?"

"Avcıların izini sürmeni istiyorum. İzlerini sür ki onları yok edebilelim."

Delia sehpanın köşesini kullanarak bira şişesini açtı. "Sorun değil. Bu gece başlayacağım."

"Güzel."

"Gerçi hâlâ bizi nasıl gördüklerini anlamaya çalışıyorum. Skuld sana bir şey söyledi mi?"

"Son zamanlarda hayır." Didi iç çekti. "Ona sorabilirim... belki önümüzdeki yirmi yıl içinde gerçekten bir cevap alabilirim."

"Bu İskandinav tanrıları gerçekten de zor insanlar." "Bu şirret demenin güzel bir yolu."

Delia bira şişesine baktı. "Yine de bir soru." Didi bir yudum bira içti. "Haydi."

"Neecy'nin bu işte olması gerekmiyor mu? Bu tür şeyler için yaşıyor."

"Biliyorum. Sorun da bu zaten. Kadının hayatı yok."

"Biraz acınası bir hal aldı, değil mi? Bay Küçük Penisli Adam onu dört ay önce terk ettiğinden beri."

"Altı ay dene. Ve bunun uzun sürmeyeceğini biliyordum. Ona Bay Küçük Penis Adam diyordu." Didi bir yudum bira daha aldı ve başını salladı. "Şu anda daha önemli şeylere odaklanmasını istiyorum."

Delia sırttı. "Wilhelm Yager gibi mi?"

"Aynen öyle."

"Beyaz bir çocuk için hiç de fena değil."

"Beyaz, siyah, kahverengi ya da sarı, Neecy için mükemmel. Önemli olan da bu."

"Belki de. Ama burada Neecy'den bahsediyoruz. Eğer konu Toplanma ya da okul değilse, bu onun için yok demektir."

Didi uzaktan kumandayı kaptı ve televizyonu açtı. "Güven bana. Yager onun varlığından haberdar olmasını sağlayacaktır."

Necy bir video dükkanının ortasında durmuş, boş gözlerle korku bölümüne bakıyordu. Elinde zaten üç DVD vardı ama ne yapması gerektiğini tamamen unutmuştu.

Tanrım, ne yapması gerektiğini mi unutmuştu? Peki ya... *ben ne halt* ettim?

Bir günlüğüne bile olsa Yager'a bulaşmak onun için çok aptalca bir hareketti. Beş ya da altı yıl önce asla yapmayacağı bir hareket. Ama son zamanlarda kendini huzursuz ve gergin hissediyordu, nedenini bilmiyordu. Sanki bir şey bekliyormuş gibiydi.

Belli ki her şeyden çok ihtiyacı olan şey... rahibelerin ona attığı gibi kafasının arkasına sağlam bir tokattı.

Ve tüm bunları daha da kötü yapan şey... hala onu istiyordu. İyi adam Yager. İyi bir adamla ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. O kesinlikle iyi bir insan değildi. Hem de hiç. İlk hayatını unutun, Kargalar hiç de iyi varlıklar değillerdi. Tanrılar için vuruş yaptığınızda, göze alabileceğiniz son şey güzeldi. Bunu akıl hocası Lorraine'den erkenden öğrenmişti. Sırtına saplanan ve böbreğini ıskalayan tören hançerinin izi hâlâ duruyordu. Akıl hocası bunun olacağını görmüş ve Necy'ye bir ders vermesi gerektiğini bildiği için durdurmamıştı. Ve bu onun asla unutmadığı bir dersti - iyi olmak sizi mahveder.

Bu yüzden kendini korudu, tanrıçasına güvendi ve gününe devam etti.

Ama Yager... Yager onun kafasını karıştırmıştı. Bir yıldır kafasını karıştırıyordu ve onunla geçirdiği zamanın da buna yardımcı olmadığı kesindi. Tüm zaman boyunca Onunla birlikteydi, ona hiç kimsenin davranmadığı kadar iyi davranıyordu ve evinden hiç çıkmıyorlardı.

"Orada öylece duracak mısın yoksa?" Necy

Janelle'e baktı. "Kapa çeneni."

"Hey, Neece." Janelle hâlâ Yager kokan balıkçı yaka kazağını çekiştirdi. "Bunlar isilik mi? Ow!" Janelle, Neecy'nin DVD'lerle mutlu bir şekilde çarpmış olduğu burnunu tuttu. "Bu da neydi böyle?"

"Çok fazla soru sorduğun için."

Neecy durdu. Tüm vücudu gerildi. Biri onu izliyordu. Etrafında döndü, gözleri küçük dükkânın her köşesini arıyordu. "Hissediyor musun, J?"

"Evet."

Janelle arkasını döndü ve gözlerini arka girişe dikti. Ama Neecy göz ucuyla dükkânın önünde bir şey gördü. Ondan daha kısa boylu bir adam. Gri saçlı. Tüm vücudunda devasa kaslar vardı. Adamın durduğunu bildiği yöne doğru baktı ama hiçbir şey göremedi. Yine de arkasını dönmedi. Aynı noktaya bakmaya devam etti, ta ki sonunda

gittiğini biliyordu. Muhtemelen onu görebileceğinden korkuyordu. "O gitti."

"O mu?"

"Sanırım onu gördüm. Emin

değilim." "Ne yapmak istiyorsun?"

Omuz silkti. "Bu filmleri kirala, sonra eve git ve Didi'ye söyle."

Janelle, Neecy'nin elindeki film kutularına baktı. "Hayatta olmaz, Neece. Asla olmaz! Lanet olası "Evil Dead "i *tekrar* izlemeyeceğiz!"

"Oh, aş bunu artık."

Yager yorganının içine daha da gömüldü ve gülümsedi. Yarı uykulu yarı uyanık, bütün gece Neecy Lawrence'ın huysuz, şeytani kıcını düşünmüştü. Onu rüyasında gördü. Onu düşündü. Çıplak vücudunu, göğsüne bastıran sert kahverengi meme uçlarını düşündü. İçine her girdiğinde çıkardığı o yumuşak, küçük nefes alma sesini.

Neecy'yi istiyordu. Her zaman, mümkün olan her şekilde.

"Tatlı rüyalar görüyor musun, bebeğim?"

O derin erkek sesi Yager'ın bilincinde gürledi ve yataktan fırladı, yumrukları havada ve hazır, sırtı uzaktaki duvara çarptı.

"Tanrım, Odin! Bunu yapmandan nefret ediyorum!"

İskandinav Tanrılarının Babası Odin, Kuzgun liderlerinden birine bakarken güldü. Sırtını yatak başlığına dayamış, uzun bacakları Yager'ın kocaman yatağının ucunda, kocaman ellerini karnının üzerinde rahatça kavuşturmuş. *Tanrım, adam Armani mi giyiyor?*

"Özür dilerim. Bayan Lawrence'ın tutkulu rüyalarını mı böldüm?"

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak duruşunu gevşeten Yager'ın gözleri kısıldı. "Ne istiyorsunuz?"

"Tanrınızı ve liderinizi böyle mi selamlıyorsunuz?"

"Sabahın üçünde ve bana Neecy'den bahsettiğinde alabileceğinin en iyisi bu."

"Yapabileceğini biliyorsun..."

"Daha iyisini yapabileceğimi söylersen aklımı kaçıracağım."

"Bence zaten yaptın." Odin tüm insanlara verdiği o hoşgörölü gülümsemeyi verdi. "Aptal çocuk. Kargalar hafife alınacak türden değildir. Kendilerinden olanları korurlar. Eğer bir an için o kızla oynadığını düşünürlerse..."

"Ama öyle olmadığımı biliyorsun. Bu yüzden buradasın. Çocuklarımızla birlikte Viking gen havuzunuzu bulandıracağımdan mı korkuyorsun?"

Soluk mavi gözlerinden biri ona doğru döndü. Odin diğer gözünü yüzyıllar önce bırakmıştı... eesh. Bilgelik kazanmanın daha kolay bir yolu olmalıydı. Yager okumayı oldukça faydalı buluyordu.

"Kargalara karşı hiçbir şeyim yok." "Ama..."

"Ama onlar bizden biri değil. Onlar Viking değil. Onlar it. Skuld'un lanet mizah anlayışı."

"Son beş yıldır buraya getirdiğiniz Valkyrie'lerden daha Vikingler. Lafi açılmışken... Morgan seninle temas kurmaya çalıştığını söylüyor. Ondan kaçtığını söylüyor." Morgan eski Valkyrielerden biriydi. Çok eski kafalıydı ve Yager için çok değerliydi. Kuzgun büyükleri onu kendi ailesinden aldıktan sonra hiç sahip olamadığı annesiydi. Ailesi onunla ilişkisini kestiğinden değil, Yager sadece onların gözlerindeki korkuyla başa çıkamıyordu. Kanatları olan bir oğul sahibi olmak biraz bunaltıcı olmalı.

Eh, bir de yirmi bir yaşına gelene kadar büyümeye devam etmiş. "Yine şikâyet edecek."

"Dua et de Orijinal Yedili'yi çağırmasın." Yager gülümsedi. "Hayatını cehenneme çevireceklerini biliyorsun."

"Bir babanın çekmesi gereken acılar." Odin kendini yataktan kolayca çekti ve ayağa kalktı. Evrende Yager'dan daha uzun boylu pek fazla erkek yoktu. Normalde olan birkaç kişi de karnaval gösterilerinde yer alır ya da NBA'de ilk beşte oynardı. Ama yedi-sekiz yaşındaki Odin, Yager'a kendini küçücük hissettiriyordu.

"Hepinizden hayatınızı yaşamanızı istiyorum. Ama kim olduğunuzu ve neyi temsil ettiğinizi unutmayın."

"Ben hiçbir şeyi unutmadım. Ve Neecy Lawrence benim. O yüzden bununla başa çıkabilirsin." Yager sırttı. "Ve senin yerinde olsaydım... O buraya taşındığında yatağımızda öylece belirmezdim. Bundan nefret edeceğini söyleyebilirim."

Odin homurdandı. Kapıya doğru yönelirken, "Bunun için Skuld'u suçluyorum," diye mırıldandı. Yager'ın yanından geçti ve her zaman yaptığı şeyi yaptı. Yager'ın omzuna şakacı bir şekilde kendi omzuyla vurdu. İlk darbe, her zamanki gibi, Yager'ın omzunu yerinden oynattı. Ama duvara çarpmak onu çabucak yerine oturttu.

Yager bir gün zavallı omzundaki kemiklerin paramparça parçalardan başka bir şey olmayacağını biliyordu.

"Bu arada, Av Sezonunun yeniden başladığına dair söylentiler duydum. Bu sefer yeni bir Avcı."

Yager'ın kafası Odin'i olduğu yere çivilemek için döndü. "Ne? Çocuklardan bir şey duymadım."

"Kanatları olan tek kişi sen değilsin..."

Öfke. Saf, basit ve beyaz bir ateş içinde kabardı. Hareket etmedi. Sadece Odin'e baktı.

Odin başını salladı. "Kargaları korumaya çalışırsan seni ezerler. Bunu sana söylüyorum çünkü kargalarla başladıklarında genellikle Kuzgunlara geçerler... tabii kargaları geçebilirlerse. Ve bu büyük bir ihtimal."

Yager cevap vermedi. Aslında cevap veremiyordu. Çenesini çok sert bir şekilde sıkıştı.

"Aptal çocuk," diye mırıldandı Odin yine. "Bir Karga ile avının arasına asla girme. Umarım ne yaptığını biliyorsundur, Yager. Bazen fazla nazik oluyorsun."

Sadece bir düşünceyle odayı terk edebilen Tanrı kapıyı kullanmaya karar verdi. Kapıyı açarken, "Neecy Lawrence görüldüğü gibi biri değil," dedi.

Dokuzuncu Bölüm

Doktor Denise Lawrence, masasında arkasına yaslandı ve yüksek lisans öğrencilerinden oluşan küçük odasına baktı. Sadece kredilerini tamamlamaya çalışan lisans öğrencilerini, özellikle de birinci sınıf öğrencilerini ona vermeyi neredeyse yedi yıl önce bırakmışlardı. Öğretmen değerlendirmeleri ciddi öğrencilerden yüksek not alsa da, diğerleri ondan kesinlikle nefret ediyordu. Bu yüzden üniversite, en önemli yönetim kurulu üyelerinden birinin ısrarıyla -ki kendisi bir Kuzgun büyüğüdür- ona sadece yüksek lisans ve son sınıf lisans sınıfları. Ondan sonra gerçek bir sorun yaşamadılar.

"Bir daha asla Magna Carta tartışması yapmak istemiyorum."

Pat Johnson fikrini kabul ettirmeye çalışırken öğrencileri güldü. "Durun, ben ciddiyim. Gerçekten ciddiyim."

"Ben de Kral John konuşması yapmak istemiyorum Patrick. Bir daha olmaz. Bırak artık."

Patrick çok tatlıydı. Çoğu erkek öğrencisi gibi o da onunla flört etmekten hoşlanıyordu ve sınıfta ya da çalışma saatlerinde ofisinde hafif bir şakalaşmanın ötesine geçmediği sürece buna izin veriyordu. Bunun ötesine geçmesi için bir öğrencisine asla unutamayacağı bir kafa kilidi vurması gerekiyordu.

Büyük oditoryumun kapılarının açıldığını duydu ve Jason Benson'ı parçalamak için kendini hazırladı. Küçük pislik her zaman geç kalırdı. sınıfı ve işi bitmişti.

Ama başını kaldırıp baktığında, Will Yager'ın birkaç sıra aşağıya doğru yürüyüp o muhteşem ve sandalyeye sığmayacak kadar büyük vücudunu boş koltuklardan birine yerleştirmesiyle nefesi kesildi. Oditoryum çok fazla küçük öğrenci grubu için büyüktü, ama o aldırmadı. Hepsini ön tarafa, kendi yanına oturttu.

Ancak şimdi oda çok küçük görünüyordu.

Adam ona bakıp gülümsedi ve kadın sanki biri ona yumruk atmış gibi hissetti. Sonunda yalnız olmadıklarını hatırlayarak sınıfına geri döndü. Kızlar hâlâ Yager'a bakarken, bütün erkekler ona bakıyordu. Pat özellikle sinirli görünüyordu.

"Yani... um..."

"Magna Carta," diye yardımcı oldu Pat.

Ve Neecy hemen karşılık verdi. "Magna Carta'yı tartışmıyorduk, Bay Johnson."

Omuz silkti. "Denediği için bir adamı suçlayamam."

"Oh, evet, yapabilirim." Bacaklarını ayak bileklerinden çaprazladı ve gözlüklerini burnuna geri taktı. Kendini beklenmedik bir şekilde aptal gibi hissediyordu. Yager onu hiç böyle görmemişti. En sevdiği bordo ekose eteğini giymiş, hâlâ o lanet olası iğneleri olduğu için bordo bir balıkçı yaka, siyah deri diz üstü çizmeler ve soğuktan dolayı koyu renk, yüksek yün çoraplar giymişti. Ayrıca uzun perçemlerini yüzünden uzak tutmak için inekçe bir saç bandı kullanmıştı. Yager'ın onu hiç gözlükle görmediğini de biliyordu. Bunları sadece okurken ya da ders verirken takardı, çünkü bilgi almak için sık sık kitaplara başvurması gerekirdi. Öğrencilerine bakması gerektiğinde, başını eğdi ve çerçevelerin üzerinden baktı. Korkutucu ama etkili bir hareket.

"Demek istediğim, bu gazeteden farklı bir şey istiyorum." Masadan kalktı ve Cindy Barone'a doğru yürüdü. "Bariz olanı istemiyorum. Magna Carta hakkında bir şeyler okumak istemiyorum. Ya da Prens John. Ya da Robin Hood'un gerçekten var olup olmadığına dair başka bir tartışma."

Neecy parmaklarını Cindy'nin masasına vurdu ve kızın kafası dönüp Yager'a olan bariz hayranlığından uzaklaştı.

"Özür dilerim. Sizi sıkıyor muyum, Bayan

Barone?" "Hayır, Bayan... uh... Dr. Lawrence."

"Güzel. Gerçekten de hayatımı sadece sizi eğlendirmek için yaşıyorum."

Topuklarının üzerinde döndü ve masasına doğru yürüdü. "Gelecek Çarşamba'ya kadar fikirlerinizi istiyorum.

Onları onayladıktan sonra da ertesi hafta taslakları isteyeceğim. Ve umarım onları onaylarım. En azından kısmen. Bana Magna'yı ver Carta," Pat'e baktı, "riski size ait."

Elini sallayarak gitmelerini işaret ettiğinde öğrenciler yine kıkırdadı. "Dışarı. Cuma günü görüşürüz çocuklar."

Masanın etrafından dolaştı ve ofisine geri dönmek için kitaplarını bir araya getirmeye başladı. Doğrudan ona bakmadan Yager'ın ayakta durduğunu görebiliyordu. Ve yanından geçerken tüm öğrencilerinin ona baktığını görebiliyordu. Kızlar her an bayılacakmış gibi bakarken, erkekler gerçekten dehşete düşmüş... ve kıskanç görünüyorlardı.

Son kişi de ayrıldıktan sonra Yager merdivenlerden inerek ona doğru yürüdü. "Bu derste Vikingler konusunu işliyor musun?"

"Hayır. Vikingler için ayrı bir dersim var. Orada işlenecek çok şey var."

"Biliyor musun, öğretmenlerimden biri senin kadar iyi görünseydi ben de doktora yapabilirdim."

Neecy son kitabı da yığının üstüne kapattı. "Neden buradasın, Yager?"

"Seni görmek için. Dün gece seni aramaya çalıştım ama telesekretere düştü."

"Evet. Bir sebebi var." Kitap yığınını tuttu ve yukarı kaldırdı. "Seninle konuşmak istemiyorum."

O bir adım bile atamadan Yager kitapları elinden aldı. "Hey!"

"Onları aldım. Sen git. Ben takip ederim."

Tanrım, gölgemi sallamak gibi olacak.

Kadının gözlük taktığından haberi yoktu. Süslü bir şey değildi. Basit kare bordo çerçeveler, yüzü için mükemmeldi.

Onu bu gözlüklerle sikmek istiyordu. Aslında onu bu kıyafetle, masasının üzerinde becermek istiyordu. Kadın sınıftan çıkmak için gözlüklerini çıkardığında biraz suratını astı. Kahretsin, belki başka bir zaman.

Odin haklıydı. Neecy Lawrence görüldüğü gibi biri değildi. Bu Neecy'nin var olduğunu kim biliyordu ki? O bilmiyordu. Öğretmenlik yaptığını biliyordu ama doktora mı? Tarih profesörü mü? Ve elindeki yığının tepesindeki kitap... onun tarafından yazılmıştı ve şimdiden dördüncü baskısını yapmıştı.

Bu kadın hakkında bilmediği o kadar çok şey vardı ki. Öğrenmek için can attığı o kadar çok şey.

Onun ofisine doğru yürüyüşünü izledi ve neredeyse ağzının suyu kitaplarının üzerine akacaktı. *Bu kadın tam bir göttü.* En iyisi de, onun "gece işini" biliyordu. Yırtıcı Neecy'yi tanıyordu. Bir el hareketiyle bir adamın boynunu kırabilecek kadın. Herkesten daha çok şey biliyordu.

Diğer kargalar dışında. Ve onlar bile klitorisinin kemirilmesinden hoşlandığını bilmiyorlardı.

Onu uzun bir koridorda takip etti ve bir oyuğa girdi. Ofisi en sondaydı. Kapının kilidini açtı ve iterek açtı. Her köşesinde kitaplar olan küçük bir odaydı. Rafları birkaç sıra boyunca büyük kitaplarla doluydu. Yerde, masasının üstünde... kesinlikle her yerde kitap vardı.

"Başka bir ofise ihtiyacın var."

"Öyle mi? Bunu dekana söyle."

Masasına doğru yürüdü ve anahtarları bir başka kitap yığınının üzerine bıraktı. Yager kapısını tekmeleyerek kapattı ve kilidi dikkatlice çevirdi. Sinir bozucu öğrencilerin içeri girmesini istemiyordu.

"Bunları nereye koyayım?" "Şu masanın üzerine bırak."

Attı.

"Neden buradasın, Yager?"

Yager döndüğünde onu masasının arkasındaki raftan bir şişe su alırken buldu. Onun konuşmasını beklerken uzun bir yudum aldı.

Sonunda, "Dediğim gibi, seni görmek istedim."

Homurdanarak yanından geçti ve yeniden kapattığı şişeyi ona uzattı. Adam onun bilinçsiz hareketlerine gülümserken, kadın az önce attığı kitap yığınının önünde duruyordu.

"Bak, eminim o balon kafalı Valkyrieler baskın erkek olayının sevimli olduğunu düşünüyorlardır, ama bu beni gerçekten çok kızdırıyor." Öfkeyle kitapları masanın arkasındaki rafa geri itmeye başladı.

Yager onun ofisinde etrafına bakındı ve su içerken o da ona baktı. Tüm bu kitapları gerçekten okuyup okumadığını merak etti. Merak etti. nasıl bu kadar ilerleyebildiğini merak ediyordu. Neecy Lawrence'ı kesinlikle harika buluyordu. Elbette, seksi ve olağanüstü bir kadındı. Ama uyuşturucu satıcılığından savaşıcılığa ve doktorluğa. Sadece Skuld tüm bu kadınların içindeki potansiyeli görebiliyordu. Zamanını aptallarla harcamıyordu. Aptal kızların Buluşma'ya başvurmasına gerek yoktu.

"Beni dinliyor musun ki?"

Yager iç geçirerek onun ofis koltuğuna doğru yürüdü ve oturdu. Ayaklarını masasının üzerine koydu ve ona baktı.

"Evet. Dinliyorum."

Kollarını göğsünün önünde kavuşturdu. "Gerçekten mi? O zaman az önce ne dedim ben?"

Şaka yapıyor olmalıydı. Gerçekten. Devasa ayaklarını masasının üzerine koyduğunda... şaka yapıyor olması gerektiğini biliyordu. Ama şaka yapmıyordu. Gerçekten o kadar ukalaydı.

"Tam olarak ne dediniz? 'Bu anlaşmanın bir parçası değildi. Ve eğer iki saniyeliğine senin saçmalıklarına katlanacağımı sanıyorsan, büyük bir yanılgı içindesin. Beni dinliyor musun?' Söylediğin buydu."

Piç kurusu. Aynen böyle dedi.

Tamam. Forceful onunla çalışmıyordu. Ve sonuçta hâlâ bu adamla çalışmak zorundaydı.

Kendi kendine homurdandı. İşte bu yüzden iş arkadaşlarıyla yatmamalısın! İç çekerek, "Bak, Yager, eminim ki... bu... ne yapıyorsun?"

Bir kez daha, onu dinlemeyi bırakmış ve bunun yerine son derece pahalı ve kendi satın aldığı, ergonomik olarak doğru ofis koltuğuyla oynamış gibi görünüyordu. Onun bir düğmeye basışını ve kol dayanaklarını koltuğun altına indirilişini izledi.

"Affedersiniz ama o sandalyeyi tam istediğim gibi yapmıştım."

Adam ona baktı ve kadın onun neden saçlarını taramadığını merak etti. Bu karmakarışık, yataktan yeni kalkmış, iyi bir geceden sonra düzülmüş saçlar onu kesinlikle öldürüyordu.

"Ben hallederim." Adam ofiste etrafına bakındı ve kadın onun ne istediğini merak etti... ve neden onu rahat bırakmıyordu? Onu becermişti... daha ne istiyordu?

"Ee, Neecy... gece işinde herhangi bir sorun var mı?" Neecy kaşlarını çattı. "Ne?"

"Kuzgunların bilmesi gereken bir şey var mı?"

Ah, kahretsin. "O koca kafanı yormanı gerektirecek bir şey yok." "Av sezonu endişelenmemize gerek olmayan bir şey mi? Bu yeni."

"Eğer gerçekten Av Mevsimi ise, senin peşinde değiller. Ve Kargaların sana ihtiyacı yok. Ama sana teşekkür ederim, O' Büyük Güçlü Olan, sana gelmeye çalıştığın için."

kurtarmamız için."

Yager sırttı. Kız ona ters ters baktı, o da kıza sırttı. Ne ucube ama.

"Buraya gel, Neecy."

Hayır, bu hiç hoşuna gitmemişti. Bunu alçak sesle ve boğuk bir sesle söyleyince kızın göğüs uçları spor sütyeninin ve bordo kazağının altında hemen ortaya çıktı.

"Uh... hayır."

Dik oturdu, büyük ayaklarını yere indirdi ve deri ceketini çıkardı. Sandalyenin yanında yere bıraktı. "Buraya gel."

"Sanmıyorum..."

"Bu ofiste sana bağırarak içimden gelmiyor." Ona gülümsedi. "Öyleyse buraya gel."

Bunun kötü bir fikir olduğunu biliyordu ama kendini durduramıyordu. En azından bedenini durduramıyordu. Zihni denedi. Ona yürümeyi bırakmasını söyledi. Ona uzak durmasını söyledi. Ama bedeni zihnini tamamen görmezden geldi ve Yager'ın önünde durana kadar odanın diğer ucuna doğru yürüdü.

"Ne var, Yager?"

Derin bir nefes aldı ve gözlerinin kızın vücudunda gezinmesine izin verdi. Artık sert meme uçlarına eşlik edecek ıslak bir amcığı vardı. Ayrıca zar zor nefes alabiliyordu.

Nefes almak çok önemli olduğu için bunu biraz korkutucu buluyordu. "Dün gece beni hiç özlemedin mi?" diye sordu usulca.

"Hayır." Çünkü geceyi Kargalarla parti yaparak geçirmişti. Görünüşe göre, Av Sezonunun bilinmeyen adamlar tarafından açılması, Kargaların parti vermesi için bir başka nedendi. Parti bittiğinde eve koşup duş alacak ve sabah sekizdeki dersine yetişecek kadar vakti vardı. Neyse ki Kargalar'ın fazla uykuya ihtiyacı yoktu.

İri eli yavaşça kazağının eteğini kavradı ve çekiştirdi. "Azıcık bile mi?"

"Yager, yapamam..."

Ama o daha sözünü bitiremeden, adam onu bacaklarının arasına çekti, kollarını beline doladı ve yanağını karnına yasladı.

Sonra da ona sarıldı.

Neecy ne yapacağını bilemedi. Daha önce hiç bir erkek ona böyle sarılmamıştı. Sadece sarıldı.

Hoş hissetmesine yardımcı olmadı.

Başını iki yana salladı. Hayır, bu düşünceleri aklından geçirmesine izin vermeyecekti.

"Yager..."

"Çok güzel kokuyorsun."

Kahretsin!

"Dün sabah gittiğinden beri kokunu düşünüyorum."

Yager başını çevirdi ve kazağının üzerinden karnını öperken gözleri çaresizlikle kapandı.

"Seni son gördüğümde bu yana neredeyse yirmi dört saat geçti ve ben seni düşünmeden edemiyorum."

"Yager..." diye fısıldadı, sesini kontrol edemiyordu.

Adam kazağını yukarı itip önünden çekerek çıplak karnını öptü. "Biz... biz yapamayız."

O da karşılık olarak homurdandı. Sonra elleri kadının belinden ve kalçalarından aşağı kayarak tekrar eteğinin altına dolandı.

Kadın bir nefes verdi ve adam da öyle yaptı. "Neecy... bunlar külotlu çorap."

"Ben... külotlu çoraplardan nefret ederim." Bunları giyiyordu çünkü kullanışlı ve çok rahattı, özellikle de okula bisikletle giderken. Ve onun boyunda ve yapısında biri için sadece birkaç yerde külotlu çorap satılıyordu.

Yine de şu ana kadar, o mağazaların izini sürüp bir yığın yün çorap aldığı için hiç bu kadar minnettar olmamıştı.

Yager yavaşça eteğini yukarı itti ve kendi ellerinin ekose kumaşı yolundan çekişini izledi.

"Evet... bu şimdiye kadar gördüğüm en seksi şey."

Şaka yapıyor olmalı. Valkyrieleri neredeyse her gün görüyordu ve en azından birinin eskiden *Penthouse* Pet olduğunu biliyordu. Neecy'nin tam olarak nesini seksi bulduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Tabii birden fazla kez kafasına bıçak fırlatan kızlardan tahrik olmamışsa.

Hayır, bu olmazdı. Durmaları gerekiyordu. Hemen şimdi. Tam şu anda. Tam şu anda.

Yager'ın elleri uyluklarının iç kısmında gezinirken Neecy'nin başı geriye düştü. Çorapların bittiği yerin hemen üstündeki teni öptü. Neecy ellerini Ellerini saçlarının arasına soktu, bacaklarını ayırdı ve onu nazikçe hareket ettirerek büyük kalçalarının üzerine oturttu, üzerine oturana kadar aşağı çekti.

Şimdi adamın kolçakları neden yoldan çektiğini biliyordu.

"Bana bak, Neecy."

Neecy yavaşça gözlerini açtı ve sonra neredeyse tekrar kapatıyordu. Kimse ona böyle bakmamalıydı. Hiç kimse. Yager gibi muhteşem bir adam ona böyle bakarken nasıl düzgün düşünebilirdi ki?

"Öp beni, Neecy."

"Söz vermiştin..."

"Hayır. Söz vermedim. Sana sadece yirmi dört saat boyunca istediğin her şeyi vereceğime söz verdim. Bundan daha fazlasını istiyorsan... anlaşmamızı yeniden müzakere etmen gerekecek."

Lanet olası işletme bölümleri. Birlikte geçirdikleri zamanın ardından meraklı biri olan Neecy, adamın MBA ve bilgisayar bilimleri alanında yüksek lisans yaptığını keşfetti. Magna Carta'yı ve Prens John'u biliyordu. Bu özel durumda açıkça yenik düştüğü için pes etti ve rahatladı... bir bakıma.

"Öp beni," diye tekrar hırladı adam.

Neecy kendini tutamadı. Adamın harika dudakları vardı. Ve Onun ne kadar iyi öpüştüğünü zaten biliyordu. Zayıflığından nefret ediyordu ama bir kız ancak bu kadarına dayanabilirdi. Ayrıca onu hâlâ istiyordu. Onunla yirmi dört saat boyunca aralıksız sevişmek ona olan arzusunu azaltmamıştı. Aksine, her şey arzusunu daha da artırmıştı. Şimdi tam olarak neyi kaçırdığını biliyordu.

Öne doğru eğildi ve dudaklarını nazikçe Yager'ınkilere dokundurdu. Adam usulca inledi ve elleri kızın kıkırda sıkılaştı. Başını yana eğdi ve dilini kızın ağzına soktu. Adamın dili kadınıninkine dokunur dokunmaz, kadın kendini kaybetti.

Yager Neecy'yi kavradı ve vücuduna doğru çekti. Tanrım, neden bunu görememişti? Ait olduğu yerin burası olduğunu neden göremedi? Tam buraya. Onunla birlikte.

Onu daha yakına çekerken parmakları acı içinde kafa derisine battı. Öpücüğü çaresizdi. Talepkârdı. Kadın adamın ağzını keşfederken, adam elini ikisinin arasına soktu ve kasıklarına sürttü. Kadın inledi ama geri çekilmedi. Adam külotunu kenara çekti ve yirmi dört saatlik pratiğin verdiği hatasız bir nişanla iki parmağını

amının içinde. Yumuşak bir ılık atarak ağızını onunkinden çekti.

"Yager, bekle..."

Parmaklarını çekti ve doğru şekilde kıvırdığından emin olarak tekrar geri itti. Kızın ne kadar ıslak olduğuna inanamıyordu. Onun için ıslanmıştı. Birlikte olmamaları için her türlü mantıklı nedeni olabilirdi ama belli ki vücudu bu saçmalığa da inanmıyordu.

Adamın saçlarını daha sıkı kavradı ve yüzünü boynuna gömdü. Sonra amcığı parmaklarını sıktı ve adam patlayabileceğini düşündü. Tanrım, çok sıkıydı. Daha fazla bekleyemezdi. Onun için değil.

Bir eliyle parmaklarıyla sikmeye devam ederken, diğer eliyle sikini serbest bıraktı.

diğeri. Dğmeli kot için Tanrı'ya şükürler olsun. Eğer fermuarı olsaydı, üzerine takılır ve sikini parçalardı. şu anda o kadar sert olmasına rağmen, siki titanyumdan yapılmış gibi hissediyordu.

Boştaki eliyle arka cebine uzandı ve bir prezervatif çıkardı. Paketi dişleriyle yırtarak açtı ve lateksi kabından hızla çıkardı. Saniyeler içinde sikini kılıfına soktu, kadının külotunu yırttı ve kendini o kadar içine gömdü ki onu boğarak ldreceğinden emindi.

Kadın irkilmiş bir ılık attı, bacakları adamın ve sandalyenin arkasına sıkıca sarıldı.

"Senden nefret ediyorum, Yager," diye mırıldandı onun boynuna. "Neden?"

Sonunda biraz geri çekildi ve onun gözlerinin içine baktı. "nk adil oynamıyorsun. Ve bunu biliyorsun."

Evet. Bunu biliyordu. Ve adil davranmaya hiç niyeti yoktu. Sonsuza dek onun yatağında olmayacağı anlamına gelmiyorsa tabii.

"Beni bilirsin, Neecy. Ben samalamam." İki eliyle belini sıkıca kavradı. "Seni istiyorum, Neecy. Akılsız bir sevişme için değil. Sadece yirmi dört saat için değil. *Seni* istiyorum. Ve eğer savaşmadan gitmene izin vereceğimi sanıyorsan, delirmişsin demektir."

Tıpkı onun yapacağını bildiği gibi, kadın ondan uzaklaşmaya çalıştı. Adam onu sertçe geri çekerek sikinin üzerine indirdi ve kız ona tutunurken yenilgiyle inledi.

"Becer beni, Neecy. şimdi."

Ona karşı koyamadı. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın. Koca siki içine o kadar derin gömülmüşken ve tüm vücudu serbest kalmak için çılgılık atarken olmazdı.

"Becer beni," diye tekrar emretti.

Bu kadar zayıf olduğu için kendinden nefret ederek kalçalarını önce geriye sonra öne doğru salladı. Yager ürperdi. "Lanet olsun, Neecy."

Evet. Tam da onun düşündüğü gibi. Hiçbir şeyin bu kadar iyi hissettirebileceğini bilmiyordu.

Yager onun yüzüne bakarken elleriyle omuzlarını kavradı. Adamın elleri kadının belinden kalktı ve kazağının altına kayarak göğüslerinin üzerine kadar çekti. Adam spor sütyenini görünce gülümsedi ve kadın gözlerini devirdi. Ofisinde sevişmeyi planlamıyordu ya, tam olarak ne bekliyordu ki?

Yumuşak pamuğu göğüslerinin üzerine itti ve meme uçlarından birini dudaklarının arasına alabilmek için öne doğru eğildi. Onu kendine doğru çekerken bir çılgılığı zorlukla bastırdı, kolları boynuna ve başına dolandı. Artık konuşmuyorlardı. Ağzı memeye doluyken olmazdı ve amının içine sokulan sikin ötesini düşünemiyordu. Ayrıca, duvarlar ve ofisi diğer profesörlerin ofisleriyle çevriliydi.

Biri kapısını çaldığında bile devam ediyorlardı. Birbirlerini sanki diğerinin kaçmasından korkuyormuş gibi sıkıca kavıyorlardı.

"Hey, Neecy. Ben Delia. İçeride misin?"

Kim? Kim bu insan? "Meşgulüm!" diye nefes nefese kaldı.

"Tamam ama beni Didi gönderdi. Sabahtan beri seni aramaya çalışıyor ama onu görmezden geldiğini düşünüyor."

Bu kesinlikle olmayacak.

Artık duracak gibi değildi. Hiçbir şey için. Dünya başlarına yıkılabilirdi ve o gelene kadar durmasına imkân yoktu. Hayatta olmaz.

"Arri meselesini konuşmak istediğini sana söylememi istedi. Sanırım seni bundan vazgeçirmeyi umuyor. Seni bu gece evde istiyor."

Yager'ın eli kızın kıcını sıkmak için kayarak onu daha sert bir şekilde sikine bastırdı. Tüm vücudu sarsıldı ve adam boynuna doğru kıkırdadı.

Kadın hırladı. "Üçkâğıtçı orospu çocuğu!"

"Hey," diye bağırdı Delia. "Bana küfretme. Bir sorunun varsa Didi'yle konuş. Bugün şehre giden tek salak ben olduğum için buradayım. Ve inan bana, onun yerine gelmesini istemedin. O zaman çok kızardın. Tek istediği bu gece konuşmak için orada olacağını söylemen."

Yager ağzını diğer göğsüne götürerek meme ucunu sertçe emdi.

Gıcırdatma hareketleri güçlendi. Daha sert. Adamın büyük, sert sikinin her santimini hissedebiliyordu. Onu gererek açıyor, genişliğine uyum sağlamaya zorluyordu. Sahibi gibi, o da talepkâr bir piçti.

"Lanet olsun!" diye bağırdı Delia, adamın iri parmakları yanaklarının derinliklerine girip güzel bir acıya neden olurken.

Delia içini çekti. "İstedığın kadar sürtük ol, Neecy. Bil diye söylüyorum, Didi sen geleceğine yemin edene kadar gitmememi söyledi."

"Evet! Tanrım, evet!"

"Benimle kafa bulma, Neecy Lawrence. Geliyor musun, gelmiyor musun?" "Geliyorum! Geliyorum!" Ve geldi. Büyük dalgalar halinde.

"Güzel. Didi'ye seni bu gece göreceğini söyleyeceğim."

Kasları onun etrafında kasılır kasılmaz boşaldı. O kadar sert boşalmıştı ki, onu odanın diğer ucuna fırlatmadığına şaşırmıştı. Bunun yerine, siki tekrar tekrar fişkirirken onu sıkıca tuttu.

Kadının amcığı onu kurutmayı bitirdiğinde, ikisi birkaç dakika boyunca birbirlerine tutunurken Yager sandalyede arkasına yaslandı. Kadının hemen ondan uzaklaşacağından korkuyordu ama öyle olmadı. Yager ona aynısını yaparken o sadece başını adamın boynuna yasladı. Bu, bir kadınla birlikte olduğu *en* rahat pozisyonlardan biri olmalıydı.

"Kapıyı biri mi çaldı?" diye mırıldandı boynuna karşı. Adam omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok."

"Tamam. Muhtemelen o kadar önemli değildi."

Birkaç dakika daha sessizce oturdular ve sonunda kadın geri çekildi. "Tanrım," diye mırıldandı usulca. "Başka bir dersim var."

Adam spor sütyenini tekrar aşağı çekmek için uzandı ama kadın onun bileklerini tuttu. Birbirlerine baktılar. "Beni gerçekten kızdırmaya başlıyorsun, Yager."

"Eğer öfken buysa, seni mutlu ettiğimde nasıl olduğunu görmek için sabırsızlanıyorum."

Ellerini bıraktı ve sütyeniyle kazağını tekrar yerine çekti. "Bu saçmalık ve ikimiz de bunu biliyoruz."

"Gerçekten mi? *İkimizin* de bildiği bu mu?"

Kadın ayağa kalktı ve adam kadının aletinin üzerindeki sıcaklığını kaybedince dişlerini sıktı.

Onun eteğini indirişini izledi. "Gitsen iyi olur."

Prezervatifi masasındaki bir peçeteye koyup çöpe attı. Tekrar boxer'ını giydi ve kot pantolonunun düğmelerini ilikledi. "Beni dışlama, Neecy."

"Seni dışlamak mı?" Bir dolaba uzandı ve bir spor çantası çıkardı. "Sen hiç girmedin."

Neecy acil durum kıyafet çantasının fermuarını açtı ve içini karıştırdı. Tanrım, buralarda bir yerde bir çift külotu olmalıydı. Uzun gecelerden sonra eve gelememe ihtimaline karşı onu ofiste tutuyordu.

"Bu şekilde istiyorsan... iyi."

"Evet. Öyle istiyorum. Bu sadece seks, Yager. Bunu bir artık gerçekte olduğundan daha fazla." Başka bir çift buldu, çantadan çıkardı ve hızla üzerine geçirdi.

Eteğini indirir indirmez, ne kadar açık bir sürtük olduğunu fark etti. Sırf onunla bir ilişki yaşamayı reddettiği için adamı taşaklarından kesmek için hiçbir neden yoktu. Özellikle de adam onu böylesine muhteşem bir şekilde boşaltmaya devam ederken.

Dürüst olmak gerekirse, Yager'la tamamen cinsel bir ilişki yaşamayı umursamazdı. İkisinin de iyi bir kaşıntıya ihtiyacı olduğunda düzenli bir bootie-call. Daha fazlasını asla veremezdi. Onun hayatı Topluluk'a aitti. Her zaman da öyle olacaktı.

"Bak, Yager. Duygularını incitmeye falan çalışmıyorum."

"Biliyorum. Sadece korkuyorsun."

Necy yavaşa arkasını döndü. "Affedersiniz?"

"Senin için hecelememi ister misin? Yoksa eski bir metinde yazmamı mı tercih edersin? Belki o zaman biraz daha az tehditkâr olur."

"Senin tarafından tehdit edilmiyorum. Sadece seninle ya da herhangi biriyle bir ilişkim yok."

"Peki." Uzandı ve ceketini kaptı. "O zaman savaş başladı."

Lanet olsun. Bu saçmalığı karşılayamazdı. Kargalar ve Kuzgunlar arasında büyük bir sorun başlatırsa Didi'nin kışına tekmeyi basarlar. "Ne? Savaş mı?"

Kapıya doğru yürüdü ve ona gülümsemek için arkasına baktı. "Kalbin için savaş... ve merak ediyorsan söyleyeyim, ben asla kaybetmem."

İlk başta Necy hareket edemedi. *Kalbi için savaş* mı? Şaka mı yapıyordu?

Onun ofis kapısından çıkıp gitmesini izledi. Sonra kapıyı kapıldığı gibi odaya daldı. Adam okulun koridorunda sanki yeni sevişmiş gibi yürüyordu.

"Biliyor musun," diye bağırdı arkasından, "bu tür basmakalıp saçmalıkları sadece beyazlar uydurur!"

Adam döndü, ona bir öpücük kondurdu ve çekip gitti.

Necy homurdandı, diğer profesörlerden birinin kapısı açıldığında başını çevirdi. Başını salladı. "Dekan Eggert."

Yıllar önce ona kadro öneren yaşlı adam da başıyla onayladı. "Dr. Lawrence."

Başka bir şey söylemeden ofisine geri döndü ve kapısını öyle sert kapattı ki birkaç kitap yere düştü. Üç tanesini kendisi yazmıştı.

İsa, Meryem ve Yusuf! Şimdi neye bulaştım ben böyle?

Onuncu Bölüm

Arri onları arka bahçede karşıladı ve eğer volta atması ve ellerini sıkması herhangi bir gösterge ise, ciddi şekilde paniklemiş görünüyordu.

Üzerinde standart Crow dövüş kıyafeti vardı -beyaz yarış atleti, siyah kot pantolon, siyah çelik burunlu botlar, kolları için yün kollar- ve asgari miktarda silaha sahipti. Uzun, çelik bıçaklar kılıfı sağ bacağına sarmıştı. Ama Arri, Arri olduğu için saçlarını da koyu maviye boyamıştı. Ona yakışan bir renkti ama yine de ellerinin titremesini ya da küçük bedeninin sarsılmasını gizleyemiyordu.

Neecy kolunu kıza doladı. "Her şey yoluna girecek, Arri. Sadece yanımda kalmayı unutma ve işler gerçekten kötüye giderse... bir köşe bul ve orada kal."

Didi iki saat boyunca Neecy ile bu konuda tartışmıştı. Küçük Arri'nin takımla birlikte dışarı çıkmasını istemiyordu. Hatta Skuld'u bizzat çağırmayı bile denedi. Sanki bu iyi bir fikirmiş gibi. Ama artık çok geçti. Neecy bir av için emirleri bisikletiyle trafik ışıklarında otururken aldı. Bir saniye sonra Orada oturmuş Yager'ı unutmaya çalışıyor ve günün erken saatlerinde ofisinin kapısına kimin geldiğini hatırlamaya çalışıyordu... zamanın geldiğini biliyordu. İşte bu

tüm takım liderleri için nasıl olduğunu. Skuld onlara sadece ihtiyaç duydukları bilgileri yükledi ve bu işle ilgilenmelerini bekledi.

İşveren terimleriyle söylersek, sadece "kendi kendine başlayanları" işe alıyordu. Arri derin ve titrek bir nefes aldı. "Tamam."

Neecy ciyaklamasından dolayı yüzünü buruşturdu. Arri'ye bunu yapmaktan nefret ediyordu. Gerçekten nefret ediyordu. Elinde olsa, Buluşma'nın günlük idari işlerini Arri'ye bırakırdı. Neecy'nin halletmeye asla vakti olmadığı ve Didi'nin asla uğraşmak istemediği, ilgilenilmesi gereken bir sürü şey vardı.

Yine de anlaşılmaz bir nedenden ötürü Skuld bunu Neecy'ye yaptırıyordu. Bu zavallı, savunmasız, korkmuş küçük kıızı bir avın ortasına atıyordu.

Janelle dövmeli kollarını göğsünün önünde kavuşturmuş bir şekilde yürüdü. Gözlerini Arri'ye dikti ve Neecy onun yine bunun kötü bir fikir olduğuna dair şikâyetini dile getirip getirmeyeceğini merak etti.

Bunun yerine, "Gözlerini benden ve Neecy'den ayırma. Tamam mı? İyi olacaksın."

Arri başını salladı. "Evet, iyi olacağım."

Neecy, Arri'nin "tamam "dan başka bir şey söylediğini duyunca rahatladı. "O zaman gidelim hanımlar." Neecy ekibine baktı. "Ne kadar çabuk Bu iş ne kadar çabuk biterse, o kadar çabuk yiyecek bir şeyler bulabiliriz." Katie ve Connie yola çıktı, Janelle de hemen arkalarından.

Arri'ye döndü. "Üstüne işemeyeceksin, değil mi?" Arri bir kahkaha attı.

"Ne?"

"Sadece emin olmak istedim... böylece arkandan ya da altından uçmuyorum."

"Bu iğrenç, Neecy!" Ama gülümsemesini sağladı.

"İğrenç, belki... ama muhtemelen biraz doğru?"

"Hayır! Ewww!" Neecy'nin omzunu tokatladı. "Bana bir şey olmaz. İğrenç."

Arri kanatlarını açtı ve uçtu. Neecy rahat bir nefes aldı. Dürüst olmak gerekirse, kızın uçamayacağından bile endişeleniyordu.

Yager yanağındaki kanı sildi. Küçük pislik yüzünü kesmiş. Yager onu boğazından yakalayarak yerden kaldırdı. "İşimi kolaylaştırmanıza bayılıyorum."

Kuzgunların en iyi yaptığı şey buydu. Genellikle zavallı bir serserinin kurban edilmesini içeren garip bir dini ayini yarıda kesmek. "Kurbanı" kurtarır ve diğer herkesi "idare ederlerdi". "Yönetmek" demeyi seviyordu çünkü kulağa "öldürmek "ten çok daha hoş geliyordu.

Yager'ın işin en sevdiği kısmı değildi ama zaman zaman en tatmin edici olanıydı.

Yager bu adamların kim olduğunu bilmiyordu. Belki Satanistlerdi ama bundan şüpheliydi. İşlerini oldukça sessiz tutarlardı ve genellikle Hristiyanlar onlarla ilgilenirdi. Ama İskandinav tanrılarıyla ilgili her şey Kuzgunlara aitti. Tabii o görünmez çizgi aşılmadığı ve kargalar evi temizlemek için çağrılmadığı sürece.

Adamı boğazından daha sıkı kavrayan Yager, kıpırdanmayı bırakana kadar onu üç kez duvara çarptı. Onu bıraktı ve döndü

Diğerlerinin ekibin geri kalanı tarafından "idare edildiğini" görmek için.

Tye onun arkasından yaklaştı. "Başka bir sorunumuz olabilir."

Yager dönüp arkadaşına baktı ve onun büyük ellerinde avlardan birini tuttuğunu gördü. "Ne?"

Tye adamı bir kez salladı. "Anlat ona."

Adam çaresizce, "Bu ayini düzenlemek için para aldık," dedi. "Doğru insanların bunu bildiğinden emin olmak için para aldık."

"Böylece bana geri dönecekti," diye homurdandı Tye.

Klanlar arasında Tye'ın oldukça... şeytani bağlantıları olduğu bilinen bir gerçektir. Başka hiç kimsenin, kesinlikle hiç kimsenin öğrenemeyeceği şeyleri öğrenebilirdi.

-normal mistik yollarla öğrenebilirdi. "Peki bu bizim için ne anlama geliyor?"

"Eğer bu bir tuzaksa," diyerek elindeki adamın boynunu kırdı ve leşinin yere düşmesine izin verdi. "O zaman bir kapı açtılar başka bir yerde."

Kahretsin. "O kapıyı bulmalıyız." "Bahse girerim çoktan bulunmuştur."

Hoboken'deki kasap dükkânının kapısını çarpan Janelle sırtını kapıya dayadı ve çaresizce Neecy'ye baktı.

"Cehenneme açılan kapı! Cehenneme açılan bir geçidimiz var!"

Neecy motorcuyu sokağın duvarına doğru fırlattı. "Ne kadar kötü?" diye bağırdı kavga sesleri ve Janelle'in önünde durduğu kapının diğer tarafından gelen şeytani çılgınlıklar arasında.

"Uh... doğrudan cehennem dibine kadar. Yani burada bir sorunumuz var hanımlar."

Janelle sözlerini bitirdiğinde, ağır bedenler kendilerini diğer taraftan kapıya doğru attı. Janelle daha sert bir şekilde iterek, "Eğer Bir şey yapacaksın... Çabuk yap!"

Neecy alternatif boyutlara açılan mistik kapıların nasıl kapatılacağını biliyordu ama cehenneme açılan portallar... Bu tamamen farklı bir şeydi. Beceri setinin çok ötesinde.

Evet, bu iş ciddi kntrolden çıkmaya başlamıştı.

"Ne yapacaksın küçük kız?" diye bağırdı Lewis adındaki pislik ona gülümseyerek. Buna karşılık Neecy pençeleriyle onu yaraladı.

Lewis'in başı bir tarafa kaydı ama ona döndüğünde yaraları iyileşmişti.

Uh-oh.

Evet. O kolyeyi aktif hale getirmişti. Skuld'un onu bu kadar çok geri istemesine şaşmamalı.

Elbette, buraya asıl gelme sebepleri kolyeydi. Bu kolay bir "kıcını tekmele ve yakala" olmalıydı. Ama tökezleyerek

Hoboken barının arkasında insan kurban etmenin ortasında. Yani menüde yok. Ve bu salak cehenneme geçit açarak ne yapıyordu? Sanki iyi bir fikirmiş gibi.

Lewis'in motorcu arkadaşları, onlardan bir parça koparmak umuduyla Crows'un peşine düştü. Onlara karşı beş adam. Kolaydı. Arri'yle bile. Ama cehenneme açılan kapı biraz dikkat dağıtıcıydı. Özellikle de en güçlü savaşçısı kapıyı kapalı tutmakta zorlanırken.

Buna bir de yanlarına yanaşan dokuz on tane çok tatlı Harley'i eklediğinizde Neecy ekibinin şu anki durumundan biraz daha az emindi.

Lewis'in acı ve ciddi rahatsızlık hissedebileceğini bilen Neecy, kot pantolonunun arkasına uzandı ve şok tabancasını çıkardı. Silahı Lewis'in boynuna dayadı ve adama yüz bin volt gönderdi.

İşte o zaman motorcuların geri kalanı üzerlerine yürüdü. "Kargalar! Hazır olun!" Almak için geldikleri şeyi alana ve o kapıyı kapatana kadar gidemezlerdi. Özellikle o kapıyı kapatmaları gerekiyordu.

Neecy bir ciyıklama sesi duydu ve Arri'yi karanlık bir köşede, yüzüne iyi yerleştirilmiş bir tokatla bir pıslığı uzakta tutarken buldu. *Bir kaltak tokadının bu kadar etkili olabileceğini kim bilebilirdi?*

Sonra, bir yıldırım gibi, aniden ona çarptı. "Arri!

Geçit! Kapat onu!"

"Ben mi? Sen deli misin?"

Neecy ona kıcını kaldırıp harekete geçmesini yoksa onu kendisinin öldüreceğini söylemeye başladı ama Lewis kendini büyük ayaklarına sürüklemişti ve Neecy çok hızlı bir şekilde meşgul olmaya başladı.

Arri'nin fazla seçeneği yoktu. Ama o geçidi kapatabileceğini de *biliyordu*. Güç parmak uçlarında karıncalanıyordu. Bu Skuld'un ona verdiği bir hediye idi.

Şu andaki tek sorun... korku. Zihni uyuşturan, uzuvları hareket ettiremeyen, kafası patlamak üzere olan bir korku. Ama Neecy'nin bir şeyler yapmasına ihtiyacı vardı ve şu anda akıl hocasının elleri doluydu.

Hayır. Neecy'yi hayal kırıklığına uğratamazdı. Neecy'yi değil.

Hızla hareket eden Arri, Janelle'in kendini dayadığı kapıya doğru koştı ve dizlerinin üzerine çöktü.

"Bir şeyler yap, Arri-kız. Yoksa boku yeriz," diye emretti Janelle kapıyı kapalı tutmak için umutsuzca çabalarken.

Arri ellerini kaldırdı, kapıyı mühürlemek için dudaklarında bir ilahi vardı, Janelle kapıya gelen darbenin şiddetiyle öne doğru savruldu. Janelle hızla yerine geçti ama diğer taraftaki şeyi daha fazla tutamayacaktı.

Sonra gökyüzünden düşerek Arri'nin etrafını sardılar. Kuzgunlar. Yager'ın adamları. Başını kaldırıp baktığında Yalancı Mike'ın, ona böyle sesleniyordu, yanına indiğini gördü. Janelle'e doğru yürüdü.

"Kımılda, tatlı yanak." Her zamanki küstahlığıyla Janelle'in kolundan tuttu ve onu kapıdan uzaklaştırmak için hızla yerine oturttu. "Git bir şeyler öldür. Ben kapıyı tutarım."

Janelle ona tiksinti dolu bir bakış attıktan sonra kafasına doğru yönelen motorcu zincirinden kurtuldu.

Arri başını kaldırıp bacakları iki yanında duran Mike'a baktı.

"Biliyor musun, sen oradayken..." Bir kaşını kaldırdı ve ters ters baktı.

Adamın suratına tükürme arzusunu bastıran Arri, Skuld'un ve diğer Kaderlerin güçlerini çağırarak işe koyuldu.

Neecy ve Lewis iki greŖçi gibi birbirlerinin etrafında hareket ederek karŖı karŖıya geldi. Hırlayarak ona saldırdı ama daha iki adım atamadan önüne bir tuğla duvar dŖt.

"Hey, bebeğim."

Bıçaklarını tam zamanında geri çekti. Birkaç santim daha atsa Yager'ın bağırsaklarını deŖecekti.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu sakince. Eğer Yager Lewis'i ondan almaya kalkarsa, Lewis'in varlığından bile haberdar olmadığı parçalarını koparırdı.

"Yardım etmeye geldim."

"Ne için?" Yardım etmek baŖka bir Ŗeydi. Ama Yager onun önünde duruyordu. Onu *koruyordu*.

Bir motorcuyu duvara fırlatan Yager'ın etrafından dolaŖtı. Her zamanki ekibi de yanındaydı. Mike, Tye ve Danny Terleski'nin yanı sıra birkaç Kuzgun daha.

"Yager, beni korumana ihtiyacım yok." En azından bu kadarı doğruydı. Yager'ın onu korumasına ihtiyacı yoktu. Ancak ona yardım etmek farklı bir Ŗeydi.

"Biliyorum ama bu pislikler bizi saçma sapan bir ava gönderdi. Bundan nefret ediyorum.

Arkanda, bebeğim."

Neecy topuğunun üzerinde dönerek alçaldı ve arkasındaki motorcunun karnını deŖti. Aynı hızla Yager'a döndü.

"TeŖekkrler." Ayaklarının dibindeki ölmekte olan adamı iŖaret etti. "Sorun değil. Ve senin pislik kaçıyor."

Neecy döndüğünde Lewis'in Tye'ı geçmeye alıŖtıęını gördü. "Kahretsin!" Ona doğru utı, kelimenin tam anlamıyla, pençeleri dıŖarıdaydı. İri bir adama göre hızlı hareket eden Lewis, Neecy'e yaklaŖır yaklaŖmaz ona ters bir yumruk attı. Çok da güçlüydü, Neecy'yi duvara çarptı.

Tamam. Ŗimdi çok kızgındı.

Tamam. Şimdi Neecy kızgındı. Bunu yüzünden anlayabiliyordu. Ama onun duvara çarpışını izlemek canını yakmıştı. Sanki kendisi çarpmış gibi hissetti. Kimdi bu adam? Ölmesi gerekiyordu. Ona dokundu. Neecy'sine kimse dokunmadı. Ondan başka kimse.

Yager alçak sesle hırlayarak motorcuya doğru ilerledi. Ama Neecy sinirlendiğinde hızlı hareket ediyordu. Adamın önündeydi, elleri pisliğin boğazındaydı ve onu karşı duvara çarpıyordu. Bacaklarını kaldırıp adamın beline doladı, ayaklarını da avının arkasındaki duvara sıkıca dayadı. Kanatları tehlikeli bir şekilde çırpınıyor, onu saniyeler içinde havaya uçurmaya hazır bekliyordu.

Neredeyse gülümsüyordu. Bu salağı parçalayacaktı ve Yager bekleyemezdi.

"Neecy!" Katie bağırdı. "Bu Arri!"

Pençelerini Lewis'in boğazına geçirerek onu yerinde tutan Neecy, Arri'nin mor bir ışıkla çevrelendiğini görmek için ona doğru baktı. Neecy'nin daha önce gördüğü her şey kadar zengin ve canlıydı. Ama aynı zamanda ona doğru hızla ilerleyen iki motorcu da gördü. Mike ona yardım edemezdi çünkü o kapıyı kapalı tutan tek şey oydu. Ve diğer tarafında her ne varsa. Yine de biliyordu ki Mike, bir kadının incinmesine izin vermeden önce görev yerini kapıda bırakacağını bilecek kadar iyi biriydi. Eğer hareket edecekse, bunu şimdi yapsa iyi olurdu.

"Yager! Arri'yi getir!"

Yager ona cevap vermekle vakit kaybetmedi, hemen harekete geçti. Tye onun yanındaydı. Ancak dört motorcu yollarına çıktı ve Neecy, Arri'yi yakalamak zorunda kalacağını anladı.

Arri'yi korumak için Lewis'i serbest bıraktı. Onun incinmesine izin veremezdi.

Kahretsin. Bu daha da kötüleşebilir mi?

Islak bir hırıltı Neecy'nin kafasını çevirmesine neden oldu ve Lewis'e bir şeyler olduğunu fark etti. O değişiyordu. Değişiyordu. Gözleri parlak sarıydı. Bir köpeğinki gibi.

O lanet olası bir Şekil Değiştiren'di. *Oh, harika!*

Pençeler yukarı çıktı ve onu boğazından yakaladı.

Sonra Arri'nin ciyaklamasını ve Mike'ın öfke dolu hırıltısını duydu. Şekil Değiştiren'den uzaklaşmaya çalıştı ama adam onu boğazından yakalamıştı ve bırakmıyordu.

Sonra Neecy uçuyordu. Aslında hepsi uçuyordu. Ve bir duvara çarpıp her şey karardığında "ne oluyor" diye düşünmek için sadece bir anı vardı.

Tye bir an aptal bir motorcunun boynuna zincir sarmakla meşgulken bir anda havaya uçtu. Bir direğe çarptı ve ama neyse ki kafasına değmedi. Kargalardan birinin yanından geçip devam eden trafiğin içine doğru uçmasını izledi.

"Kahretsin!" Onun peşinden havalandı, üzerine atladı ve ikisini de hızla gelen bir traktör römorkunun önünden yuvarladı.

Kızın üzerine indi ve onun çok güzel yüzüne baktı. Keskin elmacık kemikleri, sevimli pug burnu ve dolgun dudakları. Göz kapakları açıldı ve muhteşem ela gözleri Tye'inkilere kilitlendi. *Vay canına.*

Evet. Haklıydı. Janelle cidden göz kamaştırıcı derecede ateşliydi.

Kaşlarını hafifçe çatarak ona baktı. "Um... ne yapıyorsun?"

Adam gülümsedi. "Hayal kuruyorum." "Ha?"

Yağmur ne zaman başladı? Kar yağıyordu belki. Ocak ayıydı. Ama yağmur? Yağmur yağacağını tahmin etmemişlerdi.

"Oh, Tanrım, Neecy! Lütfen ölme! Tanrım, lütfen!"

Neecy, Yager'ın yatıştırıcı sesini duyunca gözlerini zorla açtı. "Her şey yolunda. O iyi. Sadece biraz sersemledi."

Yager'ın kolunu Arri'ye doladığını ve Arri'nin histerik bir şekilde onun boynuna sarılıp ağladığını gördü. Neecy hayatında ilk kez bir hayvanın boğazını koparmak istedi.

Didi olmayan diğer Crow.

Aman Tanrım. Kışkandım. Öldür beni şimdi.

Yager boştaki elini kullanarak Neecy'nin yanağında gezdirdi ve gözlerinin açıldığını görünce gülümsedi.

"Hey, bebeğim."

"Bana öyle demeyi kes." Neecy yavaşça dirseklerinin üzerinde doğruldu. "Ne oldu?"

Yager kollarında hıçkırarak ağlayan kıza başıyla işaret etti. "Ona sorsan iyi olur."

Ve sonra Neecy anladı. Bunu Arri yapmıştı. Sanki bir şekilde iki mil yarıçapındaki her şeyi ondan uzaklaştırmış gibiydi.

Neecy oturur pozisyona gelmek için mücadele etti. "Herkes iyi mi?"

"Evet. Sanırım öyle."

"Çok üzgünüm," diye feryat eden Arri kendini Neecy'nin kollarına atarak onu kış üstü yere düşürdü.

Zavallı Arri, sabah bunun için kendinden nefret edecekti. Yaptığı şey için değil ama ağladığı için. Birdenbire bu kadar çok büyü yapmak aşırı duygulara yol açıyordu. Bazıları kötü, vahşi, sevgi dolu, azgın... bazıları da duygusal karmaşaya dönüşürdü. Arri gibi.

"Benim için herkesi kontrol eder misin, Yager?" "Evet.

Elbette."

Yager ayağa kalkarken Neecy Arri'yi sıktı. "Sorun yok, evlat. Gerçekten," diye yatıştırdı.

"Sizi öldürdüğümü sandım çocuklar."

"Aramızda kalsın... sen bizim kışımızı kurtardın. Dövüştüğüm kişi bir Şekil Değiştiren'di. Bu da tüm arkadaşlarının da öyle olduğu anlamına geliyordu. İşler çok çabuk çirkinleşebilirdi." Lafı açılmışken... o piçler hangi cehennemdeydi?

"Tatlım, motorculara ne oldu?"

Arri daha çok ağladı ve Neecy'ye daha sıkı sarıldı. Hıçkırarak ağlayan kızın yanından geçerken Janelle'i gördü. Kadın başını salladı ve boğazını keser gibi bir hareket yaptı.

Vay anasını. Arri onları haklamıştı. Karga ya da Kuzgunlardan hiçbiri herhangi bir aciliyet ya da panik hissi göstermediği için hepsi öyle görünüyordu.

"Um... hadi seni eve geri götürelim."

Neecy ayağa kalkmaya çalışırken kolları hâlâ Arri'ye sarılıydı. Kızın tek ihtiyacı olan şey uyumaktı. Enerjisini geri kazanmak için. Sabaha kendini daha iyi ve muhtemelen biraz garip hissedecekti.

"Neece, buradan çıkmamız gerek." Katie, Janelle'in yanında duruyordu. Yüzünün bir tarafı yediği yumruk yüzünden şişmişti.

"Evet." Polisler henüz gelmediği için şanslıydılar ama bu uzun sürmeyecekti. Skuld ve Odin de onları ancak bu kadar gizleyebiliyordu.

Janelle'e işaret ederek, "Kapıyı kontrol et."

"Delirdin mi sen?" Janelle kaşlarını kontrol etti. Kapıyı ilk açtığı anda neredeyse yanarak kopacaklardı. "Bunları içeri çekmeye başlamamayı tercih ederim."

Janelle en ufak bir baş hareketiyle Mike'ı işaret etti. Neecy omuz silkti. *Neden olmasın?*

"Mike. Bizim için şu kapıyı kontrol edebilir misin?" "Tabii ki!"

Yager'ın yüzünde ani bir panik ifadesi belirdi. "Mike! Bekle!"

Ama artık çok geçti. Mike kapıyı açtı ve içeri baktı. "Burası bir kasap dükkânı... gerçi ben olsam buradan bir şey yemezdim. Buranın kurallara uygun olduğunu sanmıyorum."

Yager kocaman bir nefes verdi. "Bunu bir daha asla yapma," diye mırıldandı ona.

Neecy hâlâ ağlayan Arri'ye sarılırken yüksek sesle gülmek için kendini zor tuttu.

"Onu ben alırım." Janelle kollarını Arri'nin beline doladı, sonra da gitti. Neecy, Katie ve Connie'ye başıyla işaret etti ve kadınlar Janelle'in peşinden gitti.

Neecy sokağa hızlıca bir göz attığında hiç ceset olmadığını gördü. Arri işini bitirdikten sonra geriye sadece Kuzgunlar ve Kargalar kalmıştı. Tuhaf. Cesetler olmalı. Görünüşe göre kuşlarının akşam yemeği bulması gerekecekti.

bu gece başka bir yerde.

"Al. En başta istediğin şey buydu, değil mi?"

Neecy, Yager'ın uzattığı ele baktı. Tanrım, elleri ne kadar da büyüktü. Neecy uzanarak büyümlü Ren Altını kolyeyi onun avucundan aldı.

"Teşekkürler."

"Sorun değil, Neecy."

O muhteşem yüze baktı ve bakışlardaki sıcaklığa karşı kendini çelikleştirdi.

Yager'ın ona bakışı -her zamanki bakışı

ona bakması onu tamamen çıldırtmıştı. Tüm vücudu onu bir kez daha karşısında hissetmek için yanıp tutuşuyordu.

Adamın yanağındaki kanı fark etti. "Yager... yüzün."

Kaşlarını çattı ve yanağındaki yaraya dokundu. "Ah. O. Önemli bir şey değil."

"Saçmalık." Eliyle on yaşında bir çocuk gibi oynamaya devam etmemesi için elini çekti. "Bu yara daha da büyümeden icabına baktırmalısın. enfekte olmuş."

Gülümseyerek onun elini tuttu, gitmesine izin vermek istemiyordu.

Necy siren seslerini duyabiliyordu ama hareket edemiyordu. Kendini o kavurucu bakışlardan kurtaramıyordu. Ve ona gülümseme şeklinden. O kadar tatlı bir gülümsemeydi ki kendine engel olamadı ve sonunda o da gülümsedi.

"Yager, dostum. Gitmemiz gerek."

Bir süre sonra Yager nihayet gözlerini kaçırdı ve onun elini bıraktı. "Evet. Tamam." Ona tekrar baktı. "Görüşürüz, Necy."

"Evet. Elbette." Ne söyleyeceğinden ya da ne yapacağından korkan Necy gözlerini kapadı, kanatlarını açtı ve havalandı.

On Birinci Bölüm

Neecy arka bahçeye indiğinde Didi'nin onu beklediğini gördü. "İyi misin evlat?"

Kanatlarını geri çeken Neecy, Didi'nin kendisine uzattığı sweatshirt'ü aldı.

"Evet, iyiyim.

Ben iyiyim. Arri nerede?"

"Janelle onu odasına götürdü."

"Tamam." Neecy sürgülü arka kapıyı iterek açtı ve eve girdi. Hava sıcaktı ve kendini hiç bu kadar minnettar hissetmemişti. "Gidip onu kontrol edeceğim, sonra da seninle konuşmak için aşağı ineceğim."

Didi merdivenlere ulaşana kadar onu takip etti. "Tamam." "Onlar Şekil Değiştirenlerdi, Didi."

Didi iç çekerek başını salladı. "Tamam. Bu konuda endişelenme."

Neecy kızlarla ilgileniyordu ama Didi bazı gruplarla olan kavgaların siyasi sonuçlarıyla ilgilenmek zorundaydı. Şekil Değiştirenler zamanlarının çoğunu kendileriyle savaşarak geçiriyorlardı ama birbirlerine karşı son derece korumacıydılar

dış dünya. Ve onlar Kargalar'ı olabildiğince dışarısı olarak görüyorlardı.

Neecy merdivenleri koşarak çıktı, geçerken diğer kız kardeşlere selam verdi. Üçüncü kata çıktı ve koridorda sinsice ilerledi. Katie ve Connie, Arri'nin odasının önünde oturmuş, muhtemelen Janelle'i bekliyorlardı.

Kalın giysiler giymişlerdi ve Katie'nin yüzünde bir buz torbası vardı. İyi ki bodrumdaki dondurucuda bunlardan bolca bulunduruyorlardı.

Yatak odasının kapısına doğru başını sallayarak, "Ee?"

"Janelle onu yatırıyor." Connie fısıldamadı ama sesini alçak tuttu.

"Siz ikiniz iyi misiniz?"

Connie'nin kız arkadaşı Fran, Neecy'nin yanından geçerken Connie başıyla onayladı. Hem Katie'ye hem de Connie'ye sıcak kahve uzattı ve Connie'nin yanında yere oturup başını kız arkadaşının omzuna koydu.

"Yüzüm ağrıyor ve çocuklarım geç saatlere kadar çalışıyor." Katie surat asmaya cüret etti.

"Köleleriniz polislik yapmakla ve başkalarına yardım etmekle meşgul oldukları için üzgünüm, oysa sizin banyonuzu yapmak, minik ayaklarınızı ovmak ve gelmesine izin verilmeyeceği korkusuyla emir verdi."

Katie ona ters ters bakarken Connie ve Fran kahkahayı patlattı. "Kıskanç sürtük."

Necy göz kırptı ve kapıya doğru ilerledi. Yavaşça iterek açtı ve içeri girdi. Janelle yorganı Arri'nin üzerine örtüyordu.

"O nasıl?" diye fısıldadı Necy.

"Fısıldamaya zahmet etme. Kendinde değil." "İyi.

Uykuya ihtiyaçı var."

Janelle yatağın etrafına geldi. "Artık Skuld'un onu neden dışarıda istediğini biliyoruz."

"Ne oldu ki? Ben hiç ceset görmedim."

"Ne olduğunu bilmek ister misin?" Janelle içinde kesinlikle mizah olmayan kısa bir kahkaha attı. "Bizim küçük Arri bir kapı açtı, tüm Karga ve Kuzgunları yoldan itti ve tüm o motorcuları oraya attı. Sonra deliği kapattı ve cehenneme giden kapıyı kapattı. Ve tüm bunları hemen hemen aynı anda yaptı."

Necy bir Arri'ye baktı, yorganın altında o kadar küçüktü ki, bir Janelle'e. "Ne?"

"Beni duydun. Hiç böyle bir şey görmemiştim Neece. Asla."

Bir anlık saf çoktan sonra Necy sırttı. Kendini tutamadı. "Hâlâ bizimle dışarı çıkması konusunda endişeli misin?"

Janelle kapıya doğru yönelirken homurdandı. "Ne? Kafan mı güzel senin? Hepimiz emekli olana kadar bizimle çıkmasını sağlayalım derim."

Yatağın etrafında dolaşan Necy, Arri'ye baktı. Gözyaşları hâlâ uzun siyah kirpiklerine yapışmıştı ama kesinlikle uyuyordu. Necy arkadaşına karşı karşı konulmaz bir şefkat hissetti. Çok şey atlatmıştı ve Diğer kargalar onu hiç kabullenmemişti. Belki şimdi kabul edeceklerdi. Ya da en azından ona daha fazla sayęı gösterecek kadar korkarlardı.

Necy eğilerek kızın başının üst kısmını öptü.

Ve eğer Arri'ye daha fazla sayęı göstermezlerse, Necy insanların canına okumaya başlayacaktır.

Neecy yüzüstü yatağına düştü. Gerçekten dairesine dönmek istiyordu ama Arri uyandığında burada olmak istiyordu. Didi'nin ona ilk ulaşmasını kesinlikle istemiyordu.

Ona ne söyleyeceğini kim bilebilirdi? Neecy'nin çabucak öğrendiği şey, Didi'nin hiç sabrı olmadığıydı. Hem de hiç. Hoş bir kadındı, Güneyli değerlerine sahipti ama ayak uydurabilseniz iyi olur, yoksa New York'ta bir dakika içinde kışınızı arkada bırakırdı.

Ve Arri'nin gerçek bir Arri olabilmesi için yapmaları gereken çok iş vardı. Ekibin etkili bir parçası olan Didi'nin "konuşmalarından" biriyle onu korkutmasını istemiyordu.

Zaten çıplak olan Neecy, cep telefonu çaldığında ışığını söndürmek için uzanmaya değip değmeyeceğini tartışıyordu.

Gözlerini devirdi. Telefonun diğer ucunda kimin olduğundan hiç şüphesi yoktu. Asıl soru cevap verecek miydi?

Hırslayarak uzandı ve kot pantolonundan telefonu çekti. Çevirerek açtı.

"Evet?"

"Sadece eve sağ salim vardığından emin olmak istedim." Tanrım, bu ses!

"Evet, Yager. Eve gayet iyi geldim."

Kısık sesle kıkırdadı. "Dostum, bu gece çok sinirlisin." "Ben sinirlenmem. Ancak sinirlenirim."

"Neden?"

"Bak, ne yaptığımızı düşünüyorsun bilmiyorum ama düşündüğün gibi değil."

Bir duraksama oldu ve kız, Yager'ın bazen bir şeyler ona mantıklı gelmediğinde takındığı o şaşkın kaşlarını kolayca hayal edebildi. O sevimli ama yanıltıcı kaş çatışı, başlangıçta Yager'ın başka bir büyük, aptal Viking olduğuna inanmasına neden olmuştu.

Kışının aptalı.

"Lütfen bunu tekrarlamaktan çekinmeyin Profesör. Çünkü beni kaybettiniz."

"Demek istediğim, eve sağ salim döndüğümünden emin olmak için beni kontrol etmene ihtiyacım yok. Erkek arkadaşlar ve kocalar böyle yapar ve sen de öyle değilsin."

"Peki ya olmak istersem?"

"O zaman dışarı çıkıp kendine güzel bir kız bulman gerektiğini söyleyebilirim. İnternette flört etmenin popüler olduğunu duydum."

"Neecy, sen daha önce de ciddi ilişkiler yaşadın."

"Elbette öyleydi. Nasıl vuruldum sanıyorsun?"

Yager hayal kırıklığı içinde içini çekti. "Bana bu saçmalığı yapma. O zamandan beri sonu silahla bitmeyen başka ilişkiler de yaşadın."

"Evet. Ne olmuş yani?"

"Peki ne fark eder? Neden özel Lawrence reddini ben alıyorum?"

İşlerin karıştığı yer burasıydı. Ona gerçekten ulaşabilecek tek erkeğin o olduğunu nasıl söyleyebilirdi? Onu savunmasız bıraktı.

Elbette, onu her zaman hatırlayan iyi, istikrarlı erkek arkadaşları olmuştu. Yıldönümleri ve doğum günleri ve çok fazla çaba harcamadan onu nasıl boşaltacağını çok iyi biliyordu.

Ve onlardan birini hiç sevmemişti.

Bu ilişkiler kaçınılmaz olarak sona erdiğinde, omuz silkti ve yoluna devam etti. Çirkin ya da karmaşık bir şey yoktu. O Anın Erkek Arkadaşı gider ve kendine onu gerçekten seven hoş bir kız bulurdu. Neecy gitti ve başka bir iyi, istikrarlı Anın Erkek Arkadaşı buldu. Mükemmeldi.

Ama Neecy insanlara yalan söylemediği gibi kendine de yalan söylemeyi reddediyordu. Yager dağınık ve karmaşık olacaktı. Kavgalar, para tartışmaları ve Cumartesi gecesi Jones'ları görmek isteyip istemedikleri olacaktı.

Wilhelm Yager'a aşık olacaktı, bu da savunmasız olacağı anlamına geliyordu. Ve o pislik tetiği çektiğinde, bir daha asla böyle olmayacağına yemin etmişti.

Neecy sorusuna cevap vermeyince Yager hırladı. "Ne istiyorsun, Neecy?"

Neecy kaşlarını çatarak sırt üstü döndü ve gözlerini tavana dikti. "Bana asla veremeyeceğin bir şey istiyorum."

"Hangisini?"

"Drama, duygular ve her zamanki saçmalıklardan arınmış, tamamen cinsel bir ilişki. Sadece sevişmek için bir araya gelen iki insan."

Bu açıklamanın ardından gelen duraklama o kadar uzun sürdü ki Neecy adamın telefonu kapattığını ya da bağlantının koptuğunu düşündü. Hâlâ görüşüp görüşmediğini anlamak için birkaç kez telefonuna baktı.

Sonunda, "Çıplak mısın?" diye sordu.

Neecy gözlerini sıkıca kapattı. Konuştu ve adam onun söylediği tek bir kelimeyi bile duymamış gibiydi. "Ne dediğimi duydun mu?"

"Evet. Seni duydum. Çıplak mısın?"

İç çekti. "Evet, Yager. Çıplağım. Duştan yeni çıktım."

"Mhhmm. Yeni duş aldığında nasıl koktuğunu seviyorum." Neecy dizlerini birbirine kenetledi. "Bak, Yager, yapmam gereken..."

"Elini bacaklarının arasına koy."

Birdenbire dűřűndűđű kadar yorgun olmadıđını fark etti. "Hayır, Yager." "Neden?"

"Çűnkű dairemde deđilim. Birkaçı on sekiz yařın altında olan kadınlarla dolu bir evdeyim ve bunu burada yapmayacađım."

"Kahretsin." Sesi çok umutsuz geliyordu. "Peki, bu gece eve gidiyor musun?"

Neecy gűlmemek için kendini kaşlarını atmaya zorladı. "Hayır. Arri için burada olmalıyım."

"O nasıl?" "Uyuyor. Ama

iyi."

"İyi. Yani gerçekten telefon seksi yapamayacak

mıyız?" "Hayır."

"Kahretsin."

Derin bir nefes aldı ve yine gűlmemek için kendini zorladı. "Bak, Yager, ben senin için uygun kız değilim. Sen daha farklı birini arıyorsun..."

"Senin gibi mi?"

"Hayır."

"Evet." O kadar basit sűyledi ki. Sanki kız onun geri zekâlı kuzeni ya da onun gibi bir şeydi.

"Bana olan takıntın nedir?" Eđer űđrenebilirse belki onu bařka tűrlű ikna edebilirdi.

"Yani senin ateřli, seksi ve dűpedűz harika olduđunu dűřűnmem dıřında mı?"

Bořtaki eliyle gűzlerini ovuřturdu. "Evet," diye iç geçirdi. "Bunun dıřında."

"Bana neşe veriyorsun."

Sanki biri kasıklarına tekme atmıř gibiydi. Tűm havası ciđerlerini terk etti ve űylece uzanıp tavana bakmaya bařladı.

O, Denise Lawrence, űlűm getirici, birine neře mi getirdi? Bu nasıl műmkűn olabilirdi? řimdiye kadar birine getirdiđi tek neře beř sentlik esrar torbasını uzattıđında ilk kez yařadı. "Ben...

ben nasıl..."

"Ne zaman bir pisliği alaşağı etsen. Arri'ye kendini iyi hissettirmeye ve Janelle ile Mike'ın kavga etmesini engellemeye çalıştığın her zaman. Ya da ne zaman

seni tamamen korkuttuğunda Tye'a göstermemek için elinden geleni yap. Ve her gülümsediğinde. Her seferinde, Neecy Lawrence, bana neşe veriyorsun."

Neecy gözlerini kırıştırdı. Birkaç kez.

"Yager..." "Seni yarın görmek istiyorum."

"Hayır. Çıkmak yok. İlişki yok." "Tamam.

O zaman sadece seks."

"Unut bunu, Yager. Bunu asla yapamazsın ve ikimiz de bunu biliyoruz."

"Bana bir şans bile vermeyecek misin?"

"Hayır. Almayacağım." Çünkü bunu göze

alamazdı. "Kalbimi kırıyorsun."

Neecy gözlerini devirdi. "Değilim."

"Neecy..."

"Güle güle, Yager."

Bağlantıyı sonlandırdı ve telefonunu kapattı.

Delia, Janelle'in bacağına bir tokat attı. "Ah!"

"Oh, sızlanmayı kes, seni koca bebek. Bunu her seferinde yaşıyoruz. Saçını örmem için ısrar ediyorsun ve sonra da sürekli sızlanıp şikayet ediyorsun."

"Çünkü onları çok sıkı yapıyorsun. O saç aslında kafa derime bağlı, biliyorsun!"

"Eğer onları sıkı yapmazsam, bırakın bir haftayı, iki gün bile dayanmazlar."

Janelle Delia'nın koyu kahverengi saçlarını örmeye devam ederken, Katie Janelle'in en sevdiği sandalyelerden birine kıvrılmış, sessizce düğümlerle ilgili bir kitap okuyordu. Janelle sormayacaktı bile.

Cep telefonu çaldı ve hem Katie hem de Delia gülümsedi.

"J, telefonunun zilinde gerçekten de 'Danny Boy' mu var?" Delia kıkırdadı.

"Bu şarkıyı seviyorum." Delia'nın saçlarını çözdü ve cep telefonunu eline aldı.

Telefon. Arayan kimliğine kaşlarını çatı ve Katie'ye baktı. "Ben Yager."

"Ooh. Neecy problemleri." Sandalyede dik oturdu, kitabını unutmuştu. "Cevap ver, cevap ver, cevap ver."

Janelle kıkırdayarak telefonunu açtı. "Ben Janelle." "Selam, Janelle. Ben Yager."

Gülmemek için kendini zor tutarak ahizeyi kapattı. "Aman Tanrım. Sesi çok depresif geliyor."

"O kaltak. Biliyorsun, muhtemelen az önce onun peşine düşmüştür." Katie telefonu işaret etti. "Neler olduğunu öğren."

Boğazını temizleyerek telefonuna geri döndü. "Hey, Yager. Ne var ne yok?"

"Partide ihtiyacım olursa yardım edeceğini söylemiştin, hatırlıyor musun?"

Öyle mi demişti? Lanet olası Alabama Crows. Artık ona tahıl alkolü yok.

"Şey... tabii." Katie'ye omuz silkti. "Ne istiyorsun?"

"Kalbimi kırıyor ve umurunda değil."

"Tabii ki umurunda. Bu yüzden senin kalbini kırıyor." "Bir ilişki istemediğini söylüyor."

Janelle kaşlarını çatı. "O zaman ne istiyor?"

"Seks, ama ilişki yok."

Janelle homurdandı. "Şaka yapıyor, değil mi? Yani... Neece ilişki olmadan seks yapmaz."

Konuşmanın sadece bir tarafını duymalarına rağmen Delia ve Katie histerik kahkahalarını bastırmak için ağızlarını kapattılar.

Janelle onlara el salladı, çünkü Katie'nin kıkırdamalarını hâlâ elinin arasından duyabiliyordu.

"İstedığinin bu olduğunu söylüyor."

Gözlerini devirerek, "O zaman ona yapacağın şeyin bu olduğunu söyle." "Denedim. İçimi gördü."

"Tanrım, siz ikiniz acınacak haldesiniz."

Katie odanın öbür ucundan ona ters ters baktı ve fısıldadı, "Kibar ol! Senden söküp atmaya çalıştığımız o boktan aksanın ortaya çıkmaya başladı, bu da hırçınlaşmaya başladığın anlamına geliyor."

Telefonunu tekrar kapatan Janelle, "Bakın kim konuşuyor! Düğümlerin kadını!"

Yager, Janelle'in çoklu konuşmalarından habersiz, "Biliyorum," diye devam etti. "Ama beni içeri almıyor. Bir fikrin var mı?"

İç çekerek, "Bir saniye bekle." Ağızlığı kapatırken telefonu indirdi. "Onu engelliyor. Adamın da fikri kalmadı."

Katie ellerini havaya kaldırdı. "Bu hızla giderse, yaşlı bir kız kurusu olarak ölecek. Tıpkı senin gibi."

Janelle başını salladı, sonra kafasını kaldırdı. "Ha?"

Delia, Janelle'in yatak odasının zeminine oturmuş, saçını yapabilmesi için Janelle'in bacaklarını iki yanına almış, onun bileğine vurdu. "Ona yarınki Valkyrie partisine gidip gitmeyeceğini sor."

"Yager. Yarınki Valkyrie partisine gidiyor musun?" "Göz kapaklarımı çıkarmayı tercih ederim. Mike'ı gönderiyorum."

Janelle güldü. "Tamam." Telefonu kapattı. "Göz kapaklarımı çıkarmayı tercih eder."

Katie sırtıttı. "Ondan gittikçe daha çok hoşlanıyorum."

"Ona gitmesini söyle." Delia omzunun üzerinden Janelle'e bakmak için başını çevirdi.

"Emin misin? Sebepsiz yere gitmesini hiç istemem." "Güven bana. Ama siz sürtükler kendiniz gitmelisiniz."

"Kafan mı iyi senin?" Katie tersledi.

"Cam yemeyi tercih ederim."

"Hey!" Delia homurdandı. "Siz amcıklar gitmediğiniz için takımım son dört yıldır her yıl Didi ile o lanet olası Valkyrie partilerine gitmek zorunda kaldı. İşte şimdi gidiyorsunuz!"

"Hey, amcıklar biraz sert oldu, biliyorsun."

"Konuşmalar var tatlım. Valkyrie konuşmalarında oturdum ve Odin geçen sene göğüslerimi avuçladı. Şanslısın ki gizlice girip seni kesmedim. uykunuzda boğazlarsınız!"

"Tanrım, tam bir drama kraliçesi." Janelle telefonuna geri döndü. "Yager. Partiye git." "Gerçekten mi?"

"Güven bana. Orada olacağız ve onu bir çöp torbasında getirmemiz gerekse bile kışını da yanımızda sürükleyeceğiz."

Uzun bir duraklama oldu, sonra, "Hâlâ hayatta olacak, değil mi J? Eğer bunu yapmak zorunda kalırsan."

"Tabii ki yaşayacak!" Janelle tersledi. "Beni deli etme, Yager!" "Tamam. Tamam." Kıkırdadı. "Çok teşekkürler, Janelle."

Derin bir nefes aldı ve gülümsedi. "Sorun değil. Ama düğününde nedime olsam iyi olur."

"Tamamdır. Ve eğer bu konuda benimle kavga ederse, benim tarafıma geçip Tye ve Mike'la takılacaksın. Ama artık Mike'ın kafasına kilit vurmamak yok."

"İkimiz de o küçük piçin her zaman bunu hak ettiğini biliyoruz," diye şaka yaparken içinden küçük bir ürperti geçtiğini hissetti. Mike hakkında değil. Kardeşler gibi yıllardır birbirlerine işkence ediyorlardı. Hayır, onu etkileyen Tye'dan bahsedilmesiydi. Hâlâ Tye'ın vücudunu kendi vücudunun üzerinde hissedebiliyor ve parlak mavi gözlerinin üzerine dökülen parlak siyah saçlarını görebiliyordu...

Başını iki yana salladı. "Bak. Gitmem gerek. Yarın görüşürüz."

Telefonu kapattı.

"Peki planın nedir Dee?"

"Çok kötü. Ve Didi'yi de içeriyor."

Katie, düğüm kitabını yerden alıp Janelle'in sandalyesine tekrar yerleşirken çok kötü bir şekilde kıkırdadı. "Oh, bu çok güzel olacak eğlence."

On İkinci Bölüm

"Kuzgunlar sorun olmaya başladı."

Waldgrave büyük kollarını daha da büyük göğsünün üzerinde kavuşturmuş, arka bahçesine bakarken iç geçirdi. "Ne kadar zamanlarını aldı?"

"Yemden kurtulmaları ve Kargalara ulaşmaları? Bir saatten az."

İçindeki bir şeyleri öldürmeye başlama arzusunu bastırmak için derin bir nefes alarak yanında duran öğrencisine baktı. "Sanırım şaşırmamalıyız, değil mi?"

"İşimizi kolaylaştıracağını düşünmediniz, değil mi efendim?"

Sonunda kıkırdadı. "Haklısın." Yine de Kuzgunlar ciddi bir sorundu. Ve kargaların aksine, tanrıları onları hâlâ gizliyordu. İzlerini sürmek imkânsızdı, bu yüzden herhangi birinin nerede yaşadığına dair hiçbir fikri yoktu.

Ayrıca, tam tepesinde olabilirlerdi ve Waldgrave elleri boğazına sarılana kadar bunu fark etmezdi.

Ayrıca, hayvanlarıyla uğraşırsa Odin'in kendisiyle karşı karşıya gelmek istediğinden emin değildi.

"Efendim?"

"Şimdilik onları unutun. Avımız Topluluk. Onlara odaklanın. O dışıdan bir an önce kurtulmamız gerek. Anladın mı?"

"Evet, efendim."

Waldgrave başını hızlıca sallayarak öğrencisini kovdu ve onu düşünceleri ve planlarıyla baş başa bıraktı.

Onu yüzüstü bırakmazdı. Onu asla yüzüstü bırakmazdı.

Neecy Arri'nin kapısını açtı ama yatağını boş ve hazır buldu. Kız hastane köşelerini bile hazırlamıştı. Obsesif kompulsifler çok tuhaftı.

Merdivenlerden inen Neecy umutsuzca arkadaşını aradı. İstedikinden daha geç kalkmıştı ve şehre gitmesi gerekiyordu ama

Arri ile konuşup bu işe alışmasına yardım etmek istedi. Çıldırırdı. Korkacaktı. Neecy ona bu konuda elinden geldiğince yardımcı olmak istiyordu.

Sırt çantasını çıkardı ve oturma odasını, çalışma odasını, kütüphaneyi kontrol ettikten sonra hızla mutfığa yöneldi. Neecy sallanan kapıyı iterek açtı ve kapı aralığında donakaldı.

"Tamam, tamam. Söyle onlara. Anlat onlara." Katie Arri'ye bir fincan kahve uzattı.

Mutfak tezgahının üzerinde oturan Arri kahveyi aldı ve başını salladı. "Şey... sen koyu, koyu kırmızısın. Tutkulu."

Kargalarla dolu oda güldü ve Katie küçük bir poz verdi. "Bu doğru. Ben tutkuluyum! Şimdi öde bakalım! Size kırmızı olduğumu söylemişim sürtükler!"

Arri kıkırdayarak kadınların arkasından baktı ve Neecy'yi gördü. Ona geniş bir sırıtış attı. Neecy'nin küçük arkadaşının iyi olacağını anlamak için auraları okumasına gerek yoktu.

Neecy, "Gitmeliyim. Sonra konuşuruz."

Connie önceki geceki avın hikâyesini tekrar anlatırken Arri başını salladı. "Sanki bir an orada durmuş, kış tekmiyorduk ve sonra havaya uçuyorduk... kelimenin tam anlamıyla!"

Neecy mutfaktan çıktı ve ön kapıya doğru yöneldi. Şimdi gerçekten geç kalmıştı. Neyse ki hala kar yağmamıştı, bu yüzden bisikletiyle şehre inebilirdi. Aceleyle kapıdan çıkarken, ofisinden aniden çıkan Didi arkasından seslendi: "Bu geceyi unutma!"

"Evet. Tabii." Neecy, Didi'nin ne demek istediğini bilmiyordu ama bunu umursamayacak kadar da telaşlıydı.

Neecy kapısının önünde duran beş kadına baktı. Hepsi de muhteşem siyah kokteyl elbiseleri giymiş, saçlarını ve tırnaklarını yaptırmışlardı.

Saçları yeni aldığı duştan dolayı hâlâ ıslak olan Neecy, hissetmediği bir sakinlik sergiledi. "Ben bir Valkyrie partisine gitmiyorum."

Neecy o sabah şehre vardığında, danışmanlık yaptığı doktora ve yüksek lisans öğrencileriyle buluşmak ve dersleriyle ilgilenmek için hemen üniversiteye gitti. Bütün bir günün ardından, biraz yemek yedi

alışveriş yaptıktan sonra *Law & Order* tekrarları ve makarna ile geçireceği bir gece için eve gitti. Ona göre bu plan değişmemiştir.

"Oh, evet. Gidiyorsun." Didi ona doğru bir adım attı ve Neecy kollarını göğsünün önünde kavuşturdu, ayaklarını iki yana açtı.

"Unut gitsin. Bu Skuld görevinin ötesinde bir şey. Ayrıca, Delia ve ekibinin bu tür şeylere gittiğini sanıyordum."

"Avcı meselesiyle o ilgileniyor."

"Ben de öyle duydum," demekten kendini alamadı Neecy. Mevcut Avcı durumuyla onun ilgilenmesi gerekiyordu. Delia'nın iyi bir iş çıkaramayacağından değil ama Neecy ikinci komutandı. Delia değil. Bu aptalları avlamak ve kafalarını golf topu olarak kullanmak Neecy'ye ait olmalıydı.

Didi parmaklarını şıklattı. "Göster ona."

Janelle elini Macy's'in çantasına attı ve kolsuz, siyah bir kokteyl elbisesi çıkardı.

"Bu ne için?" "Senin giymen için."

Neecy başını salladı. "Unut gitsin. Bana o elbiseyi giydiremezsin. Beni o partiye de götüremezsiniz. Yani siz sürtükler adım atmaya devam edebilirsiniz."

Diğer kadınlar öne doğru adım atarken Arri başını eğerek geri çekildi. Ancak Janelle parmak eklemlerini çatlattığında Neecy ciddi şekilde endişelenmeye başladı.

Elder-Raven Skellan, küçük bir grup kadının elleri ve ağzı bağlı bir kadını limuzinden çıkarışını sessizce izledi.

Sadece akşam yemeği servis edilmeden önce bir sigara molası vermek için dışarı çıkmıştı.

Bir gövde gösterisi beklemiyordu.

Beş kadın birlikte kadını kaldırıma çıkardı ve ayağa kaldırdı. Kadın hemen çırpınmaya başladı, ama iri yarı bir sarışın onu kafasına kelepçelerken, ufak tefek bir kıvılcık saçlı ipleri çözmeye uğraştı.

Gençliğinde izcilik yapmıştı... bunlar iyi düğümlerdi.

Otelin girişine doğru ilerlerken ağzını kapatmaya devam ettiler ve onu baş kilidinde tuttular.

Güzel siyah bir kadın ona baktı ve el salladı. "Merhaba Skellan!" Birden onu tanıyarak, "Selam, Didi. Her şey... uh... iyi mi?" "Elbette!"

"Harry nasıl?"

"Oh, o harika. İçeride görüşürüz, tatlım."

"Tabii. İçeride görüşürüz."

Hayır. Kargaların davet edildiği bir Valkyrie partisinde ne olacağını asla bilemezsiniz. Bitmemiş sigarasını bırakan Skellan girişe doğru yöneldi. Bunların hiçbirini kaçırmaması mümkün değil.

"Kaşlarını çatmayı kes, Neecy."

Çılgın sürtükler sonunda onu serbest bıraktı ve Neecy ağzındaki tıkacı çıkardı. "Seni anne..."

"Sakin buna cüret etme, Neecy Lawrence!" Didi havladı. "Aş artık bunu. Bu gece için buradasın."

"Burada olmak istemiyorum." "Umurumda değil."

Kadınların hepsi paltolarını teslim etti. Neecy kendi ceketini çıkarmayı reddedince Janelle onu sırtından kaptı.

"Bunun hesabını soracağım sana," diye hırladı Janelle.

"Blah. Blah. Blah," dedi Janelle gülümseyerek. Bir Karga liderinin emirlerini yerine getirdiğinden, gerçekten de onu suçlayacak bir şey yoktu. Ama Neecy bir şeyler bulacaktı. İkinci hayatının geri kalanını alsa bile... bir şeyler bulacaktı!

"Pekâlâ hanımlar. Dinleyin."

Diğer beş Karga Didi'ye dönerken Neecy gözlerini şaşı yaptı. "Söylediklerimi unutmayın hanımlar. Tükürmek yok. Yumruk atmak yok. Tekmelemek yok. Kimseye uyurken boğazını keseceğinizi söylemek yok." "Hey!" Neecy tersledi. "O bir kerelikti!"

Didi ona bakmadı bile. "Buradayız hanımlar, Buluşma'yı ve Tanrıçamızı temsil ediyoruz." Kendini beş beşlik güçlü boyuna çekti, altı bir yaşındaki Neecy buna güldü. "Yani... bu gece beni kızdırmayın. Anlaşıldı mı?"

Neecy'nin ters ters bakması dışında hepsi başını salladı.

Gerçek birer katil sürüsü gibi hareket eden kadınlar büyük balo salonuna doğru ilerlediler. Janelle Neecy'nin arkasında kaldı ve yol boyunca onu dürttü.

Valkyrieler bu gece için bütün oteli kiralamışlardı. Onlara epey pahalıya mal olmuş olmalı, emindi. Ve Kargalar ciddi şekilde sayıca az olacaktı. Sadece onun küçük grubu katılmak için çaba göstermeye istekliydi.

Kapıya ulaştılar ve Didi durdu.

Omuzlarını geriye attı ve Neecy başına gelecekleri biliyordu. Kışın ortasıydı ama hepsinin üzerinde, oldukları şey için mükemmel olan straplez kokteyl elbiseleri vardı.

Kanatlı hatunlar.

"Hanımlar," diye gülümsedi Didi. "Unfurl."

Mike'ın başı geriye gitti ve burnunu tuttu. "Ne dedim ben?" Yager ona cevap vermedi. Sadece viskisini aldı ve bir yudum daha içti. Çocuğun burnunu uzun zaman önce kırmıştı. Şimdi ne zaman sidikli kontrolden çıksa, geriye kalan küçük kıkırdak parçasıyla uğraşmaktan zevk alıyordu. Şimdi olduğu gibi.

"Yutup yutmadığını sormadım ki."

Yager hafifçe sarsıldı ve Mike ondan uzaklaştı. Gülümsemesini gizlemek için içkisinden bir yudum daha aldı.

"Yager. Geldiğine çok sevindim."

Yager, bir zamanlar sahne adı Cassie Blue olan Cassie Bennet'a baktı. Kadının yetenekli olduğunu kabul etmek zorundaydı ama bu sadece striptiz söz konusu olduğunda geçerliydi. İş Valkyrie olmaya gelince... o daha iyisini biliyordu.

Ona bakarken Cassie'nin günahkârca kısa gümüş rengi elbisesini fark etti. Belirgin kıcını zar zor örtüyordu. Ve muhtemelen altına sadece bir tanga giydiğini ve başka bir şey giymediğini biliyordu. Buna bir de gümüş rengi "sık beni" topuklu ayakkabılarını eklediğinde, Cassie ateşli ve kirli bir sikiş için tam bir reçeteydi. Onu hemen şimdi banyoya götürebileceğini ve kabinlerden birine çivileyebileceğini biliyordu. Ve on beş yaşındayken, bunun üzerine kötü bir döküntü gibi giderdi.

Ama otuz üç yaşındayken düşüncelerine sadece bir kadın hükmediyordu. Ve bu kesinlikle Cassie Bennet değildi.

Bir silah sesi gibi geldi ve odadaki tüm hareketliliği durdurdu. Ama bir Kuzgun olan Yager bu sesin ne olduğunu çok iyi biliyordu... Kanatların açılması. Karga kanatları.

Yavaşça bardan uzaklaştı ve kapıya yöneldi. Önce Didi kasıla kasıla içeri girdi. Her zamanki gibi, gösterişsiz tarzıyla şıktı. Ama Didi'yi yıllardır tanıyordu. Klas olabilirdi. Ama birkaç yıl önce bir adamın kafasını koparıp bir basketbol potasına "serbest atış" yaptığında... o kadar da klas değildi. Korkutucu... ama klas değil.

Küçük bir grup karga onu takip etti. Arri, önceki geceye göre çok daha iyi görünüyordu. Janelle, Katie ve Connie de öyle.

Hepsinin hemen arkasından gelen Arri ciddi şekilde sinirli görünüyordu...

"Lanet olsun, çok güzel."

Bunu yüksek sesle mırıldandığını fark etmesi on saniye kadar sürdü. Cassie şaşkınlıkla ona bakarken, Mike sadece bir kahkaha attı. Hâlâ burnunu tuttuğu için muhtemelen tek yapabildiği buydu.

Artık saçmalamaya gerek yoktu. Yager omuz silkti. "Şey... o öyle."

Neecy odanın ortasında durdu ve soluna baktı. Adam oradaydı. Bara yaslanmış ve ona bakıyordu.

Ona, özellikle artık kendisine bakmamasını söylediği şekilde bakıyordu. Ve tabii ki Cassie "amım o kadar iyi kullanılmış ki Penn İstasyonu büyüklüğünde" Bennet hemen yanında duruyordu. Sürtüğün boynunda bir tasma olmaması şaşırtıcıydı.

"Bu," diye ısırdı acımasızca sıktığı dişlerinin arasından, "siz kaltaklar beni buraya bunun için mi getirdiniz?"

Didi omuz silkti. "Ne demek istediğini anlamıyoruz."

Kontrolünün kaybolduğunu hisseden Neecy yürüyüp gitti. Didi'nin kendini beğenmiş yüzüne bir saniye daha baksa, odanın her yerinde kadını tokatlayacaktı.

Yine de Arri'nin hemen yanında yürüdüğünü fark etmesi bir anını aldı. "Kötü davranmıyorlardı, biliyorsun."

"Arri, bu konuda konuşmak istemiyorum." "Sadece söylüyorum."

Neecy yürümeyi bıraktı ve arkadaşına döndü. "Biliyorum. Biliyorum. Sadece... bu iş gittikçe karmaşıklaşıyor. Karmaşıklıktan nefret ederim."

Arri cevap vermek için ağzını açtı ama durdu ve arkasını döndü, gözleri güneşe bakar gibi kapanmıştı. Sonra bir gölge üzerlerini örttü ve Neecy bir an için bunun büyüklüğü nedeniyle Yager olabileceğini düşündü.

Yine de bir şekilde öyle olmadığını biliyordu; gölge büyümeye devam ediyordu.

Bu gece daha fazla berbat olabilir miydi? İç çekerek, "Merhaba, Odin."

Neecy döndü ve tanrının tek gözünün göğsüne bakıp hemen ilgisini kaybetmesini izledi. "Denise."

Adını bilmesi onu her zaman şaşırtmıştı. Çünkü göğüsleri onun ilgisini çekecek kadar büyük değildi. Ama birdenbire... ilgileniyor gibi göründü. Gerçi iyi anlamda değil.

"Size yardımcı olabilir miyim?" Neecy, Didi'nin sevgiyle "o ses tonu" dediği şeyi takınmaması gerektiğini biliyordu ama kendine engel olamıyordu. Onu kızdırmıştı.

"Sadece şehir dışında geçirdiğiniz zamanın tadını çıkarıp çıkarmadığınızı merak ediyorum."

Aslında şu anda şehir merkezindeydiler. "Bu da ne demek oluyor?" "Sen ve Yager. Kabul etmelisin ki bu bir kerelik bir iş için oldukça büyük bir adım. uyuşturucu satıcısı."

Neecy Odin'in suratına tükürmek için havayı içine çekti. Ama buna fırsat bulamadan Arri elbisesinin arkasından tutup onu sürükleyerek götürdü.

Arri, Neecy'yi devasa bir saksı bitkisinin arkasındaki güvenli bir köşeye çekerken, "Bu çok heyecan vericiydi," diye mırıldandı. "Tanrılarla bire bir yüzleşmeyi sevdiğimi biliyorum."

"Oh, sızlanmayı kes. Sizi yeryüzünden silecek falan değil ya."

Cassie saf bir tiksinti sesiyle hışımla çıkıp gitti. Mike onun gidişini izledi. "Onu becerdim, biliyorsun."

Tabii ki sikti. "İyi miydi?" Mike omuz silkti. "Striptizci seksi."

"Striptizci seksi fena değildir." Özellikle de sadece yirmi yedi yaşındayken. "Hayır. Eğlenceliydi. Striptizci seksini severim."

"Bu büyüleyici bir konuşma."

Yager Didi'ye baktı. "Hey, güzelim." Eğildi ve ona sarıldı.

"Bu benim en sevdiğim vahşi Viking değil mi?" Uzandı ve onun her iki yanağını da kavradı. "Ve sen de ne kadar tatlı, küçük, hırçın bir Viking'sin!"

Yager onun omzunu sıvazlarken güldü ve kahverengi gözlerini arkadaşına çevirdi. "Nasıl gidiyor, Michael?"

"Harika, artık sen de buradasın."

Didi gözlerini devirdi. "Hiç utanman yok senin." "Hiç."

Döndü ve Yager'ın yanındaki bara yaslandı. "Ee, Yager. İkinci komutanımla aranızda neler oluyor?"

"Şu anda mı? Hiçbir şey. Ama," diye gülümsedi, "bana zaman ver."

"Sevdiğim bir Viking parıltısı var. Ve Kuzgunlardan bazılarının Bu iş için fazla iyi olabileceğini mi düşündün?"

"Kibar mı? Ben kibar değilim. İyi miyim?"

Didi omuz silkti ama cevap veremedi. Yager sözünü kesti. "Benim iyi biri olduğumu mu düşünüyor?" Bu düşünce karşısında rahatsız edici bir paniğe kapıldı. Kadınlar hiçbir zaman iyi bir erkek istemezlerdi. Bağlanamayan bir motorcu istiyorlardı. Ya da altın kalpli bir suçluyu. Yager altı yaşındayken yaşadığı sakız olayından sonra hiçbir şey almamıştı, kafatasının tek parça olmasını sevdiği için asla motosiklete binmemişti ve Neece Lawrence aniden yanına gelip "Hadi yapalım!" dese anında Vegas'a uçardı.

Kahretsin. Kibarlık iyi bir şey değildi.

"Eğer benim iyi olduğumu düşünüyorsa, o zaman benim..." "Sıkıcı mı?" Mike yardımsever bir şekilde araya girdi.

"Kapa çeneni," diye tersledi hem Yager hem de Didi.

Didi onun koluna dokundu. "Senin iyi biri olduğunu düşünüyor ama bu Neece için önemli değil. Ya da paradan geliyor olman..."

"Ben paradan gelmiyorum." Yager'ın sahip olduğu her kuruşu kendi başına kazanmıştı. Ve bu gerçekle gurur duyuyordu.

"Long Island'lısın."

"Levittown'dan. Dünyanın zenginlik başkenti sayılmaz."

"Eh... Brooklyn'in ya da Harlem'in ya da her nerede büyüdüyse oranın bir kısmına kıyasla... Siz Hamptons'da yaşıyorsunuz."

"Peki ne yapmamı öneriyorsun?"

Didi bardan kalktı ve onun önüne geçti. "Vikinglerin en iyi yaptığı şeyi yap."

"Uzun teknelerimizle istila edip bütün kadınlarınızı çalmak mı?" Yager ve Didi Mike'a baktı. "Ne? Benim için anlamı bu."

Didi, Yager'den uzaklaşırken ona gülümsedi. "Ne demek istediğimi anlıyorsun, Yager. Neecy Lawrence gibi biri için ısrarcılık çok önemlidir."

Bir adım daha attı ve 1.80 boyundaki sert bir bedene çarptı. Omzunun üzerinden ona baktı ve sırtı. "Odin."

"Sevgili kızım."

Kadın homurdandı ve uzaklaştı.

Odin Yager ve Molinski'ye başını salladı, onlar da ona başlarıyla karşılık verdi ve ardından kıkırdayarak yanından geçen yirmi yaşlarındaki iki Valkyrieyi takip etti.

Mike başını salladı. "Biliyor musun, bu adamın yanında kendimi neredeyse aziz gibi hissediyorum."

"Kardeşim, o adamın yanında sen Papa'sın."

"Biliyorsun, bütün gece burada saklanamazsın." Arri, Neecy'ye istediği birayı uzattı.

"Neden olmasın?"

"Bu bir saksı bitkisi. Sen Skuld'un kudretli bir kızıydın... Biraz saygınlığın olsun."

"Biliyor musun, yeteneklerini keşfettiğimizden beri çok geveze oldun."

Arri şaşkınlıkla gülümsedi. "Ben mi? Ben mi gevezeyim? Harika! Daha önce kimse bana geveze dememişti."

"Şımarıklığın beni yine rahatsız ediyor."

"Ah. Özür dilerim." Arri gazozuna baktı. "Biliyor musun... Hakkımdaki gerçeği öğrendiklerinde iyi davranacaklarını düşünmemiştim... farklı." "Nasıl farklı?"

"Kazıkta yakılmak gibi bir şey."

Neecy güldü. "Kendini övme, mankafa."

Arri diyet kolasını yudumlarırken yine sırttı ve duvara yaslanıp insanları izledi. Neecy, Arri'nin ne kadar temiz yaşadığına hayret etti. Uyuşturucu yok. İçki içmiyordu. Ve Long Island'lı bir kıza göre, tüm Kargaların küfrettiğini düşünürsek, o da pek küfretmiyordu.

"Aman Tanrım! Valkyrie'nin iç çamaşırı giydiğini sanmıyorum." Neecy gülmeye başladı ve duramadı.

"Heck, bu bir G-string. Onunla konuşmam lazım. O şeyin içinde rahat edemez. Geri geleceğim." Arri kayarak çıktı.

Neecy daha çok güldü. "Daha özgür" Arri'nin tadını çıkarıyordu. O bir kaçık. "Bu elbisenin içinde seni seviyorum, bebeğim."

Adamın sesini duyunca dönmek ya da kendiliğinden gelmemek için kendini zorlayarak, "Oraya nasıl geri döndün?" diye sordu. Omzunun üzerinden Yager'a baktı, onun o muhteşem yüzünü engellemek için kanadını biraz indirdi.

"Ee?" diye itti. Kendini gömdüğü gizli küçük köşede kocaman bir saksı bitkisi onu herkesin görüşünden saklıyordu ve herhangi birinin arkasından yaklaşmasını engellemek için.

Yager hariç herhangi biri.

"Dostum, hâlâ sinirlisin. Neden bu kadar sinirlisin?"

İç çekerek, "Ben asabi değilim." Onunla yüzleşmek için döndü. "Sadece burada olmak istemiyorum, ama bana fazla seçenek verilmedi, değil mi?"

"Neden bana bakıyorsun?"

"O sürtüklerle aranızda ne var bilmiyorum ama beni rahat bırak."

Uzaklaşmak için döndü ama Yager kolunu onun beline doladı ve vücuduna doğru çekti. "Neden hep benden kaçıyorsun Lawrence?"

"Kargalar kaçmaz. Hiçbir şeyden."

"Ben hariç. Sen benden
kaçıyorsun." "Kendine gel, Yager."

Daha hızlı hareket etmeliydi. Normalde öyle yapardı. Ama Yager onu her zaman atlatırdı. Bu yüzden onu çevirip dev bitkinin arkasındaki karanlık köşeye ittiğinde, pençelerinden birini ona saplamadı bile.

"Yager!" Bağırmadı. Daha çok çaresiz bir fısıltı gibiydi.

Elindeki birayı alıp saksıdaki bitkinin içine bırakırken, "Seni özledim," diye fısıldadı.

"Daha dün gece konuştuk seninle." Ofisinde geçirdiği zamandan bahsetmeyi reddetti. Elleri bacaklarının arasında, bütün gece bunu düşünerek uyanıp dururken olmazdı.

Adamın omuzlarını güçsüzce iten Neecy, kalçalarının arasında zonklayan sıcaklığı görmezden gelmek için elinden geleni yaptı.

"Yeterince iyi değil Lawrence."

"Bırak beni!"

Bırakmadı. Bunun yerine ona doğru eğildi ve başını boynunun kıvrımına gömdü. "Bana kızma Neecy. Seni görmeyi çok istiyordum."

Tanrım, adam bu kadar içten konuşurken nasıl kızgın kalabilirdi ki? Özellikle de boynuna değen ılık nefesi amına şehvet atışları gönderirken.

"Sana kızgın değilim, Yager. Ancak ekibim..."

"Onlara da kızma." Eli yavaşça elbisesinin ön kısmında gezindi. "Bu elbiseyi üzerinde çok beğendim bebeğim. Şaka yapmıyordum."

"Zorla giydirilmeseydim bu elbiseyi daha çok severdim."

"Zorla mı?"

"Evet. Diğerleri bana giydirirken Janelle beni tuttu."

Yager dimdik ayağa kalktı, gözleri dalgın dalgın uzaklara bakıyordu. "Tanrım, kadın.

Görüntü. Arka planda porno müzik var mıydı?" Öfkesinin geçtiğini hisseden Neecy onun omzuna vurdu. "Hayır!"

"Herhangi bir uygunsuz dokunma oldu mu?"

"Hayır!" Adam tekrar eğilip boynunu ve çıplak omzunu öptüğünde kıkırdadı.

"Bu çok hayal kırıcı." "Sen
bir sapıksın, Yager."

"Hayır. Sadece tipik bir erkeğim."

"Belli ki."

"Bu seni gerçekten rahatsız ediyor mu?" Vücutuyla Neecy'yi duvara yasladı, kocaman ereksiyonu kalçasına sürtünüyordu. Ona karşı çok iyi hissediyordu. Dostum, buna gerçekten alışabilirdi.

Neecy'nin elleri Yager'ın omuzlarını kavradı. Şu anda kendini kontrol etmesi gerekiyordu yoksa başı büyük belaya girecekti.

"Bu gece çok iyi görünüyorsun, Neecy." O çelik grisi gözlere baktığında sıcaklık ve şefkatten başka bir şey göremedi. Bu da neydi böyle? Ona değer veriyormuş gibi bakmaya devam ederse bu nasıl tamamen duygusuz kalabilirdi?

Gördünüz mü? Yapmalarını istediğiniz şeyi yapmaları için erkeklere asla güvenemezsiniz.

Adamın ağzı kızinkine yaklaştı ve kız paniğe kapılarak aklına gelen ve seksle ilgili olmayan ilk şeyi ağzından kaçırdı. "Seninle ne işin var? saç?"

Aniden duran Yager ona bakakaldı. "Ne?" "Saçların... hiç tarıyor musun?"

İşte. Şimdi tek ihtiyacı olan, bunun kızları ıslatmak ve kendisi için hazır hale getirmek için bir komplo olduğunu söyleyecek o bilmiş küçük sırıtışı görmektir. O zaman onu yürüyen, konuşan bir vibratörden başka bir şey olarak görmeyebilirdi.

Bunun yerine, biraz utanmış görünüyor. "Unutup duruyorum."

"Neyi?"

Omuz silkti. "Sürekli unutuyorum. Duştan çıkıyorum ve her zaman taramak istiyorum ama sonra başka bir şey aklıma geliyor. Bu gece olduğu gibi... üzerinde çalıştığım kodda bir sorun olduğu aklıma geldi ve buraya gelmeden önce onu düzeltmeye karar verdim." Yüzünü buruşturdu. "Gerçekten kötü mü görünüyor?"

Hayır, hayır, hayır! Bu adil değildi! O ustaca sevimli ve şirin değildi. *Bilgisiz* bir şekilde sevimli ve sevimliydi. Lanet olsun ona. Helheim'in çukurlarına kadar lanetlensin!

Neecy ellerini onun saçlarına daldırdı ve ağızları birbirine değene kadar başını aşağı çekti. Dilleri birleşip alay ederken ikisi de inledi.

Yager onu inanılmaz bir şekilde daha yakına çekti, sert siki neredeyse elbisesinde bir delik açıyordu.

Biraz geri çekilen Yager, onun dudaklarını törpüledi, "Hadi buradan gidelim, Neecy. Şimdi."

"Hayır."

"Neden? Yalnızken daha çok eğleneceğimizi biliyorsun."

"Unut gitsin. Ne dediğimi hatırla, ilişki yok..." Kız sözünü bitiremeden, adam onu tekrar öptü. Bu sefer daha sert. Daha talepkâr. Hava aniden karardı ve nedenini merak etti. Kanatlarının etraflarına katlanarak onları herkesten uzak tuttuğunu fark etti.

Tanrım, kanatları bile ona ihanet ediyordu.

Adam öpücüklerinden geriye doğru eğildi ve kadın umutsuz bir fısıltıyla, "Unut gitsin!" diye bağırdı.

"Lanet olası zor kadın," diye mırıldandı adam onun boynunu öperken.

"Ben değilim... ve bunlar hissettiğim dişler olmasa iyi olur bayım! Bir diş daha batarsa kışına tekmeyi basarım."

Adamın dişleri dikkatini o kadar dağıtmıştı ki, Neecy Yager'ın elinin elbisesinin altına girdiğini fark etmedi, ta ki parmaklarının külotunun içine girdiğini hissedene kadar.

"Tanrım, Yager. Dur!" diye haykırdı çaresiz bir fısıltıyla. O da durdu. Yine de elini çekmedi.

Nefes nefese adamın yakışıklı yüzüne baktı. "Yager..."

"Bırak beni, Neecy." Ona hayatında gördüğü en sıcak gülümsemeyi verdi ve kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. "Gelmeni izlemeyi seviyorum."

"Yapamayız. Burada olmaz." Başparmağı klitorisini sıyırdı ve kız sarsıldı. "Yager!" Adamın omzuna vurdu.

"Seni bu gece görmek istiyorum."

Başını iki yana salladı. "Hayır. Yapamam." Yapamazdı. Bela, bela, bela. Yager'ın lanet olası güzel gözeneklerinin her birinden sızıyordu.

Parmakları klitorisini okşadı ve kadın gözlerini kapadı, kontrolünü kaybetmemek için çok çabaladı ama başaramadı. Onu istiyordu. Tekrar.

Daha zayıf bir dişi olabilir miydi?

"Bu gece seni görmek istiyorum Neecy," diye ısrar etti. "Seni becermek istiyorum. İçine girmek ve daracık amının beni kavradığını hissetmek istiyorum."

Vay anasını.

"Seni tekrar tatmak istiyorum. Parmaklarımda. Dilimde. İçine girdiğimde adımı fısıldadığını duymak istiyorum. Sonra seni boşaltırken çılgılık atmanı istiyorum."

"BEN... BEN..." Çaresizce ona durmasını söyleyecek kelimeleri bulmaya çalıştı. Geri çekilmesini. Cehenneme gitmesini. Söyleyemedi. Adamın o koca parmakları onu okşarken olmazdı.

Eğildi ve alnından öptü. Tatlı, masum bir öpücük. *Kalpsiz piç!* Bunu ona neden yapıyordu?

"Yager..."

"Benim için gel bebeğim," diye fısıldadı kulağına, parmakları klitorisinin etrafında dönerken. "Boşaldığını hissetmek istiyorum."

Onu öptü, ağzı onunkine karşı sertti, ki bu iyiydi. Çünkü kadın boşalmıştı. Titreşen elinin her yerine boşaldı.

Aslına bakılırsa, adamın ağzının onunkinin üzerinde olması, kızın tüm vücudunu saran küçük köşe kapmacalarına ihanet etmesini engelleyen tek şeydi.

Sonunda, kız ona doğru sarktıktan sonra, adam ağzını çekti ve ellerini kızın kalçalarının arasından çıkardı.

"Tanrım, harikasın Neecy."

Nedenini bilmiyordu ama bu cümleyi komik bulmuştu. Onun iri bedenine yaslanıp kendisini tutmasına izin verirken kıkırdadı. "Teşekkürler, Yager."

"Bu kadar komik olan ne?"

"Hiçbir fikrim yok... ve parmaklarını mı emiyorsun?"

Başını kaldırdığında Yager'in iki parmağını ağzında tuttuğunu gördü. Omuz silkti. "Kendime engel olamıyorum." Sırıttı. "Tadın çok güzel."

Neecy daha sert güldü. Sadece ben inek bir alfa erkeğiyle birlikte olabilirdim.

Onun yanağından öptü. "Bu gece benimle eve gel."

Sonunda Yager'dan uzaklaştı. "Bilmiyorum." "En azından bir düşün."

Bir düşünsene. Adam ona gecenin ortasında sarsıcı bir orgazm yaşatmıştı. Bektan bir Valkyrie partisi, tam olarak başka ne düşünüyor olabilirdi ki? "Bunu yapabilirim."

Sırıttı kocaman ve bulaşıcıydı. "Güzel." "Şimdi git buradan."

"Ne kadar kolay gözden çıkarılıyorum. Kendimi jigolo gibi hissediyorum." "Keşke."

"Evet, isterdim." Yager arkadan onu belinden kavradı, sarıldı ve boynuna hızlı bir öpücük kondurdu. "Görüşürüz, bebeğim."

"Evet. Sonra görüşürüz." Derin ve titrek bir nefes alan Neecy, Yager'la yüzleşmek için döndüğünde onu yerinde bulamadı.

"Bunu nasıl yapıyor?"

"Ow, Neecy!" Arkasına dönen Neecy, Arri'yi arkasında gözlerini siper ederken buldu.

"Ne?"

"Daha pembe olabilir miydin?"

Neecy pembeleşmedi. Kırmızı belki. Ama pembe bir şey için fazla kahverengiydi. Sonra Arri'nin hiçbir şekilde ten renginden bahsetmediğini fark etti.

Lanet olası aura okuyan, Underoo giyen Karga! "Oh, kapa çeneni!"

Delia adamın önünde çömeldi, silahı ellerindeydi. "Güzel silah."

Adam yüzünü çevirdi ama Delia çenesinden tutarak onu kendisine bakmaya zorladı. Delia'nın koleksiyonundaki kelepçelerden birini kullanarak onu bir oto kaporta dükkânının arkasındaki sandalyeye bağladılar.

"Bunun gidebileceği pek çok yol var." Kadının yüzünü kavrayışı sıkılaştı ve adam tepki olarak irkildi. "Ama sonunda bana istediğimi vereceksin."

Küçük Kargalardan birini yem olarak kullanmışlardı. Bu erkeklerde her zaman işe yarardı. Çok saflar. Çok aptallar. Sikten ve büyük kaslı bir kıçtan bu kadar hoşlanmasaydı, kesinlikle eşcinsel olurdu. Ya da en azından çaba gösterirdi.

Ama annesi ve annesinin annesi gibi o da sık sevmekle lanetlenmişti. "Bu uzun sürecek mi? Çok acıktım."

"Beş dakika bekleyemez misin, Sherri?"

"Ben açken olmaz."

Delia gözlerini devirdi. "Bayan Sabırsız için protein barı olan var mı?"

"Benim var," dedi takım arkadaşlarından biri.

Delia avına geri döndü. "Nerede kalmıştık? Oh, evet. Bana bildiğin her şeyi anlatacaktın ya da..." Delia ayaklarının dibindeki diğer avcılara baktı. Kızları onlardan geriye pek bir şey bırakmamıştı ama kalanlar... çok etkileyiciydi. Ve bununla işi bittiğinde, mistik bir kapı açacak ve kalıntılarını o kapıdan içeri itecekti.

Baldırındaki kılıftan bıçağı çıkarıp ucunu adamın adem elmasına dayadı.

"Şimdi konuş... yoksa saatlerce acı çekersin."

Avcı uzun bir süre ona baktı, gözlerini kapadı ve bağlarının izin verdiği ölçüde öne doğru eğildi. Çok uzak değildi ama kendini bıçağa sapladı.

Delia gözlerini kırptırdı, Avcı'nın kanı elinin üzerine damlıyordu. "Bu iyi bir şey olamaz."

Sherri yanına çömeldi, protein barının yarısı çoktan gitmişti. "Ah, dostum. Bağnazlardan nefret ediyorum."

Yager gözlerini tavana dikti. Buraya kadarmış. Artık bu aptal şeylere gelmeyecekti. Onu tuzağa düşürseler daha fazla sıkılamazdı. Televizyonsuz ve mobilyasız bir odada tek başıma.

Bu cidden berbat olayın tek bir kurtarıcı değeri vardı...

Gözleri kayarak Neecy'ye baktı. O da diğer kargalarla birlikte masada oturuyordu. Aslında onların masası mutfığa yakındı. Tipik bir Cassie hareketi. Ama o daha iyi bilmeliydi. Didi bu saçmalığın tam olarak ne olduğunu gördü ve onu Kaliforniya Valkyrieleri ile dolu bir masaya götürdü.

"Kımıldayın... yoksa pençeleri çıkarırız." Ve hareket ettiler, çünkü çok azı Kargalarla dövüşecek kadar aptaldı.

O da taşındıkları için çok memnundu. İsteksizce oturduğu kürsüden Neecy'yi net bir şekilde görebiliyordu.

Yager, Neecy Lawrence'a aşık olabileceğini her zaman biliyordu. Sadece ona çoktan aşık olduğunu fark etmemişti. Sırılsıklam aşıktı, onsuz bir hayat düşünemiyordu, başka hiç kimse ona aşık olamazdı.

Tabii ki, onunla savaşmaya devam etti. Neecy'nin Karga olmayan ve ona çok yaklaşmaya çalışan herkese yaptığı buydu. Aslında şaşırtıcı değildi. Çok şey yaşamıştı. Bütün kargalar öyle ya da böyle çok şey yaşamıştı. Hepsinde bu kadar şaşırtıcı bulduğu şey de buydu. Hepsi şu anda sahip oldukları hayattan büyük bir keyif alıyordu ve o da buna hayranlık duyuyordu.

Ama Neecy... Onu en çok Neecy şaşırtmıştı. İsteddiği her şey ondaydı. Şimdi onu nasıl elde edeceğini bulmalıydı. Sadece seks de değil. Geceleri eve gelip onu orada bulmak istiyordu. Hafta sonu için herhangi bir teklifte bulunmadan önce onu kontrol etmek istiyordu çünkü o zaten onlar için bir şeyler planlamış olabilirdi. Sinirlenmek istiyordu çünkü onun tüm kızsal saçmalıkları dairesini istila ediyordu.

İsteddiği buydu ve istediğini elde edemeyeli uzun zaman olmuştu.
Neecy'ye bakarken kendini onun çıplak olduğunu düşünürken buldu.
Çıplak, ıslak ve her yerinde.

"Eğer ona biraz daha fazla bakarsan..."

Yager gülümsedi ve yanındaki yaşlı kadına döndü. "Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

Morgan güldü. Bir Eski Okul Valkyrie'si olan elli dört yaşındaki kadın, Yager'ı ve onun nesli olan Kuzgunları adeta yetiştirmişti. Onlara önemli olan her şeyi öğretti. İyi bir yumruk nasıl atılır, bir şeyler nasıl ve kızları nasıl tavlayacağını öğrenmişti.

Ve Morgan şu anki Valkyrie durumunun onu ne kadar üzdüğünü çok iyi anlamasını sağlamıştı.

Yager'ın birlikte büyüdüğü Valkyrie'ler vahşilikleriyle kudretliydi. Seksilikleri düpedüz gaddarlıklarından ve Viking benzeri felsefelerinden geliyordu. Orijinal Yedi gibi, tanıdığı ve sevdiği Valkyrieler de oyun oynamaz, şirin görünmeye çalışmaz ya da kimsenin saçmalıklarını kabul etmezdi. Özellikle de Odin'in.

"Muhteşem, değil mi?"

"Biri benim küçük Will'imın kalbini mi çaldı?"

"Gecenin içindeki bir hırsız gibi."

"Söylemem gereken tek şey, Tanrılara şükürler olsun ki bu bir Karga. Eğer bu Valkyrie olmak isteyen sürtüklerden biri olsaydı, çok sinirlenirdim."

Morgan'ın güzelliği... Asla sessiz sedasız bir şey söylemezdi. Ailesi Long Island'daki evinin yakınlarında yaşıyor olsa da tipik bir JerseyShore kadınıydı. Yager'ın her genç kızı tanınması için bakmasına gerek yoktu. Kürsüdeki Valkyrie Morgan'a ters ters bakıyordu. Morgan da bunu biliyordu, ama umurunda değildi.

"Kargaları sevdiğimi biliyorsun. Bir keresinde Didi ile çalışmıştım. Çok vahşi biri." Morgan Karga masasına baktı ve Yager kadının ne yapacağını daha o yapmadan biliyordu.

"Hey, Didi! Didi! Benim! Morgan!"

Yager sırtışını gizlemek için tabağına baktı. Süslü bir yemek ve Morgan odanın öbür ucundan bağırıyor.

"Çok güzel, Morgan."

Morgan viskisini fondip yaptı ve bir tane daha içmesi için garsona işaret etti.
"Bu incelikli değil miydi?"

Yager güldü.

Onun eline dokundu. "Bu hafta sonu adada mısınız?" "Belki. Gerçekten biraz Neecy zamanı geçirmeyi umuyorum."
"Kuş aşkı gibisi yok."
"Siz Valkyrie'ler hep çok kıskançsınız. Etrafınızda uçan tek şey atlarınız."
Morgan kendisine uzatılan viskiyi alırken gülümsedi. "Ukala herif. Bu tavrı nereden aldın?" "Senden."
"Ah, evet." Kıkırdadı. "Peki, geliyor mu?"
Yager gülümsedi ve Morgan karşılık olarak gözlerini devirdi. "Long Island'a mı geliyor, seni aptal."
"Bunu hiç düşünmemiştim. Sanırım ona sorabilirim."
Morgan gözlerini dikmiş ona bakıyordu. "Yine saçını taramayı unuttun, değil mi?"
Yager yüzünü buruşturdu. "Evet."
Sadece onun için saklıyor gibi görüldüğü o anaç tavırla ona gülümsedi. "Saçını taramayı hep unutuyorsun."
"Evet. Sanırım bu Neecy'yi rahatsız ediyor."
Morgan bir kahkaha atarak viskisine dokunmadan bıraktı. "Evet. Bu kadar. *Nefret* ediyor." "Bu ne anlama geliyor?"
"Hiçbir şey. Hiçbir şey." Kargaların masasına bir kez daha baktı. "Sence orada ne hakkında konuşuyorlar? Erkekler mi, giysiler mi, ayakkabılar mı?"
"Kargalar mı? Eminim korkutucu bir şeydir."

"Psikopat ile sosyopat arasında kesin ve belirli bir ayrım vardır Connie."
"Evet Katie, ama burada narsistlerden bahsediyoruz ve ben onların sosyopatlardan farklı olduklarını düşünmüyorum."
"Yanılıyorsunuz. İkisi arasında kesin farklar var."

Neecy, Arri'nin gözlerini ovuşturduğunu ve esnemesini bastırıldığını görmek için ona doğru baktı. Ne kadar şirin bir şeydi... Gerçi saçlarını yeşil renge boyamayı tekrar düşünmeliydi. Ona hiç yakışmıyordu.

Janelle gözlerini odanın diğer ucuna dikip sessizce, "Biraz daha sıkılsaydım kendimi ateşe verirdim," derken Neecy Long Island Buzlu Çayını dudaklarına götürdü.

İçkisini tüküren Neecy bir kakhaha patlattı. Diğer kargalar da temizlenmesine yardım ederken ona katıldılar.

Janelle kıkırdadı. "Üzgünüm tatlım. İyi misin?"

Neecy başını sallarken bir garson içeri daldı ve boş bardağını alıp temizleyebildiği kadarını temizledi.

"Ben iyiyim. İyiyim."

"Yine sana bakıyor."

Katie'nin Yager'ı kastettiğini bilen Neecy bu kez arkasını bile dönmedi. Neecy, Yager'ın gözleri üzerinde olduğu anda anladı. Bunu fiziksel bir dokunuş gibi hissedebiliyordu. Yine de kontrol etmek, ona dünyanın en güzel kadınıymış gibi bakan o muhteşem gözleri görmek istedi. Ama bunu yaparsa, gözlerini dikip bakacağını, onun da gözlerini dikip bakacağını ve sonra da durumun utanç verici bir hal alacağını biliyordu.

Janelle başını salladı. "Tatlım, durumu kötü." "Bu benim sorunum değil."

"Ben bir sorun görmüyorum."

"Tabii ki görmüyorsun. Çünkü bu *senin sorunun* değil."

"Unut gitsin, Janelle." Yanlamasına oturan Katie sandalyesinde arkasına yaslandı, kolunu rahatça sandalyenin üzerine sarkıttı. "Geçmişini unutana kadar böyle olmaya devam edecek."

Neecy onu neyin daha çok kızdırdığından emin değildi. Katie'nin sanki odada yokmuş gibi onunla konuşması mı? Ya da geçmişinden bahsetme cesaretini göstermesi.

"Bu da ne demek oluyor?"

"Geçmişini ve çocukken hayatta kalmak için yaptıklarını unutana kadar, Skuld'a özgü olmayan hiçbir şeyi hak ettiğini asla düşünmeyeceksin demek. ilgili."

"Bitti mi?"

"Hayır." Katie elbisesinin lateks büstiyerini düzeltti. Dövmesinin bir kısmı altından dışarı çıkmıştı. Bu gece şehrin sokaklarında iki polis çalışıyordu.

gece aynı dövme­yi takıyor. "Yager sizin iyi, temiz ve sağlıklı olduğun­u düşündüğün­üz şeyleri temsil ediyor."

Neecy aniden güldü. Kendine engel olamadı. Adamla yatmıştı. Sağlıklı kelimesi Wilhelm Yager için kullanacağı bir kelime değildi.

Katie devam etmeden önce sadece bir an durakladı. "Çete dövmeleriyle gurur duyan bir kız için fazla iyi. Eskiden üniversiteli çocuklara uyuşturucu satan kız için fazla sağlıklı. Araba çalan ve birden fazla kez ara sokakta uyumak zorunda kalan bir kız için fazla temiz."

"Peki, bunu kim yapmadı ki?" Janelle margaritasına bakarken sordu.

"Beni senin hakkında konuşurma, J. Boğazın bir tasma için yalvarıyor."

Janelle başını salladı, sonra kafasını kaldırdı. "Ha?"

Katie'nin gerçeğe bu kadar yakın olması Neecy'yi dehşete düşürmüştü. Herkesin onun bu yönüne ulaşmasını istediğinden daha yakındı. Kız kardeşlerinin bile.

"Geri çekil, Katie."

"Sorun nedir, Neece? Eve biraz fazla mı yaklaştın?" "Bir saniye içinde vurulan tek şey o olmayacak."

Katie ellerini kaldırdı. "Tamam. Ama unutma, Yager oturup senin saçmalıklarını unutmanı bekleyecek türden bir adam değil."

"Didi! *Didi!*" Yaşlı Valkyrielerden biri Didi'ye doğru ilerlerken tüm kargalar dönüp kürsüye baktı.

"Bir arkadaşın mı patron?"

"Başlama, J. Morgan çok iyi insanlar. Old School Valkyrie." "Yani gerçek Valkyrie'ler mi?"

"Hemen hemen."

Arri eğildi ve Neecy'nin koluna dokundu. "Daha ne kadar var?" diye fısıldadı. Geçmişi ya da Yager dışında bir şey konuşuyor olmaktan memnun olan Neecy eğildi ve fısıldadı: "Sanırım daha konuşmalar var."

"Konuşmalar mı?" Arri şaşırmış görünüyordu. Bu küçük etkinliğe gelmenin cazibesi onun için bitmişti ve diğerleri gibi o da gitmeye hazırdı.

"Evet, biliyorum. Ve gerçekten çok sıkıcı."

Gözyaşlarının eşiğindeymiş gibi görünen ama bu kez sıkıntıdan ağlayan Arri ayağa kalktı. "Hemen döneceğim. Bayanlara gidiyorum." Büyük odadan dışarı çıktı.

Artık Arri'den başka kim böyle "tuvalete gidiyorum" diyordu ki?

"Nereye gidiyor?" Didi martinisini yudumlarken sordu.

"Bayanlara gidiyor." Didi ona öylece bakınca, "Kafayı vurmaya gitti."

"Oh! O zaman bunu neden söylemedin?"

Katie ve Janelle, Arri'nin peşinden tuvalete giderken Neecy başını salladı. Didi odanın öbür ucunda kendisine bağırarak Valkyrie ile konuşmak için ayağa kalktığı anda Neecy Yager'ı görebilmek umuduyla kürsüye baktı ama o yoktu.

Kahretsin... O da kafasını vurmaya gitmiş olmalıydı.

Katie hızla odaya geri döndü ve masaya doğru ilerledi. Neecy'nin yanına çömeldi. Didi'ye bakarak, "Çabuk gelsen iyi olur," diye fısıldadı.

"Ne var? Sorun nedir?" diye fısıldadı.

"Sanırım Arri biraz panik atak geçiriyor." Belli ki Katie, Didi'nin duymasını istemiyordu. Herkes onun hâlâ Arri'yi onaylamaya hazır olmadığını biliyordu. Böyle bir şey onu delirtebilirdi.

"Kahretsin." Neecy sandalyesini dışarı itti. "Um... Geri döneceğim, Didi. Bir şeyle ilgilenmem gerek."

Didi konuşmasına devam ederken umursamaz bir şekilde el salladı. Neecy,

Katie'yi ana resepsiyon alanına kadar takip etti ve işte o zaman

Katie bir kolunu, Janelle de diğer kolunu yakaladı.

"Hey!"

İki kadın onu sürükleyerek otelin resepsiyonundan geçirip ön kapıdan çıkardılar. Sonra da onu bir limuzinin arkasına attılar. Yüz üstü Yager'ın kucağına düştü.

Arri eğildi ve ceketini ona doğru fırlattı. "İyi eğlenceler!" Sonra kapıyı çarparak kapattılar ve limuzin trafiğe çıktı.

Neecy kendini yukarı itti ve Yager'a ters ters baktı.

"Biliyor musun," dedi Yager kocaman bir sırıtışla, "başını kucağımda tutabilirdin."

Kendini oturur pozisyona itti. "Şimdi de tatlı, masum Arri'yi saçmalıklarına mı dahil ediyorsun?"

"Ne diyebilirim ki? Benden hoşlanıyor."

Neecy perçemlerini gözlerinden uzaklaştırdı. Bir noktada gerçekten saçını kestirmesi gerekecekti. Pencereden dışarı baktı. Hayal kırıklığını gizleyemeyerek, "Neden şehir merkezine gidiyoruz?" diye homurdandı.

"Daireni görmek istiyorum."

"Neden?"

"Çünkü yatağını görmek istiyorum."

Yager kıpırdamamıştı bile ama yine de elini kaldırdı. "Olduğun yerde kal, Yager."

"Henüz bir şey yapmadım."

"Evet. Ama bana yine o bakışı atıyorsun. Ve bu lanet limuzinde hiçbir şey yapmayı planlamıyorum."

Yager gülümseyerek koltuğuna geri oturdu. "Hiç eğlenceli değilsin."

Kendi köşelerinden birbirlerine baktılar. Sonunda Yager, "Prezervatifiniz var, değil mi?" diye sordu.

"Burada mı?"

Adam iç çekti. "Dairende."

"Oh...uh...hmmmm."

Neecy'nin prezervatifinin olup olmadığını hatırlayamamasından *hoşlanmaması* gerekirdi ama *hoşlanıyordu*. Neecy'yi iyi tanıdığı için, evinde prezervatif bulundurmamasının tek nedeninin şu olduğundan hiç şüphesi yoktu. Çünkü bir süredir ortağı olmamıştı. Güzel. O akıllara durgunluk veren vizyona sahip olduğuna göre neden acı çeken tek kişi o olsun ki?

Yager dahili telefona bastı. "Hey, Chuck. Bana bir iyilik yap ve Dr. Lawrence'ın dairesine varmadan önce eczaneye uğra."

"Tamamdır."

Neecy'ye baktı ve onu yüzünü ellerinin arasına almış halde buldu. "Sorun nedir?"

"Beni utandırmaya mı çalışıyorsun?"

"Hadi ama Neecy. Hepimiz yetişkiniz. Ayrıca, eyersiz girdiğimi düşünmesini mi tercih ederdin?"

"Öyle olduğunu kim söyledi... Ben... Oh!" Arkasını döndü ve pencereden dışarı baktı. Ama ona limuzini durdurmasını söylemedi. *Tanrı'ya şükür*.

Yager, Neecy'yi heyecanlandırıp çıldırtabilmeyi seviyordu. Neecy, hayatının neredeyse diğer her alanında demir yumrukla hüküm sürerdi. Her zaman

tam ve mutlak kontrol. Yine de bir nedenden dolayı, onu olumlu bir şekilde çözdü.

"Benim için ıslandın mı Lawrence?"

Neecy'nin başı döndü ve gözleri hemen dahili telefona kaydı.

"Merak etme bebeğim. Açık değil." Onun gözlerinin içine baktı. "Bunu sana yapmam. Asla. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Kız ona o kadar uzun süre baktı ki, "Şaka mı yapıyorsun?" diyeceğinden emin olduğunu sandı. Ama onun yerine sadece başını salladı, pencereye döndü ve alçak sesle mırıldandı: "Evet, Yager. Biliyorum."

Kızın parmağının kalkıp camdaki buğuya küçük bir yıldız çizmesini izledi. Evine varana kadar onu yalnız bırakmaya karar verdi, çünkü sırf ondan kaçmak için hareket halindeki bir limuzinden atlamasını istemiyordu.

Ama kızın söylediği bir sonraki şey sikini o kadar sertleştirdi ki yan yatmamayı zor başardı. "Ve senin için ıslandım."

Yere çarpan anahtarların sesi hiç bu kadar yüksek çıkmamıştı. Onları almak için hızla çömeldiğinde, Yager çoktan oradaydı ve onları topluyordu.

"Hangisini?"

Ön kapı anahtarını göstererek, "Şu."

İkisi de aynı anda ayağa kalktı ve Yager anahtarı kilide sokmak için ona doğru uzandı. Boştaki eliyle onun belini sardı ve dudaklarını boynunun kenarına değdirdi.

Kadın adama yaslandı ve adamın sert göğsünü sırtında hissetmenin tadını çıkardı. Her nasılsa, ön kapının kilidini açarken onun boynunu öpmeyi başarmıştı. Kapıyı iterek açtı ve kızın belini sıkıca tutarak ikisini de daireye soktu.

İçeri girdikten sonra, kapı kapalı ve kilitliyken, Yager durdu ve baktı. "Sana yatak odasının nerede olduğunu soracaktım ama..."

Gülümsedi ve çatı katındaki dairesine adım attı.

"Tanrım, kadın. Bu bir basketbol sahası mı?"

"Sadece yarım bir tane."

Adamın elini tuttu ve onu devasa odaya götürdü. "Bunun uyuşturucu parasından olup olmadığını merak etmeden önce... yaşlı Crows'lardan biri beni bağladı. Bina kira kontrollü. Ayda sadece üç elli ödüyorum."

Yager yine durdu ve baktı, ama bu sefer ona bakıyordu. "Burayı ne kadara aldın? Uyuşturucu parasıyla olduğunu hiç düşünmemiştim."

Kıkırdadı. Neecy dairesini her zaman sevmişti. Açık konuşmak gerekirse, devasa bir yerdi. Neecy'nin zamanından çok önce bir Karga'nın satın alıp yenilediği eski bir depoydu. O zamandan beri bu binada sadece Kargalar yaşıyor ya da bu binaya sahip oluyordu. Şu anki sahibi huysuz ve yaşlı bir Karga'ydı, bu yüzden Neecy ile iyi anlaşıyorlardı.

"Neyi şaşırtıcı buluyorum biliyor musun?"

Neecy ceketini çıkardı ve yatağın üzerinden bir haftalık kirli kıyafetlerle dolu sandalyeye fırlattı. Sonra tekrar büyük yatağına atladı ve yerleşmeden önce orada birkaç kez zıpladı. "Hayır. Ne?"

"Şurada motosikletinle, şurada yarı sahanla tüm bu alana sahip olman..." Hemen arkasındaki kitap raflarını işaret etti, "ve sen hala tüm kitaplarını bir köşeye yığmışsın."

Neecy yüzünü buruşturdu. "Ona da el atmayı düşünüyorum." "Dünyayı kurtarmakla mı uğraşıyorsun?"

Kısa bir kahkaha atarak, "Beni rahat bırak. Tek yaptığımız dengeyi korumak. Hepsini bu. Dünyayı kurtarmayı Hristiyanlara ve Greenpeace'e bırakıyorum." Yatağına uzandı ve ayakkabılarını tekmeleyerek çıkarmaya başladı. "Elbise konusunda yardıma ihtiyacın var mı?"

Neecy bir an için neredeyse "Ne için?" diyecekti. Sonra aptal kıcı o anı yakaladı ve derin bir nefes aldı. Mücadeleyi bırakmıştı. En azından bu gece için. Yager'ı becermek istiyordu. Onu fena halde becermek istiyordu.

"Evet. Bu harika olur."

Yager kaşmir paltosunu çıkarıp mutfak sandalyesinin üzerine serdikten sonra yavaşça yatağına doğru yürüdü. Kadının önünde durdu. "Ayağı kalk."

Yataktan kayan Neecy, Yager'ın önünde durdu. Yavaşça omuzlarını kavradı ve onu kendisinden uzaklaştırdı.

Elleri çıplak omuzlarında gezinerek tenini okşadı. Neecy gözlerini kapadı ve Yager'ın parmaklarının teninde yarattığı sert hissin tadını çıkardı.

"Bu elbisenin içinde seni gerçekten çok beğeniyorum."

Kıvrınmamak için kendini zor tutarak, "Teşekkürler. İçinde kendimi biraz gülünç hissettim.

Bana göre değil."

Neecy, elbisenin fermuarının aşağı kaymasıyla aynı anda Yager'ın ağzını boynunda hissetti.

"Sütyen giymiyorsun."

Ortalama bir "A" olduğunuzda, gerçekten fazla bir neden yoktu. "Hayır."

"Yani sadece külot, öyle mi?"

"Ayakkabılar ve yüksek kalçalar hariç, evet."

Yager yüzünü onun boynuna gömdü ve inledi. "Bir şey ekleme Lawrence. Zaten beni öldürüyorsun."

"Gerçekten mi? Yani sana bütün gece koltuğumda kıvrınmamanın ne kadar zor olduğunu söylememeli miyim? Ya da seni çıplak ve kalçalarımın arasında düşünüp durduğumu..."

Yager'ın eli kızın ağzını kapattı. "Artık konuşmayı bırakmalısın." Onu vücuduna doğru geri çekti. "En azından bu ilkinin aradan çıkarana kadar."

Neecy, elbiseyi vücudundan sıyrırken parmaklarını yüzünden çekti. "İlk ne?"

Sonrasında bildiği tek şey, mutfak masasının üzerinde yüzüstü yattığı oldu. Kıcıyla gülmek ve kontrolsüzce inlemek arasında kalan Neecy, hayatı boyunca bir erkeğin yanında hiç bu kadar rahat olmadığını fark etti. Birinin onu bir masanın üzerine çarpması onu fena halde korkutmalıydı. Bunun yerine, bir yandan gülmeye devam ederken bir yandan da dönüp Yager'ın neyin peşinde olduğunu anlamaya çalıştı ama adam onu yerinde tutmak için elini sırtına dayadı.

Neecy adamın pantolonunun düştüğünü, prezervatif kutusunun yırtıldığını ve ardından prezervatif paketinin açıldığını duydu. Kız biraz kıpırdandı ve Yager homurdandı. "Sakin. Hareket etme. Burada zar zor tutunuyorum bebeğim."

Nesi olduğunu bilmiyordu ama kendine engel olamıyordu. Onunla alay etmek çok eğlenceliydi. Bacaklarını açarak omzunun üzerinden baktı ve "O zaman kıcını kaldırıp beni becerersen iyi edersin... *Will*." dedi.

"Sen," diye mırıldandı Will, "çok kötü bir veletsin."

Yager bir eliyle onu olduğu yerde sabit tutarken bacaklarını daha da ayırdı. Diğer eli kıcının üzerinden bacaklarının arasına doğru kaydı. İki parmağı içine doğru ilerlerken inledi.

"Bu gece bu vücutla ne yapacağım Lawrence? Sana adımı kaç farklı şekilde haykırtacağım?" Parmakları daha derine inerken nefes nefese kaldı. "Kahretsin, Neecy. Sırılsıklam olmuşsun. Bütün bunlar sadece benim için mi?"

"Beni bekletmeye devam edersen değil."

Yager onun üzerine eğildi, dili omurgasını yalıyordu. "Bütün gece bizim bebeğim."

"Şafağa kadar vaktin var."

Durakladı, vücudu aniden gerildi. "Ya sabah seni becermek istersem?"

"Bu anlaşmanın bir parçası değil." "Anlaşma mı var?"

"Artık var."

Bu açıklamayı uzun bir sessizlik anı izledi ve Neecy onun gidebileceğinden endişelendi. Özellikle de parmaklarını onun bedeninden çektiğinde.

Onun gitmesini istemiyordu ama Nice-Guy Yager'ın da boş umutlara kapılmasını istemiyordu. Onun kollarında uyanmak çok büyük bir hataydı ve ikisi de bunu biliyordu.

Güçlü eller kalçalarını kavrayarak vücudunu geriye doğru çekti. Lateks kaplı siki, sıkı kasların arasından geçmeye zorlayarak ona çarptı. Vücudu adamın boyutuna alışmak için biraz zaman harcayınca irkildi. Her zamanki gibi dar ama keyifli bir uyumdu.

"O zaman sanırım bir saniye bile kaybetmemeliyim, değil mi Lawrence?" Yager, eli vücudunun ön tarafına doğru kayarken ve uyluklarının arasına kayarken talep etti.

Parmakları klitorisini bulduğunda "Hayır," diye nefes nefese kaldı.

"Yapmasan iyi edersin." Bu, sonraki birkaç saat boyunca söylediği son şeydi.

Waldgrave tüfeğini parçalarına ayırdı. Silahlarını titizlikle temizlemenin monotonluğunu severdi. Bu sayede zihni daha ilginç şeylere odaklanabiliyordu. Av gibi. Avcılar topluluğu bir şey için hazırlandıklarını biliyordu ama ne olduğu hakkında hiçbir fikirleri yoktu.

Şaşırtıcı değildi. Birinin yeteneklerinin gerçek anlamda sınanması ne sıklıkta olur? Ne sıklıkla bir av sırasında hayatınızı gerçekten riske atarsınız?

Bir tanrıça sizi ne sıklıkla bu yola sokar? Ona sadece güzelliği ya da gücü için değil, zalim doğası ona hitap ettiği için tapıyordu. Kimse onu anlamazken o anlıyordu. Eski eşleri değil. Çocukları değil.

Ve sonunda ona bir görev verdiğinde, bu kadar harika bir şeydi. En iyi avcılar için gerçek bir av.

"Cesedi ne yapmamızı istiyorsun?"

Waldgrave sadık müritlerinden birinin cesedine bakmaya zahmet etmedi. Onu yakalamışlardı ama o görevini yapmıştı. Çocuğun ölmeden önce hiçbir şey söylemediğini biliyordu çünkü hiçbir Karga onun evine saldırmamıştı. Onlar bir şey bekleyen dişiler değildi. Kargalar nerede olduklarını bilselerdi, şu anda ensesinde soluyor olurlardı.

Hayır. Hâlâ zamanları vardı.

"Onu yakmak için hazırlayın. Bedenini alevlere, ruhunu da O'na sunacağız."

"Hayır. Dur!"

Yager'ın siki ağzından fırladı ve ona ters ters baktı. "Şimdi ne var?"

"Seninle her konuşmaya çalıştığımda bana asılıp duramazsın."

Bahse var mısın? Neecy dudaklarını yaladı ve ağzını tekrar adamın sert aletinin etrafına sardı.

"Lanet olsun, Neecy." Onun böyle inlemesi hoşuna gidiyordu. Kendini güçlü hissetmesini sağlıyordu.

Onu derin derin emdi ve sertçe emdi. Sırtını kamburlaştırdı ve patlayacağından emin olduğunu düşündü. Ve eğer patlarsa, kesinlikle konuşmak istemeyecekti. Bunun yerine, omuzlarından tutup onu kendine çekti.

kapalı. Bir de baktı ki, adam onu sırt üstü çevirmiş ve vücuduyla sıkıştırmış.

"Konuşmak istiyorum."

"O zaman bir rahip bul... ya da bir terapist." Bu söylenecek oldukça kötü bir şey gibi görünüyordu ama ona sadece gülümsedi. Neden onun da herkes gibi normal bir takipçisi olamıyordu?

"Benimle sonsuza dek savaşılamazsın,

Necy." "Gerçekten mi?"

"Evet. Gerçekten."

Oturdu ve onu da yanına aldı. "Şimdi seni rahat ettirelim." Rahattı. Adamın siki ağzındayken. Ama hayır, bu Will "konuşmalıyız" Yager için yeterince iyi değildi.

Yager onu sırtı yatak başlığına değene kadar yukarı çekti, sonra çarşafı tutup üzerini örttü. Onun yanına oturan Yager, çarşafı kalçalarını ve muhteşem sikini örtecek şekilde düzeltti.

Hayal kırıklığı.

Onları istediği gibi yerleştirdikten sonra ona döndü. "Bana kendinden bahsetsene."

"Hayır."

"Ne demek hayır?"

"Yani hayır. Bu anlaşmanın bir parçası değildi."

"Aslında bir anlaşmamız yok. Telefonda tek söylediğin flört ve ilişki istemediğindi. Şu anda, istediğimiz bu var."

Necy, Yager'ın gözlerinin içine bakabilmek için vücudunu çevirdi. "Ne demek 'şu anda'?"

"Hadi ama Necy. O kadar kolay pes etmeyeceğimi biliyorsun." Bunu söylerken adamın bu kadar sevimli görünmemesini diledi.

"Bu doğru mu? Ve eğer ısrar etmeye devam edersen, neden bunu sürdürmeliyim?"

Neden seni şu anda kıcının üstüne atmayayım?"

Ona cevap vermedi. En azından sözlü olarak. Onun yerine uzandı ve çarşafın üzerinden göğsünü nazikçe kavradı. Bir kez sıktı ve ona sahip oldu. İkisi de bunu biliyordu. Nefes bile alamıyordu. Adam baş ve işaret parmakları arasında meme ucuyla oynadı.

"Bana gitmemi söyle, ben de gideyim."

Şaka yapıyor olmalıydı. Adamın eli onunla bu kadar zahmetsizce oynarken zar zor düşünabiliyordu.

"Bana gitmemi söyle, Neecy."

Yager bunu yapmayacağını biliyordu, yüzündeki ifadeden bunu anlayabiliyordu. Ama şimdi değil. Öne doğru eğilerek onu öpmeye çalıştı ama adam geri çekti. Yine de elini göğsünde tutmaya devam etti.

"Hayır, öpmeyeceksin. Önce konuşmak istiyorum."

"Ne hakkında?" Kahretsin, mızımızlanma konusunda gerçekten bir şeyler yapması gerekiyordu. Bu adamda, toplum içinde ifade etmesine bile izin vermediği duyguları ortaya çıkaran şey neydi?

"Senin hakkında. Seni tanımak istiyorum."

Yine mi? "Erkek arkadaşım öldüğünde..."

"O değil. Ondan sonra."

"Ondan sonra mı? Sen 'ondan sonra' için oradaydın. Neden tekrar üzerinden geçmek zorundayım?"

"*Orada* değildim, Neecy. Kuzgunlarla hayatımı yaşıyordum ve sen senin hayatını yaşıyordum. Tarih profesörü olduğunuzu ya da doktora yaptığınızı bile bilmiyordum. Bu yüzden detayları istiyorum."

Bu adamı hiç anlamamıştı. Neden umursuyordu ki? "Biliyorum. Bunu bir ödül sistemi haline getirelim."

Elinin altında kıvranırken bile Neecy'nin gözleri kısıldı. "Bu ne anlama geliyor?"

Sonunda göğsünü serbest bırakarak onu belinden kavradı ve çarşafı kaplı kucağına çekti. Kız kollarını adamın boynuna dolarken bacakları adamın kalçalarına dolandı.

"Üniversiteyi nerede okudun?"

Neecy öfkeyle içini çekti. "Nerede okuduğum seni neden ilgilendiriyor... oh... oh..."

Kahretsin!" Onun göğsüne yapıştı ve mutlu bir şekilde meme ucunu emdi. Parmaklarını kafa derisine sokarak onu kendine daha sıkı çekti. Ama birden durdu.

Öfkeyle dişlerini gıcırdatan Neecy, "Devam etmeni sağlamak için konuşmam gerek, değil mi?" diye ısırdı.

"Kargaları işte bu yüzden seviyorum," diye şaka yaptı göğsünün etrafında. "Sizler çok zekisiniz."

"Ciddi olamazsın."

"Oh, evet. Bence siz çok zekisiniz."

"*Öyle demek istemedim!*" Kahretsin! Duygu. Neecy Lawrence duygularını göstermezdi.

"Bunu fazla düşünme bebeğim. Sadece bilmek istediğimi söyle."

İç çekerek, "Peki. Stanford'a gittim." "Ben" sözcüğünü ağzından çıkarır çıkarmaz tekrar emmeye başladı ve dilini tam da onun sevdiği şekilde dolaştırdığından emin oldu.

"Devam et," diye emretti göğsünün etrafında.

Dudağını ısırarak Neecy kendini odaklanmaya zorladı. "Gerçekten iyi bir geçmişleri var prog..." Adamın emmesi güçlendikçe kelimede boğuldu. Ama o duraklar durmaz, adam da durakladı. Gözlerini sıkıca kapattı. Çok fazla Yager az bir çabayla, sadece göğüslerini emerek onu boşaltabilirdi ama ona işkence ediyordu. Piç kurusu.

"Program. Bazı şeyler duymuştum...uh..." Bir eli kıkırda kaldı ve onu kaya gibi sert ereksiyonuna doğru sıkıca çekti. Serbest eliyle diğer göğsünü kavradı ve yoğurmaya başladı. "Uh..." *Düşün kızım!* "Bu konuda gerçekten harika şeyler var. Ayrıca... Kaliforniya Kargaları ile antrenman yapmamı sağladı." Adamın dişleri meme ucunu hafifçe ısırırken son kısmı ciyaklayarak söyledi. Piç kurusu bunun onu delirttiğini biliyordu.

Onu bırakmadan, "Peki ya yüksek lisans?" diye sordu.

Neecy gözlerini kırıştırarak umutsuzca onun sorularına ve kendi cevaplarına odaklanmaya çalıştı. Tüm vücudu Tri-state bölgesinin tamamını yok edecek bir nükleer reaksiyonun patlamasına ramak kalmışken bu hiç de kolay değildi. "Bir gün

Yüksek lisansım için NYU. Columbia'da da...benim...um..."

"Durma," diye tekrar uyardı.

Bu noktada hıçkırarak hıçkırarak ağlamak gerçekten haddini aşmak olur muydu? Bunu bilmiyordu. Ama bu hızla daha fazlasını kaldıramazdı. Ve bu noktada, onu o kadar sıkı kavradı ki, onu öldürmeyeceğinden emin değildi.

"Benim... benim... *doktoram* için!" diye çığlık atarak her tarafını patlattı.

Kadın spazmlar geçirirken adam onu sıkıca tuttu. Sonunda tekrar normal nefes almaya başladığında, onu yatağa indirdi.

"O kadar da zor değilmiş, değil mi?"

Gözlerini açmadan ona hırladı. Bu da onu sadece kıkırdattı.

Yavaşça göğsünden ve karnından aşağıya doğru öptü. Kalçasının iç kısmını öptüğünde Neecy gözlerini zorla açtı.

Adam yüzünde tuhaf ama düşünceli bir ifadeyle doğrudan kızın amına baktı. Adam her geçen dakika daha da garipleşiyordu.

Ona bakarak sırıttı. "Şimdi..." Hala hassas olan klitorisine küçük bir yalama verdi ve Neecy'yi vücudunu durdurmak için çarşafları tutmaya zorladı.

yataktan fırladı. "Bana yüksek lisansının ne üzerine olduğunu söyle, sonra da doktoranı. Ve detay istiyorum. Çok ama çok özel detaylar."

Gerçekten mi? Hıçkırarak ağlamak gerçekten *o kadar kötü* olabilir mi?

Yager gerindi ve etrafını saran Neecy kokusunun tadını çıkardı.

Bu inanılmazdı. Uzun zamandır geçirdiği en muhteşem gecelerden biriydi. Artık ona sahip olduğunu biliyordu. Bu sefer onu bırakıp gitmesine imkan yoktu. Hayatta olmazdı.

Yager yan dönerek ona doğru uzandı ve kâğıttan başka bir şeye dokunmadı. Gözlerini zorla açtı ve yanındaki yastığın üzerinde duran kâğıt parçasını aldı.

Okudu. Gözlerini kapattı. Onları ovuşturdu. Sonra tekrar okudu. Hayır. Kelimeler değişmemişti.

"Portakal suyu ve mısır gevreği var. Çıkarken kapıyı kilitleyecek şekilde kapattığından emin ol. Dün gece için teşekkürler. Görüşmek üzere. Neecy."

Yager homurdanarak ayağa kalktı ve ağrıyan, iyi kullanılmış vücudunun itirazlarını duymazdan geldi. Şu anda herhangi bir ağrı ya da acı umurunda değildi.

"Görüşür müyüz?" Şaka mı yapıyor bu?

On Üçüncü Bölüm

Damon Lewis hala inanamıyordu. Kardeşi Darryl gitmişti. Sürünün yarısı da onunla birlikte. Ve bu... arkasındaki dişiler. Bu ucubeler.

Ona göre onlar iblisler ya da ölümsüzler gibiydi. Bir tanrıçanın birini hayata döndürmesi bir şeydi ama onu bir şekilde değiştirmesi... İşte bu bambaşka bir şeydi.

Şeytani bir şey.

Ama masanın arkasındaki siyah kadın ona ve babasına tüm bunları Darryl'in kendi başına getirdiğini söyleyip duruyordu. Kendini zarar görmez hale getirmek için eski bir eser kullanmıştı. Damon buna inanmak istemiyordu ama doğru olduğunu biliyordu. Kardeşinin asla yapmaması gereken şeylere daldığını ve kontrol edecek kadar zeki olmadığını biliyordu.

Ve bu yüzden Darryl bedelini ödedi.

Damon karşısındaki kadına ve babasına baktı. Gerçek bir politikacıydı ama kadının lanet kanatlarına bakmaktan kendini alamıyordu. Kanatlar... çırpınıyor ya da öyle bir şey. Rahatsız ediciydi.

Ancak, kapının yanında duran ve özgürlüğüne giden yolu kapatan iri, korkunç kadın kadar rahatsız edici değildi.

Göz ucuyla ona baktı. En az bir metre boyunda olmalıydı. En az. Kısa siyah saçları ve kömür karası soğuk gözleri vardı. Kadının da siyah mı yoksa Kübalı gibi başka bir şey mi olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Kollarını göğsünde kavuşturmuş, ayaklarını iki yana açmış ve yüzünde acımasızca soğuk bir ifade ile kenarda duruyordu. İri bir kızdı. Şişman değildi. Aslında onda bir gram bile yağ olduğunu düşünmüyordu. Ama kasları vardı ve gövdesi çok daha fazlasını taşıyabilirdi. Kızın gözleri ona kaydı ve o da bakışlarını yere kaydırды. Sürüsündeki dişi kurtları bile zayıf ve kız gibi gösteriyordu.

Korkutucu kanatları ve tetikte bekleyen tavırlarıyla bu kadınlar düpedüz kutsal değildi ve o da gitmek istiyordu. Tercihen şimdi.

Damon kardeşine olanlar yüzünden savaş çıkmayacağını biliyordu. Kurtlar saçmalıklarla vakit kaybetmezdi, özellikle de kardeşi bunu istediğinde. Sürüsü, kötü yola düşmüş bir kurt için bu ucubeleri karşısına alacak değildi.

Babası kadının sözleri karşısında başını salladı ve sonra ayağa kalktı. Uzun boylu kadın kapıyı açarak gitmelerine izin verdi. Damon ve babası dışarı çıktılar ama kapının önünde donup kaldılar, hareket edemeyecek kadar korkmuşlardı.

Her yerdeydiler. Tırabzanlara ve merdivenlere tünemişlerdi. Koridordaki mobilyaların üstüne. Ve eğer tüneyecek bir yer yoksa, ayakta durdular. Durdular ve baktılar. Damon ne kadar zamandır burada oturup onları beklediklerini bilmiyordu. Ama iki saatlik toplantının tamamının bu şekilde geçmiş olabileceğini düşünüyordu.

Damon'ın babası önce kendine geldi, küçük oğlunun kolundan tuttu ve koridordan çıkışa doğru yöneldi. Ağır meşe kapıyı çekip açtı ve dışarı çıktı ama dışarıda bekleyenler de vardı. Babası bu kez onları görmezden geldi ve yoluna devam etti. Evin önündeki merdivenlerden inip arabalarına doğru... tamamen boktan arabalarına.

Zarar görmeyen tek şey sürücü tarafındaki camdı, böylece gidebileceklerdi. Damon yukarı baktı ve yüzlerce gerçek kargayı gördü. ağaçlar. Onlar da ses çıkarmadı. Sadece onları izlediler.

O anda babası onu arabaya attı ve hemen arkasından bindi. Yaşlı adam hiç beklemeden garaj yolundan çıktı. Bu insanlarla gerçek bir savaş çıkmazsa Damon'ın bir daha buraya gelmeyeceklerinden hiç şüphesi yoktu.

İçeri en son giren Neecy sessizce kapıyı kapattı. Yavaşça döndü ve kız kardeşleriyle yüzleşti.

Ellerini birbirine vurarak, "Ne kadar iyi köpekler! Kimmiş iyi çocuk? Kim iyi bir çocuk?"

Kargalar kahkahayı patlattı. Ve sonraki yarım saat boyunca kışkılarıyla güldüler.

Tye arkasından yaklaşırken Yager'ın gözleri önündeki bilgisayar ekranından ayrıldı.

"Ne?" Yager aynı anda birden fazla şey yapmayı uzun zaman önce öğrenmişti. Yapmak zorundaydı... hayatını ve Kuzgunlar'ı idare etmenin tek yolu buydu. Bu yüzden Tye kafasının arkasıyla konuşurken o çalışmaya devam etti.

"Sana bir telefon var."

"Meşgulüm. Mesajınızı alın." Kodla çalışıyordu çünkü ona göre bu akılsızcaydı ve daha büyük sorunlara odaklanması gerekiyordu. Neecy gibi. Çılgın, sinir bozucu, sadist Neecy.

Tanrım, ona çok aşığım. "Ben Didi."

Yager sandalyesini döndürerek arkadaşına ve sıradaki komutana baktı. Karga liderler bir sorun olmadıkça Kuzgun liderleri aramazdı. "Ne oldu? Neden?"

"Merak etme. Bir sorun yok. Sadece seninle görüşmek istiyor. Bu gece."

Ve bir sorun olmadıkça buluşmazlardı. "O zaman ne istiyor?"

"Söylemedi. Sadece bu gece Kuş Evi'ne gelmeni istedi... Ona senin için bir sakıncası olmayacağını söyledim." Tye sırtıttı. "Ama her ihtimale karşı seninle görüşmek istediğimi söyledim."

Yager sandalyesini geri çevirdi. "Ona orada olacağımı söyle." "Vay canına. Bunu nasıl bildiğime şaşırdım."

Waldgrave evine doğru yürüdü. Westchester, Connecticut'ta, nesillerdir ailesine ait olan eski bir malikaneydi. Avcıları, müritleri, şu anda onunla ve birçok kupasıyla birlikte yaşıyordu.

Yakında bunlara yenilerini ekleyecekti.

Dönüştürülmüş aile odasının önünden geçti. İletişim merkezine dönüştürülmüştü. Aylardır Karga konuşmalarını kaydediyorlardı. Zor değildi, cep telefonlarını hiç değıştirmemişlerdi. Aptal, aptal kadınlar.

Son teknoloji elektronik cihazlarla dolu odanın önünde duran Waldgrave, avın bir sonraki aşamasını yöneten Avcı'ya işaret etti.

"Nasıl gidiyor?"

"Harika. Sanırım ihtiyacımız olan şeyi neredeyse bulduk. Çok kolay bile olabilir."

Başını sallayarak, "Kendini beğenmişlik yapma. Bu seni her şeyden daha hızlı öldürtür."

Yürüyerek uzaklaştı ve ofisine geri döndü. Eğer yaklaşıyorlarsa, yapması gereken çok iş vardı.

Kalabalık bir ucube grubunu yok etmek Waldgrave'in hayal ettiğinden çok daha fazla zaman alan bir işti.

Arri ciyakladı ve eğildi.

"Oh, hadi ama! Daha sana dokunmadım bile!"

Arri boks eldivenlerinin arkasından Janelle'e baktı. "En kötüsünü mü bekliyordum?"

Janelle derin bir nefes aldı ve Neece'ye döndü. "Benden bu kadar Neece. Beni deli ediyor."

"Bekle!" Arri eldivenli elleriyle Janelle'in kolunu yakaladı. "Özür dilerim. Ben sadece..."

Neece başını kaldırıp Katie ile tartışmasına bakmadı bile. "Siz ikiniz denemeye devam edin." Katie'nin yumruğunu engelledi. "Önümüzde ciddi bir av var ve Küçük Kız'ın eğitime ihtiyacı var."

Janelle iç geçirerek Arri'ye döndü. Kız neredeyse sinmiş durumdaydı. Daha az korkmuş görünen kırbaçlanmış köpekler görmüştü.

"Tamam, Arri. Biraz ağırdan alacağız." Janelle gülümsemeye zorladı ama bu onu daha da korkutmuş gibiydi, o yüzden durdu. "Şimdi yumruklarını tekrar havaya kaldır ve ayaklarını dik. Güzel."

Janelle kendi yumruklarını yavaşça yukarı kaldırdı. "Şimdi sana vuracağım ama çok yavaş. Tamam mı? Geldiğimi kesinlikle göreceksin. Ve senden tek istediğim elimi iterek yolumdan çekmen. Tamam mı?"

"Tamam."

"Harika." Film gibi ağır çekimde hareket eden Janelle yumruğunu ileri doğru savurdu. Arri, yumruk kendisinden beş santim kadar uzaklaşana kadar gözlerini ondan ayırmadı, sonra bir çığlık atarak yere düştü ve başını kapattı.

"İşte bu!"

"Sakin ol, Janelle." Neece ve Katie hâlâ mücadele ediyordu. Katie, Neece'e ulaşmak için elinden geleni yapıyordu ama takım liderleri harika bir savunma hareketleri vardı ve çok hızlıydı. Ona kolay kolay ulaşamazdınız.

"Ona biraz zaman vermelisin."

"Zamanımız yok."

"Özür dilerim," dedi Arri yerdeki yerinden. "Yumruğun durduğum yerden çok heybetli görünüyor. Benim boyumda ya da senden daha küçük birini bulamaz mıyız?"

Janelle dişlerini sıktı. "Atlet ve küçük kotlar giyebilirim" diyen küçük Bayan'ın bedeniyle ilgili yorum yapmasına ihtiyacı yoktu. Tek yaptığı onu kızdırmaktı. "O kadar küçük bir şey bulabileceğimizden emin değilim.

Sarı Tuğlalı Yol

" diye tersledi Janelle.

"Hey! Ben *o kadar da* küçük değilim!" "Bu kadar yeter, siz ikiniz.

Biraz ara verin."

"Tamam." Janelle uzandı ve Arri'yi ayağa kaldırdı. Birkaç dakika boyunca sessizce Neece ve Katie'nin dövüşünü izlediler ve Janelle içini çekti.

Nasıl olmuştu da Arri'yi eğitmek zorunda kalmıştı? Kız ondan kesinlikle korkuyordu ve Janelle bundan bıkmıştı. Minny Mouse'un kendisini Neşeli Yeşil Dev gibi hissettirmesine ihtiyacı yoktu.

Katie bir saldırı daha denedi ve Neece onu tamamen engelledi. Hayır. Katie'nin hiç şansı yoktu. Neece çok ilerideydi. O sabah biraz tavırlı bir şekilde gelmişti. Yager aşkı yüzünden olmalı. Janelle onu suçlayamazdı. Adam iyiydi. Ve aslında ikisini de küçük ve narin gösteriyordu. Bir erkekte bunu seviyordu.

Şimdi asıl soru, Neece'nin aralarındaki küçük "şeyin" ne kadar ileri gitmesine izin vereceğiydi.

Neece'yi uzun zamandır tanıyordu. Ve Katie haklıydı, Neece hâlâ yıllar yıllar önce yaptığı bir şeyi telafi etmeye çalışıyordu. Ve erkek arkadaşının ona yaptıklarını hâlâ atlatamamıştı.

Ancak Yager'ın tüm bu duygusal saçmalıkların bitmesini bekleyecek kadar sabırlı olup olmadığını kimse tahmin edemezdi.

Neecy, Katie'den gelen bir yumruğu daha kolayca engelleyerek kolunu itti. Katie momentumu kullanarak yuvarlak tekmelerinden birini denerdi. Neecy bunun geldiğini gördü ve darbeyi engellemek için kendini hazırladı.

O anda Delia antrenman odasının kapısını iterek açtı. "Hey, Neece. Yager'ın burada olduğunu biliyor muydun?"

Neecy'nin başı döndü ve Katie'nin tekneyi tam kafasına indirmesine izin verdi. Büyük olasılıkla Neecy'nin onu engelleyeceğini düşündüğü için Katie bu hamleyle çok fazla "Ooomph" koydu.

Takım liderleri bir ton tuğla gibi düştü.

Didi masanın karşısındaki adama baktı. Neecy gibi Yager da ondan on yaştan daha gençti ve taş gibi bir tilkiydi. O yapmadı Neecy'nin sorununun ne olduğunu bilmiyordu ama bunu aşması gerekiyordu. Yoksa küçük bir kısrak gelip ona bir Viking aygırı kapacaktı.

Yager başını salladı. "Buna inanamıyorum."

"Bu doğru. Ben bittim. Bir süredir bitmiş durumdayım."

"Sanırım emekli olacağını hiç düşünmemiştim."

"Yager, bunu sonsuza dek yapamayacağımızı biliyorsun."

Kaslı büyük bir bacağını kaldırdı ve ayağını diğer uyluğunun üzerine koydu. "Haber verdin mi Neecy?"

"Hayır. Şimdi tüm liderleri bilgilendiriyorum. Ve tabii ki Skuld da biliyor. Kocam çok heyecanlı." Yager kaşlarını çattı ve elini kaldırdı. "Evet! Ben evliyim! Neden herkes unutup duruyor?"

"Muhtemelen onu hiç görmediğimiz için... *Sen* onu hiç görüyor musun?" "Ukalalık etme."

Yager gülümsedi. "Tamam. Tamam." Parmakları huzursuzca sandalyesinin koluna vurdu. "Peki, görevi kimin devralacağına dair bir fikrin var mı?"

Onu neyin endişelendirdiğini biliyordu. Didi kızlarının peşine düşmezdi. Avlanmadıkları zamanlarda ne yaptıklarını merak etmezdi. Ama o böyleydi. Bazı liderler onun kadar rahat değildi. Yager, değerli Neecy zamanından hiçbir şey kaybetmediğinden emin olmak istiyordu.

Ama Didi bunun olmasına izin vermezdi. Sonuç olarak, Didi gitmeden önce ikinci adamının mutlu olmasını istiyordu. Bu onu bir

daha iyi, daha az gergin bir lider. Ve anahtarın Yager olduğunu biliyordu.

Aslında, *tüm*

Jersey Crows bunu biliyordu. Sadece Neecy bu "tek" oyunu oynamakta ısrar etti. seks" saçmalığı. Ve bu saçmalıktı. Kız günün erken saatlerinde eve gelmişti.

Adam onu sikip atmıştı.

"Dürüst olmak gerekirse, Yager, Neecy'nin devralmasını istiyorum. Ama sonuçta bu Skuld'un kararı. İkinci komutanlar otomatik olarak liderlik için seçilmezler. Benim yapabileceğim tek şey onu tavsiye etmektir."

Yager koltuğunda arkasına yaslandı ve Didi iyi ki iyi, sağlam ahşap mobilyaları seviyordu yoksa lanet olası şeyi mahvedecekti. "Peki işin ne zaman bitiyor?"

"Kimi seçerlerse seçsinler, geçiş süreci birkaç ay sürecek. Sonra da tabii ki bir parti."

"Siz ne zaman bir şeyi partiyle bitirmezsiniz ki?"

"Şimdi, şimdi. Acımasız olma. Ama kabul edelim. Bir grup karga bir 'toplantı'dır. Bir grup kuzgun ise 'kabalıktır'. "

Yager başını geriye attı ve güldü. "Oh, anlıyorum. Benimle iyi geçinmeye çalışıyorsun, ha?"

"Büyüleyiciyim, değil mi?"

"Ama siz hep 'kargaların öldürülmesini' unutuyorsunuz. " "Bu gereksiz olurdu."

Kapısının aniden çalınması konuşmalarını böldü. "Evet?" Delia kafasını içeri uzattı. "Uh..." Gözleri Yager'a kaydı.

"Ne var, Delia?" Delia onun uzun duraklamalara tahammülü olmadığını biliyordu. Bundan nefret ederdi. "Ne oldu?"

Delia kıkırdamaya başladı ve duracak gibi görünmüyordu. "Uh...Neecy...um."

"Ne olmuş ona?"

Delia boğazını temizledi. "Sıyrıklara sürdüğünüz şeylerden lazım. Onda biraz... uh..." Yere baktı ve daha sert güldü.

Didi utanarak Yager'a baktı. Bahse girerim o hiç kıkırdayan Kuzgunlarla uğraşmak zorunda kalmamıştı. "Delia?"

Başını sallayarak koridorun aşağısını işaret etti.

"Tanrım, ne boklara katlanıyorum." Didi masasını itti ve ayağa kalktı. Ofisinden çıktı, Yager'ın peşinden geldiğini biliyordu çünkü Neecy'nin adını duyması yeterliydi ve adamın tüm vücudu gerildi.

Didi daha mutfak kapısını açmadan onları duydu. Gülüşmeler. Bağırıyorlardı. *Kaba sürtükler.*

Kapıyı iterek açtığında donup kaldı. Neecy elini kaldırdı. "Korkma."

"Yüzüne ne oldu senin?"

Janelle mutfak tezgâhının üstündeki koltuğundan, "Katie onu bir tekmeyle yere serdi," dedi. Kız elinden gelse asla sandalye kullanmazdı. "Bam! Ve bayıldı."

"Bayıldın mı?"

"Sadece birazcık. Endişelenecek bir şey yok. Yani, bunlar sadece sıyrık." Kanlı yanağını salladı. "Önemli bir şey değil. Bunları yere düştüğümde aldım."

"Ve Katie'nin minik ayakları yüzünden kafasının yan tarafında sulu bir düğüm var."

Neecy Janelle'e ters ters baktı. "Biliyor musun, bundan biraz daha az keyif alabilirsin." Janelle sırtıttı. "Haklısın. Yapabilirim."

Neecy, Janelle'e fırlatacak bir şey bulmak için mutfığa göz gezdirirken Janelle'in kapı çerçevesine yaslanıp ona baktığını gördü.

Gözleri kilitlendi ve Neecy, Yager'ın tüm vücudunda hareket ettiğini hissetti. Onun yüzünü incelerken, büyük parmaklarının Janelle'in yüzünü okşadığını neredeyse hissedebiliyordu.

yanağındaki sıyrıkları ve kafasındaki yumrunun büyüklüğünü kontrol etti.

Yager hakkındaki her şeyi yutmakla o kadar meşguldü ki, Neecy'nin Kargaların tamamen sessizleştiğini fark etti. Ona ve Yager'a bakıyorlardı.

"Ben gidip... uh..." Tanrım, ne zaman konuşma zorluğu çekmeye başladı? O bir profesördü. Her gün insan gruplarıyla konuşuyordu. Ama şimdi sözel bir karmaşa içindeydi... ve Yager'ı suçluyordu.

Tavanı işaret ederek, "Duş alacağım." Neecy arkasını döndü ve arka koridora açılan diğer mutfak kapısına yöneldi.

Neecy arka merdivenlerden ikinci kata çıkarken Yager'a bir daha bakmadı. Odasına girdi, kapıyı arkasından kapattı ve orada iki dakika boyunca durup nesi olduğunu düşündü. Bu onun yapacağı bir şey değildi. Yager'ı gördüğünde tek yapmak istediği gitmekti.

ve kollarını ona dolamasına izin verdi. Yüzündeki sıyrıklarla ilgilenmesini, başının yan tarafında hızla büyüyen düğümü öpmesini istedi. Alnını öpmesini ve ona iyi olacağını söylemesini istedi. Daha iyi hissetmesini sağlayacaktı.

Tanrım, ben ne zaman bu kadar korkak oldum?

Artık iyice sinirlenmiş ve kendinden tiksinişmiş olan Neece kıyafetlerini çıkardı ve banyoya gitti. Duşu açtı, duşun sıcaklığını ayarladı. ve içeri girdi. Ellerini soğuk fayansa vurdu ve başını duş başlığının altına yasladı. Gözlerini kapatarak, herhangi birine ya da herhangi bir şeye karşı hissettiği muhtaçlık duygularını bastırmaya çalıştı.

Kız kardeşleri dışında kimseye *ihtiyacı* yoktu. Ve onların da ona diğerlerinden daha çok ihtiyacı vardı.

Sakinleştirici derin bir nefes alan Neece tam rahatlamaya başlamıştı ki duşun kapısı çarparak açıldı. Etrafında döndü ve hemen sol yumruğunu savurdu ama yumruk büyük bir avuca çarptı.

"Lanet olsun, Yager!" Islak saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. "Buraya nasıl girdin?"

"Kapını kilitlememişsin. Ayrıca, Didi 'Orada öylece durma... peşinden git' dedi. Ben de öyle yaptım."

Bir noktada, o kadını gerçekten öldürecekti.

"Pekala, dışarı! Gördüğünüz gibi, şu anda biraz rahatsızım."

Yager her zamanki gibi onu görmezden geldi, bunun yerine duşa uzandı ve elini başının arkasına kaydırды. Onu öne doğru çekti ve morarmış yanağına uzun uzun baktı.

"İyi olduğuna emin misin bebeğim? Janelle gerçekten kötü bir darbe aldığını söyledi."

"Ben..." Sesini kaybetmemek için sertçe yutkundu. "Ben iyiyim, Yager. Teşekkürler."

Hâlâ başını nazıkçe ama sıkıca kavrayan adam, "Benimle eve gel," diye fısıldadı.

"Neden?"

"Çünkü burada cinsel içerikli bir şey yapmayacağını söylemiştin. O yüzden benimle eve gel." Duşa doğru eğildi, bu sırada ıslanmakta olduğu gerçeğini tamamen göz ardı etti ve yanağını onun incinmemiş yanağına değdirdi. O kadar nazikti ki, zar zor hissetti... ama yeterince hissetti. "Söz veriyorum kendini daha iyi hissetmeni sağlayacak," diye fısıldadı kulağına.

Tüm vücudu sarsıldı. "Yager..."

"Benimle eve gel, Neecy." Dudakları onunkilere zar zor dokundu... ama yeterince dokundu.

Tanrım, bunu yapmamalıydı. Yager'ın sadece cinsel bir ilişkiden fazlasını istediğini biliyordu. Ve eğer kendine karşı dürüst olacaksa, o da böyle hissetmeye başlamıştı. Ama bunu istemiyordu. Tehlikeliydi. O tehlikeliydi. Ona karşı hissettikleri tehlikeliydi.

"Yager, eğer şimdi seninle gelirsem, güneş doğana kadar gitmiş olurum."

Adam homurdandı ve omuz silkti, ama sonra onu öptü ve kadın umursamaydı bıraktı.

Yager yanında yere yığılmış olan kadına baktı. Neecy Lawrence uyurken bir yatağı gerçekten ele geçirebilirdi. Ama bu hoşuna gidiyordu. Bacaklarından biri Lawrence'inkine uzanıyor, bir kolu Lawrence'ın beline dolanıyor, başı Lawrence'ın göğsüne yaslanıyor ve nefesi Lawrence'ın göğüs uçlarını gıcıklıyordu.

Onun hakkında ne yapacağını gerçekten bilmiyordu. Neecy her şeyi çok zorlaştırıyordu.

Siyah saçlarını yüzünden fırçalayan Yager yanağındaki morluklara bakarak yüzünü buruşturdu. Onu acı içinde görmekten nefret ediyordu. Bunu sanki biri kafasına tekme atmış gibi hissediyordu. Ama bunu Neecy'ye söyleyemiyordu. Ne zaman yaklaştırmaya çalışsa, Neecy geri çekiliyordu. Ne zaman bunu seksten daha derin bir hale getirmeye çalışsa, kaçıyor.

İç çekti. Artık bunu istemiyordu. Doğru, Neecy'yi hâlâ istiyordu ama onu böyle istiyordu. Her zaman. Uyuyabilmek ve uyandığında gitmiş olacağından endişe etmemek istiyordu. Biriyle çıkmak istiyordu. Sinemaya ve akşam yemeğine. Basit ve eğlenceli bir şey, akıllara durgunluk veren bir sevişmeyle son bulsun. Ona çok basit görünüyordu ama Neecy hiçbir şeyin basit olmadığından emindi. Sanki kendine engel olamıyordu.

Tüm bunları onunla tartışmak istiyordu ama güneşin doğduğunu hissettiği anda bile gitmiş olacaktı.

Ama Yager artık bunu kendi yöntemleriyle yapmayacaktı. Artık onun kurallarına göre oynamak yok. Aklının başına gelmesini umarak onu rahat bırakmayacaktı. Hayır.

Bu konuda elini zorlamaya hazırdı ve kızın bununla başa çıkmayı öğrenmesi gerekiyordu.

Neecy güneşin doğmaya başladığını hissetti... kelimenin tam anlamıyla. Saatin beş buçuk civarında olduğunu tahmin ediyordu. Yager uyanmadan ve onu onsuz yaşayamayan uyuşuk bir kadına dönüştürmeye çalışmadan önce defolup gitme zamanı gelmişti.

Nefis. Bütün o seksten sonra Kuş Evi'nde pazar brunch'ı kulağa hoş bir fikir gibi geliyordu.

Eğitiminin her zerresini kullanarak sessizce yataktan çıktı. Yager baygındı. Hatta horluyordu. Bu pek çekici değildi ama yine de gülümsedi. Eşofmanlarını ve spor ayakkabılarını alan Neecy kapıya doğru geri geri giderken gözleri Yager'a kilitlendi. Koca bir ayı gibi horlasa bile adamı muhteşem buluyordu.

Hafifçe iç çekerek gitmek için kendini hazırladı ve yatak odasının kapısına doğru döndü.

Neecy kısa bir süre durdu. Yager orada duruyordu. Sırtını kapıya dayamış, kollarını kocaman göğsünün önünde kavuşturmuştu. Saatlerdir orada durmuş, onu bekliyormuş gibi görünüyordu.

"Bir yere mi gidiyorsun, bebeğim?"

"Sen nasıl..." Şimdi boş olan yatağa tekrar baktı. "Nerede..." Hırladı. "*Bunu nasıl yapıyorsun?*"

"Gerçekten hızlıyım." Başını yana eğdi, saçları yüzüne dökülüyordu. "Nereye gidiyorsun?" Bunu o kadar tatlı bir şekilde sordu ki Neecy hemen savunmaya geçti.

"Eve."

"Kalmanı istiyorum." Adam ona doğru bir adım attı ve Neecy hayatında ilk kez geri adım attı. Adam onu korkuttuğu için değil, korkutmadığı için.

"Bu kötü bir fikir."

"Hoşuma gitti."

Neecy başını salladı. Kararlı bir piç, değil mi? "Eminim biliyorsundur, ama..."

"Ama ne?" Yager şimdi onun önünde duruyordu.

"Bak, bu iş gittikçe karmaşıklaşıyor."

"Karmaşık mı? Bana hiç de karmaşık görünmüyor."

Yatağa doğru yürümeye başlamıştı ve Neecy'yi geri adım atmaya zorluyordu.

"Belki de bunu sen karmaşık hale getiriyorsundur," diye devam etti.

"Yapmıyorum. Bunu olabildiğince basit ve karmaşıklıktan uzak tutmaya çalışıyorum.

mümkün."

Giysilerini elinden aldı ve yere fırlattı. "Bu konuda pek de iyi bir iş çıkarmış sayılmazsın," dedi üzüntüyle.

Neecy'nin gözleri kısıldı. "Senin yüzünden bu işi iyi yapamıyorum!" diye tersledi.

"Bunun için beni mi suçluyorsun? Bu hiç adil değil."

Bacaklarının arkası yatağa çarptı ve durdu. Ama Yager'ın omzunu bir kez itmesiyle tekrar yatağa düştü.

"Biliyor musun Lawrence, bu kadar basit bir şeyi elde etmek için aşırıya kaçmam gerektiğini gerçekten üzücü buluyorum."

"Aşırılık mı?" Bu gerçekten hoşuna gitmemişti. Hayır. Hiç de değil.

Ellerini kızın beline doladı ve sırtını karyolaya dayayarak onu oturur pozisyona getirdi.

"Evet. Bunları Tye'dan ödünç almak zorunda kaldım... Oldukça rahatsız edici bir koleksiyonu var."

Adam ona doğru eğildi ve kız elindekinin ne olduğunu göremeden bileğini kavradı. Soğuk metali hissetti ve bir kilit sesi duydu.

Oh, ne pislik herif!

"Yager." Diğer kelepçeyi metal parmaklıklardan geçirdi ve diğer bileğini kilitledi.

Sakince, "Wilhelm Yager, bu tam bir saçmalık ve sen de bunu biliyorsun. Şimdi bırak gideyim." Korku hissetmeliydi. Panik. Ama kendi adını bildiği kadar, Yager'ın ona asla zarar vermeyeceğini de *biliyordu*. Onu asla istismar etmezdi. Bunu tüm ruhuyla biliyordu... ve bu onu dehşete düşürüyordu.

"Hayır."

"Ne demek hayır?" Daha sakın olabilir miydi? Hiç endişelenmiyordu. Ne korkmuş, ne endişelenmiş, ne de paniklemişti. Normalde hissetmesi gereken hiçbir şeyi hissetmiyordu.

Yine de, en azından kendi kendine, biraz tahrik *olduğunu* itiraf edebilirdi. Aslında cidden tahrik olmuştu.

"Yani hayır. Konuşmamız gerek. Ve konuşacağız."

Çekti ama kelepçeler sadece bileklerine battı. Bunlar tipik kelepçeler de değildi. Bunlar başka bir şeydi. Bir seks dükkanından satın alabileceği bir şeydi - belli ki sessiz Tye Kuzgunlar arasındaki grup ucubesiydi.

"Bunu beni zincire vurmadan da yapabiliriz, seni aptal."

"Hayır. Gerçekten yapamayız. Ve bana isim takma." Şifonyerine doğru yürüdü. "Seninle konuşmaya çalışıyorum ve sen kaçıyorsun. Ya da kavga ediyorsun. Ya da benimle konuşmaktan başka bir şey yapıyorsun." Dizüstü bilgisayarını aldı. "Bundan bıktım Lawrence. Bu yüzden bu konuşmayı yapacağız. Diğer normal yetişkinler gibi."

"Biz normal değiliz, Yager." Onun yatağa doğru yürümesini izledi. "Bizim kanatlarımız var ve tanrılarla partilere gidiyoruz. *Sen* onları striptiz kulüplerine götürüyorsun."

"Bu Mike'ın fikriydi," diye hırladı sıkılmış dişlerinin arasından. "Son kez onun aptal kıcını dinliyorum."

"Demek istediğim, Yager... sakın buna cüret etme!"

Ama gecenin erken saatlerinde yere düşürdükleri çarşafı alıp kızın kafasına geçirmişti.

"Bu hiç komik değil!"

Kadın başını savurup çarşafı tekrar yere düşürünce kıkırdadı. Çoktan yatağın yanındaki sandalyeye oturmuştu. Şimdi büyük ayaklarını onun yanındaki yatağa dayadı ve dizüstü bilgisayarını kucağına koydu. Aletine çarptığında irkildi, yeniden ayarladı, sonra onu görmezden geldi.

Kadın bileklerini çekti. Hayır, kendine ciddi bir zarar vermeden bunlardan kurtulamayacaktı. *Lanet olası sapık insanlar ve onların lanet olası sapık oyuncakları.*

"Bırak beni, Yager."

Başını bilgisayarından kaldırmaya bile tenezzül etmedi. "Konuşana kadar olmaz." Dişlerini sıkarak vücudunu yatağa yerleştirdi. Bacak bacak üstüne attı.

Hint tarzı, belden aşağısını örten bir çarşaf. "Ne hakkında konuşacağız?"

"Gelecek hafta sonu."

Neecy kaşlarını çattı. "Ne hakkında?"

"Benimle Long Island'daki evime gelmeni istiyorum." "Ne için?" Yager'ın gözleri yavaşça yukarı baktı ve irkildi. "Yani biz ...çıkabilir misin?"

"Böyle söylemen hoşuma gidiyor. Sanki senden adaya gelip satanist ayinler yapmanı istemişim gibi."

Öyle de diyebilirdi. İşler karışmaya başlamıştı. Karışmamaları gerekiyordu. Zaten çok derindeydi. Şehrin normal dikkat dağıtıcılarının yollarına çıkmadığı bir hafta sonu... yani iyi bir şey değil.

"Unut gitsin, Yager."

Omuz silkti. "Tamam." Ama onun gitmesine izin vermek yerine bilgisayarının başına döndü.

"Gitmeme izin vermeyecek misin?"

"Hayır."

"Ya çişim gelirse?" "Bir kovam var."

Neecy güldüğünü görmemesi için başını pencereye çevirdi. Adam komik, iri yarı bir inekti.

Boğazını temizledi. "Bu çok saçma, Yager. Bırak gideyim."

Birkaç dakika sonra adam bilgisayarından başını kaldırdı ama onun yüzüne bakmadı. Onun yerine gözleri çıplak göğüslerine odaklandı.

"Meme uçların sertleşmiş."

Lanet olsun. Onun bunu fark etmeyeceğini ummuştu. Ama tamamen bağlı ve onun emrinde olmak onu şehvetten çıldırtıyordu.

"Eee?"

"Senin de amın ıslak mı?" Bir kaşını kaldırdı. "Eminim öyledir."

Yalan söylememe meselesi... burada onun yoluna çıkmıştı. Bu yüzden cevap vermek yerine sinirli bir şekilde iç geçirdi ve ona baktı.

Adam nazıkçe gülümseyerek bilgisayarını sandalyenin yanındaki yere bıraktı, ayaklarını yataktan kaldırdı ve ona doğru yürüdü.

Neecy aniden hızlanan nefes alış verişini kontrol etmek için çok uğraştı ama adamın koca siki etrafta zıplarken ve neredeyse ona ismini söylerken bu hiç de kolay değildi.

"Yager."

"Neecy."

"Her ne planlıyorsan... unut gitsin."

"Neyi unutayım, Lawrence?" Onun yanındaki yatağa oturdu. "Bunu mu?" Sağ işaret parmağı kadının sert meme uçlarından birinin etrafında dolaştı. "Yoksa bunu mu?"

Diğer meme ucuna geçti ve aynı şeyi yaptı. "Ya da belki bunu kastediyorsundur." Başını eğdi ve dudaklarını meme ucuna dolayarak sertçe emdi.

Elleri arkasındaki metal parmaklıkları kavrarken Neecy'nin sırtı kavislendi. Adam hiç de adil oynamıyordu. Bu hiç adil değildi. İmkânı yoktu.

"Kahretsin, Yager!"

Göğüs ucunu bıraktı ve köprücük kemiğinin derisini yalamak için öne doğru eğildi. "Evime gel, Neecy. Eğleneceğimize söz veriyorum. Sen ve ben o büyük evde deneyecek bir sürü pozisyonumuz var."

"Bu hiç adil
değil." "Hayır."

"Bu şantaj." "Evet."

Adam ondan uzaklaştı ve Neecy titreyen bir nefes verdi. İşinin bitmediğini biliyordu; sadece ne bekleyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Bazıları için Nedeni bilinmez ama söz konusu kendisi olduğunda, adam acımasızdı. Tefecilerin daha az acımasız olduğunu biliyordu.

Yager çarşafı yavaşça kucağından çekerken dudağını dişlerinin arasına sıkıştırdı.

"Tanrım, çok güzelsin."

Dövmeler ve kurşun izleri yüzünden olmalı. Bağlarını tekrar çekiştirdi. "Unut bunu Lawrence. Ben seni serbest bırakana kadar hiçbir yere gitmiyorsun. I Umarım anahtarı nereye koyduğumu hatırlarım." Omuz silkti. "Neyse, sen de rahatlayabilirsin." Ayağa kalktı ve yatağın etrafında dolaştı. Onun yanına uzanışını izledi, başını bir eliyle destekliyordu. Diğer eli ise her şeyi yapmak için tamamen serbestti.

Uzun süre ona baktı, sonra şöyle dedi: "Burada kapana kısıldın Lawrence. Burada bağlısın. Çaresizsin ve yapabileceğin tek şey bana ve benim iyi niyetime güvenmek. Önümüzdeki birkaç saat boyunca seninle ne yapacağım?"

Adam bu sözlerin onu bir volkana dönüştüreceğini nereden biliyordu, asla bilemeyecekti. Ve durmadı. Aşağıya doğru inmeye devam etti. En karanlık arzulara giden yol ve bunun için ondan nefret ediyordu. Çünkü o bunu çok iyi hissettiriyordu. En azından onunla.

"Şu anda istediğim her şeyi yapmak için tamamen benimsin. Vücudun bana ait." Parmakları göğüslerini, karnını, boynunu okşadı ama daha aşağıya inmedi. Kıvranmak istedi ama aynı zamanda

Ona, onu etkilediğini bilmenin tatminini yaşattı. "Gelecek hafta sonu benimle gel, Neecy."

"Bu... bu," parmakları göğüs ucunu sıkarken uzun bir ürperti geçirdi.

"...gerçekten kötü bir fikir. Bunu sen de biliyorsun."

Çünkü ya hiç ayrılmak istemezse? Ya sonsuza dek orada kalıp Will Yager'ın onunla ilgilenmesine ve onu becermesine izin vermek istiyorsa? Bilinçsiz mi? Hiçbir zaman "lütfen benimle ilgilen" diyen kadınlardan biri olmamıştı ve şimdi de olmayacaktı.

Doğrulup oturdu. "İstedğim cevap bu değil Lawrence." Bir eli bir göğsüyle oynarken, ağzını diğerine doğru indirdi.

Neecy'nin vücudu bu şehvetli saldırı altında titredi. "Çok kötü. Alacağın tek yanıt bu."

Adam göğsünü bırakıp göğsünden ve karnından aşağı doğru öpmeye başladığında dudaklarının sıcak etinin etrafında bir gülümsemeye dönüştüğünü hissetti. Dişlerini sıkkan Neecy, Yager'ın bacaklarını yavaşça ayırıp omuzlarına asmasını izledi.

Adam onun kalçasına yaslandı, burnu kasıklarına sürtünüyordu. Adam ona baktı ve kadın başını kısa bir süre salladı. "Hayır." Tecrübelerine dayanarak, adamın sınırsız zamanı, dili ve emrindeki amıyla neler yapabileceğini biliyordu. Onu şimdi durdurmazsa, kolayca evliliğe ve bir bahçe düğününe söz vermesini sağlayabilirdi. En azından onu becerdiğinde Nadiren konuşurdu... çünkü sadece tutunmakla meşguldü.

Ağzını onun amına doğru indirdi ve Neecy'nin tüm vücudu sıkıştı. "*Bekle!*" Yager durdu ve ona baktı.

"Tamam, Yager. Gideceğim. Gideceğim. Ama sadece hafta sonu için. O kadar." "Güzel. O kadar da zor değilmiş, değil mi?"

Sonra orospu çocuğu devam etti ve o muhteşem dilini yine de amının içine soktu. Neecy pratik olarak yatak çerçevesini parçaladı. Tüm vücudu şiltenin üzerinde yükseldi.

Yager onun klitorisini birkaç kez yaladıktan sonra dudaklarının arasına aldı. Neecy'nin bacakları boynuna dolandı, vücudu umutsuzca kıvrılırken Yager aniden çekildi. "Bunun için özür dilerim. Kendime engel olamadım."

Yager dizlerinin üzerine çökerken Neecy gözlerini açtı. Bacakları hâlâ omuzlarındaydı ve onları çıkarmak için acele ediyor gibi görünmüyordu. Nispeten esnek olması iyi bir şeydi.

Yatağın başucundaki masadan bir prezervatif aldı ve hızla taktı. "Bağlı mı gevşek mi?"

Neecy gözlerini Yager'dan kaçırdı ama sadece bir an için. Ona güveniyordu. Vücuduyla ona her zaman güvenecekti. "Bağlı."

Aleti gerçekten de sarsıldı. Titreyen bir nefesle, "Tamamdır bebeğim," dedi. Ellerini kıcının altından geçirerek, siki amının girişine dayanana kadar onu biraz kaldırdı. Kadın büyülenmiş gibi baktı. Adamın lateksle kaplı olsa bile çok güzel bir siki vardı.

"Bana bak, Neecey."

İstemeye istemeye gözlerini ödülünden ayırıp adamın yüzüne dikti. İşte o zaman eve çarptı. Yager onu kendine doğru çekip yüzünü boynuna yasladığında ikisinin de nefesi kesildi. "Lanet olsun, Neecey. Sırılsıklam olmuşsun."

"Senin hatan," diye nefes nefese kaldı.

Yager onun boynunu öperken kısa bir kahkaha attı. "Bana ne istediğini söyle, bebeğim."

"Çekil, Yager. Becer beni."

Yager kızın boynunu ısırdı, bu da kızın inlemesine neden oldu. "Sihirli kelimeyi biliyorsun bebeğim. Söyle ve seni çiğ çiğ sikeyim."

Dudaklarını yaladı ve bacaklarını adamın omuzlarına doğru sıktı. "Will. Becer beni, Will."

Alçak sesle güldü, parmakları kadının kalçalarına ve kıcına derinlemesine saplandı. "İyi kız," diye homurdandı ona çarparken. Tekrar tekrar sikini kızın içine gömdü. Amansız, acımasız... zevk verici. Onu ve ona yaptıklarını kontrol edememek, birine bu kadar güvenebilmek onu çıldırtıyordu. Vücudu titriyor ve terliyordu. Amcığı onu acımasızca kavırıyordu. Tüm bunlar onu uçurumun kenarına sürüklüyordu. Kendini Yager'ın içinde kaybediyordu. Tekrar.

Dili önce kulağının etrafında, sonra da içinde gezindi. "Senin içinde olmak, Neecey," diye fısıldadı umutsuzca, "Harika hissettiriyor."

Ve aynı anda boşaldı. Tüm vücudu onun etrafında kenetlendi, amcığı bir mengene gibi sikinin etrafını sardı. Yager inledi ama devam etti. "Beni o kadar kolay boşaltamayacaksın Lawrence. Böyle sevişmek için bütün günümüz var... Bugün Pazar!" diye bağırdı.

Eğer Neecey hala gelmiyor olsaydı, gülerdi.

Didi, Neecy'nin odasına uğradı ve onun dönmediğini gördü. Onu aramaya zahmet etmedi. Kızın muhtemelen Yager'a dalmış olduğunu biliyordu.

Aferin ona! Ve uzun zamandır gelmiyordu.

Didi merdivenlere doğru yöneldi. Kar yağmadan önce biraz alışveriş yapmayı planlıyordu. Haberler her an kar fırtınası ya da kar fırtınası ya da ülkenin bu bölgesinde her ne halt varsa olacağını söylüyordu. Tabii bunu Ocak ayının başından beri söylüyorlardı.

O günkü alışverişini planlamakta olan Didi, yatak odasının kapısının açık olduğunu fark etmedi bile. Merdivenlerin başında durdu ve bir an durakladı. Arkasını dönerek odasına doğru yürüdü ve kapıyı iterek açtı.

"Banana?"

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak, "Neden bana hep meyve vermeye çalışıyorsun?"

"Güzel bir buz kırıcı olduğunu düşünüyorum."

Odasına adım atan Didi, kapıyı ayağıyla gelişigüzel tekmeleyerek kapattı.

Bir insan yatağında uzanmış *Penthouse Forum'unu* okuyan bir tanrıyı tam olarak kaç kez bulabilirdi ki?

"Rahat mısın?" Skuld ekip liderleriyle sadece ani ve rastgele bilgiler vererek iletişim kurarken, Toplanma liderlerini fiziksel olarak ziyaret etmekte ısrar ediyordu. Didi sadece ne zaman ve nasıl olacağını bilmiyordu.

"Pek sayılmaz. Daha iyi bir yatağa ihtiyacın var." "Mızımız."

New York Yankees beyzbol şapkası Skuld'un yüzünü gizliyordu ama Didi onun gülümsediğini biliyordu. O Peçeli Olan'dı ama görünüşe bakılırsa ve şapkalara, kapüşonlu sweatshirtlere, her neyse ona geçmişti. Bazı günler Unabomber'a benziyordu.

"Burada olmanızın bir nedeni olduğunu varsayıyorum." "Evet."

Skuld sırtını Didi'nin yatağının başlığına yasladı ve uzun bacaklarını bileklerinden çaprazladı.

Didi iç geçirerek yatağa yaklaştı. "Ve eminim ben elli yaşıma gelmeden önce bana bunun ne olduğunu söyleyeceksin."

"O da hemen köşeyi dönünce, değil mi?"

Resmen sinirlenen Didi tanrıçaya ters ters baktı. "Öyle değil!" Dünyadaki o cehennemın başlamasına daha altı yıl vardı.

"Ne oldu? Neden buradasın? Porno koleksiyonumu karıştırma arzun dışında."

"Hem de çok geniş bir koleksiyonun var." "Skuld."

Tanrıça güldü. "Tamam. Tamam. Tamam. Senin yüzünden buradayım." "Öyle mi?"

"Öyle değil miyim?"

Didi omuz silkti. "Seni aramayı düşündüm ama beni görmezden geleceğini düşündüm... yalvarışlarımın cevapsız kaldığı ilk sefer olmayacaktı."

"Doğru, ama bu sefer farklı, değil mi?"

"Tüm Klan liderleriyle konuştum. Emekli olacağımı biliyorlar."

"Ama?"

"Ama benim yerime kimin geçeceğini sorup duruyorlar. Onlara bir cevap verebilmek istiyorum."

"Bir şeyler istemek iyidir kızım."

Didi öfkeyle içini çekti. "Neecy ile benim bilmediğim bir sorunun mu var?"

"Onun suçluluk duygusu beni sıkıyor."

"Neden? Geçmişte yaptıklarını önemseydiği için mi? Çünkü o bunu düzeltmeyi umursuyor mu?" Didi başını salladı. "Bazen seni anlayamıyorum. Sana daha sadık birini asla bulamazsın. Sana olan bağlılığını benden çok daha fazla ciddiye alıyor."

Tanrıça beyzbol şapkasını biraz geriye iterek Didi'nin yüzünü görmesini sağladı. Vay canına. Çok güzeldi. Didi bunu hep unuturdu.

"Biliyorum. Ama benim bir köleye ihtiyacım yok. Bir lidere ihtiyacım var. Aslında bir savaş şefine."

"Neecy sahip olduğun en iyi savaşçı ve bunu ikimiz de biliyoruz. Sana ve Topluluk'a hizmet etmek için her şeyini feda etmeye hazır."

"Biliyorum. Biliyorum. Yine de... Bunu yapabileceğini görmem gerek. Bunun bana kanıtlanmasına ihtiyacım var."

Didi bir şey fark ettiğinde vücudu gerildi. "Avcıları peşimizden sen gönderdin."

"Tabii ki göndermedim!"

"Ama Kargaları gizlemedin, değil mi?"

Skuld, Didi'nin yatağından kalktı. Uzun boylu ve heybetli bir kadın olan Skuld bir zamanlar Orijinal Yedili'yle birlikte at sürmüştü. Her ne kadar tanrıçayla bir şeyler karıştırmak istese de, Didi daha iyisini biliyordu.

"Hayır. Onları ben gizlemedim."

"Neecy'nin Davası için hepimizi riske mi attın?"

"Artık bir politikacıya ihtiyacım yok Didi. Sen busun ve çok da iyisin. Barış zamanında Jersey Crows'a liderlik edecek başka kimseyi düşünmüyorum. Ama işler değişmek üzere. Ve Topluluk da onunla birlikte değişmeli. Bununla başa çıkabileceğini bilmem gerek. Bana yardım edeceğini bilmem gerek.

Kızlar hayatta kalır."

O kadar öfkeliydi ki önünü zorlukla görebiliyordu, Didi ellerini sıkıca yumruk yaptı. Skuld ona doğru yürüdü ve yüzleri ancak birkaç santim ayrılana kadar eğildi. "Ona neler olduğunu anlat, Didi... ve hepinizin pişman olmasını sağlayacağım."

"Ama..."

"Hayır. Sen çeneni kapalı tut. Bu Neecy'nin Duruşması. Karşırsan, seni ne kadar sevsem de, bir sivrisinek gibi ezerim. Anladın mı?"

Didi'nin gözleri kısıldı ama o daha bir şey söyleyemeden Skuld elini boğazına doladı ve onu yerden kaldırdı. Tanrıça tam boyuyla ayağa kalktı, bu da Didi'nin yere düşüşünün oldukça uzun süreceği anlamına geliyordu.

"Anladın mı?" diye tekrar sordu.

Didi öfkesine karşı dişlerini sıkarak "Evet" diye tükürdü.

"Güzel." Skuld onu yere bıraktı. Didi tökezleyerek geri çekildi, kıcı neredeyse yere çarpacaktı ama huysuz orospu tanrıçaya kendisini sert tahtanın üzerine yığılmış görme zevkini tattırmak istemedi.

"Şimdi," dedi Skuld gülümseyerek. "Ben gidiyorum." *Penthouse Forum'u* havaya kaldırdı. "Bunu almamın sakıncası var mı?"

On Dördüncü Bölüm

Bu haftanın sonu gelmiyordu. Geçen her gün Neecy'nin midesi daha da fazla düğümleniyordu. Pazar günü yaptıkları maratondan beri Yager'ı görmemişti. Onu bir taksiye bindirip eve yolladıktan sonra aklını başından almıştı. "Yarın okulun var ve eğer kalırsan uyumana izin vermeyeceğim."

Düşünceli orospu çocuğu.

Bunca zaman iyi adamların sıkıcı, tahmin edilebilir... sıradan olduğunu düşünmüştü.

Yager sıkıcı, tahmin edilebilir ya da sıradan değildi. Yine de şimdiye kadar tanıştığı en iyi adam olduğu kesindi.

Sadece birkaç saat içinde Long Island Demiryolu'na binecekti.

Westbury adında bir yerde Yager'la buluşacak, o da onu *Old Westbury*'deki evine götürecekti-ugh! Şehirden ayrılmaktan nefret ediyordu ama biriyle yatmak istiyorsa başka seçeneği yoktu.

Neecy tüm dönem ödevi taslaklarını bir araya topladı, masasının çekmecesine tıktırdı ve kilitledi.

O Pazar gününden beri Yager'la buluşmamıştı ve azgın bir karmaşa içinde olduğunu söylemek gerçekten hafif kalırdı. Vücudunun her hücresi onun ilgisini talep ediyordu. Bir hafta boyunca gündüzleri okula gitmiş, geceleri de avlanmıştı. Yager'ı hiç görmemişti. Eğer Kuzgunlar ortaya çıkarsa -ki bir noktada hep çıkıyorlardı- onsuz geliyorlardı. Ama her gece, birkaç saat uyumak için yatağa girer girmez telefonu çalıyordu.

"İyi misin?" diye sorardı o derin sesi, telefonu açar açmaz.

"Evet," diye cevap verirdi.

"Seni özledim. Tekrar içinde olmak için sabırsızlanıyorum."

Ve Neecy'nin gözleri kayarak kapanır ve tüm vücudu umutsuzca zonklardı.

"Sonra konuşuruz, bebeğim." Sonra telefonu kapatırdı. Telefon seksi yok.

Davet yok. Bacaklarının arasındaki neredeyse acı verici ağrıyı hafifletecek hiçbir şey yoktu. Adamın ne yaptığını o da biliyordu... Cuma gecesi orada olmasını garanti altına alıyordu.

İşin kötü tarafı... bu gece kışının o trende olduğundan emin olacaktı.

Bunun olmasına nasıl izin vermişti? Bu adamın ona ulaşmasına nasıl izin vermişti? Ama yapmıştı ve kendinden başka suçlayacak kimsesi yoktu.

Gururla söyleyebileceği tek şey, en azından savaşta üstünlüğünü kaybetmediğiydi. Aksine, daha da acımasız olmuştu.

Görünüşe göre perhiz bu dövüş becerilerini gerçekten geliştirmiş.

Yine de bu şekilde devam edemezdi. Mürettebatı son zamanlarda ondan oldukça uzak durmaya başlamıştı. Özellikle de Arri. O ve onun lanet renk okuması. Arri sabahları ona şöyle bir bakar ve neredeyse diğer tarafa koşuyordu. Aslında o sabah koşmuştu. Rüzgar gibi. Kızın bu kadar hızlı hareket edebildiğini bilmiyordu. Ama önceki gece özellikle zor geçmişti. Bütün gece rüyasında Yager'ı görmüş ve hiç rahatlayamamıştı.

Yine de bu hafta sonu Yager'la bazı şeyleri yoluna koyacaklardı... tabii adamın canına okuduktan sonra. Bunu yaptıktan sonra... aralarındaki sorunu çözecekti. Yager'ın asla onun istediği gibi olamayacağı gerçeğini kabul etmesi gerekiyordu. Ne kadar teslim olmak istese de.

Neecy iç geçirerek ayağa kalktı ve ceketini aldı. Masasının üzerindeki telefon çaldı ve açtı.

"Doktor Lawrence."

"Merhaba, Doktor

Lawrence."

Onun sesini duyunca yüzüne yayılan gülümsemeden nefret ediyordu.

"Merhaba." Tanrım, o olduğunu anladığında sesi bile değişmişti.

Daha alçak. Daha sert. Tıpkı onunki

gibi. "Dışarı mı çıkıyorsun?"

"Evet. Önce eve gidip herkesin yapması gerekeni yaptığmdan emin olmalıyım. Ve yapmamaları gereken şeyleri yapmadıklarından. Sonra da toparlanmak için evime döneceğim."

"Merak etme. Fazla bir şeye ihtiyacın olmayacak."

Çizmesinin ucu masasının ayağına sürtündü. "Bu doğru mu?"

"Evet. Sadece bir kot pantolon, kazak, birkaç külot... eğer ısrar ediyorsan. Sütyenle uğraşma, istediğim zaman elimi kazağının altına sokup göğüslerinle oynayabileceğimi bilmek hoşuma gidiyor."

"Klas."

"O benim."

Kıkırdadı. "Başka bir şey var mı?"

"Sakin geç kalma. Seni gerçekten ama gerçekten görmem gerek. Sonra da seni becermem gerek."

Neecy masaya yaslandı. Yere düşmesini engelleyen tek şey buydu. En azından bu kadar kontrolden çıkan tek kişi o değildi. Bundan nefret ederdi.

"Beni özledin, değil mi?"

"Evet, bebeğim. Seni özledim. Söyleyebileceğimden çok daha fazla."

Elini kısa saçlarında gezdiren Neecy, "Yager'ı durdur" diye yalvardı. "Hayır.

Asla durmayacağım. Seninle değil, bebeğim. Akşam görüşürüz."

Sonra telefonu kapattı ve Neecy telefonu tekrar yuvasına bıraktı.

"Bu o muydu?"

Will, ayaklarını sehpaye uzatmış, ellerini başının arkasında birleştirmiş, sadece gülümsüyordu.

Morgan birçok "oğlundan" birinin yanına oturdu. Gerçi içten içe Will'in en sevdiği olduğunu itiraf ediyordu.

"Seni bütün hafta sonu görmeyeceğim, değil mi?"

Will'in gülümsemesi daha da genişledi ve Morgan dirseğiyle Will'e vurdu. "Kendini kontrol et, evlat."

"Ve bahse girerim o 'konuşmalarından' birini yapmak isteyecektir. " Will, ellerini başının arkasına koymadan önce bunu sevimli hava tırnaklarıyla vurguladı.

"Zavallı şey seninle neye bulaştığının farkında değil, değil mi?"

"Hiçbir fikri yok."

Morgan on sekiz yaşından beri bir Valkyrie'ydi. O biliyordu Otuz yıldan fazla bir süredir kuzgunlar ve hepsi hakkında söyleyebileceği tek şey... gezegendeki en kararlı orospu çocuklarıydılar. Sert, sadık, savaşçı alfa erkekler. "Aradıkları kişiyi" bulmaları biraz zaman almıştı ama bir kez bulduklarında... Tanrım, onu elde edene kadar pes etmemişlerdi.

Yirmi yedi yıllık kocası bir Yaşlı Kuzgundu... ve sarkmış kıkına ve göğüslerine, rahatsız edici boy kaybına ve bir zamanlar açık kahverengi olan saçlarını kaplayan griye rağmen, adam lanet olası ellerini ondan uzak tutamıyor gibiydi. Ve sonsuza dek minnettar kalacaktı.

Bir zamanlar Will'in kendine küçük, güzel bir Valkyrie bulmasını ummuştı. Ama neden bir Karga bulduğunu anlamıştı. İkisinin de kanatları vardı ve ikisi de azılı savaşçılardı. Ayrıca, Valkyrieler artık eskisi gibi değillerdi. Hiçbiri dövüşemiyor ya da çocukları dövüşmeleri için eğitemiyordu. Aslında, dolgun striptizciler genç erkeklerin dikkatini biraz dağıtıyordu. Aslında, testosteronu olan her şey için dikkat dağıtıcıydılar.

Gerçekten, elli dört yaşında, Morgan emekli olabilmeliydi. Ancak bu yeni orospuların hiçbiri basit yaraları sarmak ve burkulmuş ya da bükülmüş bilekleri sarmak dışında yeterli iyileştirme becerisi öğrenmemişti. Etkileyici değil.

Ama Odin ve onun saçmalıklarıyla neredeyse duvara toslayacaktı. İkisinin uzun bir geçmişi vardı ve Morgan onları eski ihtiyaçlarına kavuşturabilecek yeni Valkyrieleri bulduğuna oldukça emindi. Yine de, önce her şeyden önce. Bu da Will Yager'ın mutlu olması ve Hırçın küçük Crow. Denise Lawrence hakkında pek bir şey bilmiyordu ama Didi ona saygı duyuyordu ve Morgan da Didi'ye saygı duyuyordu. Bu da Morgan'a Daha iyi. Çünkü ihtiyacı olan şey, küçük bir dangalağın gelip Will'in kalbini kırması değildi.

Bunun olmasına izin vermeden önce o küçük kaltağı suratından bıçaklayacaktı.

"Ben gidiyorum Will. Şu anda şahit olduğum sarkıntılık seviyesine dayanamıyorum."

Will ona boş boş baktı. "Ne?"

Oh, gerçekten kaybolmuştu. O küçük kız ona neyin çarptığını bile anlamazdı.

Janelle'in sesi onu durdurduğunda Arri yürüyüş yolunu yarılamıştı ve artık özgür olduğunu düşünüyordu.

"Nereye gittiğini sanıyorsun, Arri-kız? Tek başına mı?" Arri iri yarı kadınla yüzleşmek için döndü. Janelle onun kadar uzun değildi. Neecy kimdi? Ama o daha kıvrımlıydı. Ve kesinlikle daha acımasızdı. Janelle'inki gibi bir vücuda sahip olmayı çok isterdi. Yemyeşil ve kadınsı. Arri'ninkinin aksine. Her gün sütyene gerçekten ihtiyaç duyan göğüslere sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu merak ediyordu.

Janelle'in hemen arkasında Katie vardı. Lanet olsun.

Mükemmeldi. "Otobüs durağına gidiyorum, sonra da şehre doğru yola çıkacağım."

Janelle gerçekten afallamış görünürken Katie sadece sırttı. "Sen Deli misin?" Janelle tersledi. "Dışarısı hiçbirimiz için güvenli değil, ama özellikle senin için değil."

"Neden özellikle benim için değil?"

"Hadi ama Arri, gerçekçi ol. Eğer biri Crows'u kaçırmaya çalışıyorsa, sen başlıca adaysın. Bir bok için dövüşemezsin. Büyü yeteneklerin sıradışı. Ve şu aura şeyini de yapabiliyorsun..."

Arri tartışmak için ağzını açtı ama yapamayacağını fark etti. Janelle'in söylediği her şey doğrudu. "Berbat durumdayım. Biliyorum."

"Ben öyle bir şey demedim. Ve kastettiğim bu değildi. Demek istediğim güçlüsün ama bunu gerçekten kontrol etmeyi öğrenene kadar savunmasızsın."

"Ama gerçekten gitmem gerek."

Janelle kaşlarını çatı.

"Nereye?" "Bir çizgi roman

dükkânına."

"Arri, hadi ama! Buralarda bir sürü çizgi roman dükkânı var." "Bu beni bekliyor."

Janelle'in kaşları dramatik bir şekilde çatıldı. "Neden seni bekliyorlar?"

Arri başını kaşdı ve ayaklarının dibindeki çakılları tekmeledi. "Şey... beni bir imza günü için bekliyorlar."

Şaşkınlıkla gözlerini kırıştıtarak, "Sen mi? Çizgi roman mı çiziyorsun?" "Uh...evet."

"Hangi isim altında? Çünkü Arri Chang'ın altında olmadığını biliyorum." Babasının cinayete teşebbüsten mahkûm edilmesine yardım ettikten sonra soyadını değiştirdi.

Kore doğum belgesindeki ismine geri döndü. Yine de ilk adını değiştirmede. Bu ismi seviyordu.

"Arrianna Days adıyla yazıyorum."

Katie dönüp ona bakarken Janelle geri adım attı.

"Sen Arrianna Days misin?" Katie sordu. "Viking Eternal'ı kim yazıyor? O Arrianna Days mi?"

Arri, Janelle ve Katie'nin bunu bilmesini beklemiyordu. Kargaların çoğu Anime ile ilgileniyorlardı. Ama Amerikan çizgi romanları Kargalar'a göre değildi ve Arri onlara yan kariyerinden bahsetmeye hiç zahmet etmedi...

çoğunlukla

Çünkü yollarından çekildiği sürece hiçbiri onun ne yaptığını umursamıyor gibiydi. O da öyle yaptı. Odasından çıkmadı ve gece gündüz kitapları üzerinde çalıştı. Kargalar onu özlemedi bile.

Başını salladı. "Evet. Bu benim."

"Vay anasını! Rachel ve Sophie'ye söylemeliyim..." Arri, Janelle kaçmadan önce onu kolundan yakaladı.

"Hayır!"

"Neden?"

Arri tekrar yere baktı.

"Tanrım, Arri. Şu utangaçlık olayını gerçekten aşmalısın... artık eskidi."

"Üzerinde çalışıyorum."

Ne Janelle ne de Katie başka bir şey söylemeyince başını kaldırıp onlara baktı. "Lütfen kimseye söylemeyin."

"Tamam. Tamam." Janelle çantasından bir dizi anahtar ve cep telefonu çıkardı. bol kot pantolon. Telefonu Katie'ye fırlattı. "Onlara nereye gittiğimizi söyle."

"Ha? Bekle? Nereye gidiyoruz?" Arri kafası karışmış bir şekilde sordu.

"İmza gününe. Bunu kaçıramazsın ve tek başına gitmene izin vermeyeceğiz."

"Ve," diye ekledi Katie diğer Crows'ları hızlıca ararken, "birinci sayının ilk baskısını alsak iyi olur... imzalı."

Arri, Janelle ve Katie'yi arabaya kadar takip ederken sırtıttı.

Neecy dairesinin penceresinden dışarı eğildi, elleriyle pencere çerçevesini kavradı. İşaret parmağı huzursuzca metale vuruyordu. *O taksici hangi cehennemdeydi?*

Eğer treni kaçırırsa bunun bedelini çok ağır ödeyecekti.

Cep telefonunun kalçasındaki titreşimi onu ürpertti.

Muhtemelen Yager'dı. Bahse girerim Yager onun son anda bu işten sıyrılacağını düşünmüştü. Bütün hafta boyunca seks yapmama kuralı da buradan geliyordu. Yine de bazı şeyleri açıklığa kavuşturmaları gerekiyordu ve Afrika'ya doğru gitmiyordu. Long Island'daydı... Sadece milyonlarca mil uzakta *gibi hissediyordu.*

Telefonunu kılıfından çıkardı ve arayanın kimliğindeki numaraya kaşlarını çatarak baktı. Çevirip açtı, "Delia?"

"Neece..." Delia'nın sesi azaldı ve geri döndü. Neecy ekip lideri arkadaşını zar zor duyabiliyordu. Ama bazı şeyler ona çarpıp duruyordu. "Senin "takım" ve "sorun."

Neecy doğruldu, çılgın bir seks hafta sonu düşünceleri saniyeler içinde silinip gitti. "Ne? Ne sorunu?"

"Arri... sorun. Janelle..." "Nerede, Dee?"

"Köyde. Sharky's Comics."

Neecy'nin Arri ve muhtemelen Janelle'in neden bir çizgi roman dükkânında olduklarına dair hiçbir fikri yoktu ama umurunda da değildi. Sharky'nin nerede olduğunu biliyordu ve tek duyması gereken Arri'nin adıydı. Telefonu kapatan Neecy, kılıfına geri soktu ve ceketini ve kazağını yırtıp attı. gerekli atlet, kot pantolon ve botları giydi. Açık penceresinden içeri adım attı, kanatlarını açtı ve havalandı.

Janelle ve Katie birbirlerine baktılar ve aynı hızla arkalarını döndüler. Yapmak zorundaydılar yoksa kahkahadan patlayacaklardı. Janelle daha önce hiç böyle bir şey görmemişti. Genç oğlanlar ve erkeklerden oluşan bir sıra büyük dükkânın kapısından dışarı uzanıyordu. Hepsi Arri'yi görmek ve onunla konuşmak için oradaydı. Acı verici derecede utangaç, acı verici derecede tuhaf Arri.

Vücut parçaları hariç önüne koydukları her şeyi imzaladı. Ve adamlardan biri Johnson'ını alacakmış gibi görüldüğünde, Janelle ona öyle hızlı davrandı ki, adamı korkutup dükkândan dışarı çıkardı. Ondan sonra diğerleri onu dikkatle izledi. Birden Arrianna Days'in koruması oluverdi. Tipik bir durum.

Herkes her zaman "büyük kızın" küçük kadınları korumasını beklerdi. Kimse onu korumaya çalışmadı.

Yine de bunu Arri için yapardı. Çocuğu düşündüğünden daha çok sevdiğini fark etti. Küçük Long Island prensesi olmasına rağmen yine de iyi bir insandı. Ve Janelle başkalarının hayatlarını kendi hayatıyla kıyaslamamak için gerçekten çok çabaladı. Her ne kadar ailesi "yanlış" bir mahallede yaşıyor ve geçim sıkıntısı çekiyor olsa da, yine de birbirlerini kendi tarzlarında seviyorlardı.

Babasının geçmişi eninde sonunda hepsinin yakasına yapışmıştı ama hâlâ "hayatın" içinde olduğu için değil, karısının isteği üzerine geçmişi geride bıraktığı için.

Janelle'in bu zengin çocukların çoğunun bilmediği bir şeyi biliyordu: ailesi onu seviyordu.

Katie onu işaret etti. "Daha ne kadar var?" diye sordu.

Janelle omuz silkti ve hâlâ kapıdan dışarıya doğru uzanan devasa kuyruğa baktı. İç geçirdi. Bir süre daha bodyguard hatunu olacak gibi görünüyordu.

Neecy acımasız bir tekmeyle bir diz kapağını yok ederken, bıçaklarından birini arkasındaki adamın boğazını kesmek için kullandı.

Sharky'nin dükkânının arkasına indiğinde Arri, Janelle ya da başka bir Karga bulamadı. Ama daha Delia'nın onu neden sebepsiz yere buraya gönderdiğini anlayamadan gölgelerin içinden ıkageldiler. Avcılar. Afrika ovalarında buldukları yaralı bir aslan gibi etrafında dolaşan iri yarı, yaşlı beyaz adamlar.

Bir tuzak. Gerçekten iyi bir tuzak. Aylardır cep telefonu görüşmelerini kaydediyor olmalılar. Ve onu kandırmak için bir telefon numarasını klonlamaya gerek yoktu.

Arayanın kimliği. Neecy'nin kontrol etmek için evi araması ihtimaline karşı Janelle ve Arri'nin bu dükkânın etrafında bir yerlerde olduğuna bahse girebilirdi. Çok zekice bir plandı ama geçmişte uyururucu satıcılığı yaptığı düşünülürse, yine de daha iyi bilmesi gerekirdi.

Onlardan çok vardı. Onun sayımına göre on beş. Onun için bile çok fazla. Ama şimdi çok kızgındı. Bu hafta sonu için planları vardı ve bu planlar Wilhelm Yager'ın Pazartesi sabahı sekizdeki dersine kadar içinde olmasından ibaretti. Bu şerefsizlerin kendisiyle planları arasına girdiğini bilmek

O an, sikini düşünmek, onu daha önce hissettiği her şeyin ötesinde öfkelenirdi.

Arkasına bile dönmeden, arkasından yaklaşan bir diğerini yakaladı. Pençeleri boğazını bir bıçağın tereyağını delip geçtiği gibi paralamasaydı çığlık atacağını tahmin ediyordu.

Erkekleri kâğıt gibi yırtıyor, kasıklarından boyunlarına kadar parçalıyordu. Bir elinde bıçak, diğerinde pençelerini serbest bırakmıştı. İçlerinden birinin aslında bir mızrağı vardı, onu kolayca çıkardı ve ona saplamaya devam etti. Bu biraz havalıydı ama bundan zevk bile alamayacak kadar kızgındı.

Şimdi, dizi parçalanmış adamın boğazını çekip çıkardığında, iki kişi kalmıştı. Onlardan olabildiğince çabuk kurtulmayı, Grand Central'dan kalkan ilk treni yakalamayı ve Yager'a ulaşmayı planlıyordu. Onu tanıyordu. Onu ektiğini düşünecekti. Fikrini değiştirdiğini.

Bu düşünce öfkesini bir kat daha artırdı ve ikisinden birini yakalayıp kafası et yığınının başka bir şey olmayana kadar kafasını ara sokağın duvarına çarptı.

Adama daha fazla zarar veremeyeceğini anladığında, ondan geriye kalanları serbest bıraktı ve son adama döndü. Geri çekildi. Kadın gördü gözlerindeki korku onu durdurmadı. Hiçbir şey onu durduramazdı.

Kanatlarını açıp ona doğru uçuştu ama nerede olduğunu bilmediği eller kanatlarından tutup onu sokağın karşısına fırlattı.

Bir başkası saklanmış, kışına tekme basmak için doğru anı bekliyordu. Böyle zamanlarda keşke Şekil Değiştirenlerin koku alma duyusuna sahip olsaydım diye düşünüyordu. Eminim hiçbir şey onları gizlice yakalayamazdı.

Neecy kirli betona sertçe indi, vücudu yere çarparken homurdandı. Hırlayarak ayağa kalkmaya çalıştı ama sırtına inen bir çizme onu yere itti.

Sırtındaki ağır yükün altından kalkmak için mücadele etti ve tam zamanında arkasına bakarak balta kılıcının kendisine doğru sallandığını gördü.

"Hayır!"

Ama artık çok geçti. Güçlü rünlerle parlayan bıçak, kanadını sırtına bağlayan kısma çarptı ve neredeyse tamamen ayırdı. Kan akarken acı içinde kavis çizdi. Atardamarı kopan Neecy sadece birkaç dakikası kaldığını biliyordu... eğer o kadar kaldıysa.

Adam baltayı kaldırdı ve Neecy adamın yüzüne baktı. Tanrım, sıradan bir orospu çocuğu Neecy Lawrence'ı öldürüyordu. Valhalla'da bunun sonunu asla duyamayacaktı.

Sırıtarak, omurgasını ikiye ayıracak baltayı kaldırdı.

Ve işte o zaman saldırdılar. Bu sefer onları çağırmadı. Onları çağırmayı aklından bile geçirmedi, olayların ani dönüşüyle sersemlemişti.

Daha önce hiç tanık olmadığı bir vahşilikle saldırganın üzerine çullandılar. Onu parçalamaları ve ara sokaktan çıkmak için çabalayan diğerinin üzerine gitmeleri saniyeler sürdü.

Ağzına kan dolduğunda ve kargaları ona Valhalla'ya kadar eşlik etmek için etrafını sardığında, Neecy'nin tek bir pişmanlığı vardı...

Yager Valhalla'ya kendisi gidene kadar, her zaman onun kendisini ektiğini düşünecekti.

On Beşinci Bölüm

"Seni tamamen ekti."

Tye, küçük pisliği parçalamadan önce Yager'ın omuzlarını tuttu.

"Beni ekmedi," diye homurdandı sıkılmış dişlerinin arasından.

"Karakolda mıydı?"

Yager oturma odasının ortasında Mike'a baktı ve o piç çocuğun kollarından birini koparıp onunla onu öldüresiye dövmenin nasıl bir şey olacağını merak etti. Bu ikisinin adada ne işi vardı ki?

Mike'ı tanırıyorsa, muhtemelen Neecy'nin gelmeyeceğine dair Tye'la bahse girmiştir. Görünüşe göre bahsi kazanmıştı.

"Seni ekti, kardeşim. Bununla yüzleşmen gerek." Tye aralarına girdi. "Geri çekil Mike."

"Neecy öyle biri değil."

Mike gözlerini devirdi. "Hadi ama dostum!"

Tye içini çekti. "O bir Karga. Muhtemelen çalışmak zorunda kalmıştır."

"Hiç yardımcı olmuyorsun! Bu sanrıyı sürdürmesine izin veriyorsun!"

Tye onu geri ittiğinde Yager neredeyse ellerini çocuğun boğazına dolamıştı.

"Bekle. Bekle!" Tye başını kaldırdı. "Bu ses de ne?"

Yager nefes alış verişini ve Molinski'nin canına okumak için duyduğu arzuyu kontrol etmeye çalıştı ama bir kez başardığında o da duydu.

"Kanat sesi gibi."

Yager Tye'dan uzaklaştı ve arka bahçeye açılan Fransız kapılarına doğru yürüdü. Tam kapıları iterek açmıştı ki Mike kolundan yakaladı.

"Unut gitsin, Yager. Muhtemelen o lanet kuşları seni parçalamaları için göndermiştir."

Ve işte o zaman aşağı indiler. Ay ışığının aydınlattığı bahçede dönüp duran siyah bir kasırgaya benziyorlardı.

"Lanet olsun," diye nefes aldı Tye.

Sonra havalandılar ve Neecy'yi orada yatar halde bıraktılar. "Tanrım!"

Yager ona ilk ulaşan oldu ve yanına diz çöktü. "Neecy?"
Tye parmaklarını kadının boğazına dayadı. "Nabız var. Ama zayıf." Yager saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. "Morgan'ı ara. Hızlı arama üç." Mike kalçalarının üzerinde dinlenirken Tye eve geri koştu.
"Tanrım, Yager. Kanadı. Sanki biri kanadını kesmiş gibi."
Ama Yager şu anda bunu duymak istemiyordu. Kanadı umurunda bile değildi. Tek umursadığı onu hayatta tutmaktı.
"Neecy? Beni duyabiliyor musun, bebeğim?"
Ne olduğunu anlayamadığı bir şeyler mırıldandı ve parmaklarını birazcık oynattı. Bu, Yager'a hâlâ sadece Neecy Lawrence'ın yapabileceği gibi savaştığını göstermeye yetiyordu.
"Onu içeri götürmeliyiz." Mike'a baktı. "O zaman Crows'u aramalıyız."

Arri, Janelle ve Katie oturma odasına girerken Didi başını televizyondan kaldırdı. Sessiz bir geceydi. Tanrıçalarının işi yoktu, bu yüzden hepsi film izlemeye karar vermişti. Her zamanki gibi, sonunda yine "Uzaylılar "ı izlediler. Vasquez'e doyamıyorlardı. Bu kadar çok kış tekmeleyen her hatun fahri bir Karga'ydı.

"Siz sürtükler nerelerdeydiniz?" Didi tersledi.

Katie kendini koltuklardan birine attı. "Bu çok hoş." "Ben sadece New Jersey ruhuna girmeye çalışıyorum."

Janelle kanepenin kenarına oturdu. "Katie Delia'ya bir çizgi roman dükkanına gideceğimizi söyledi."

"Her zamanki gibi kimse *bana* bir şey söylemiyor."

"Eşyalarımı aldın mı?" Rachel sordu. Kolu artık sargılı değildi; vücudu neredeyse normale dönmüştü.

Janelle kese kâğıdını ona doğru fırlattı. O da iki eliyle yakaladı ve içinden birkaç çizgi roman çıkardı.

"Evet!" Rachel tezahürat yaptı. O şeyi Sherri'ye doğru salladı. "Vikings Eternal'ı aldım," diye şarkı söyledi ona. Sonra dilini kadına doğru uzattı. Buna karşılık Sherri de ona parmak salladı.

Tri-state Buluşması'ndaki kadınların çoğunun aslında on yaşından büyük olması Didi'yi şaşırtmıştı. Çünkü öyle davranmıyorlardı.

Rachel kıkırdarak çizgi romana baktı. "Aman Tanrım!" diye bağırdı birden. Janelle'e baktı. "Bunu nasıl imzalattın?"

Sherri aptal bir imzaya bakmak için üzerine atlayınca Didi geri çekildi.

Janelle omuz silkti. "Etrafta birkaç tane vardı."

Didi, Arri'nin pancar gibi kızarmasını izledi ve telefon çaldığında onun nesi olduğunu merak etti. Kısa bir süre önce bir itfaiyeciyi ilişkiye girmiş olan Delia, telefona ulaşmak için kız kardeşlerinin ve kanepenin üzerinden çılgınca bir hamle yaptı. İkisi de yere düştü ve Kargalar bir süre ona baktıktan sonra tekrar mevcut konuşmaya döndüler.

"Bizim tatlı Arri neden bir şeylerin peşindeymiş gibi görünüyor?" Didi sordu.

Arri şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Ben mi? Ne? Hayır!"

Janelle gözlerini devirdi. "Pürüzsüz, Arri. Çok düzgün."

Didi kanepeye yerleşti, Delia telefonu kulağına dayayarak ayağa kalktığı anda küçük iyilik meleşine işkence etmeye hazır. Delia'nın yüzüne bir kez bakınca Didi'nin omurgasını bir korku dalgası sardı.

"Ne var Dee?"

"Ben Tye." Didi kaşlarını çatı. Delia ağlamak üzereymiş gibi görünüyordu ve o asla ağlamazdı. Elini tuvalete sıkıştırdığı zaman bile ağlamamıştı.

"Ne istiyor?"

Kadın yutkundu. "Ben Neece, Didi."

Mike, Morgan'ın Neecy'nin kanadını yeniden takmayı bitirmesini izledi. Siyah iplik kullanmış ve yatağı güçlü rünlerle ve diğer üç yaşlı Valkyrieyle çevrelemişti. Dördü de Yager'ın evine rekor bir sürede varmıştı ki bu iyi bir şeydi. Dışarısı bu kadar soğuk olmasaydı, Neecy muhtemelen *bu kadar* uzun süre dayanabilirdi.

Morgan Neecy'nin kanadı üzerinde çalışmaya devam ederken, diğer üç Valkyri eski dilde ilahi söylüyordu. Tüm bu süre boyunca Yager izledi; yüzü sertti

ve ifadesizdi. Mike onu hiç böyle görmemişti. Savaşta bile. Ve onu bir daha asla böyle görmemek için dua etti.

Morgan, Neecy'nin kanadında kullandığı siyah ipliği kesti ve bir düğüm attı.

"Pekâlâ çocuklar," diye bağırdı ilahilerin arasından. "Şimdi zor kısmı. Ben kanadını geri takmalıyız. Vücudunun içinde iyileşmesi için zamana ihtiyacı olacak." Yager'a baktı. "Ama o bir Karga. Acısı başladığında cehennem gibi dövülecek. Bu yüzden onu tutman gerekecek."

Mike bir adım öne çıktı. "Ben yaparım."

"Hayır." Yager başını salladı. "Ben yaparım."

"İkiniz de yapacaksınız."

Yatağın üzerine eğilen Yager, Neecy'nin omuzlarını kavradı. Morgan'a baktı ve başını salladı. "Yapın."

Yaşlı kadın Neecy'nin vücuduna sarıldı. "Bacaklarını tut Mike."

Buradan başka bir yerde olmayı dileyen Mike, Neecy'nin ayak bileklerini sıkıca tutarak sert yatağa doğru itti.

"Tamam." Morgan derin bir nefes aldı. "İşte başlıyoruz."

Kanadı kaldırdı ve Neecy'nin vücuduna doğru eğerek büktü. Kanadı bükmez Neecy kıpırdandı ve çığlık atarak umutsuzca Yager'ın elinden kurtulmaya çalıştı.

Mike başını kaldırıp Yager'ın yüzündeki gerginliği gördü. Mutlak bir acı. Fiziksel değildi ama aynı derecede zarar vericiydi.

"Onu sıkı tut! Neredeyse yakaladım."

Birden daha çok acımış olmalıydı, çünkü Neecy daha sert dövüşmeye başladı. Morgan şaka yapmıyordu. Kargalar gerçekten mücadele ederdi. Yarı ölü ve bilinci kapalı olsa bile.

Mike, Neecy'nin ne kadar acı çektiğini bilen Yager'ın bunu daha ne kadar sürdürebileceğini bilmiyordu.

"Sadece biraz daha..."

Morgan'a o eski kışını kaldırmasını söylemenin eşiğindeyken, "Hallettim!" diye bağırdığında neredeyse rahatlayacaktı.

Morgan yaranın üzerine ilahi okudu ve Neecy'nin derisi kanadın üzerine kapandı ve çırpınmayı bıraktı. Aslında, hep birlikte hareket etmeyi bıraktı.

Morgan gri-kahverengi saçlarını yüzüne savurdu. "Tamam. Sadece kanadının yanındaki yarayı dikmem ve onu sarmam gerekiyor." Neecy'nin üzerinden kayarak indi ve Valkyrie kardeşlerine bir el hareketiyle uzaklaşmalarını işaret etti. "Gerçekten uyandığında size daha fazlasını söyleyebileceğim."

Yager Neecy'nin omuzlarını bıraktı ve ayağa kalktı. "Uyanırsa demek istiyorsun."

Morgan içini çekti ve Yager'a dönmeden önce kısa bir süre Mike'a baktı. "Bana hüzünlenme Will. Crow'un verdiği mücadele... O uyanacak. Sadece ne zaman uyanır bilmiyorum. Ve kanadı... şey, onu da göreceğiz. Ama kanatlarınız konusunda nasıl olduğunuzu biliyorum. O yüzden en iyisini umalım." Boynunu kırdı. "Onu sarmayı bitirdikten sonra bir molaya ihtiyacım olacak..."

"Ben ona göz kulak olurum." Yager bir sandalye kaptı ve yatağın yanına koydu. "Uyanana kadar onu bırakmayacağım."

"Bu saatler sürebilir."

Oturdu. "Umurumda değil." "Will..."

"Unut gitsin Morgan." Mike başını salladı. "Havaya tartışıyorsun." Morgan omuz silkti. "Peki." Banyoya doğru yöneldi.

Mike tek eklemiyle metal karyola iskeletini ovuşturdu. "Yager, dostum..."

"Unut gitsin, Mike."

"Bak, özür dilerim. Daha önce söylediklerim için."

Yager öne doğru eğildi. Dirseklerini dizlerine dayamış, ellerini birbirine kenetlemiş ve gözlerini yatağındaki baygın kadına kilitlemişti. "Bu konuda endişelenme Mike. Kargalar yakında burada olur. Gidip yardım etsen iyi olur, Tye. Hepsini aynı anda burada istemiyorum."

"Anladın sen onu."

Mike arkadaşına bir kez daha baktı, döndü ve onu bununla kendi başına yüzleşmesi için yalnız bıraktı.

Yager, Morgan'ın Neecy'nin üzerindeki kanı temizlemesine, sırtındaki derin yarayı dikmesine, yarasını sarmasına ve kanadının iyileşmesine yardımcı olmak için sol kolunu göğsüne bağlamasına yardım etti. Onu tekrar yüzüstü yatağa yatırdılar ve Morgan ellerindeki kanı yıkamaya gitti.

Siyah saçlarını yüzünden uzaklaştıran Yager, kalbini çalan kadına baktı.

Onun ölmesine izin vermeyecekti. Onun için çok uzun süre beklemişti. O kendisiydi. Karısı, eşi, geleceğiydi.

Eğilerek onun kulağını öptü. "Biraz uyu bebeğim," diye fısıldadı. "Sonra kışını kaldır. Yapacak planlarımız var. Balayı için sıcak bir yer düşünüyorum. Sen bikiniyle Karayipler'de."

Küçük bir gülümseme verdi ve onun yanağına bir öpücük kondurdu. Neecey Lawrence iyi olacaktı, çünkü daha azını kabul etmeyecekti.

Didi diğer kargalarla aynı anda yere indi. Eve doğru yürürken Yager'ın düzenli ve büyük bahçesine bakma zahmetine bile girmede. Tye Fransız kapılarını iterek açtı ve Didi onun yanından geçip gitti, diğer kargalar da arkasından.

"Nerede o?"

"Üst katta. İkinci katta. Sağdan üçüncü kapı. Oturma odasından geç. Ve koridordaki merdivenlerden çıkın."

Koridora girmeyi başardılar ama Mike Molinski daha merdivenlere varmadan onları durdurdu. Kısa bir süre için çocuğun canına okumak zorunda kalıp kalmayacağını merak etti.

"Morgan'ın onunla işi yeni bitti. Hâlâ baygın. Yager yukarıda bir sürü insan istemiyor."

Didi arkasındaki kızgın kanatların hıştırtısını duyabiliyordu ama Yager haklıydı. "Tamam. Ben gidiyorum. Sen de." Arri'nin kolunu tuttu ve onu merdivenlere doğru sürükledi. "Benimle geliyorsun."

Merdivenleri çıkarken diğer kargalara, "Siz ısının. Ben birazdan döneceğim."

Tye'in onları yönlendirdiği odaya yaklaştıklarında Didi, Arri'ye onu neden orada istediğini tam olarak anlattı. "Bana onun ne kadar kötü olduğunu söyle. Bilmek istiyorum.

Anladın mı?" "Evet."

Kızı korkutup korkutmadığı umurunda değildi. Neecey dışında hiçbir şey umurunda değildi.

Didi kapıya doğru yürüdü ve durdu. Yager, Neecy'nin başucunda oturuyordu. Dirseklerini dizlerine dayamış, ellerini birbirine kenetlemiş, başını öne eğmişti. Arri onun arkasından içeri girdi, küçük bir nefes verdi ve sonra odadan geri çekildi.

Didi kaşlarını çatarak onu takip etti ve kızın gözleri kapalı bir şekilde duvardan aşağı kayışını izledi.

"Aman Tanrım... o kadar mı kötü?" diye sordu fısıltıyla. "Ölüyor mu?"

Arri başını salladı. "Bilmiyorum... Didi, çok fazla acı var... Geçmiş göremiyorum."

"Neecy'nin mi?"

Başını kaldırıp Didi'ye baktı, gözleri her an ağlayacakmış gibi kızarmıştı. "Yager'ın."

Sonunda Didi, Arri'nin yeteneğinin Bama Crows'u eğlendirmek için yapılan bir salon numarasından daha fazlası olduğunu gördü. Bu gerçektir ve bu kız sadece diğer insanların içindekileri "görmekle" kalmıyor, açıkça hissedebiliyordu da.

Emekli olma düşünceleri Didi'ye tekrar saldırdı. Hayatına devam etmesi gereken noktaya gelmişti. Daha fazlası onu her zaman nefret ettiği liderlerden biri haline getirebilirdi. Acımasız, ulaşılmaz ve şeytani. Hayır, gitme vakti gelmişti ama Neecy iyileşene kadar değil. İkinci komutanı etrafta koşturup "kızlarını" koruyana, şehvetiyle savaşıma kadar değil.

Yager ve genel olarak çılgın Kargaların bir çırpıda başlatabileceği saçmalıkları kontrol etmek. Neecy'yi geri alana kadar hiçbir şey yolunda gitmeyecekti.

Arri'nin yanına çömeldi. "Sen burada kal tatlım. Ben onu kontrol edeceğim."

Arri sadece başını salladı, kollarını dizlerine dolamıştı ve küçük bedeni titriyordu.

Didi derin bir nefes alarak ayağa kalktı ve Yager'le birlikte odaya geri döndü. Yatağın diğer tarafına doğru yürüdü ve arkadaşına baktı. Yüzüstü yatıyordu, bir kolunu vücuduna yakın bağladıkları için altına sokmuştu. Çıplak sırtı bandajlarla kaplıydı ve başı yana dönüktü. Uyumuyordu çünkü hiç hareket etmiyordu. Didi onun nefes aldığından bile emin değildi.

Didi eğildi ve arkadaşının başının üstünü öptü. "Kıçını kaldır ve kendine gel, Neecy Lawrence," diye fısıldadı. "Yoksa bunun bedelini cehennemde ödeyeceksin. Sana söz veriyorum."

Yager'a bakan Didi doğruldu. "Yager, senin için de uygunsa onu burada bırakmak istiyorum. Burada güvende olacağını biliyorum."

Yager sonunda ona baktı. Adamın acısını görmek için aurlarını okumasına gerek yoktu. "Kesinlikle. Ne kadar gerekirse o kadar kalabilir."

Ama Neecy Lawrence'ın sonsuza dek kalabileceğini kastettiğini biliyordu.

Yager, Didi'nin gittiğini ya da Morgan Neecy'yi kontrol etmek için gelene kadar en az iki saat geçtiğini fark etmedi bile. Birkaç dakika sonra onun sandalyesine doğru yürüdü ve ellerini sevgiyle saçlarında gezdirdi.

"Will, tatlım, biraz uyumalısın."

"Gerçekten yorgun değilim." Ve Neecy'yi terk etmeyecekti. Onu asla terk etmeyecekti.

"Tamam. Ama eğer yaparsan, onun yanına uzan." Başının üstünü öptü.

"Burada olduğunu bilsin."

Sonra sessizce kapıyı arkasından kapatarak çıktı.

Yager yine zamanın nasıl geçtiğini anlamadı. Loş odada oturmuş, Neecy'nin yüzükoyun yatan bedenine ve güzel yüzüne bakıyordu. Sonunda vücudu ona daha iyi davrandı. Morgan'ın tavsiyesine uyarak yatakta onun yanına uzandı, karnı aşağıdaydı. Uyku onu ele geçirene kadar bir eliyle onun yüzünü okşadı.

On Altıncı Bölüm

Gözleri kapalıyken bile ışık onu öldürüyordu. Tanrım, neden biri suratına flaş ışığı tutardı ki?

Neecy gözlerini zorla açtı ve onu rahatsız edenin flaş ışığı değil, öğleden sonra güneşi olduğunu fark etti.

Ve Will Yager ile aynı yatakta olduğunu fark etti. Sadece bu da değil, saksocunun onu tekrar bağladığı hissine kapıldı. Sol kolunu hareket ettiremiyordu.

Yine de o yakıcı acı... nereden geliyordu?

Yager'ın yüzünü inceledi. Uykusunda kaşlarını çatıyordu ama hâlâ her zamanki gibi seksi görünüyordu.

Sağ eli serbestti, o yüzden uzandı ve parmak uçlarını Yager'ın çatık kaşlarında gezdirip burnundan aşağı indirdi. Gülümsedi.

Gerçekten de çok tatlı bir çocuk.

İşte o zaman gözleri yavaşça açıldı. Birkaç uzun an boyunca birbirlerine baktılar. Sonra Yager gülümsedi. Büyük, geniş, rahatlamış bir sırıtış, içini tamamen pelteye çevirdi. Tanrım, bu adam yüzünden tam bir korkağa dönüşüyordu.

"Hey, bebeğim." Sesi alçaktı, uykudan cızırtılıydı. Sırtındaki ağrıya rağmen meme uçları tamamen dikleşti ve büyük bir Odadaki herkese "merhaba". "Selam."

"Ne zamandır uyanıksın?" "Çok olmadı."

"Nasıl hissediyorsun?"

"Sırtım ağrıyor."

"Evet. Bir süre daha ağrıyacak."

"Neden? Yine bir şeyden düşmedim, değil mi?"

Sırıtışı sıcak bir hal aldı. "Hayır, bebeğim. Yapmadın. Hatırlamıyor musun?"

"Neyi hatırlamıyorum?"

Parmakları onun yanağını okşadı ve boynundan aşağı kayd. "Bir kavgaya karışmıştın."

"Kavga mı ettim?" Bir kavga hatırlamıyordu. Taksiyi beklediğini hatırlıyordu. Taksi onu trene götürecekti ve tren de onu

Yager.

"Senin evindeyim, değil mi?"

"Bu uzun bir hikaye, bebeğim. Şimdilik bunun için endişelenme. Sadece dinlenmene ihtiyaım var."

Adamın kaçamak cevaplar vermesinden gerçekten nefret ediyordu. Ama bununla mücadele edecek havada değildi. En azından şu anda. "İőemem lazım."

"Tamam." Bir kedi kadar hızlı olan Yager yataktan fırladı ve onun yanına geldi. "Hadi seni kaldıralım, bebeğim."

"Bunu kendi başıma yapabilirim."

"Benimle başlama, Neecey Lawrence."

O daha bir şey yapamadan, Yager ıplak vücudunu örten çarşafı çekti ve yavaşça onu çevirerek kollarının arasına aldı. Sırtındaki acı üç katına çıkarken nefesini dişlerinin arasından emdi.

Yager hemen durdu. "İyi misin?"

Acıya karşı dişlerini sıkarak, "İyiyim. Gerçekten iyiyim." Pek sayılmazdı ama iőeme ihtiyaçı tüm acılarının önüne geçmişti.

Elbette ona inanmamıştı ama zorlamayacak kadar da nazikti.

Onu kollarının arasına alan Yager kolaya devasa banyoya doğru ilerledi. Onu dikkatlice tuvalete indirdi. Sonra geri çekildi ve ona baktı.

"Peki... devam et."

Kızın ağzı şok içinde açık kaldı ama hemen toparlandı. "Aklını mı kaçırdın sen? ık dışarı."

"Hadi ama Neecey. Bunu aőmadık mı?" Son

kontrolü de kırıldı. "*Dışarı!*"

Kıkırdayarak, "Tamam. Tamam. Ben gidiyorum." Kapıya doğru adım attı. "Ve biliyorsun, burada ne istersen yapabilirsin. İőemeye devam etmek zorunda değilsin."

"Yager!"

Biraz daha yüksek sesle güldü ve kapıyı arkasından kapatarak dışarı ıktı.

Arri, Didi'nin omzuna hafifçe vurunca Didi bir anda uyandı ve koyu kahverengi gözleri ona doğru kaydı.

"Sana... kahve getirdim mi?"

Yaşlı kadının yüzündeki sert ifade kayboldu. "Teşekkürler, tatlım."

Arri nasıl olduysa bir nanosaniye içinde "O Kız "dan "Tatlım "a dönüşmüştü. Bunu çok fazla sorgulamadı ama bunun gerçek bir değişim olduğunu okuyabiliyordu. Onun renklerinde bunu görebiliyordu.

Arri, Yager'in oturma odasında etrafına bakınırken Didi kahveyi ondan aldı. Toplanma zavallı adamın evini ele geçirmişti. Tamamen ve tamamen. New Jersey Kuzgunlarının çoğunun da geldiğini eklediğinizde, etrafta bekleyen bir oda dolusu kanatlı insan vardı. Herkes sessizce konuşuyordu. Herhangi bir yüksek ses oldukça karışıklığa neden oluyordu.

Orada olmayanlar sadece gençler ya da ailelerine bakması gereken Yaşlılardı. Her iki tarafın yaşlılarından oluşan ayrı bir grup, işler yoluna girene kadar gençleri Philly Kargaları'nın yanına götürdü. döndüler. Geri kalanlar gecenin geri kalanını kâğıt oynayarak, kötü, gece geç saatlerde televizyon izleyerek ya da sadece bakarak geçirdiler. Bol bol baktılar.

Şafak sökerken, nöbet tutanlar dışında hepsi uykuya dalmıştı. Görünüşe göre, Neecy'yi korumak Kuzgunların olduğu kadar Kargaların da görevi haline gelmişti. Hepsi kendini ondan sorumlu hissediyordu.

Tye arka bahçeden oturma odasına girdi. Telefonuyla konuşuyor ve onu telsiz olarak kullanıyordu. "Tamam. Tamam. Tamam. Tamam. Anladım."

Didi kahvesini yudumladı, sonra Tye'a baktı. "Ne?"

Tye gülümsedi. "Uyandı. Ona iki kere bağırdı bile."

Kargalar hep birlikte ayağa fırladı. Gülüşerek ve tezahürat yaparak birbirlerine sarıldılar. Arri gözlerini kapattı, ani ışık patlaması onu neredeyse kör ediyordu. Ama rahatlama hissi o kadar yoğun ki zorlukla nefes alabiliyordu.

Arkadaşı olmadan Topluluk arasında yaşamayı düşünmek istemiyordu. Neecy onun ailesi olmuştu; bunu kaybetmeye hazır değildi.

Bunu kaybetmeye asla hazır olmazdı.

Yager kapının dışında bekliyordu. Morgan Neecy'yi kontrol etmeye gelir gelmez onu dışarı atmıştı. Bu da hiç hoşuna gitmemişti. Ondan çok uzakta olma fikrinden hoşlanmıyordu. En azından Neecy'nin kendini koruyabileceğini bilene kadar. Hâlâ hırçın bir dile sahip olması dışında, kadını küçük ve zayıf görünüyordu... yani, bir buçuk metrelik bir kadının görünebileceği kadar küçük ve zayıf.

Morarmış, hırpalanmış, kanlı ve huysuz olsa bile Neecy Lawrence hâlâ tanıdığı en güzel kadındı. Ve kendini tam bir pislik gibi hissediyordu, Çünkü onun sadece kendi iyiliği için iyileşmesini istemiyordu... onu tekrar kollarına alabilmek için iyileşmesini istiyordu. Böylece onun altında, boşalırken adını inlediğini hissedebiliyordu. Bu onun için birkaç Neecy, Yager'ın ona ne kadar değer verdiğini göstermesine izin verdi.

Ama bu değişmek üzereydi. İstese de istemese de iyileşene kadar ona bakacaktı. Bu konuda ondan bir bok duymak da istemiyordu.

"Ow!"

Yager, Neecy'nin acı dolu haykırışını duydu ve onun ya da Morgan'ın kendisini daha fazla dışlamasına izin vermeyi reddetti. Yatak odasının kapısını açtı ve iki kadın da ona baktı. Morgan Neecy'nin elini tutmuş ve kontrol ediyor gibiydi. Yager, Neecy'nin kolsuz Knick basketbol tişörtünün içinde çok sevimli görüldüğü gerçeğini fazla düşünmemek için kendini zor tuttu. Gerçi çıplak hali daha da güzeldi. "Sorun nedir?"

Neecy gözlerini devirdi. "Oh, bu gerçekten eskiyecek." "Acı içinde bağırdığımı duydum."

"Dövüş sırasında parmağımı geriye doğru bükmüş olmalıyım. Morgan sadece ne kadar kötü olduğunu görmek için kontrol ediyordu." Neecy'nin bilinmeyen bir düşmanla tek başına savaştığını görmek her seferinde kanını donduruyordu. Oysa

Gerçekten önemli bir şey değilmiş gibi davrandı. "Şimdi gitmekte özgürsün."

"Unut gitsin Lawrence. Hiçbir yere gitmiyorum."

"Will Yager!" Morgan Neecy'nin elini bıraktı. "Seni bundan daha iyi yetiştirdiğimi biliyorum!"

"Hayır, yetiştirmedin."

Morgan sırtarak Neecy'ye döndü. "Bunu unutabilirsin tatlım. O çelik gibi gri gözlerindeki kararlı bakışı biliyorum."

"Evet. Ben de," diye mırıldandı Neecy, kendini yatağın başlığına yaslarken.

Morgan yatağın ayakucundan ceketini aldı. "Parmağın kırılmamış. Belki biraz burkulmuş olabilir ama o kadar da kötü olduğunu sanmıyorum. Sadece dinlen ve fazla kurcalama. Gerçekten acımaya başlarsa buzu dene."

Ceketini çekiştirdi. "Şimdi sana kendini zorlamamanı söylememe gerek olmadığını biliyorum, değil mi? Bir Karga olarak gezegendeki herkesten daha hızlı iyileşiyorsun ama yine de önümüzdeki birkaç gün boyunca sessiz kalmanı istiyorum."

"Evet, ama..."

"Ama" yok, Neecy Lawrence! Bunu duymak istemiyorum. Didi ve diğer Kargalar ortaya çıkabilecek her şeyi halledebilir. Senin her savaşa girmene gerek yok."

"Yani burada öylece oturmam mı gerekiyor? Hiçbir şey yapmadan mı?"

"Vay canına. Beni anlıyorsun." Morgan kapıya doğru yöneldi. "Ama eminim şuradaki adam," yanından geçerken Yager'ın omzunu sıvazladı, "seni bir süre meşgul etmekten mutluluk duyacaktır. Değil mi Will?"

Morgan kapıyı arkasından çarparak dışarı çıktı.

Yager başını kaldırdığında Neecy'nin ona kısıp gözlerle baktığını gördü.

"Ona bunu söylemesini ben söylemedim, biliyorsun. O yüzden yüzündeki o bakışı sil." "Burada seviştiğimizi bilmeyen biri var mı?"

"Gerçekten tek yaptığımız bu mu Lawrence? Sadece sikişmek mi?"

Kollarını göğsünde kavuşturmaya çalıştı ama hemen sol kolunun vücuduna sıkıca bağlı olduğunu, parmaklarının boğazına yakın olduğunu hatırladı. Hayal kırıklığı içinde homurdandı.

"Bu beni delirtecek!"

Neecy'yi daha önce hiç bu kadar açıkça tedirgin görmemişti. İtiraf etmeliydi ki bundan hoşlanıyordu.

"Kolunu rahat bırak." Yatağa doğru yürüdü. "Kanaadının iyileşmesine yardımcı olmak için."

Neecy gözlerini o kadar hızlı ondan kaçırdı ki, neredeyse gözlerindeki bakışı fark etmeyecekti. Panik mi?

"Ne oldu bebeğim?"

"Bana öyle demeyi kes!"

Sıkıntıyla homurdanan Yager yatağa, onun yanına uzandı.

"Bak, bazı şeyleri açıklığa kavuşturalım, tamam mı? Sana bebeğim diyeceğim, çünkü hoşuma gidiyor. Senin de hoşuna gidiyor, sadece zorluk çıkarmaya devam ediyorsun."

Başını çevirip ona ters ters baktı. "Hoşuma gittiğini nereden biliyorsun?"

"Çünkü içine girdiğimde ve sana bebeğim dediğimde, amın neredeyse bir nehre dönüşüyor. İşte böyle biliyorum."

Neecy birkaç saniye ona baktıktan sonra başını salladı. "Tanrım, Yager. Sırtımdan bir baltayla vuruldum. Bok gibi görünüyorum. Her tarafım çürük, sıyrık ve açık yaralarla dolu. Ve sen hala..."

"Seni istiyor muyum? Evet, bebeğim. Seni hâlâ istiyorum. İşte bu yüzden iyileşmene ihtiyacım var." Elini çenesine götürerek onu kendisine bakmaya devam etmeye zorladı. "Evrenimi sarsıyorsunuz Doktor Lawrence. Ve seni neredeyse kaybediyordum."

"Yager..." Kız arkasını dönmeye çalışınca çenesini daha sıkı kavradı.

"Bundan kaçmana izin vermeyeceğim, Neecy. *Bizden* kaçmana. Bunca zaman kaçmana izin verdim ama artık vermeyeceğim. Hayat çok kısa bebeğim. O yüzden saçmalıklarını bırak."

Muhtemelen ona bağırarak ya da kendisinden uzaklaşmasını söylemek için ağzını açtı. Ama buna fırsat bulamadan adam onu öptü. Uyandığından beri bunu yapmak istiyordu ama beklemesi gerektiğini biliyordu. Yine de şimdi, birbirlerine ne yaptıklarını hatırlatmaya ihtiyacı olduğunu görüyordu. Birbirlerine her zaman ne yaptıklarını...

Birbirlerini her zaman deli ederlerdi.

Adamın dili kızın ürkmüş ağzının içinde gezindi ve kız inledi, başını yana eğerek ağızlarının birbirine daha iyi oturmasını sağladı. Boştaki eli adamın göğsüne uzandı, parmakları adamın tişörtüne ve kaslarına gömüldü. Öpüşmeleri saniyeler içinde tatlı ve ılıktan sıcak ve ıslak hale geldi ve iç sesi ona durması için bağırmağa devam etti. Kız hâlâ iyileşiyordu. Onu yatağa atıp kendisiyle evlenmeyi kabul edene kadar sikmesine hazır değildi. Ancak vücudu onu dinlemiyordu ve onunki de dinlemiyordu.

Tye ve Didi'nin odaya girmesi her şeyi durdurdu. Özellikle de Didi bağırırken, "Yüce Tanrım, Yager! Onu bir fahişe gibi ellemeden önce lanet olası kritik listeden çıkmasını beklemeye ne dersiniz!"

Adam bunu ona tam olarak nasıl yapmaya devam ediyordu? Sadece bir öpücükle onu ıslak ve muhtaç hale getirebiliyordu. Bu utanç vericiydi.

Ondan uzaklaştı. O kadar hızlıydı ki, sırtından aşağıya doğru bir acı şokuna neden oldu. Ama bunu belli etmeyi reddetti çünkü Yager ve Didi bunun üzerine gideceklerdi.

"İyi gidiyor gibi görünüyorsun Neecy."

Neecy Tye'a baktı. Alaycılığını gizleme zahmetine girmeden, "Çok daha iyiyim, teşekkürler Tye."

Adamın alçak sesle kıkırdaması yüzüne bir tokat atma isteği uyandırdı. Tanrım, onun nesi vardı? Aslında Tye'dan hoşlanıyordu... genellikle.

"Peki, ne istiyorsun?"

"Sen en kötü hastasın." Didi yatağın üzerine oturdu. "Bu kadar sefil olmaya devam edecek misin?"

"Evet. Başka sorunuz var mı?"

"Oh, adamım. Zor zamanlar geçiriyorsun, Yager. Onun huysuz şişko kışını almamızı istemediğine eminim..."

"Dikkat et."

"...Kuş Evi'ne geri dönmek mi?"

Birdenbire onu Jersey'e geri göndermesinden korktu ve bunun için kendinden nefret etti. Burada kalıp bu adamın onunla ilgilenmesine izin veremezdi. Topluluk'un onunla ilgilenmesi bir şeydi, bunu birbirleri için yapıyorlardı. Birçoğuna yaz soğuk algınlığı gibi basit şeylerden bıçaklı kavgaların ardından oluşan daha karmaşık açık yaralara kadar bakmıştı. Ama hayır. Daha fazla kalıp adamın misafirperverliğinden faydalanamazdı...

"Senin hayatın üzerine değil, Didi. O burada kalacak."

Neecy'nin başı döndü. Yager'ın sesi çok kararlı geliyordu. Sanki Didi'yle bu konuda savaşmak istiyordu ve bugünlerde çok az insan Didi'yle pek çok konuda savaşıyordu.

"Tamam. Tamam. Tamam. Tamam. Sakin ol. Sadece seni rahatlatmaya çalışıyorum. Ne kadar zor ve kötü biri olabileceğini biliyorum."

"Onun zor ve kötü olmasını seviyorum."

"Burada olduğumu biliyorsun," diye tersledi.

İkisi de ona baktı ve sonra birbirlerine döndüler. Didi ayağa kalkarken, "Bak Yager, şeytani düve sende kalsın istiyorsan, buyur kalsın," diye şaka yaptı. Eğer biraz daha yaklaşırdı Neecy elini kadının boğazına dolayacaktı. Liderinin şaka yapması umurunda değildi. Onu çağırmak "düve" demek ve Yager'ın önünde onun koca kışından bahsetmek hiç hoş değildi.

"Tamam. Bende kalsın... Yani, onu geri istemiyorsun, değil mi?"

"Hayır. Sende kalsın."

Şimdi sadece pirana ile oynuyorlardı. *Pislikler*.

"Umarım sakıncası yoktur, Yager. Topluluk kendini evinde gibi hissediyor. Küçük Neecy'miz ondan kurtulana kadar burada kalmayı planlıyoruz. Umarım sorun olmaz."

"Elbette. Başımızın üstünde yeriniz var."

"Hadi, Tye. Bu ikisini yalnız bırakalım."

"Sorun olmayacağına emin misin? Yani... iyileşiyor olması gerekiyordu, kendini bu kadar yorması değil."

Tye ve Didi ayrılırken Neecy büyük bir utanç duydu.

"Onlardan nefret ediyorum."

"Yine de haklı. İyileşene kadar seni yalnız bırakmalıyım." Adam haklı olsa da bu da hoşuna gitmemişti. "Her neyse." Esnedi ve gözlerini ovuşturdu.

Yager uzandı ve yorganı yukarı çekerek ikisini de örttü. "Sarıl bakalım bebeğim."

Bir an tereddüt etti ama son kırk beş dakikadaki hareketliliği onu yakalamaya başlamıştı. Morgan onu çabuk yorulacağı konusunda uyarmıştı, en azından bir süreliğine, o da buna karşı koymamaya karar verdi.

Aşağı kaydı ve sağ tarafına döndü.

Yager arkasından yaklaştı. "Acırsa söyle." Sonra onu kaşıkladı. Kolunu beline doladı, bacaklarını kalçalarının arkasına bastırdı ve burnunu ensesine soktu.

O anda hissettiği son şey acıydı.

Bu yüzden hiçbir şey söylemedi ve onun yerine uyumaya gitti. Güvende hissetmek ve...sevmek.

Waldgrave baltayı öğrencisinin elinden aldı.

Öğrenci hiç sormadan, "İyi dövüştü. Hepsi öyle yaptı."

"Geriye sadece bu mu kaldı?"

"Evet. Onun kuşları geldi... Saniyeler içinde onu parçaladılar." Çok yazık. Onun için uygun bir cenaze töreni yok.

"Ya o?"

"Öldü. Kanadını tabanından kırmış." "Peki ya cesedi?"

"Kuşlar onu aldı."

Diğer dişilerine geri döndü. Güzel. Parçalanmış bedenini görünce kana susamışlıktan çılgına döneceklerdi, gerisi kolaydı.

Mike gözlerini ağaçlara dikmiş, Tye'in omzunu itip ona bir fincan kahve uzattığını fark etmemişti bile. "Onlardan korkan bir tek ben miyim?"

Tye başını kaldırdı. "Onunla ilgilendiğimiz sürece bir şey olmaz."

Mike o kadar emin değildi. Yüzlerce karga ve kuzgunun onları izlemesini biraz sinir bozucu buluyordu. Özellikle de onları kontrol eden kadın hâlâ iyileşme sürecindeyken. Morgan onun çok uyuyacağını söylemişti. Ya o uyurken vahşileşmeye karar verirlerse?

"Bu hiç iyi değil."

"Korkak olma, Molinski."

Tabii ki Tye korkmuyordu. Çoğu kişinin insandan çok daha aşağı gördüğü arkadaşları olan Tye.

Kuşlar toplu halde aniden havalandı ve Yager'ın yatak odasına doğru yöneldi.

"Abi!"

Tye kaşlarını çatı. "Gidip kontrol etsek iyi olur."

Yemek yiyen, konuşan ya da uyuyan kadınların ve diğer Kuzgunların yanından geçtiler. Mike, Topluluk'un kendisinden en ufak bir rahatsızlık duymuyor gibi görünmesinden hoşlanmıştı. İyi bir meydan okumayı severdi. Dürüst olmak gerekirse, Valkyrieler çok kolaydı.

Yager'ın odasına gitmek basitti. İçeri girmekse bambaşka bir meseleydi.

"Kapıyı çalmalı mıyız?" Mike sordu.

Tye omuz silkti. "Bilmiyorum. Kimseyi ürkütmek istemiyorum... ne demek istediğimi anlıyorsanız."

Tye'in ne demek istediğini çok iyi biliyordu. Mike sessizce Yager'ın yatak odasının kapısını açtı.

Sonra baktı. Tye da öyle.

Her yerdeydiler. Orada öylece oturuyorlardı. Yager yatağında baygın yatıyordu ama Neecy pencerenin yanında oturuyordu. Omzunda kocaman bir karga başını Neecy'nin yanağına sürüyordu. Dizinde dev bir kuzgun. Neecy uzandı ve işaret parmağını kuşun başına sürttü.

Mike ve Tye birbirlerine baktılar. Bir süre sonra Yager'a döndüler. Beklediler ve aniden uyandı. Yager'ın onların varlığını hissedeceğini biliyorlardı. Bu eğitimlerinin bir parçasıydı.

Yager'ın gözleri hemen onlara ve birkaç saniye sonra da odasını istila eden kuşlara odaklandı.

Yavaşça doğrulup odasını gözden geçirirken gözleri büyüdü. "Ah... bebeğim? Her şey yolunda mı?"

Ona bakmadan başını salladı. "Elbette. Sadece onları görmek istediğimi düşünüyordum... onlara teşekkür etmek için. Ve geldiler." Gülümsedi. "Sanki onlar her zaman yaparım."

"Bu harika, bebeğim." Yager bastığı yere çok dikkat ederek yataktan kaydı. "Neecy. Bir saniye içinde döneceğim."

Kuzgun pençeleriyle işaret parmağını kavrarken başıyla onayladı.

Yager dikkatle hareket ederek yatak odasından geçti ve Mike ile Tye'ı koridora kadar takip etti. Kapıyı arkasından kapattı ve sonra üç adam da derin nefesler aldı.

"Böyle bir şey olmadı. Ve bunu bir daha asla tartışmayacağız." "İyi plan," dedi Mike boğuk bir sesle.

"Orada ne var, prenses?"

Oturma odasında yere diz çökmüş olan Arri, Yalancı-Mike Molinski'nin Neecy'nin cep telefonunu elinden kapmasıyla şaşkınlık içinde nefesini tuttu. Telefonu

Necy'nin yırtık ve kanla kaplı kot pantolonunu giymiş, son gelen ve giden aramaları gözden geçiriyordu ki Molinski telefonu ondan aldı.

Yager'ın kanepesine çöktü, insanlık dışı büyüklükteki ayaklarını ince derinin üzerine koydu.

Arri hırlayarak uzandı ve telefonu geri almaya çalıştı. Molinski fazla çaba harcamadan telefonu başının üzerinde tutup hareket ettirerek Arri'nin elinden aldı.

"Haydi, tatlı yanaklar. Bana neler olduğunu anlat." "Ver şunu!"

Onu dehşete düşüren şey, Molinski'nin bir eliyle telefonu tutarken -ve hâlâ ulaşamayacağı bir yerdeyken- diğer eliyle Arri'yi alnına bastırarak uzak tutmaya çalışmasıydı.

Birden kendini yeniden sekiz yaşında hissetti ve okulun kabadayısı bir kez daha onu seçmişti.

"Bana ne yaptığını söyle, sana geri vereyim."

"Sana hiçbir şey söylemek zorunda değilim!" Molinski'nin elini başından çekmeye çalıştı ama işe yaramadı. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, adam cidden güçlüydü.

Sinirden gözyaşlarına boğulmasına saniyeler kala, başka bir el ona doğru uzandı ve telefonu Molinski'nin elinden kaptı. Arri, Janelle'in yumruğunu sıkıştırdığını ve Molinski'ye defalarca yumruk attığını görmek için tam zamanında kafasını kaldırdı

karnından. Altıncı vuruşta geri çekildi ve aniden tekrar savurarak Molinski'yi tam kasığından vurdu.

"Ah! *Seni kaltak!*" İki büküm oldu ve her iki kadından da uzaklaştı, başı kanepenin minderlerine gömüldü.

"Al." Janelle ona telefonu fırlattı ve Arri telefonu yakaladı, neredeyse düşürüyordu, yakaladı, düşürdü ve yerde sekerken peşinden süründü.

Kadının onu muhtemelen patentli kafa sallamalarından biriyle ödüllendirdiğini anlamak için Janelle'e bakmasına bile gerek yoktu. Bunları sadece Arri için saklıyor gibiydi.

Sonunda telefonu eline aldığı anda Arri kendini Delia'nın önünde diz çökmüş buldu.

"Ne yapıyorsun?"

Arri derin bir nefes aldı ve hayal kırıklığı gözyaşlarını ait oldukları yere geri koymak için gerçekten çok çalıştı. Bu kadınların önünde yeterince ağlamıştı.

"Necy'nin telefonunu kıyafetlerinin arasında buldum. Cuma gecesinden gelen ve giden mesajları kontrol ediyordum. Bize bir şeyler söyleyebileceğini düşündüm."

Delia şaşkınlıkla ona baktı. "İyi hamle, Arri-kız. Bir şey bulabildin mi?"
"Evet. Onu sen aradın."

Delia şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı ve Arri ile Janelle'e baktı. "O gece mi? Hayır, aramadım." Janelle'e omuz silkti. "İtfaiyecinin aramasını bekliyordum."

Janelle başını salladı. "Sen ve senin itfaiyecilere olan düşkünlüğün."
"Alo? Çok sıcaklar!"

Arri telefonu açtı, Neecy'nin arayan kimliğinde son gelen mesajı buldu ve cihazı Delia'ya uzattı. "Bu senin numaran değil mi?"

Delia ona baktı. "Anlamıyorum. Onu ben aramadım. Gerçekten."

Janelle Arri'nin arkasından yaklaştı, onu kollarının altından kavradı ve kolayca ayağa kaldırdı. "O zaman onun telefonunda senin numaran nasıl var?"
"Nereden bilebilirim ki?"

Arri'nin aklına iyi bir fikir gelmişti ama o daha söyleyemeden Molinski koltukta büzüştüğü yerden havladı: "Klonlamışlar, sizi aptallar!"

"*Kapa çeneni!*" Janelle öyle yüksek sesle bağırdı ki, sesi birkaç oktav bile düşse, Arri odadan fırlamaya hazırdı. Ama arkasını döndüğünde Janelle'in yüzünde en güzel sırıtiş vardı. "Onu klonlamış olmalılar, Dee."

Delia da ona sırtarak karşılık verdi, ikisi de Molinski'ye işkence etmekten büyük keyif alıyordu. "Haklısın Janelle. Çok zekisin."

"Sürtükler," diye mırıldandı Molinski kanepeden.

Janelle ondan uzaklaşmadan önce Arri'ye şefkatli bir baş kaşıma hareketi yaptı. "Ve eğer numaranı klonlayabilselerdi..."

"Bizi aylardır dinliyorlar... en azından" diye bitirdi Delia.

Bir süredir neler olup bittiğinin farkına varmak her iki kadını da derinden etkiledi. Janelle'in başı hafifçe düşerken gülümsemeleri soldu. "Lanet olsun."

Delia telefonu öfkeli bir sesle kapattı. "Ne kadar aptalız." Arri kollarını göğsünün önünde kavuşturdu. "Bilmiyorduk."

"Neyi bilmiyordunuz?"

Tye odaya girdi ve Arri, Janelle'in serseri, sert renklerinin Tye görünür görünmez dramatik bir şekilde değişmesini hayranlıkla izledi. Tabii ki Janelle'in orada durduğunu fark ettiğinde onunki de öyle oldu. Onların Renkler birbirlerinin yakınında ve etrafında dönüyordu, hala test ediyorlardı ama Neecy ve Yager'ınkilerin aksine, tam olarak birlikte akmaya başlanamışlardı. Yine de Arri bunun sadece bir zaman meselesi olduğunu biliyordu.

Delia, Tye ve Janelle arasında artan gerginlikten habersiz, Neecy'nin telefonunu kaldırdı. "Avcılar... aramalarımızı izlediklerini düşünüyoruz. Numaralarımızı klonluyorlar."

Tye kocaman omuzlarını silkti. "Mantıklı. Bu konuda endişelenmeyin. Bu geceye kadar hepinize yeni telefonlar, yeni numaralar alabilecek birini tanıyorum. Sadece bir listeye ihtiyacım var."

Delia başını sallayarak Neecy'nin telefonunu Arri'ye geri verdi. Neredeyse almıştı ama telefon elinden kaydı, odanın öbür ucuna uçtu ve Molinski'nin oturduğu yerden kalkarken tam alnına çarptı.

"Ah!"

Alışkanlık olduğu üzere Arri hemen özür dilemek istedi ama Tye'in dev eli nazikçe ağzını kapattı. "Neden bunu bir şekilde hak ettiğine bahse giriyorum?" diye mırıldandı usulca.

Arri ona baktı ve başını salladı.

"Daha fazla çorba istemiyorum. Ve eğer bir hamle yapmazsan. Bütün taşlarını ikiye böleceğim."

Yager yatakta aralarında duran satranç tahtasından başını kaldırdı. "Beni aceleye getirme. Ben satranç oynarken acele etmem. Oyunun tadını çıkarırım."

Hırlayarak, "Yine mi tadını çıkarma? Neyin var senin?"

Yager o muhteşem çelik grisi gözlerini devirerek satranç tahtasına baktı... ve dik dik baktı.

Adamın başının tepesine dik dik baktı. On beş dakikadır onun başının tepesine bakıyordu.

Hayır. Kafasının tepesine daha fazla bakarsa, saçlarını yolmaya başlayacaktı. Ve onun saçlarını gerçekten seviyordu.

Neecy bakışlarının Yager'ın yatak odasında dolaşmasına izin verdi. Şimdiye kadar evin gerçekten gördüğü tek bölümüydü. Yager gitmesine izin vermiyordu. Ona yiyecek, su, dergi, kitap getiriyordu. İsteddiği her şeyi almasını sağlıyordu. Bir seferde sadece Morgan, Didi ve birkaç Karga'nın onu ziyaret etmesine izin veriyordu. Her derde deva bir ilaçmış gibi boğazına çorba tıkmakta ısrar ediyordu.

Yager'ın Long Island'daki evindeki yatak odası da şehirdeki dairesi kadar güzeldi. Ve tıpkı diğer yatağı gibi, çerçevesi büyük, paslanmaz çelikti ve içinde sevişmek için mükemmeldi. Ama hayır. Yager uyurken sarılmak dışında ona dokunmuyordu. Başlangıçta, tüm vücudu büyük, kanlı bir çürüğe benzediği için ilgisini kaybetmiş olabileceğini düşündü. Sonra onun duş almak için banyoya girip kaybolduğunu fark etti. Bir sürü ve bir sürü duş. Gezegendeki en temiz adam o olmalıydı.

O duşların çok soğuk olduğunu hissediyordu.

Yager Rosetta Taşı gibi satranç tahtasını düşünürken, Neecy yatak odasının kapısına ve özgürlüğe baktı. İşte o zaman gördü.

Mike Molinski elinde ıslak bir havluyla sessizce koridorda koşuyordu. Birkaç saniye sonra peşinden ıslak ve son derece çıplak bir Janelle koşuyordu.

Yager'ın eli satranç tahtasının üzerine kalktı ama başını salladı ve tekrar indirdi.

Mike havluyu hâlâ başının üzerinde sallayarak hızla geri döndü. Yager dilini dişlerine vurarak gıdıkladı ama başını kaldırmadı.

Janelle kapı aralığından atladi. Birkaç saniye sonra, o ve Mike yeniden ortaya çıktılar. Janelle Mike'ı kafasından yakalamıştı ama Mike havluyu vermiyordu. Janelle, Molinski'nin yüzüne defalarca ve acımasızca yumruk atarken bile ikisi de hâlâ tamamen sessizdi.

Neecy, Yager'ın inekçe "düşünme" seslerini duymasaydı, sağır olduğunu varsayacaktı.

Boğuşan çift tökezleyerek Neecy'nin görüş alanından çıktı.

"Beni sıkıştırmaya çalışıyorsunuz, Dr. Lawrence." Yager ona muhteşem bir sırıtış fırlattı. "Ama ben buna kanmayacağım."

Başı tekrar aşağı düştü ve Janelle tekrar görüş alanına girdi. Havlunun bir ucunu tuttu ve umutsuzca diğer ucunu tutan Mike'tan çekip almaya çalıştı. Onu koridorun zemininde sürükledi ama Mike hâlâ havluyu bırakmıyordu. Ve Neecy onun bu sırıtışının Janelle'in saçlarını tutuşturacağını biliyordu.

"Aha! Buldum!" Yager birkaç hamle yaptı ama Tye aniden ortaya çıkınca Neecy ilgisini tamamen kaybetmişti. Mike'ı aldı ve onunla birlikte ortadan kayboldu. Yine de onunla ne yaptığını biliyordu, çünkü merdivenlerden aşağı atılan birinin boğuk sesleri

Yatak odası.

Tye elindeki havluyla titreyen ve gözle görülür şekilde öfkeli Janelle'in yanına gitti. Havluyu ona uzattı ve Janelle havluyu ondan kaparak hışım ile uzaklaştı. Havluyu kendine sarma zahmetine girmeyecek kadar onurluydu.

Tye onun uzaklaşmasını izledi. Aslında, bu biraz uysalcaydı. Daha çok Janelle'in gamzeli kışının aşağıya doğru yürüyüşünün her ayrıntısını özümsemiş gibiydi.

koridorda. Çok sayıdaki banyo kapısından biri kapandığında Tye, Neecy'ye lezzetli bir sırıtış fırlattı. Omuz silkti, kaşlarını oynattı ve uzaklaştı.

Yager arkasına yaslandı, avuç içleri yatağın üzerindeydi, kolları onu destekliyordu. "Dostumu kontrol et, bebeğim."

Kadın kahkahayı patlattığında ve duramadığında çok incinmiş görünüyordu.

Yager, Delia'nın uzattığı kahve fincanını minnetle aldı ve mutfağından arka bahçesine açılan cam kapıya doğru yürüdü. Sessizce Tye'in yanında durdu.

"O iyi mi?" Tye sonunda sordu. "Evet.

Şimdilik."

"Ruh hali daha iyiye gidiyor mu?"

"Hey, onu biraz rahat bırak. Sırtına inen bir baltayı ne kadar iyi karşılayacağını görmek isterdim."

"Bununla ilgili bir sorunum yok. Sadece Neecy Lawrence'ı gerçek bir duygu ifade ederken görmeye alışık değilim..."

"Duygu mu?"

"Evet. Aynen öyle."

"Her zamanki duvarlarını kaldıramayacak kadar bitkin ve tükenmiş durumda." "Ki bunu hiç umursamıyorsun."

"Hayır. Pek sayılmaz."

Delia, Yager'in arkasından geldi. "Ona ızgara peynirli sandviç yapıyorum... Korkarım ona bir daha çorba getirirsen sana zarar verir."

Mike'ın arka bahçede yürümesini izleyen Yager, "Çorba ona iyi gelir," dedi.

"Tamam, tamam. Ona ikisini de vereceğim. Izgara peynirli sandviç ve domates çorbası. Şimdi mutlu musun?"

"Çok."

Neecy'nin kargalarından biri aniden Mike'ın üzerine pike yapınca üçlü konuşmayı kesti.

"Oha!" Mike kuşu uzaklaştırmak için kollarını savururken Delia bir adım daha yaklaştı. "Yager, Neecy'nin uyuduğunu söylediğini sanıyordum."

"Uyuyor. Buraya geldiğimde baygındı."

İki karga daha Mike'a daldı ve zavallı çocuğu korkuttu. Sonra altı tane daha.

"O zaman ne..."

Mike kuşları kendisinden uzak tutmak için elinden geleni yaparken Tye kahvesini yudumladı. "Sorun Neecy değil," dedi kayıtsızca. "Ceplerine koyduğum et ve kuş yemi yüzünden."

Delia şaşkınlıkla ağzını kapattı ama kahkahasını bastıramadı. Yager başını salladı. "Neden?"

Mike'ın kapılara doğru koşup içeri girmeye çalışmasını izlediler. Ama anlaşılan Tye kapıları kilitlemişti ve açmak için de acele etmiyordu.

"Nedenini biliyor."

Mike yumruğunu kalın cama vurup Tye'ı işaret ederken, sayıları giderek artan kuşlar paltosuna ve dolayısıyla ona saldırıyordu.

"Seni orospu çocuğu!"

"Gördün mü?" Tye kahvesinden bir yudum daha aldı. "Nedenini bildiğini söylemiştim."

Neecy, Yager'ın yatak odasının penceresinden arka bahçede dolaşan kargalara ve kuzgunlara baktı. Omzunda küçük bir el hissedene kadar odada onunla birlikte birinin olduğunu bile bilmiyordu.

Arri'nin endişeli yüzüne gülümsedi. "Hey, evlat."

"İyi misin, Neece?" Arri'nin onun rengini okuduğunu biliyordu. İyi olmadığını zaten biliyordu.

Neecy tek omzuyla omuz silkti. "Nefes alıyorum." "Bu yeterince iyi mi?"

"Ummaya hakkım olandan daha iyi."

"Kanatların için endişeleniyorsun." Bu bir soru değildi.

"Yüksek sesle söyleyince kulağa çok aptalca geliyor."

"Neden? O kanatlar yıllardır senin bir parçan."

"Evet, öyle. Ama bu tartışmayı Valhalla'da Odin'le yapmak varken kanatlarım için endişelenmek çok önemsiz görünüyor."

"Ama değilsin. Buradasın. Ve sen hâlâ bir Karga'sın, Neecy. Her zaman bir Karga olacaksın."

"Evet. Sakatlanmış, işe yaramaz bir

Karga." "Neece..."

Arri sözünü bitiremeden, Yager elinde Neecy için bir yığın kitap ve DVD ile odaya girdi. İki kadına da baktı ve hemen kaşlarını çattı.

"Sorun nedir?"

Neecy yalan söylemezdi ama bu başkalarının onun için yalan söylemesine izin vermeyeceği anlamına gelmiyordu. Arri'ye baktı ve kız hemen, "Oh, sadece sızlanıyorum. Mike çok...çok..."

"Pislik?" "Scmuck?"

"Sikik?"

"Spastik kolon?"

Arri kıkırdadı ama yüzünü başka tarafa çevirdi. Gülmekten bile utanıyordu.

"Evet. Yukarıdakilerin hepsi," diye fısıldadı neredeyse.

Yager elindeki eşya yığınının yatağın üzerine bıraktı. "Ben olsam bu kadar endişelenmezdim, Arri. Sanırım en azından birkaç saat için sakinleşecektir."

Neecy'nin gözleri kısıldı. "Pekâlâ. Ona ne yaptınız?" Yager masumca göz kırptı. "Bebeğim, biz Mike'a hiçbir şey yapmadık."

"Onu rahat bırak Wilhelm Yager." Şimdi hem Arri hem de Yager ona bakıyordu. "Ne? Mike'ı severim. Komik biri."

Arri tiksintiyle dışarı çıkarken Yager ona bakmaya devam etti. "Ne?"

Dört tam gün yatak istirahatinden sonra Neecy daha fazla dayanamadı. Her şeyden sıkılmıştı ve oturmaktan ya da yatmaktan bıkmıştı. Yager ona içecek bir şeyler getirmek için odadan çıktığında, yataktan kayarak çıktı ve yavaşça aşağıya indi.

Dikkatle ve yavaşça yürürken, boşta kalan elini sabit tutmak için duvara dayadığında, Yager'in evinin geri kalanına hayret etti. Tüm o erkek çeliğine rağmen dairesinin lüks olduğunu hissetmişti. Ama evi tek kelimeyle muhteşemdi. Zevkli, rahat, davetkâr. Kendini burada vakit geçirirken kolayca görebilirdi.

Lanet olsun. Bunun olmasından korkuyordu. Rahat edeceğinden korkuyordu. Yager'ı içeri alacağından korkuyordu. Ve lanet olsun, izin vermişti. Dört gündür onun yanından neredeyse hiç ayrılmamıştı ve henüz bu konuda huysuzlanmamıştı. Kadın kımıldadı, adam ayağa kalkmış, ona neye ihtiyacı olduğunu soruyordu. Kadın iç çekti, adam ensesini okşadı. O lanet çorbadan dolayı geçirdi ve adam kıkırdadı.

Ona karşı davranışları canını sıkmalıydı ama öyle olmadı. Aslında, hoşuna gitti. Hem de çok. Neredeyse ona asıl korktuğu şeyi unutturuyordu.

Neecy, Yager onu yakalamadan merdivenlerden inmeyi başardı ama son basamağa ulaştığında Mike köşeden çıktı. Tek kaşını kaldırarak ona baktı. "Yataktan çıkmış ne yapıyorsun, genç bayan?"

"Yine başlama Molinski. Daha fazla dayanamadım. Bu yüzden kaçıyorum. Yüzünüze ne oldu? Bir şey mi gagaladı seni?"

"Bunu tartışmayacağım." Sevimli mavi gözleri kızın tırabzanı kavrayan eline kaydı. Evet, oturma odasına gitmek kolay olmayacaktı ama her seferinde yavaş bir adım atmaya hazırdı.

Mike ona doğru yaklaştı. "Yemin ederim Lawrence. Siz piliçleri şımartıyorsunuz."

"Evet. Katolik yetimhaneleri çocuklarını şımartmalarıyla ünlüdür."

Mike gülümseyerek uzandı, kollarını kızın beline doladı ve onu yukarı kaldırdı. Büyük yaralarına dokunmaktan dikkatle kaçındı ve bağlı kolunu sarımadı.

"Mahalleden gelen bir çocuk için ne kadar cesursun," diye şaka yaptı, oturma odasına kadar yürümek zorunda kalmayacağı için rahatlamıştı.

"Seni düşürmek zorunda bırakma beni, tatlım."

Çift oturma odasına doğru yürürken Yager'la karşılaştı. Elinde kızın istediği meyve suyu kutusu vardı ve yüzünde olabilecek en derin çatıklık vardı. Ters ters bakarak ikisini izledi.

Mike hiç tereddüt etmedi. "Al onu." Neecy'yi neredeyse Yager'ın kollarına attı, sonra meyve suyu kutusunu kaptı ve uzaklaştı.

"Bana öyle bakma. O odada sıkışıp kalmaya bir saniye daha dayanamazdım."

"Peki."

Yager onu kanepeye götürdü ve oturttu. Televizyon kumandasını eline tutuşturdu ve bilgisayar korsanlarının hayatlarını anlatan bir kitabı kucağına bıraktı.

"Şimdi mutlu musun?"

Onu kızdıracığını bile bile ona gülümsedi. "Mest oldum."

Homurdanarak mutfığa geri döndü. Bir dakika sonra geri geldi ve ona bir meyve suyu kutusu daha uzattı. Sonra kanepeye uzandı, başını onun kucağına koydu -kitabı yolundan çektikten sonra- ve uyumaya gitti.

Yager dışarıda hava karardığında uyandı. Baş hâlâ Neecy'nin kucağındaydı ama şimdi odayı kargalar dolduruyordu. Neyse ki kuşlar değil. Kadınlar. Fısıldayarak konuşup gülüşüyorlardı ve Yager onların kendisini uyandırmamaya çalıştıklarını fark etti.

Esneyerek sırt üstü döndü ve Neecy'nin hırpalanmış ama güzel yüzüne baktı.

"Hey."

"Selam. İyi uyudun mu?"

"Evet. Bana eşlik edecek tatlı kokun vardı." "Awww," diye iç geçirdi tüm kargalar.

"Kapa çeneni yoksa kuşlarımı çağırırım," diye havladı Neecy.

"Birileri şirretlik yapıyor," diye güldü Kargalardan biri, sonra televizyonun sesi de Topluluk'un konuşması gibi yükseldi. Şöyle bir baktı ve evet, gerçekten de "Buffy the Vampire Slayer"ın tekrarlarını izlediklerini fark etti.

Neecy'nin boştaki eli saçlarının arasından geçti. Gözlerini kapadı ve iç çekti. Dostum, buna kolayca alışabilirdi. Onun dünyasına mükemmel bir şekilde uyuyordu. Hatta

yaralı ve huysuzdu. Uyurken kollarına nasıl sığdığını.

Ona daha fazla çorba getirirse tükürmekle tehdit etmesi. Onu kendisine bakarken yakaladığında gülümsemesi.

Neecy mükemmeldi. Onun için mükemmeldi. Onun sağlıklı ve iyi olmasını ve sonsuza dek kendisiyle yaşamasını istiyordu.

"Çin yemeği sipariş etmeye hazırlanıyorlar. İster misin?" "Evet. Açlıktan ölüyorum."

Janelle arka bahçeden içeri girdi. "Ellerini bir daha üzerime koyarsan Molinski, o küçük topları pençeyle tırmalamak zorunda kalırsın."

Janelle hışımla odaya girip kapıları ardına kadar açık bırakırken Yager yüzünü buruşturdu. *Lanet olsun, Mike*. Elbette, sarışın kızın yüzüne bir kez bakan Yager, onun kendini gayet iyi idare edebileceğinden emindi ama yine de izinsiz dokunmak yoktu. Özellikle de söz konusu Kargalar olduğunda.

"Kredi kartına ihtiyacımız olacak," diye odadakilere duyurdu. "Kuzgunlar menünün yarısını sipariş etti. Sanırsın daha önce hiç yemek yememişler."

Katie masaj koltuklarından birine uzanırken, "Didi'nin kartı var," diye önerdi. Masaj aletini sonuna kadar çalıştırmıştı ve keyif alıyor gibiydi.

"O zaman Didi hangi cehennemde?" Kimse cevap vermeyince, "*Didi!*"

Şimdi Neecy yüzünü buruşturdu. "Hey! Janelle! Biraz klas davranabilir misin?"

"Janelle," diye taklit etti Neecy, "geri çekilir misin?" Neecy Yager'a baktı ve birden onun utandığını fark etti.

Yine de nedenini bilmiyordu. Özellikle de Mike geri geri koşarak Janelle'in az önce girdiği kapıdan odaya girdiğinde. Yager, Tye'in bağırdığını duyabiliyordu: "Uzağa git, kardeşim! Uzağa git!" Sonra top Mike'ın göğsüne çarptı. Mike topu yakaladı ama top onu kanepenin üzerine savurdu ve kafası Yager'ın iki bin dolarlık sehпасına çarptı.

"Lanet olsun! Bu masa da nereden çıktı?"

Şimdi utanmıştı. Mike'ın hiç aklı yok muydu? Aptalca bir soru. Tabii ki yoktu.

Didi elinde *National Enquirer* gazetesiyle hışımla odaya girdi. "Sen Sizden ne isterdim biliyor musunuz? Lanet hayatımda bir kez olsun huzur içinde sıçabilseydim!"

Neecy gözlerini ovuşturdu. "Aman Tanrım. İşler sarpa sarıyor," diye mırıldandı sadece onun duyabileceği kadar alçak sesle.

Yager yan dönüp ona baktı ve fısıldadı, "Şimdi sen iyileşiyorsun, onlar da rahatlıyor."

"Tanrım, çok üzgünüm
Yager." "Ne için?"

Odanın etrafına göz gezdirdi. Hepsi aynı anda konuşuyordu. Bir grup gürültülü kuş. "Bu kadar 'rahat' oldukları için. "

"Özür dileyecek bir şey yok." Mike'ı işaret etti. "Gerçekten. Hiçbir şey yok."

Neecy başını çevirdi ve ikisi de Mike'ın -ki sehpayla dansından sonra oldukça iyi toparlanmıştı ve şimdi kanepenin yanında duruyordu- ön kolunu Arri'nin başının üstüne koymaya karar verişini izlediler. Yager, Arri'nin elinde tuttuğu menüye bakarak onun sessizce yanında durup yemek siparişini vermeyi beklediğini tahmin etti. Acı verecek kadar utangaçtı ve muhtemelen Mike'ın kendisini ilgi odağı haline getirmesinden nefret ediyordu.

"Hey! Bırak beni!" Mike'ın ellerini tokatladı.

"Oh, hadi ama. Sanki daha önce hiç tabure olarak kullanılmadın." Öfkeyle nefesi kesilen Arri ondan uzaklaştı. "Sen... sen..." "Söyle Arri," diye ısrar etti Janelle.

Görünüşe göre küçük Arri'nin ihtiyacı olan tek teşvik buydu. "Seni pislik!" Oda sessizleşti. Herkes Arri'ye bakıyordu.

"Ne?" diye sordu sonunda. Janelle içini çekti. "Katie."

Sandalyesini ve dolayısıyla masajını bırakmadan, "Mike Molinski. O lanet olası ellerini bir daha bana sürersen meme uçlarını keser ve onları modaaya uygun bir saç bandı haline getiririm."

Janelle başını salladı. "Sen öyle diyorsun."

Arri başını sallayarak, "Ben... Ben bunu söyleyemem," diye kekeleydi.

"Sorun nedir prenses?" Yager'ın nedenini bilmemesine rağmen Mike onu itti. "Ağlayacak mısın... yine?"

Koyu kahverengi gözleri iki lazer gibi Mike'ın üzerine çevrildi. Gözleri Mike'ın başından ayaklarına ve oradan da tekrar ayaklarına kaydı. Sonra çok tuhaf bir şey söyledi.

"Renklerin hüzünlü, yalnız ve umutsuz. Ve umarım onların içinde boğulursun."

Bununla birlikte menüyü odaya yeni giren Tye'a uzattı. "Bana karidesli lo mein getir." Sonra da hışımla çıktı.

Janelle başını salladı. "Lanet olsun. Bizim küçük Arri'den çok soğuk şeyler duydum."

"Bu da ne demek şimdi?"

Katie gülümsedi, masajın tadını çıkarırken gözleri kapalıydı. "Bir gün yalnız, acı çeken yaşlı bir adam olma fikrine alış, Molinski demek. Tıpkı senin şu anda yalnız ve acı çeken bir genç adam olman gibi."

Yerel bardan yeni gelmemiş gibi davranmaları kız kardeşlerini gerçekten öldürür müydü? Çoğu Karga gibi onlar da Yager'in muhteşem evinde kendilerini evlerinde hissetmişlerdi. Normalde Neecy şikayet etmezdi ama Yager'dan faydalanmaları fikrinden hoşlanmamıştı.

Bunu yapmak zorunda değildi. Bunun farkında değiller miydi? Dev inek kalbinin iyiliği için burada kalmalarına izin veriyordu. Buna izin vermezdi. Herkes bunu suistimal edebilir. Topluluk bile.

"Biliyorsun," diye başladı Mike gelişigüzel. "Yiyeceklerimiz tükenmeye başladı. Belki siz güzel hanımlar dışarıdayken biraz market alışverişi yapabilirsiniz."

Janelle kollarını göğsünün önünde kavuştururken Yager başını Neecy'nin kucağına daha rahat yerleştirdi. Uh-oh. "Beni kızdırıyorsun" duruşu. Bu iyi bir şey olamazdı.

"Neden şu lanet yemeği getirmiyorsun?"

"Yemeği getirirken daha rahat değil misin... yemeği pişirirken..." Mike gülümsedi. "Çamaşırları yıkamak?"

Sanki çocuk ölmek istiyor gibiydi.

"Neden bunu yapayım ki, sen orospuluk yapmakta hepimizden çok daha rahatsın."

Mike bir şey söylemek için ağzını açtı ama Tye kafasının arkasına bir tokat attı. "Kes şunu." Kanepeye doğru yürüdü ve ayakları koltuğun üzerindeyken poposu kanepenin arkasına dayanacak şekilde tırmandı.

Yager, arkadaşının kocaman ayaklarının pahalı deri koltuğunun üzerinde durmasından hiç de rahatsız olmuşa benzemiyordu. "Ve sen de gidiyorsun. Eminim

Bayanlar o mavnayı taşımak ve kefaleti kaldırmak için sizin gibi güçlü bir Viking'i kullanabilir."

"Evet, ama..."

"Mutfağa git ve neye ihtiyacımız olduğuna bak," diye emretti Tye.

Her zamanki çocuk gibi görünen Mike mutfağa doğru yöneldi. Janelle sırtıttı; Mike'ı kızdıracağını bildiği bir şey söylemek üzereydi.

Neecy, "Kes şunu Janelle," diye uyardı.

Janelle, Neecy'ye göz kırparken gülümsemesini gizleme zahmetine girmede. *Ne mankafa ama. Etrafım mankafalarla dolu.*

Tye menüyü iki büyük parmağının arasında tuttu. "Peki, tam olarak ne yapıyoruz?"

Janelle tek dizinin üzerine çöktü ve spor ayakkabılarını bağladı. "Akşam yemeği ve sanırım şimdi de market alışverişi."

Gözlerini Janelle'e diken Tye sırtıttı. Neecy aynı sırtışı Yager'ın yüzünde birden fazla kez görmüştü. Genellikle dilini kızın amına sokmadan hemen önce.

"Başka bir deyişle bana bu gece ne yemek istediğimi mi soruyorsun?"

Neecy Yager'a baktı, sonra ikisi de gülmeye başlamadan önce arkalarını döndüler. Neecy yine de homurdanmaya devam etti.

"Evet." Janelle tamamen kayıtsız bir şekilde ayağa kalktı. "Bu yüzden menü sende." Yüzünde şaşkınlık ifadesiyle mutfağa doğru yürüdü. Tye, Neecy'ye baktı.

Omuz silkti. "Kurnazlıkta pek iyi değilizdir." "Bunu görmeye başlıyorum."

Neecy yorganın altından histerik bir kahkaha atarken Yager yastığına sarıldı ve başparmağıyla gözyaşlarını sildi.

"Bu *şimdiye kadar* yaşadığım en tuhaf akşam yemeği olmalı."

Yager'ın kapısının dışında kimin olabileceğini bilmedikleri için fısıltıyla konuşuyorlardı ama bu hiç de kolay değildi.

"Ve," diye boğuldu Neecy yorganın altından, "gece ilerledikçe daha da kötüleşmeye devam etti."

Yager hâlâ kimsenin birbirine girmemiş olmasına şaşırıyordu. Gerçi her şey yemekte başlamamıştı. Her şey markette başladı. Görünüşe göre Mike ve Janelle ne alacağı konusunda tartıştı çünkü Yager'ın

hesap. Crows'a göre, işler o kadar kötüye gitmiş ki, sonunda Mike Janelle "Koca Ayak." Bu da onun gerçek ayak ölçüsünü sormasına neden oldu. Bu durum Janelle'in zoruna gitmiş olacak ki, Mike'ın kafasına kilit vurdu ve onu defalarca dondurulmuş gıda bölümünün cam kapılarına çarptı.

Katie her ikisinin de kafasının arkasına yumruk atarak onları ayırdı.

Çin yemeklerini toplama işi olaysız geçti. Kargalar ve Kuzgunlar masayı kurmak ve yiyecekleri yerleştirmek için bile birlikte çalıştılar. Hayır. Her şey yolunda gitti... ta ki yemeye başlayana kadar.

Mike kızlardan birine asılmaya karar verdi. Mike için normal bir davranıştı. Hiçbir zaman kadınların peşinden çok fazla gitmedi çünkü gerçekten buna gerek yoktu. Ama

Mike küçük Asyalı bir kızın sürekli olarak tüm masaya "Yalan söylüyor. *Sen* tam bir yalancısın."

Mike'ın ilk kez bununla nasıl başa çıkacağı konusunda hiçbir fikri yoktu. Doğruydı. Yalan *söylüyordu*. Ama bu Mike için yeni bir şey değildi. Kadınlara her zaman yalan söylerdi. Hatta bununla gurur duyardı. Yalan söylemediği tek kişi Kuzgun kardeşleriydi. Tabii bu genellikle onun hakkında detayları duydukları anlamına geliyordu.

Onsuz da yapabilecekleri fetihler. Ama Yager bile her otuz saniyede bir birilerinin ona seslenmesinin Mike'ı yıpratmaya başladığını görebiliyordu. Ayrıca Kargalar'ın Arri'ye inanıyor gibi görünmesi de pek yardımcı olmuyordu.

Bir de Janelle'e bakmanın iyi bir fikir olduğuna karar veren Tye vardı. Tye, Yager'ın "gözlemci" olarak adlandırdığı kişiydi. Pek konuşmazdı çünkü zamanının çoğunu diğer herkesin ne yaptığını izleyerek geçirirdi. Normalde bu bir sorun değildi ama Janelle bakmanın çok ama çok kötü bir şey olduğu bir yerden geliyordu. Tye, Janelle'e ızgaradan yeni çıkmış bir parça antrikot gibi bakarak niyetini belli ettiğini düşünmüş olabilir ama Janelle kendini tehdit altında hissetti. Ve Tye'a ellerinden birini fırlatarak bunu belli etti.

yemek çubuklarını ona doğrulttu, tam gözlerine nişan aldı. Başka bir kız olsaydı, bu büyük bir olay olmazdı. Ama kargalar etraflarındaki her şeyi bir silaha dönüştürmekle ünlüydü. Neyse ki Kuzgunlar da kendilerini her türlü silaha karşı savunmakla ünlüydü. Bu yüzden Tye yemek çubuğunu havada yakaladı ve Janelle'in sonsuz kızgınlığına rağmen sırtıttı.

Tüm bunlar sadece ana sahnedeki aktivitelerden ibaretti. Etraflarında Kuzgunlar ve Kargalar arasında bolca maskaralık vardı.

Yager bıçakların çekilmesini bekliyordu. Ya da en azından birkaç pençe görmeyi. Ama çoğu sadece sözeldi. Bir sürü bağırış, küfür,

tehdit ve birkaç tokat kavgası. Sanki bir ev dolusu on yaşında kuzeni varmış gibi.

Dürüst olmak gerekirse, Yager bunu seviyordu. Kuzgunlar bazen biraz soğukkanlı olabiliyordu.

Tye'in her zaman kullandığı kelime bayattı. Ancak kargalar sinirlendiklerinde bile nasıl eğleneceklerini biliyorlardı. Didi haklıydı. Onlar gerçekten de bir "topluluk" tu.

"Sence onları yalnız mı bırakmalıydık?" Neecy yorganın altından dışarı baktı. "Kan dökülebilirdi."

"Hayır. Didi aşağıda." Karga lideri tüm yemek boyunca sessiz kalmıştı ama tatlı sırasında oturma odasında tartışmaya başladıklarında, en sevdiği film olan "Uzaylılar" ın repliklerini duymamak için herkesi sıkı sıkıya tutmuştu. Yager birkaç gün içinde ondan çok şey öğrenmişti.

"Tamam." Neecy yorganı başının üzerine geri çekti. "Uh... bebeğim? Ne yapıyorsun?"

"Hiçbir şey mi?"

"Hadi ama Lawrence. Sorun nedir?"

"Söyleyemiyorum."

"Söyle yoksa Didi'yi sormak için buraya getiririm."

Yorgan, iki güzel siyah gözün kendisine dik dik baktığını net bir şekilde görebileceği kadar hareket etti.

"Şey..." diye söze başladı, kadın ona bakmaya devam edince. İç çekerek usulca, "Ben korkağım," dedi.

Yager kaşlarını çatı. "Müzikal olarak mı demek istiyorsun?"

"Hayır, seni inek!" diye hırladı. "Yani... Dikişler yüzünden birkaç gündür banyo yapmadım ve..."

Yager yataktan kalktı. "Gel, sana banyo yaptırayım."

"Hayır!"

"Neden olmaz?"

"Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Biliyor musun Neecy, eğer bu kalıcı bir durum olsaydı, bağımsızlık ve diğer şeylerle ilgili haftanın filmi tiyatrosunu tamamen anlayabilirdim. Ama birkaç gün içinde her zamanki tehlikeli derecede sessiz haline döneceksin. O yüzden neden rahatlayıp biraz Yager bakımının tadını çıkarmıyorsun?"

Neecy yorganı vücuduna daha sıkı sardı. "Hayır."

Çok inatçı olabiliyordu. Hem de en tuhaf saçmalıklar konusunda. Yager topuklarının üzerinde dönerek banyoya girdi ve bir banyo yaptı. Küveti doldurmadı.

Dikişlerinin ıslanmadığından emin olması gerektiği için küveti sonuna kadar açtı. Yager tatmin olduktan sonra yatak odasına geri döndü ve dondu kaldı.

Kuşlar geri dönmüştü.

Neecy yatakta oturuyordu, yorgan hâlâ üzerine sarılıydı. "Neecy?"

"Yemin ederim onları ben çağırmadım... onlar sadece..." Odanın etrafına bakındı. "Geldim."

Aptalca bir şekilde, Yager yatak odasının pencerelerinden birini açık bırakmıştı. Bunu bir daha yapmayacaktı. Neyse ki merkezi havalandırması ve kaloriferi vardı.

Yager öne doğru bir adım attı ve kocaman bir kuzgun onun önüne geçti. Onu koruyorlardı.

"Neecy, benden korkmayı bırakmalısın. Buna tepki veriyorlar."

"Korkmuyorum..." "Neecy."

"Tamam. Tamam. Özür dilerim." Bir an düşündü. "Biliyorum. Bana kendimi daha sakın hissettirecek bir şey söylemeye ne dersin?"

"Sana söylediğim hiçbir şey seni sakınleştirmiyor." "O zaman bir şeyler düşünsen iyi olur."

Ayaklarının dibindeki kuzgun yaklaştı. Ama her iki yanındaki kuzgunlar da öyle. Uh-oh. Gözleri olmadan yaşayabileceği düşüncesi aklından geçti. Hiç iyi değildi. Çaresiz, aklına gelen ilk şeye sarıldı.

"Bir gece ben, Tye ve Mike çok sarhoş olduk ve siklerimize isim verdik."

Neecy gözlerini kırıştıtararak ona baktı. "Pardon?"

"Onlara isim verdik. Gerçekten sarhoştuk."

Neecy'nin dudaklarının kenarında bir gülümseme belirmediğini gördü. "Peki onlara tam olarak ne isim verdiniz?"

Bu çok garipti. "Mike'inki 'Bay Lovespussy'ydi." "Tabii ki."

"Tye'inki 'Dangerous Dan'di. "

"Nedenini sormayacağım bile. Ya seninki?"

Başının arkasını kaşıdı. "Hatırla. Çok sarhoştuk." "Öksür bakalım, Yager."

Omuz silkerek, "Usta ve Komutan."

Gülmesi çok kötüleştğinde hırıltılı nefes almaya başladı, kuşlar geldikleri pencereden geri uçtular.

Yager sırtını dikkatle yıkarken ve telefonda Morgan'la tartışırken Neecey öne doğru eğildi, bir kolunu dizlerine doladı, diğerini göğsüne yaklaştırdı.

"Bana bağırma. Hayır, onu uyanık tutmayacağım. Hayır. 'Oynaşmıyorum'. Öyle demeyi de kes. Bu beni korkutuyor. Bak, banyo yapmak istedi. Dikişlerine dikkat ediyorum. Nasıl görünüyorlar?" Yager eğilip sırtını incelerken, Neecey gözlerini dikmiş önüne bakıyor ve adamın vücudunun her yerinde gezinen ellerini çok fazla düşünmemeye çalışıyordu.

Kendilerini *gerçekten* çok iyi hissettikleri gerçeği de yardımcı olmamıştı. Neecey burada geçirdiği zamanın çoğunda oturup kanadı için endişelenmişti. Bir daha asla uçamayacağından emindi. Eğer uçamazsa, ikinci komutan olarak da kalamazdı. Sonunda idari işler yapmaya başlayacaktı. Bu düşünce onu dehşete düşürüyor, asit gibi içini kemiriyordu. Aptalca bir şekilde kanatlarını hafife almıştı.

Ama Yager sadece birkaç dakikalığına, o muhteşem elleriyle dikkatini dağıtarak korkularının silinmesine yardımcı oldu. Çok büyüktüler ve onunla çok fazla zarar verdiğini görmüştü ama ona dokunduğunda sadece nazik davranmıyordu. Bundan daha fazlasıydı. Bu... saygılıydı. Sanki elleri onun etine tapıyormuş gibiydi.

"Evet. Dikişler iyi görünüyor. Dikişler iyi görünüyor. *Ne* yapmamı istiyorsun?

Hayır. Unut gitsin.

Evet, yara tamamen iyileşmiş görünüyor ama hayır. Uh-huh. Uh-huh. Güzel."

Telsiz telefonunu kapatacak kadar onu serbest bıraktı, sonra elleri hemen geri döndü, onu okşadı, onunla ilgilendi.

"Morgan yarın geliyor."

"Umarım bu askıdan kurtulabileceğim anlamına geliyordur." Yager kolunu vücuduna bağlı olduğu pozisyonda tutması konusunda ısrar etti. Hiç umut yokmuş gibi hissetmesine rağmen iyileşme sürecini riske atmayı reddetti. İlk gün, kanadının olduğu bölgede çok fazla ağrı ve hareket vardı. Ama şimdi hiçbir şey yoktu. Morgan'ın kanadını almak zorunda kalabileceğini biliyordu ve bu düşünce onu hasta ediyordu.

"Bu benim umudum." Saçına bir avuç dolusu pahalı şampuan döktü. Sadece kaplıcalardan alınabilecek türden bir şampuan. Normalde yerel eczaneden aldığı şeyleri kullanırdı. Bir alana bir bedava kampanyaları en sevdiğiydi. "O dikişleri kendim almamı istedi. Ona mümkün olmadığını söyledim."

"Neden?"

"Sen Mike değilsin, biliyorsun. Seni berbat halde bırakırsam gerçekten umurumda olur."

Neecy sırtıttı. "Bu çok tatlı, İskandinav tarzında."

Yager'ın elleri kafa derisine masaj yaparken gözlerini kapattı. Ne kadar da lezzetli bir duyuydu.

"Bak, sınırlarımı biliyorum. Tıbbi şeyler yapmam. Bunu profesyonellere bırakıyorum."

Morgan'a tam olarak "profesyonel" diyemezdi ama bir şifacı olarak kadın harikaydı. Hâlâ nefes alıyordu, değil mi?

"Zaten," diye devam etti, "tıbbi şeylerden nefret ederim."

Saçını duruladıktan sonra biraz daha şampuan sürdü.

"Doktora gittiğinde çok korkak oluyorsun, değil mi?" "Hayır.

Sadece iğneleri sevmiyorum. Ve aklı başında hiç kimse sevmemeli." "Peki ya aşılar ve bunun gibi şeyler?"

Yager omuz silkti. "Doktorum bir Yaşlı. Bana iğne yapması gerektiğini anladığında Mike ve Tye'ı çağırıyor. Beni aşağıda tutuyorlar."

Yager saçlarını tekrar durularken Neecy histerik bir şekilde güldü. "İnanamıyorum," diye tükürdü, "bunu bana itiraf ediyorsun."

Pahalı saç kremini saçına sürdü ve parmaklarıyla taradı. *Bu da gelmenin bir yolu.*

"Tüm önemli kusurlarımı önceden bilmen gerektiğini düşündüm." "Neden?"

Yager küvetin yanında yere oturdu. "Bunu üç dakika içinde bırakmalıyız. Ne demek neden?"

"Yani neden senin kusurlarını bilmek zorundayım?"

Başını iki yana salladı. "Bu konuşmayı şimdi yapmayacağız. Sen iyileşene kadar bekleyeceğiz."

"Ne konuşması?"

"Geçen hafta sonu buraya geldiğinde seninle yapacağım konuşmayı. Seni pasif bir şekilde becerdikten sonra tabii ki."

"Ah, tabii ki." Neecy başını kaldırdığında Yager'ın ona baktığını gördü. "Ne?"

"Ne kadar zor olduğu hakkında bir fikrin var mı..." Başını iki yana salladı. "Unut gitsin."

"Neyin ne kadar zor olduğunu?"

Derin bir nefes alarak, "Ellerimi senden uzak tutmak."

"Oh."

"Ama şu anda önceliğimiz bu değil."

"Değil mi?"

"Hayır, değil. Önce seni iyileştireceğiz. Sonra seni anlamsızca becereceğim. Sonra sana bunu yapan orospu çocuklarını bulup yeryüzünden sileceğiz. Benim planım bu."

Bununla birlikte, Yager kalçalarının üzerine geri döndü ve Neecy'nin saç kremi durulamaya başladı. Bu adamın bir Viking olduğunu nasıl unuttuğunu asla bilemeyecekti.

"Bu... çok hoş bir plan, Yager. Ben de bir dereceye kadar destekliyorum. Ama yeryüzünden silme işi... o Kargalara kalmış. Ve bunun için Kuzgunlara ihtiyacımız yok."

"Her karga kuzgun değildir. Ama her kuzgun bir kargadır."

Neecy gözlerini Yager'a dikti. "Bu ne anlama geliyor?"

"Hepimiz aynı şeyin parçasıyız demek... uh..."

"Kuş ailesi mi?"

"Aynen öyle. Tek eksiğimiz saksağanlar, mavi alakargalar ve..." Omuz silkti. "Başka bir şey. Bizim dışımızda kuşları gerçekten tanımıyorum."

"Biliyorsun, Yager. Sen... eşsiz bir adamsın."

Arkasına yaslandı. "Tuhaf olduğumu söyleme şeklin bu mu?"

"Hayır. Tuhaf değilsin. Eşsizsin. Arada fark var." "Sıkıcı olduğumu mu düşünüyorsun?"

Homurdandı. "Hayır.

Neden?" "Çünkü ben iyiyim."

"O kadar da iyi değilsin." "Değil miyim?"

"Yager, eğer iyi olsaydın... gerçekten iyi, seni korkutup kaçırırdım. Şimdi. Ve tüm o 'yeryüzünden silme' meselesi... gerçekten iyi insanlar bunu söyleyip ciddi olmazlar."

"Oh. Tamam." Ayağa kalktı ve kocaman bir havlu aldı. "Yine de bana iyi davranıyorsun."

"Sana iyi davranmak hoşuma gidiyor."

"Evet." Dizlerine baktı. "Buna pek alışık değilim." "Ben de fark ettim."

Eğildi ve onu banyodan çıkardı. "Ben Umarım alışırsın." Onu ayağa kaldırdıktan sonra havluyla kurulamaya başladı.

"Bu sadece..."

"Sana iyi davranmayı bırakmayacağım, Neecy. Bu bir seçenek bile değil."

Kendisini kurularyan adama bakakaldı. Onu anlamamıştı. Onu anlamıyordu. Ama ona davranış şekli gerçekten hoşuna gitmişti. Bundan zevk almanın onu zayıflatacağını düşünmüştü. Bunun yerine onun bakımı altında her gün daha güçlü hissediyordu.

Yager onu kurulamayla bitirdi ve havluyu etrafına sardı. Önce alnını, sonra burnunu öptü.

Morgan gittiğinden beri onu doğru dürüst öpmemişti. Onu özlemişti. Hayatında daha önce hiçbir şeyi özlemediği kadar çok özlemişti.

"Sana bir soru sorabilir miyim?"

Neecy başını salladı. "Elbette."

"O gece olanları pek hatırlamadığımı biliyorum... saldırıya uğradığın geceyi, ama..." Derin bir nefes aldı. "Kuşlarınızın sizi neden buraya getirdiğini hâlâ anlayabilmiş değilim. Sizi Kuş Evi'ne götürmek daha hızlı olurdu. Ya da şehir merkezinde yaşayan Yaşlılar'a. Ama onlar seni buraya getirdi."

Kahretsin. Ona bu soruyu sormayacağını ummuştu, çünkü gerçeği itiraf etmek istediğinden emin değildi. Yine de Neecy yalan söylemezdi.

"Seni ektiğimi düşüneneğinden endişelendiğimi hatırlıyorum. Sanırım bayılmadan önce düşündüğüm son şey sen olduğun için - beni burada."

Yager biraz eğildi ve alnını Neecy'ninkine dayadı. "Bu cevabı sevdim Lawrence."

Neecy gözlerini kapattı, yanakları utançtan kızarmıştı, "Seveceğini tahmin etmiştim."

Kaçmasından korktuğu için elini Neecy'nin ensesinin arkasına götürdü. "Korkmana gerek yok, Neecy. Benden değil."

"Korkmuyorum."

"Bizden de değil."

"Ben..." Yatak odasının kapısı çarparak açıldı ve Neecy'nin sözlerini kesti. Neecy'ye o kadar dalmıştı ki kapısının hemen dışındaki tartışmayı hiç duymamıştı.

Janelle hışımla içeri girdi, Mike da hemen arkasındaydı. Banyoya doğru ilerlerken birbirlerini itip kaktılar. Gerçekten sinir bozucu kardeşler gibiydiler.

"O..." Janelle başladı.

"O başladı," diye bağırdı Mike onun üzerine.

Yager sakince havluyu Neecy'nin etrafına daha sıkı sararak örtündüğünden emin oldu. Oradan sakince Mike ve Janelle'e doğru yürüdü. Sakince Mike'ı saçından yakaladı. Ve onu sakince kapı aralığına çarptı.

"Ow!"

Bir eliyle hâlâ Mike'ın saçını tutarken, diğer eliyle Janelle'i kaldırdı. İkisini de yatak odasının kapısına kadar sürükledi ve koridora fırlattı.

"Kutsal olan her şey üzerine yemin ederim ki, eğer bu gece aşağıya inmek zorunda kalırsam, sabah olduğunda duvarlardan kendi kanını yıkıyor olacaksın."

Yager kapıyı çarparak kapattı ve banyoya geri döndü. Neecy'yi kucağına aldı ve yatağa götürerek dikkatlice yatırdı. Kız ona gülümsedi.

"Ne?"

Adam ıslak havluyu vücudundan çıkarıp bir kenara atarken omuz silkti. "Hâlâ 'çok mu iyiyim' korkusuna gülüyor gibisin."

Kolunu tekrar vücuduna doğru bağlayarak, "Kimsenin seni üzmesini istemiyorum. İyileşene kadar rahatlamalısın."

Yager göğüslerini fark etmemek için kendini zor tuttu, meme uçları sertleşmiş ve yalvarıyordu. "İyileşmene *ihtiyacım* var Lawrence."

MIT sweatshirt'ünü başının üzerine çekti. "*Şimdi* daha iyi hissediyorum, Yager."

Kadının eli göğsünden aşağı kaydı ama daha aşağıya inmeden onu yakaladı. Gözlerini kapattı, kontrol mücadelesi her geçen gün daha da zorlaşıyordu.

"Morgan bana iyi olduğunu söyleyene kadar olmaz." "Ama..."

"Hayır." Elini bırakan Yager yorganı Neecy'nin bedeninin üzerine çekti. "Seni incitme riskini almayacağım."

"Evet, ama..."

"Hayır."

"Ama Yager..."

"Hayır."

Yager banyoya doğru yöneldi. "Nereye gidiyorsun?"

"Soğuk duş. Çok soğuk bir duş."

"Şunu açıklığa kavuşturalım, burada biraz huysuzlanıyorum."

Yager yatağında yatan ve onun kıyafetlerini giyen hayallerinin kadınına baktı ve homurdandı, "Bu ikimizi de yapar, bebeğim."

Sonra kapıyı kapattı ve çok soğuk ve çok yalnız duşuna yöneldi.

On Yedinci Bölüm

Katie yaşlı meşe ağacına doğru uçtu ve bulabildiği en sağlam dala tündü. Tekrar baktı. Evet. Kurtlar. Tahminine göre otuz taneydiler. Yanındaki ağaçta duran Kuzgun'a işaret etti ve o da diğerlerini uyarmak için tekrar yere daldı.

Şekil Değiştirenlerin neden burada olduğuna dair hiçbir fikri yoktu ama bahse girerim Parcheesi oynamak için değildi.

Wilhelm Yager kötü bir ruh halindeydi. Gerçekten çok kötü bir ruh hali. Bir grup köpeğin iç organlarıyla oynamaya başlayacak kadar kötü bir ruh hali. Dürüst olmak gerekirse, içindeki Viking gerçekten iyi bir dövüş umuyordu. İnsanları incitmeye başlamaya hazırды.

Böyle hissetmek için gerçekten iyi bir nedeni olmasını isterdi ama yoktu. Hayır, Molinski'nin kafasını tuvalete sokmak ya da Tye'ın Benz'ini ateşe vermek ya da başka bir Kuzgun'u doğramak için karşı konulmaz bir dürtü duymasının tek nedeni

Playboy koleksiyonu yapmasının nedeni, Neecy Lawrence'ı gözleri görmeyecek kadar çok sikmek istemesiydi.

Bütün gün Morgan'ın kışını kaldırıp evine gelmesini beklemişti, böylece Morgan ona Neecy'nin olabildiğince iyi olduğunu söyleyebilecek ve böylece onunla kirli bir şekilde birlikte olabilecekti. Ama Morgan'ın başka bir işle ilgilenmesi gerekiyordu.

önce şehirdeki işlerini halletmeliydi. Bu da bütün gün Neecy'den uzak duracağı anlamına geliyordu. Kaçmak zorundaydı. Lanet olası askısını, yaralı kanatlarını ya da sırtındaki dikişleri umursamamaya başlamıştı. Bu da ondan gerçekten uzak durması gerektiği anlamına geliyordu. Sonuç olarak, ona karşı nazik olacağına söz veremezdi. Aslında, kesinlikle olmayacağına söz verebilirdi.

Şimdi de arazisinde o ucube Şekil Değiştirenler vardı. Ona insan olarak bile gelmiyorlardı, kurt olarak geliyorlardı. Sanki *bu* normal bir davranışmış gibi.

Hava henüz aydınlıkken yavaşça evine doğru yürümüşler, böylece herkesin onları görebileceğinden emin olmuşlardı. Ani bir hareket yapmadılar ya da

Kargaların ya da Kuzgunların tehdit olarak görebileceği herhangi bir şey.

Yager, Didi liderlerine doğru ilerlerken onun biraz gerisinde kaldı.

Karga ve Kuzgunların çoğu ağaçlara ya da evin çatısına tünemiş, sessizce onları izliyordu. Tye ve Mike'ı da göz kulak olmaları için göndermişti.

Neecy hakkında. Ona söylememeye karar vermişti ve Didi de aynı fikirdeydi.

Şekil Değiştirenlerin burada olduğunu bilirse hiçbir şekilde bu işin dışında kalamazdı. Tek koluyla ve kanatları hâlâ kullanılamaz haldeyken yardımdan çok yük olacaktı.

Didi gümüş ve siyah bir kurda doğru yürüdü. Ayaklarını iki yana açtı ve kollarını göğsünün önünde kavuşturdu.

"Ee... ne istiyorsun?"

Kurt Didi'ye baktı ve Yager onun canına okumak için ne yapması gerektiğini merak etti. Bunu bu itin kuyruğunu yakalayıp tokat atarak yapabilir miydi?

Dostum, boktan bir ruh halindeyim.

Bir anlık tereddütten sonra kurt yer değiştirdi. Yager'ın gözlerinin önünde kurt bir adama dönüştü. Kocaman çıplak bir adam.

Didi irkilerek Yager'a baktı. Gülmemek için elinden geleni yapıyordu. Görünüşe göre çıplak olmak Şekil Değiştirenler için o kadar da büyük bir şey değildi. Yine de... biraz dikkat dağıtıcıydı.

"Ben Danny Lewis... Birkaç hafta önce babam ve küçük kardeşimle tanışmıştınız."

Didi adamın paketine bakmaktan kaçınmaya çalışırken başını salladı. Kolay değildi.

Yager bile adamın utanılacak bir yanı olmadığını kabul etmek zorundaydı. "Ve sen de diğer kardeşimi yeryüzünden sildin."

Harika. Kavgı.

Neecy ağladığına inanamıyordu. Ama ağlıyordu. Hem de CNN'de bir iş programı izlerken. Ama o rüyadan uyandığından beri ağlamayı durduramamıştı. Bir şeyin iki kanadını da kopardığı rüya.

Neecy küçükken saçlarının döküldüğü ya da dişlerinin kırıldığı kâbuslar görürdü. Korkunç, ürkütücü rüyalar,ı,

ama bu rüya.

Uyandığında ağlıyordu ve bütün gün ağlamasını durduramamıştı. Neyse ki Yager ondan uzak duruyordu. Bir gece önce kalkıp soğuk duş aldığı için hiç de şaşırtıcı değildi. Dikişleri yüzünden bu onun için bir seçenek değildi. Onun yerine rüya görüyordu. İlk başta bunlar Yager'la ilgili tipik ıslak rüyalarıydı, ama sonra daha karanlık hale geldiler.

Neecy bu rüyanın onu neden hâlâ bu kadar üzdüğünü bilmiyordu. Saatlerdir uyanıktı, neden hâlâ kendine gelememişti? Ama yine de ağlamaya devam etti. Günün büyük bölümünde kendini Yager'ın çalışma odasına saklamış, onun büyük masaüstü bilgisayarını

Üç sabit disk ve dört monitörle öğrencilerinden gelen e-postaları takip ediyor ve bilgisayar oyunları oynuyordu. Sonunda, o düşündü

Kendini tamamen kontrol edebilmek için oturma odasına gitti. Salon boştu, ki bu iyi bir şeydi. Çünkü televizyondaki bir araba reklamında mavi gökyüzünde süzülen bir kel kartal falan gösteriliyordu ve o yeniden ağlamaya başladı.

Ayak seslerinin kendisine doğru geldiğini duyan Neecy hızla gözlerini sildi ve kendi deyimiyle daha fazla zavallı kız gözyaşını bastırmak için elinden geleni yaptı.

Ayak sesleri oturma odasının girişinde durdu ve başını kaldırıp baktığında Tye ve Mike'ın kemerli kapıdan kendisine baktığını gördü.

Gülümsemeye zorladı ve hızla büyüleyici dünyasına geri döndü. hisse senetleri ve tahviller. Adamların gideceğini düşündü. Ama bunun yerine Tye onun yanındaki kanepeye oturdu ve Mike da hemen onun yanına oturdu.

Bir an garip bir sessizlik oldu, sonra Mike, "Demek profesörsün." dedi.

Sesini ve kendini sakın kalmaya zorlayan Neecy, "Evet. Tarih profesörüyüm." "Harika."

Evet. Doğru ya. Mike "Ben gururlu bir yalancıyım" Molinski'nin herhangi bir tarihle bu kadar ilgilendiğini gerçekten göremiyordu.

"Üzerinde çalıştığımız oyun Orta Çağ'da geçiyor. Belki grafiklerimize bir göz atabilir, zırh ve silahların doğru olduğundan emin olabilirsin."

Neecy omuz silkti ve gözlerini televizyondan ayırmadı. "Elbette."

Tye, "Bu ineklerden bazılarının doğruluk konusunda ne kadar çıldırdıklarını bilsen şaşarsın," diye ekledi.

"Gerçekten mi?"

"Oh, evet. Özellikle de RTS oyunlarında."

"RTS MI?"

"Gerçek zamanlı strateji oyunları. Bilirsiniz, kendinize bir krallık, bir ordu, düşmanlar, her neyse yaratırsınız. Tüm dünyanızı yaratırsınız."

Necy başını salladı. "Aslında kulağa hoş geliyor."

"Eğlenceli sanırım. Sanırım Yager bunları bizden daha çok seviyor. Ben rol yapmayı seviyorum, Mike ise bir şeyleri havaya uçurmayı seviyor."

"Bu konuda gerçekten iyiyimdir."

Sonunda Necy gülümsedi. "Ne kadar şok edici."

"Yani..." Mike kolunu kanepenin arkasına doğru uzattı. "Bir profesör olarak merak ediyordum da..."

Necy arkasındaki kola ve tekrar Mike'a baktı. "Neyi merak ediyorsun?"

"Diyelim ki ben senin sınıfındayım. Ve ben kötüyüm..." Adam sırttı ve Necy neden bu kadar çok kadının bu muhteşem, sarışın, kış kafalı adama aşık olduğunu hemen anladı. "Beni nasıl cezalandırırsın?"

Necy gülererek gözlerini deviren ve televizyona dönen Tye'a baktı.

"Yani beni hizada tutmak için bedensel ceza mı kullanırdınız, Profesör Lawrence? Çünkü son zamanlarda kendimi özellikle yaramaz hissediyorum."

Necy tüm gün boyunca ilk kez kabuslarını tamamen unuttu.

Didi kurtlardan birinin ayaklarının dibine bıraktığı zarfı açtı. İçinden kalın bir tomar kâğıt ve resim çıkardı.

"Kardeşim pek çok şeydi. Ama elindekini alıp başarıyla kullanacak kadar zeki değildi. Sonra senin ikinciliğini duydum.

Komut. İşte o zaman bir şeylerin çok yanlış olduğunu anladım. Diğer bazı Şekil Değiştiren ırklarla konuştum, Waldgrave'in tekrar aktif olduğunu öğrendim... ve şimdi bazı müritleri var gibi görünüyor."

"Waldgrave mi? Bu adamı mı kastediyorsun?" Didi gri ve sarı saçlı yaşlı adamın resmini işaret etti.

"Karl Waldgrave. Çok zengin biri. Çok da tehlikeli. Ve avlanmayı sever... zor avlar diyelim."

"Oh, bu çok hoş."

"Ama beni asıl kızdıran, size ulaşmak için kardeşimi kullanmış olması."

"Ve yine de onu bize teslim mi ediyorsunuz?"

"Sürüler arasında konuşuldu. Bunu kendimiz yapmak hakkında. Ama biz kurtuz. Gidip onları öldüreceğiz." Lewis gülümsedi, tabii buna gülümsemek denebilirse. "Ama Kargalar ve Kuzgunlar bu tür şeylerde çok daha ustadır."

"Bu doğru mu?"

"Şöyle diyelim, siz işinizden gerçekten zevk alıyorsunuz. Ama eğer yanılıyorsak, bize haber verin." Lewis'in eli onlara verdiği kâğıtlara uzandı ama Didi kendi elini kâğıtların üzerine indirdi.

"Biz alırız."

"Güzel." Lewis başının bir hareketiyle kurtlarına işaret etti. Yavaşça dışarı çıkmaya başladılar. "Ve acı çektiklerinden emin olacaksın, değil mi?"

Didi adama baktı, kahverengi gözleri soğuktu. Hayır. Merhamet yok. "Oh, evet. Acı çekecekler."

Şekil Değiştiren'in sırtışı genişledi ve dişlerinin diş etlerinden çıktığı görülebiliyordu. "Güzel."

Masadan kalktı ve sürüsünün peşinden gitti. Hareket ettikçe şekil değiştirdi ve ağaçlara vardığında tekrar kurda döndü.

Sonra da gitmişti.

Didi kâğıtları Delia'ya uzattı. "Bu adam hakkında bulabildiğin her şeyi bul."

"Anladım."

Bununla birlikte Didi, Yager'ın kolundan tuttu ve onu evin içine doğru sürükledi. Koridora çıkınca durdu ve etrafına bakındı. Yalnız olduklarından emin olduktan sonra, Didi eğildi ve Yager'a fısıldadı, "Waldgrave'in peşinden tek başına gidemezsin."

"Neden olmasın?" Kafasında ekibini kurmaya başlamıştı bile. Morgan izin verirse o akşam onları ortadan kaldırmayı ve kalan zamanını Neecy ile yatakta geçirmeyi planlıyordu.

"Çünkü onların ölümü sana ait değil. Neecy'ye aitler." "Neecy'ye mi aitler?"

Neden?" Didi cevap vermedi ve Yager soğuk hissetti.

Korku onu boğazından yakaladı. Kadından bir adım uzaklaştı. "Bu mu? *Bu* onun Denemesi mi?" Bir Karga ya da Kuzgun'un bile bir Deneme'si olmamıştı.

Bir çeşit. Viking tanrıları iyi bir ruh ve güç sınavını severdi. Ama bu seferki özellikle acımasız görünüyordu. Skuld için bile.

"Onu uyarmalıyım."

"Hayır!" Didi onun kolunu sıkıca kavradı. "Eğer ona söylersen... bu konuda bana güven. Bunu kendi başına yapmalı. Özellikle de şimdi. Özellikle de onu yaraladığı için."

"Ama..."

"Yager, eğer onu seviyorsan, ki sevdiğini biliyorum, o zaman geri çekileceksin. Bu konuda Skuld'la uğraşma."

Didi'nin pek bir şey için endişelendiğini görmemişti. Ve kesinlikle onu daha önce hiç yalvarırken görmemişti ve sözleri emir niteliğinde olsa bile gözlerinde gördüğü tam olarak buydu.

Skuld'un Didi'ye ne söylediği hakkında hiçbir fikri yoktu ama bu onu Neecy'ye gerçeği söylememenin daha güvenli olduğuna ikna etmeye yetmişti.

"Tamam. Şimdilik çenemi kapalı tutacağım."

Didi derin bir nefes verdi. "Teşekkür ederim. Ama güven bana, Yager. Neece'nin bununla tek başına yüzleşmesine izin vermeyeceğim. Sadece bu oyunu biraz farklı oynamalıyız."

Bunu duyan Yager biraz rahatladı. "Tamam. Güzel."

"Affedersiniz."

Yager ve Didi başlarını kaldırıp Connie'ye baktılar. "Ne var ne yok?"

"Akşam yemeği için pizza sipariş ediyoruz. Sizin için de uygun mu?"

"Evet. Olur," dedi Yager ve Didi başıyla onayladı.

"Harika. Um... ve merak ediyordum, herkes biraz sabırsızlanmaya başladığı için, ekipmanımı kurabilir miyim ve..."

"Connie," diye uyardı Didi.

"Ne?"

"Bir parti vermek istiyorlar," diye açıkladı Didi. "Senin yerinde olsam Yager, buna hayır derdim."

"Benim için fark etmez." Connie haklıydı. Herkes biraz sabırsızlanmaya başlamıştı. Aslında, çok fazla sabırsızlanıyorlardı. Küçük bir ev partisi biraz stres atmalarını sağlayabilirdi.

"Emin misin?"

"Evet. Elbette. En yakın komşularım yaklaşık altı mil ötede ve burada hiç parti vermedim."

"Evet!" Connie arkasını döndü ve Kargalar ile Kuzgunların düzenli olarak bir araya geldikleri mutfığa yöneldi.

Didi de peşinden gitti ama "Umarım ne yaptığınızı biliyorsunuzdur" diye eklemeyen önce.

Kargalar hakkında bildiği tek şey, evlerine gürültücü yabancıları davet etmeyecekleri idi. Kargalar partilerine yalnızca diğer Kargaları ve Kargaların arkadaşlarını kabul ederdi çünkü Kanatlar çıkabilir.

Bunu aklından çıkaran Yager, Neecy'yi aramaya koyuldu. Onu görmesi, iyi olduğunu bilmesi gerekiyordu. Didi'nin söz verdiği gibi yapacak ve Skuld'un onunla ilgili planları hakkında ona hiçbir şey söylemeyecekti ama yine de onu görmesi gerekiyordu.

Elbette onu gözyaşları içinde, histerik kahkahalar atarken ve Mike Molinski kucağında, kıcı havada bulmayı beklemiyordu. Neyse ki küçük piç çıplak değildi.

"Tek istediğim, *Profesör*, küçük bir gösteri."

Yager'ı ilk fark eden sırttan Tye oldu. Boğazını temizleyerek uzandı ve Mike'ın kafasına bir tokat attı.

"Ne?"

Yager'ı işaret etti ve Mike'ın kafası döndü. "Oh, uh... merhaba, kardeşim." Başını sallayan ve kaşlarını çatan Yager arkasını döndü ve uzaklaştı.

Neecy, Yager'ı yatak odasına kadar takip etti. "Saçmalıyorsun."

"Saçmalıyor *muyum*? Michael Molinski'yi kucağına oturtmuşsun, kıcını yüzüne dayamışsın, ama ben saçmalıyorum."

"Ona kızma."

"Oh, yani şimdi onu koruyor musun?" Yager'ın gri gözleri odanın öbür ucundan ona dik dik bakıyordu.

"Bana havlama! O sadece kendimi daha iyi hissetmemi sağlamaya çalışıyordu." "Ne hakkında daha iyi hissettirmeye?"

"Unut gitsin." Neecy kapıya doğru yöneldi ama Yager çoktan kapının önünde duruyordu. Kapıyı bile kapatmıştı. Kapandığını duymamış. *Tanrım*,

adam bunu nasıl yapıyor!

"Hangi konuda daha iyi hissediyorsun, Neecy?"

"Bu konuşmayı şimdi yapmak istemiyorum. Çekil."

"Şimdi konuş benimle. Ya da sonsuza kadar burada dur. Umurumda değil. Ama bana ne olduğunu söyleyene kadar gitmiyorsun."

Kısa bir hayal kırıklığı çığlığı atan Neecy kapıdan uzaklaştı. Pencereye baktı ve bunun artık bir kaçış seçeneği olmadığını fark ederek tüm öfkesini ve korkusunu Wilhelm Yager'a yöneltti.

Etrafında döndü. "*Sorunun ne olduğunu bilmek ister misin?*" Kadın ona doğru ilerlerken adam kıpırdamadı. "*Bu!*" Bağlı kolunu işaret etti. "*Bu saçmalık!*"

"Sen neden bahsediyorsun?"

"*Benim için anlamı olan her şey gitti! Ve bunu ikimiz de biliyoruz!*"

Bağırmaktan nefret ediyordu ama kendine engel olamıyordu. Kendini kaybetmişti. Panik bir anda öfkeye dönüştü.

"Neecy..."

"Ben bir savaşçı değilim! Ben bir Karga değilim! *Ben lanet olası bir sakatım!*" Ve sonraki kelimeler, o daha onları durdurmayı düşünmeden ağzından çıkmıştı. "Neden beni terk etmedin? Neden sadece... sadece..."

"Ne?" diye bağırdı. "*Ölmene izin mi vereyim?*"

Aptalca söylemek üzere olduğu şey tam olarak buydu ve bu düşünce onu bir bıçak gibi delip geçti. Tanrım, ne kadar zavallıydı? Böyle bir şeyin kendisini aşağılık hissettirmesine izin veriyordu. Zayıf. Savunmasız.

Ve işte o zaman gözyaşlarına boğuldu. Yine de Yager'a uzanmasına bile gerek yoktu... O zaten oradaydı. Büyük kolları onu sarmış, sıcak bedenine yakın tutuyordu. Serbest kalan kolunu adamın beline doladı ve son beş günün gözyaşları ve korkuları içinden korkunç bir sel gibi akarken ona sıkıca sarıldı.

Bunun olacağını tahmin etmeliydi. Onun bu şekilde hissedeceğini bilmeliydi... kesinlikle bilirdi.

Yere oturarak Neecy'yi kucağına çekti ve ağlamasına izin verdi. Neecy fiziksel acıyla her zaman başa çıkabilirdi. Kesinlikle suratına bir yumruk ya da karnına bir bıçak yiyebilecek bir kızdı. Ancak bilinmeyen bir nedenden ötürü, Toplanma'nın bir şekilde onu tanımladığını hissediyordu.

Bir şekilde onu sahip olduğu her şeye layık hale getirdi. Ama Skuld'un tek yaptığı ona ikinci bir şans vermektir. Bu şans kullanmak Neecy'ye kalmıştı. O da bunu yaptı. Ve kendini Skuld'un delicesine aşık olduğu kadına dönüştürdü.

On dakika sonra, gözyaşları burnunu çekmeye dönüştü, ama sonunda ondan geri çekilmesi bir on dakika daha sürdü... onun yapacağını bildiği gibi.

Gözlerini silerek onun kucağından çekilmeye çalıştı ama Yager gitmesine izin vermedi. "Bunun için üzgünüm, Yager. Um..." Başını iki yana salladı. "Bu küçük gösteri için hiçbir mazeretim yok."

"Sırtındaki balta insana bunu yaptırabilir."

Bunun üzerine kıkırdadı. "Evet. Sanırım."

Yine onun kucağından inmeye çalıştı ve Yager yine onu geri çekti. Utangaç bir şekilde gülümseyerek, "Biliyor musun, artık beni bırakabilirsin, Yager."

"İstemiyorum. Seni burada, kucağımda seviyorum. Gerçi bütün bu kıpırdanmalar beni azdırıyor." Elini kızın yanağında gezdirdi. "Kimi kandırıyorum ben? Son beş gündür senin için ereksiyon oluyorum."

Neecy onun dev kazağının kolunu kullanarak gözyaşlarının geri kalanını sildi. "Seni tatlı dilli seni."

"Konuşabildiğim için şanslısın."

"Ne? Benim için kolay olduğunu mu sanıyorsun?" "Kızların işi kolay."

"Kafan iyi *olmalı*." Serbest elini havaya kaldırdı. "Karpal tünel olmaya başladım."

Yager yüzünü onun boynuna gömdü. "Bu görüntüye hiç ihtiyacım yoktu." "Peki ya ben? Her duşa girdiğinde..." O homurdandı. "Yowza."

Adamın kolları kadının beline dolandı. "Yapma Lawrence."

"Hadi ama, Yager. Beni burada öldürüyorsun. Ayrıca rahatlamaya ihtiyacım var... Ağlıyorum." Vurgulamak için burnunu çekti. İki kez.

"Hemen kes şunu Lawrence. Ciddiyim." Pamuk ipliğine bağlıydı. Çok ince bir ipliğe.

Yanağını onun başının tepesine sürttü. "Yager," diye fısıldadı usulca. "Will." *Kurnaz küçük velet!* Bunun onu yakalayacağını biliyordu. Ve o

haklıydı. "Becer beni, Will. Şimdi."

Tanrım, bununla nasıl savaşılabildi ki? O yüzden karşı koymadı. Onun yerine boynunun arkasını kavradı ve onu öptü. Derin, uzun ve sert. Günlerdir yapmak istediği gibi. Kız ona doğru gevşedi, hiç tepki göstermedi.

ona karşı hiçbir direnç göstermedi.

Bunu yapabiliirdi. Bunu yapacaktı. Ve dikkatli olacaktı... ve nazik... ve...

Morgan, neyi böldüğünü hiç umursamadan, "Kapıyı aç Will," diye emretti diğer taraftan.

İnleyen çift birbirinden ayrıldı. "Hayır. Hayır. Hayır. Hayır. Bu olmayacak," diye neredeyse sızlanıyordu. Neecy'nin yüzüne baktı ve tam olarak ne hissettiğini gördü.

"Dördüncü Wilhelm Yager, hemen bu kapıyı aç!" Neecy sıırttı.

"Dördüncü mü?"

"Sessiz ol."

Ayağa kalktı, Neecy hâlâ kollarındaydı. Yavaşça onu tekrar ayaklarının üzerine yatırdı. Alnından öptü, arkasını döndü ve kapıyı öfkeli bir hareketle açtı.

"Bana öyle bakma." Neecy saçlarını parmaklarıyla tarayarak yüzünden uzaklaştırırken Morgan odaya girdi.

Başını salladı. "Yemin ederim. Siz ikiniz." Morgan banyoya doğru ilerlerken Neecy'ye işaret etti. "Hadi, sen. Bakalım şu askıyı çıkarabilecek miyiz?"

Neecy gözlerini Yager'a kilitledi ve Morgan onun da bunu hissettiğini biliyordu. Özlemin sıcaklığı etraflarında yükseliyordu. Biraz daha devam ederlerse insanları öldürmeye başlayacaklardı.

"Gidelim Crow!"

Ve Neecy Morgan ile başlayabilir gibi görünüyordu.

Mike bilgisayar ekranına bakan arkadaşına baktı. Yazı falan yazmıyordu. Sadece bakıyordu.

Connie, ya da ona "Lezbiyen" demekten hoşlanıyordu, çünkü bu kesinlikle en sevdiği kelimelerden biriydi, elinde daha fazla ekipmanla tekrar yürüdü. Son yirmi dakika boyunca onun tüm DJ ekipmanını getirmesini izledi. Eşyalarını boşaltmasına yardım edebilirdi ama onun dar kışının tekrar tekrar geçip gidişini izleyemezdi.

Lezbiyenlerden gerçekten hoşlanıyordu.

Başka kargalar da buzdolabından bira ve kilerden cips almak için odaya girdiler. Siyah giyen Didi dışında hepsi beyaz atletlerini ve kot pantolonlarını giymişti. Hiç bu kadar çok kanadı bir arada görmemişti. Buna bayılmıştı.

Mike itiraf etmek zorundaydı, gerçekten eğleniyordu. Kargalar farklı ama eğlenceliydi. Gergin değillerdi ve pek bir art niyetleri varmış gibi görünmüyordu. Hepsi gülmeyi seviyordu ve "savaş ya da savaş" tepkilerinde oldukça yüzüstüydüler - hiçbir zaman herhangi bir Onlarla "uçmak". Tabii gerçekten uçmuyorlarsa.

Anlamadığı tek kişi küçük Asyalı olandı. Annie? Ashley mi? Adı her neyse. Sanki annesini sıkışmış gibi ona ters ters bakıyordu. Küçük zengin Long Island sürtüğü. Muhtemelen ondan daha iyi olduğunu düşünüyordu. Bu yüzden Neecy'yi ve hatta sert kışlı Janelle'i seviyordu. Serseriler onu anlıyordu. Prenses, artık onun sinir bozucu kışı olarak adlandırdığı Prenses, onu asla anlamayacaktı. Asla biriyle ilişkiye girmeye tenezzül etmezdi. onun gibi. Ve bunu bilmek onu o kadar çok sismek istemesine neden oluyordu ki dişleri ağrıyordu. Tanrım. Onun nesi vardı? Neden kötülerin peşinden gitmekte ısrar ediyordu? Neecy bile sadece ara sıra kötü davranıyordu. Diğer zamanlarda, onun demir gibi bir iradeye sahip, çok soğukkanlı bir kadın olduğunu keşfetmişti. Buna hayranlık duyuyordu.

Ve onu şaşırtacak şekilde, Neecy nasıl eğleneceğini biliyordu. Bu ufaklık palyaço kıyafeti giyseydi bile nasıl eğleneceğini bilemezdi.

"Orada öylece oturup kendine acıyacak mısın?"

Yager dizüstü bilgisayarından başını bile kaldırmadan, "Mike, dokuz gündür biriyle yatmadım... şu anda benimle gerçekten yatmak istiyor musun?" diye tersledi.

Yager daha uzun süre seks yapmamıştı. Aslında cümle şöyle olmalıydı: "Neecy Lawrence'ı dokuz gündür sikmedim..." Bu olabilir. çok daha doğru olur.

"Seni kızdırmaya falan çalışmıyorum. Sadece rahatlamanı sağlamaya çalışıyorum. Burası kadın kaynıyor. Sen de katılmalısın."

"Sen çenenin kapatılmalısın."

Mutfak kapısı açıldı ve Neecy odaya girdi. Mike'a şöyle bir baktı, onun yerine Yager'ın oturduğu yere doğru yürüdü ve masaya yaslandı.

"Farklı bir şey görüyor musun?"

Yager ona baktı, sonra bilgisayarına geri döndü. "Hayır."

İç çekerek iki elini de havaya kaldırdı ve salladı. "Şimdi farklı bir şey görüyor musun?"

Yager bir süre ona baktı, ellerini kaldırdı ve aynı aptal hareketi ona geri yaptı. "Hayır, farklı bir şey görmüyorum."

Gerçekten günah çıkarmaya gönderilmesi gereken sözler mırıldanan Neecy buzdolabına doğru yürüdü ve bir bira çıkardı.

Mike'ın yanındaki tezgâha yaslandı. "Farklı bir şey görüyorsun, değil mi?"

"Evet. Ama ondan ne bekliyordun ki? Adam kendi saçını taramayı bile unutuyor."

Kıkırdayarak, "İyi noktaya değindin." "Merhaba.

Buradayım."

Morgan mutfağa doğru eğildi. "Tamam. Ben gidiyorum." Neecy'ye baktı. "Bir sorunun olursa beni ara."

"Arayacağım."

"Güzel." Açık mavi gözlerini Yager'a çevirdi. "Benimle yürü." Gözlerini devirerek dizüstü bilgisayarını mutfak masasına çarptı.

"Benim için başka siparişi olan var mı?"

Sonra Morgan'ı mutfaktan çıkarken takip etti.

"Adama ne yaptığını gördün mü?"

Bu konuda haklıydı. Neecy'de o "lider hareketi" vardı. Söylediği bir şey karşısında şaşırmış gibi görünerek zaman kaybetmiyorlardı. Bunun yerine Neecy yavaşça dönüp ona baktı.

"Pardon, o da neydi?"

Mike pervasız olabilirdi ama aptal değildi. Kendisine dayak atmaları için tuzak kurduklarını anlayacak kadar serseri kız tanıyordu. "Özür dilerim, neydi o?" demek, "Tam olarak kaç şekilde kıcını tekmelememi istiyorsun?" demenin başka bir yoluydu.

Mike sırtıarak başını salladı. "Nothin'."

"Oh, işte bundan bahsediyordu."

Morgan başını salladı. Bütün Kuzgunlar gibi Will de zekiydi ama yine de zaman zaman büyük bir mankafa olabiliyordu.

"Evet. Bandajları çıkardım. Her şey yolunda görünüyor ama kanatlarını açana kadar asla emin olamayacağım."

"Neden yapamıyor?"

"Gerçekten bilmiyorum. Sadece korkmuş olabilir." Aslında Morgan kızın korktuğunu biliyordu. Bir daha asla uçamayacağından korkuyordu. Savunmasız olduğundan. Ve bu savunmasız olmaktan hoşlanmayan bir kadındı.

Giymesi için büyük paltosunu tutan Will, "Ne yapmalıyım?" diye sordu.

"Bekle ya da..." Will ceketini giymesine yardım edince durdu. "Yoksa?"

Sırıttı. "Onu çok heyecanlandır."

Kaşlarını çatarak, "Onu tamamen..." Yager gözlerini kırıştırdı. "Ah." Başını salladı ve onu nazikçe kapıya doğru itti. "Artık gitmen gerekiyor."

"Onu heyecanlandırırsan belki kanatları açılır." "Kes şunu."

"Oh, hadi ama. Birbirimizi yeterince uzun zamandır tanıyoruz..."

"Birbirimizi asla *bu* konuşmayı yapacak kadar uzun süre tanımayacağız Morgan. Bunu ikimiz de biliyoruz."

Will onu kapıdan dışarı itip arkasından kapatırken güldü.

Yager oturma odasını kesti. Neecy haklıydı. Kargalar evini ele geçirmişti. Ama kargalar böyle yapar. Kendilerini evlerinde hissederler ve bir bedeninin bununla başa çıkmasını beklerlerdi. Bunun Neecy'yi rahatsız ettiği gerçeği kalbini ısıttı. Farkında bile olmadan ona karşı korumacı davranmaya başlamıştı.

Connie'nin yanından geçti ve onun ekipmanlarını kurduğunu gördü. Kendini onurlandırılmış hissetti. Connie son derece tanınmış bir DJ'di. Dışarıda aptal birini öldürmediği zamanlarda şehrin en gözde kulüplerinden bazılarında çalışıyordu. En iyi yaptığı şeyi onun evinde yapmaya hazırlanıyor olması çok havalıydı.

İçindeki inek çok etkilenmişti.

Mutfak kapısından içeri giren Yager eşikte donup kaldı. Neecy neden altı Kuzgun tarafından kuşatılmıştı? Bundan hoşlanmamıştı. Hem de hiç hoşuna gitmemişti.

Yavaşça hareket ederek, mutfağının ortasındaki adaya yaslanmış olan onlara doğru yürüdü. Neecy ona baktı ve kaşlarını çatı. Bu da ne demek oluyordu?

"Yager, bundan emin misin?"

"Hangi konuda?"

"Connie'nin müziği bırakması konusunda mı? Yani... çalmaya başlar ve burada bir parti olur. Sen istesen de istemesen de."

Tye gülümsedi. "Siz kargalar iyi bir partiye bayılırsınız, değil mi?"

Mike gerindi ve ellerini saçlarında gezdirdi. "Connie'nin DJ'lik yaptığı birkaç partiye gittim. Fena değil."

"Vay canına, Mike. Bu bir iltifat mı?"

Mike kalçasıyla Neecy'ye vururken gülümsedi. "Benim de bazı anlarım oluyor, biliyorsun."

"Evet. Elbette var." Tye ona bir kase kraker uzatırken Neecy birasından bir yudum aldı.

Müziğin ilk ritimleri başladı ve Yager oturma odasındaki tüm Kargaların tezahürat yaptığını duydu.

Neecy başını salladı. "Benim kızlarım."

"Ne kadar zamandır DJ'lik yapıyor?" Mike buzdolabından bir bira daha alırken sordu.

"Sanırım on yedi yaşından beri."

"İçeri girmek onun için zor muydu?"

"Şaşırtıcı bir şekilde hayır. Asıl komik olan, gerçekten umurunda olmamasıydı. Bunu sadece kız arkadaşını dans ederken izlemeyi sevdiği için yaptı."

Tüm Kuzgunlar dondu kaldı; biralar dudaklarının yarısına kadar gelmişti, simitler büyük yumruklar halinde sıkılmıştı ve açık ağızların yanında duruyordu.

Mike boğazını temizledi. "Bu Fran, değil mi? Uzun bacaklı olan?"

"Evet. On beş ya da on altı yaşından beri birlikteler.
Çok tatlı bir çift."

Tye göz ucuyla Neecy'ye baktı. "Connie DJ'lik yaparken hâlâ dans ediyor mu?"

"Oh, evet. Connie DJ'lik yapıyorsa, Fran de dans ediyor."

Altı adam adanın üzerinden atlayıp oturma odasına ve partiye doğru hızla odadan çıkarken Yager uzanıp Neecy'yi yolundan çekti.

Neecy, Yager'ın koluna tutunurken güldü. "Bu da neydi böyle?" "Altı azgın adama oturma odamda dans eden ateşli lezbiyenler olduğunu mu söylüyorsun?"

oda... ne bekliyordunuz?" "Tanrım, acınacak haldesiniz."

"Ne demek istiyorsun?" Neecy uzaklaşırken başını salladı ama Yager onu belinden kavradı ve vücuduna çekti. "Nereye gidiyorsun?"

Neecy her zaman yaptığı gibi geri çekilmek yerine kollarını adamın kalçalarına doladı ve ellerini bol kot pantolonunun kemerinin altından geçirdi.

"Aklında bir şey mi var, Yager?" diye sordu onun kışını tutup sıkarken.

"Belki de asıl soru senin aklında ne olduğu?"

"Sen. Ben. Yatak odan. Ve kilitli bir kapı."

Onu kendine çekerken gülümseyerek, "Bu fikri sevdim Lawrence." Yüzünü yukarı kaldırdı, onun kendisini öpmesini istiyordu. Morgan ona temiz raporu verdiğine göre, Neecy ve muhteşem vücudu artık onun olacaktı.

Yager eğildi, gözleri kızın dudaklarına kilitlenmişti ki kız aniden irkildi.

"Uh-oh."

"Uh-oh ne?"

"Kahretsin. Buradan gitmeliyiz."

Bunu ikinci kez duymasına gerek yoktu ama bu kez çok yavaştı. Onu evden dışarı sürüklemek ve gerekirse penceresine kadar uçurmak için tam elinden tutmuştu ki mutfak kapısı çarparak açıldı. Doksanlı yılların en sevdiği parti şarkılarından biri olan "C'mon N' Ride It", dans eden ve şarkı söyleyen bir sıra Karga eşliğinde diğer odadan patlayarak içeri girdi. Görünüşe göre herkesin o lanet trene binmesini istiyorlardı, bu yüzden Neecy'yi yakalayıp ondan uzaklaştırdılar.

Neecy'yi sağlıklı gördükleri için o kadar mutluydular ki, az önce neyi bldklerinin tamamen farkında değillerdi. Ya da daha az umursayabilirlerdi. Crows ile asla bilemezsin.

Neecy, genç Kargalardan biri olan Patty'den uzaklaşmaya çalıştı ama kız onu bir rodeo binicisinin bir öküzü kavraması gibi kavramıştı. Oturma odasına dönene kadar evin içinde dans ettiler. O sırada Connie üstünü değiştirmişti. müziği çok daha sert bir teknolojiye çevirdi, bu da Fran ve Janelle'in dans pistini ele geçireceği anlamına geliyordu.

Neecy yine gizlice kaçmaya çalıştı ama bir süredir görmediği birkaç yaşlı Karga onu yakaladı. Ona sarıldılar ve iyi olduğunu gördükleri için ne kadar mutlu olduklarını söylediler. İşte o zaman Neecy bu partinin sadece biraz stres atmak için olmadığını anladı. Bu onun içindi. İyi olmasını kutlamak içindi. Ne kadar istese de, partiden henüz uzaklaşamadı.

Neecy küçük bir i çekişle Arri'nin uzattığı birayı aldı ve uzaklaşıp Yager'a dönene kadar dakikaları saydı.

On Sekizinci Bölüm

Bunu tam olarak beşinci kez yapıyorlardı. Ne zaman Yager Neecy'ye doğru ilerlemeye çalışsa, lanet olası Kargalardan biri ya da birkaçı "sohbet etmek" için önüne atlıyordu.

Son iki saat içinde dünya ekonomisini, yağmur ormanlarının geleceğini, doğal gazın ülkenin hayatta kalması için gerçekten gerekli olup olmadığını ve narsistlerle sosyopatlar arasındaki farkları tartışmıştı. Rahatsız edici bulduğu bir konuşma.

şimdi küçük Arri, güzel yüzünde alışılmadık derecede güneşli bir sırtışla karşısında duruyordu.

"Merak ediyorum da Yager, ulusal borç ve bunun Amerika Birleşik Devletleri'nin diğer dünya güçleri arasındaki hakimiyeti üzerindeki etkisi hakkında ne düşünüyorsun?"

Yager ona ters ters baktı. "*Et tu, Arri?*"

İmkânsız sırtışı inanılmaz derecede genişledi. "Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

Tye, Janelle'in poposunun derme çatma dans pistindeki hareketlerini izledi. Küçük bir kış değildi ve bu hoşuna gitmişti. Hem de çok. Kızın dans edebildiğini de ekleyince Tye kendini oldukça iyi hissediyordu. Janelle'i izlemeyi bırakmıştı. Janelle yanından geçip gider gitmez dans eden lezbiyeni gördü. Kızgın değildi, sadece her yerde tepiniyor gibi görünüyordu. Ayakları pek de hafif sayılmazdı.

Yine de onu dans ederken görmek, o muhteşem kıcı çıplak görmekten daha iyi olamazdı. Doğru, Mike'a Kargaların eziyet edeceği küçük kız kardeşleri olmadığını hatırlatmak için kelimenin tam anlamıyla onu tekmelemişti. Yine de, bunu itiraf etmekten ne kadar nefret etse de, Janelle'e iyice bakmasını sağladığı için adamı seviyordu. Gerçekten, *gerçekten* iyi bir bakış.

Connie altmışların eski bir şarkısını açtı. Onun daha tuhaf, eklektik şeyler çalmasına bayılırdı. Kaçınılmaz olarak, Janelle ve Neecy çok komik Dans hareketi, herkese Bump yaptırdıkları zamanki gibi. Şimdi hepsi "Rockin' Robin" şarkısını söylüyordu.

Bunun nereye gittiğini görebiliyordu. Şarkıda Kargalar ve Kuzgunlardan bahsediliyordu... kilit noktalarda çok fazla bağırış olacaktı. Ama Tye bunu seviyordu. Buraya nasıl geldiklerinden -Neecy'nin yaralanmasından- nefret ediyordu ama sonunda geldikleri yeri seviyordu. Kargalar ve Kuzgunlar tek bir takım olarak birlikte çalışıyorlardı. Sinir bozucu kardeşlerden oluşan bir aile. Gürültülü, rekabetçi, talepkâr Vikingler her zaman iyi bir kavga ya da iyi bir sevişme ararlar.

Ve tam orada, tam önünde, Janelle McKenna. Hayatı terk eden ve bu yüzden vurulan eski bir Westie'nin kızı.

Ama artık bir önemi yoktu. Çünkü Skuld Kızları'ndan biri olmuştu. Ve Neecy'nin yanında, onun en iyi savaşçılarından biri. Komik, Janelle'in onun yaşında olduğunu sık sık unutuyordu. Daha çok yirmili yaşlarda bir kıza benziyordu. Fakat

Connie'nin çaldığı her Depeche Mode ve Adam and the Ants şarkısının sözlerini biliyordu... ve seksi Latin lezbiyen bunların çoğunu çaldı.

Janelle ve Neecy şimdi sırt sırta vermiş, "Rockin' Robin "in sözlerini söylüyor, daha doğrusu çılgık atıyorlardı. Tüm bu süre boyunca kızlar gülüyordu, özellikle de Crows'un geri kalanı da katıldığında. Crows'un en çok yaptığı şey buydu. Gülmek. Kahkahalara boğulmak için daha fazla neden buluyorlardı ve Tye büyük bilim beyniyle bunların hepsini büyüleyici bulmaktan kendini alamıyordu. Onları eğlendirmek için fazla bir şeye ihtiyaçları yok gibiydi. Her şey mübahtı.

Yager kalabalığın arasından sıyrılıp Tye'a doğru yürüdü. Konuşmak için geldiğini sanıyordu ama sonra içki dolabının önünde olduğunu ve Yager'ın da içeri girmek istediğini fark etti. Tye'ı yolundan itti, kırk yıllık bir içki dolabını kaptı.

Eski bir şişe viskiyi bardağa doldurdu ve Meksika'da bir içki yarışmasındaymış gibi fondip yaptı.

"Her şey yolunda mı, kardeşim?"

Yager viski boğazından aşağı inerken yüzünü buruşturdu ve başını salladı.

"Pek sayılmaz. Sadece kontrolü elimde tutmaya çalışıyorum."

Kendine biraz daha doldurdu ve viskiyi dolaba geri koydu. "Sadece hiçbirinin aptalca bir şey yapmadığından emin ol." Ah, Yager'ın kodu

"Mike'ı benden uzak tut."

"İçinde bulunduğum ruh hali onları ağlatacak."

"Merak etme. Gözüm üzerinde olacak." Janelle onun görüş alanında değilken tabii ki. "Gerçi bu gece sevişmekle daha çok ilgileniyor gibi görünüyor."

Yager başını salladı ve sonunda gülümsemek zorunda kaldı. "Unutsa iyi olur. Her Karga onun numarasını biliyor gibi görünüyor. Hepsi ona Yalancı Mike diyor. Sanki adı buymuş gibi."

Tye güldü. "Güzel. Küçük serserinin bir amcıkla her şeyin üstesinden gelemeyeceğini öğrenmesinin zamanı gelmişti."

Yager, müzik eski bir disko şarkısına dönerken Neecy'nin küçük Arri'yi tutup dans pistine çekişini izledi. Bakışları öylesine ateşliydi ki, Tye Neecy'nin alev almadığına şaşırırdı.

"Biliyor musun Yager, eğer biraz uzaklaşmak istersen, buradaki şeylere göz kulak olabilirim. Sadece onu yukarı çıkar."

"Unut gitsin." Viskiden bir yudum daha aldı. "Bana izin vermezler." "Kim izin vermiyor?"

"Kargalar. Bizi ayrı tutuyorlar."

"Ne?" Tye odaya göz gezdirdi. "Şaka yapıyorsun, değil mi?" "Hayır, hayır. Ne zaman ona yaklaşmaya çalışsam, aramıza girmenin bir yolunu buluyorlar. Biz. İki saattir devam ediyor. Ve ben çaresiz kalmaya başlıyorum. Bir noktada yine o şeyi yapmaya başlayacağım... bilirsiniz... sinirlendiğimde."

"İki kelimelik cümlelerle konuşmaya başladığında mı demek istiyorsun? Çoğunlukla küfürler?"

"Evet. İşte o."

"Neden ikinizin arasına girsinler ki?" Kargalar Yager'ı severdi. Onu özellikle de Neecy için seviyorlardı.

Yager kısa ve acı dolu bir kahkaha attı. "Bence bunun komik olduğunu düşünüyorlar."

Muhtemelen haklıydı. Kargalar birbirlerine ve "aile" olarak gördükleri herkese işkence etmeye bayılırdı. Görünüşe göre buna Yager da dahildi.

Ne yazık ki Yager bu imayı fark edemeyecek kadar azgındı.

"Dikkatini dağıtacak bir şeye ihtiyacın var."

"Ne gibi?"

Tye bir elini Yager'ın omzuna koyarken diğer eliyle cep telefonunu kot pantolonundan çıkardı. "Güven bana kardeşim, ben hallederim."

Neecy, Cassie onu arkasından itene kadar Valkyrielerin ortaya çıktığını bile bilmiyordu.

"Ah, üzgünüm Lawrence. Seni orada görmedim."

Huysuz, azgın, biraz çakırkeyif ve hâlâ kanatsız olan Neecy, Cassie "Dizlerimde Kalıcı Halı Yanığı Var" Bennet'ın uğraşması gereken son kişiydi.

"Burada ne halt ediyorsun?"

"Bir parti olduğunu duydum. Ve ben partileri severim."

Janelle, Neecy'nin yanına geldi. "Evet ama henüz direğimiz yok."

Onsuz nasıl eğleneceksiniz?"

Cassie'nin gözleri kısıldı. "Bakın kızlar. Dağ konuşuyor."

Janelle'in gerildiğini hissetti ve incindiğini anladı. Kimse kızlarına zarar veremezdi.

Hiç kimse.

Neecy iki elini de avuç içleri düz olacak şekilde Cassie'nin üst göğsüne vurdu. Kaltak, yanında getirdiği Valkyrie grubunun içine doğru uçtu. Onu çabucak düzelttiler ve Cassie hemen Neecy'nin yüzüne kapandı. "Haydi, sürtük! Benimle dövüşmek mi istiyorsun?"

Neecy, Cassie Blue hakkında şu kadarını söyleyebilirdi... bir kız çocuğuna göre, kavgadan geri adım atmazdı. Gerçi söz konusu Kargalar olduğunda gerçekten de öyle yapmalıydı.

Neecy hemen Cassie'nin yanına gitti. Kızları da arkasındaydı. "Bekle."

Yager aralarına girdi. Cassie gözlerini devirdi. Onunla avının arasına girmemesi gerektiğini çok iyi biliyor olmalıydı... *özellikle de* bir Valkyrie avının.

Kadının üst kolunu tuttu. "Böldüğüm için gerçekten üzgünüm. Ama sevişmemiz gerek. Bu yüzden onu ben alıyorum. Başka biriyle dövüş."

Bununla birlikte, Neecy'yi arkasından sürükleyerek uzaklaşmaya başladı. Cassie arkalarından baktı, şaşkınlık ve kıskançlık güzel yüzüne yansımıştı.

Tamam. Neecy bile bunun çok havalı olduğunu kabul etmek zorundaydı. Ama yine de... bir Crow-Valkyrie kavgasının ortasındaydı. Yager araya girmemeliydi.

"Aklını mı kaçırdın sen?"

"Azgınlım. Sevişmeliyim. Şimdi." Yager döndü ve iri ellerini onun beline doladı. Bir de baktı ki, kız adamın omzunun üzerinden sarkan kıcına bakıyor.

Şaka yapıyor olmalıydı.

"Wilhelm Yager, beni yere indir!" Durdu.

"Burada sikişmek mi?"

"Ne? Hayır! Tabii ki hayır."

Tekrar yürümeye başladı, merdivenlere doğru ilerliyordu. "O zaman kapa çeneni." Neecy başını zorla kaldırdı, yanakları utançtan yanıyordu, herkesin ona baktığını görmeyi bekliyordu. Janelle Cassie'ye bir yumruk atıp kızı dünün çöpü gibi yere düşürmeseydi muhtemelen öyle de olacaktı.

"Ve böylece dağ konuşuyor!" Janelle başka bir Valkyrie'nin üzerine atlamasından saniyeler önce alay etti.

Neecy yüzyılın dövüşünü kaçıracağını biliyordu. Kuzgunlar etrafta dikiliyor, yardım etmiyor ama belli ki birinin kıyafetlerini yırtmaya başlaması için dua ediyorlardı.

Yine de vücudunun Yager'ın şehvetine karşılık verdiğini hissediyordu. Meme uçları o kadar sertti ki acıyordu. Klitorisi seğiriyor, dilinin ilgisini talep ediyor ya da

Parmak.

Onu üst kata ve yatak odasına taşırken hiç konuşmadı. Kapıyı tekmeleyerek açtı ve içeri girdi, kapıyı arkalarından çarpıp kilitledi.

Yager onu yere bıraktı ama ayaklarını kalın yatak odası halısına sağlamca bastığında ona bakmadı.

"Sırtın nasıl bebeğim?" diye homurdandı arkası düz bir sandalye alırken.

"İyiyim."

"Acıyor mu? Ağrın var mı?" Sandalyeyi kapı koluna dayadı, sadece ciddi bir tekmeyle açılmasını sağladı.

Hâlâ huysuz, azgın, biraz çakırkeyif ve şimdi de bir striptizcinin kıcını tekmeleyemediği için hayal kırıklığına uğramış olan Neecy sıkıntıyla içini çekti.

"Hayır, Yager. *Hiç* acı çekmiyorum. Hem de hiç. Tamam mı?" "Mükemmel."

Bir an adamın yatak odasının ortasında, elleri kalçalarında, sinirden kudurmuş bir halde duruyordu. Bir saniye sonra adam onu yatak odasının kapısının yanındaki duvara dayadı. Elleri göğüslerini kavrayıp sertçe sıkarken, parmak uçları Yager'in giydiği atletten göğüs uçlarını bükerek ağzı onunkilere çarpıyordu.

O anda bu odanın dışında olabilecek her şeyi ve her şeyi tamamen unutarak onun ağzına doğru inledi.

Sonunda Yager geri çekildi ama sadece önünde dizlerinin üzerine çöküp eşofmanını çekiştirmek için.

"Benim için çoktan ıslandığını söyle bebeğim. Beklemek zorunda olmadığımı söyle." "Bir saniye bile olmaz, Yager." Adam çekmeyi bitirene kadar bekledi. eşofmanını çıkardı, sonra uzandı ve tişörtünü çekiştirerek başının üzerinden yırttı.

"Prezervatif?"

"Arka cebinde."

Adam ayağa kalktı ve kadın onun etrafından dolaşarak kot pantolonuna uzandı. Folyo paketi bulup çıkarırken büyük, nazik eller yüzünü okşadı.

"Kot pantolon. Çıkar."

Kadın folyoyu yırtıp prezervatifi eline aldığı anda, Yager karşısında çınlıçıplak duruyordu. Aleti sert ve çaresiz bir şekilde tavanı gösteriyordu.

Neecy prezervatifi Yager'in sikinin üzerinde yuvarladı, uzun, sert şaftı yalama düşüncesiyle ağzı sulandı. Ama bunun beklemesi gerekiyordu. Onu amının içinde çok fazla istiyordu.

Neecy geri adım atarak Yager'in MIT atletini çıkardı ve omzunun üzerinden atarak yatağın üzerine bıraktı.

Yager'in elleri kollarının altından kayarak onu zahmetsizce yerden kaldırdı. Kollarını onun boynuna, bacaklarını da beline dolamıştı. Vücuğuyla onu duvara doğru itti, sikinin başı klitorisini okşuyordu.

"Beni bekletmeyi aklından bile geçirme, orospu çocuğu."

Yager onun bu sert emri karşısında inledi ve sikini ona öyle sert soktu ki, eğer ona tutunmasaydı, kafasını üç metre yukarıdaki tavana çarpabilirdi.

Hırplayarak Yager'in kalçalarını kızın içine doğru pompaladı, siki tekrar tekrar kızın içine girmeye zorladı. Ve tüm bu süre boyunca birbirlerinden hiç gözlerini ayırmadılar. Neecy orgazmın omurgasını parçaladığını, uzuvlarını yırttığını hissederken bile birbirlerinin gözlerine bakmayı asla bırakmadılar. Onu bırakmadı. Gitmesine izin vermedi.

Boşaldı. Sertçe. Acımasızca. Nefes nefese ve inleyerek, hala onun güzel gözlerine bakıyordu. Onun bittiğini görmeye ihtiyacı vardı. Vücudunun kollarında parçalandığını hissetmeye ihtiyacı vardı.

Öyle de oldu. Yumuşak pompalaması sarsıntılı, daha sert bir hal aldı. Boşalıp boşalırken tüm vücudu titriyor, siki kadının içinde seğiriyordu.

Yager titrek bir nefes alarak öne doğru eğildi ve alnını onunkine dayadı.

"Lanet olsun."

"Evet." Nefes nefese kalırken bile gülümsedi. "Tam olarak benim düşüncem."

On Dokuzuncu Bölüm

Neecy uyandı ve kendini iyi beslenmiş bir puma gibi Yager'ın üzerine yayılmış buldu. Adamın kocaman bir yatağı vardı ama o bir türlü yatağın bir tarafında duramıyordu. Onun nesi vardı ki?

Kimi kandırıyordu? Sorunun ne olduğunu biliyordu. Rahattı. Hem de çok rahattı. Sadece birkaç gündür buradaydı ama Yager ona buraya aitmiş gibi davranıyordu.

Yager'ın uyuyan yüzüne baktı, kolu ona sıkıca sarılmıştı. Bir ara onun atletini tekrar giymişti. Onu kendi kıyafetlerini giyerken görmekten hoşlandığını söylemişti. Ve onun kokusunu üzerinde hissetmek hoşuna gidiyormuş. Çok hoşuna gitmişti.

Her nasılsa onun dikkat kesildiğini hisseden Yager'ın gözleri birden açıldı ve yüzüne baktı.

"Ne oldu?"

Saat daha sabahın dördüydü ama kahvaltıda ve bir oda dolusu akşamdan kalma Karga ve Kuzgun'un önünde onunla yüzleşmeden önce bu zor kısmı atlatabileceğini düşündü.

"Şimdi daha iyiyim... Gitmeliyim."

"Evet. İşe dönüyorsun, ha?"

Adam bunu düşündüğünden daha iyi karşıladı. "Evet. Tanrıların takipçilerine dinlenmek yok."

Gerindi ve sıcak vücudu onun kine sürtünürken harika hissettirdi. "Yarın herkes uyandıktan sonra şehre geri döneceğiz."

"Güzel."

Vay be. Bu *gerçekten* kolaydı. İtiraf etmeliydi ki, bu biraz duygularını incitmişti. Onu gerçekten bu kadar kolay bırakabilir miydi? Soyulduktan sonra Kendilerini duvardan uzaklaştırdılar, dakikalar sonra yatağında tekrar başladılar. Bu sefer daha yavaş ama yine de inanılmaz bir sikişti. Bunu adamın yüzünde görmüştü. İçine girdiğinde ona nasıl baktığını, boşaldığında adını nasıl boğuk bir şekilde söylediğini. Onu gerçekten önemsiyordu. Bunu biliyordu.

Hayır, hayır. Bu konuda yanlış düşünüyordu. Onu kolayca bırakacaktı ve... ve bu iyiydi. Onun istediği de buydu.

"Eşyalarını hemen benim daireme taşıyabiliriz."

Kahretsin! Daha iyi bilmeliydi.

"Yager, senin yanına taşınamam."

Yüz ifadesi değişmedi. "Neden?"

"Çünkü... biz... yapamayız."

Adam ona baktı ve kadın bir öfke patlaması bekledi. Bir tür tartışma. Bunun yerine, adamın elleri vücudunu okşamaya başladı. Adam onu nazikçe sırt üstü yatırırken şaşkınlıkla kaşlarını çatı.

Elleri etinin üzerinde gezinmeye devam ederek karıncalanmasına ve tatmin olmasına neden oldu. Boynunu, çenesini, yanağını öptü. Ama ağzını öpene kadar -uzun, yavaş ve derin- onun neyin peşinde olduğunu anlamadı.

Hayır demeye çalıştı. Onu itmeye çalıştı. Ama kadın zayıftı ve adam kendini çok iyi hissediyordu. Ama bu yanlıştı. Bunu yapmamalıydılar. Bunu *asla* yapmamalıydılar.

Yine de devam etmesine izin verdi. Onu öpmesine ve dokunmasına izin verdi. Bir noktada, o bunu yaptığının farkında bile olmadan, prezervatif taktı. Sonra onun içine girdi ve neredeyse ağlayacaktı. Rahatlamaktan ağladı çünkü vücudu artık her zaman onun içinde olmak için ağrıyordu. Ve öfkeden ağladı. Bunun devam etmesine izin verdiği için kendine duyduğu öfke.

Neecy onun öpücüğünden uzaklaştı, vücudu Yager'ın itişlerinin yavaş ve istikrarlı temposundan heyecan duysa da. "Yager..."

"Senin hakkında ne hissettiğimi biliyorsun, Neecy," diye sözünü kesti, nefes nefese kalmıştı. "Hayır. Yapma." Ona durması için yalvarmak istedi.

Durmasını talep etmek istedi.

Devam et.

"Sen benim için her şeysin."

"Hayır."

"Seni seviyorum, Neecy. Seni her zaman seveceğim."

"Hayır!" Şimdi kollarını ona sarmış ağlıyordu. "Tanrım, Yager. Lütfen sadece..."

"Eğer beni sevmediğini söylersen, dururum. Seninle sevişmeyi bırakırım ve pazar gününe kadar seni yirmi şekilde beceririm. Ama bana beni sevmediğini söylemelisin."

Ama söyleyemedi. Neecy yalan söylemezdi. Saçmalayabilir ve dalga geçebilirdi ama yalan söylemezdi.

Bu artık kesindi. Yalan söylememek... açık ara en sinir bozucu özelliği idi.

Eğer iyi bir yalancı olsaydı, biriyle yatıp yarın eve dönebilirdi... ve hayatının geri kalanını yirmi yıl önce bedelini ödediği bir şey için acı çekerek geçirebilirdi. Ama o bir yalancı değildi. Hiçbir zaman da olmamıştı.

Geçmişinin bedelini ödemişti. Evet. Bir zamanlar uyuşturucu satıcısıydı. İyi bir uyuşturucu satıcısıydı.

Ama erkek arkadaşı tetiği çeker çekmez tüm bunların bedelini ödemişti.

Şimdi mi? Şimdi mutlu olmayı hak ediyordu. Ya da en azından denemeyi. "Yapamam," diye hıçkırarak boynuna sarıldı. "Sana bunu söyleyemem."

Yager'ın kolları kadının vücudunu sıkıca sararken, adam yavaşça kadının içine girmeye devam etti. Başını çevirerek onu kendisine bakmaya zorladı. Gözyaşlarıyla ıslanmış yüzüne gülümsedi ve gözlerini, burnunu, ağzını öptü.

"Seni seviyorum, Neecy. Buna alışsan iyi olur. Çünkü hiçbir yere gitmiyorum bebeğim. Sen yanımda olmadan olmaz."

Neecy yeni bir gözyaşı dalgasının aniden patlayabileceğini düşündü ama orgazm onu önce etkiledi. Yager'ı sıkıca kavradı ve onun kendisini tam olarak istediği yere götürmesine izin verdi.

Yager onu o kadar sıkı tutuyordu ki, onu kıracağından korkuyordu. Özellikle de boşaldığı ve geçici olarak konuşma ya da doğru düşünme yetisini kaybettiği zaman.

Onu korkutup kaçırabileceğini biliyordu ama bu riski göze almıştı. Bir şeyler yapmak zorundaydı. Gözlerindeki bakış her şeyi anlatıyordu. Sabah olduğunda onu terk edecekti... yine. Bununla yüzleşemezdi. Bir sabah daha yanında Neecy olmadan uyanmaya dayanamazdı. Günlerdir yanı başındayken olmazdı.

Ve bunu ona söylemek Neecy için yeterli değildi. Ona göstermek zorundaydı. Dürüst olmak gerekirse, buna izin vereceğini hiç düşünmemişti. Geri çekileceğinden ya da ona durmasını söyleyeceğinden korkuyordu. Eğer ona durmasını söyleseydi, muhtemelen onu öldürecek olsa bile dururdu.

Yavaşça içinden çıkarken gözyaşlarını öpüp uzaklaştırdı. Prezervatifi yatağın yanındaki çöp kutusuna attı ve ona döndü, kollarını ona doladı ve göğsüne çekti.

Ellerini titreyen kadını yatıştırmak için kullanırken, kadının sıcak nefesi boynunun derisini gıcıklıyordu.

"Seni asla bırakmayacağım, Neecy Lawrence. Ne olursa olsun. Anladın mı?"

Başını salladı ama konuşmadı.

"Temiz olduğumuz sürece, bebeğim."

Sonunda uyuduğundan emin olduğunda gözlerini kapattı ve ona katıldı.

Neecy kuşların sesini duyunca kaşlarını çatdı. Onun kargaları değil. Bunlar aslında sesleri korkutucu olmayan kuşlardı. Yager arkasındaydı ve onu kucaklıyordu. Kocaman kolları sanki uçup gitmesinden korkuyormuş gibi beline sarılmıştı.

Çıplak teni kaşınıyordu ve bunun çimenler yüzünden olduğunu fark etti.

Neecy'nin gözleri şak diye açıldı. *Çimen mi?*

Odaklanmak için kendine bir an verdi ve hemen devasa bir ağacın altında olduklarını fark etti. Uzuvarı kıvrılıp dönerek yıldızlara doğru yükselirken, kökleri dünyanın derinliklerine doğru uzanıyordu. Bu onun otuz dakikasını aldı. Tam olarak nerede olduğunu bulmak için saniyeler harcadı - *Yggdrasil*'in ya da Dünya Ağacı'nın koruyucu yapraklarının altında. Farklı ağaçlar arasındaki yol istasyonu

Asgaard, Helheim, Aesiras ve Neecy'nin adını hatırlayamadığı birkaç başka dünya da dahil olmak üzere İskandinav tanrıalarının dünyaları.

Asgaard'ın salonlarında Neecy Valhalla'yı bulacaktı. Ragnarok gelene kadar son dinlenme yerine bu kadar yakın olmak onu biraz rahatlatı.

"Biraz üzüm ister misin?"

Neecy başında duran Boston Red Sox beyzbol şapkası, siyah tulum ve düz beyaz bir tişört giyen kadına baktı.

"Meyve ile aranda ne var?"

Skuld ağacın altına otururken gülümsedi. "Bunu harika bir buz kırıcı olarak görüyorum." Ağzına birkaç üzüm attı.

"Neden burada olduğunu biliyor musun Denise?" diye sordu çiğnerken.

Tanrım, bir rahibeyle uğraşmak gibiydi. Ona sadece onlar Denise diyordu.

"Hayır. Ve kesinlikle onun neden burada olduğunu bilmiyorum." Hâlâ uyumakta olan Yager'ı işaret etti, uykusunda bile ona hayatı buna bağılıymış gibi sarılmıştı.

"Pekala, onunla başlayalım, çünkü o kolay. Gitmene izin vermeyi reddetti."

"Ne?"

"Sizi buraya getirmek için ondan uzaklaştırmaya çalıştım ama adam sizi bırakmadı. Ben de ikinizi de getirmek zorunda kaldım. Kuzgunların lideri olarak, onun burada olmasından pek endişe duymuyordum, ama biraz güçten bahsedelim. Odin'in gözdesi olmasına şaşmamalı. Ben sadece o koca aptalı striptiz kulübüne götürecek cesarete sahip olanın o olduğunu sanıyordum."

Neecy dün gece ona ne söylediğini hatırladı. "Gitmene asla izin vermeyeceğim, Neecy Lawrence. Ne olursa olsun." Görünüşe göre şaka yapmıyordu.

"İşte anlaşıma... Didi emekli olmak istiyor."

Yager'ın kolunu bırakan Neecy aniden doğruldu. "Ne? Ona izin veremezsin."

"Çok az seçeneğim var."

"Ne zamandan beri?"

"Kargaları ölümlü tuttuğumdan beri. Bir noktada, eğer hayatta kalırsanız, hepinizin emekli olması gerekecek."

Neecy'nin gözleri kısıldı. "Peki bunun benimle ne ilgisi var?"

"Sesindeki endişeli tınıya bayılıyorum... ve bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyorsun."

"Jersey Buluşması'nı *benim* yönetmemi mi istiyorsun?" "Neden sesin bu kadar şaşırmış geliyor?"

"Bilmiyorum. Sanırım bunu hiç düşünmemiştim."

"Kimse seni güce aç olmakla suçlayamaz." "Güç açılığı mı? Yapacak çok işim var."

Skuld güldü ve bu şaşırtıcı derecede rahatlatıcı bir sestti. "Didi'nin seni neden sevdiğini anlıyorum. Tuhaf birisin."

"Bunu bir iltifat olarak kabul etmeye çalışacağım."

Neecy omzunun üzerinden Yager'ın ağzı geniş bir esnemeyle açılmış halde doğrulmasına baktı. Başını tanrıçaya doğru salladı. "Skuld."

"Wilhelm."

"Tam olarak neden buradayız?"

"Vakit geldi."

Yager elini Neecy'nin çıplak kolunun üzerinde gezdirdi. Son derece işe yarayan sakinleştirici bir hareketti bu. "Neyin zamanı?"

"Denise'in bana değerini kanıtlaması için."

"Henüz kanıtlamadım mı?"

"Bir asker olarak örnek teşkil ediyorsun. Ama savaş zamanı bir lidere ihtiyacım var." "Savaş zamanı mı?"

"Avcıların bu saldırısı sadece bir başlangıç Denise. Senin liderlik etmeni istememle aynı sebepten dolayı gitmeni istiyorlar." Skuld birkaç üzüm daha yedi, başını sağa çevirdi ve bağırdı, "İkinize de toplantıda olduğumu söyledim! O yüzden içinizden biri buraya gelsin ve şu lanet olası ağacı sulasın!"

Kaderlerden biri ve Skuld'un kız kardeşi, belki de Urd -Neecy bilmiyordu ve sormayacaktı- devasa Dünya Ağacı'nın arkasından çıktı ve kız kardeşine bir sulama kabı fırlattı. "Kendin sula şunu!"

Skuld'un zar zor gizlediği yüzü korkutucu bir hal aldı. Pek çok kişinin onu pek de yaklaşılmaz bir tanrı olarak görmesine şaşmamalı.

"Sürtükler."

Skuld ayağa kalktı. Uzun boyluydu. Neecy'den çok daha uzundu.

Skuld ona sırtını dönerken Neecy kendini ayağa kaldırdı. Yager şimdi onun arkasında, doğduğu günkü gibi çıplak duruyordu. Neecy'nin aksine, neyse ki üzerinde uyluğunun ortasına kadar uzanan MIT atleti vardı.

Skuld onlarla yüzleşmek için geri döndüğünde elinde bir balta vardı. Harika. Daha fazla balta.

Neecy söz konusu silahlar olduğunda hiçbir zaman büyük bir balta hayranı olmamıştı ve şimdi gerçekten sırtında bir tane olduğu için onlardan kaçınmak istiyordu.

Ne yazık ki şu anda bu mümkün görünmüyordu. Skuld'un bunu ona sadece ihtiyacı olduğu için vereceğini biliyordu.

"Bu güçlü bir silah. Bulabileceğin en güçlü silahlardan biri." Skuld başparmağını kenarında gezdirdi. "Davan için buna ihtiyacın olacak."

Bir balta hayranı olmayabilirdi ama herhangi bir silah, hiç silah olmamasından daha iyiydi.

Skuld ona verdiği minnetle aldı. "Bununla birlikte özel bir talimat var mı?"

"Şimdi bunun neresi eğlenceli olabilir ki?"

Neecy içini çekti. "Elbette."

"Ama bu Deneme'de başarılı olursan Jersey Buluşması'nın lideri olacaksın."

Silahı elinde tutan Neecy ağırlığını hissetti. Ağırdı ama güçlü bir büyü ile doluydu. Parmaklarının arasından aktığını hissetti. "Peki ya başarısız olursam?"

"Senin için güzel bir cenaze töreni düzenleyeceğimizden emin olabilirsin... güllerle. En sevdiğin olduğunu duydum."

Yager hırıltısını güçlükle bastırdı. "Bu hiç komik değil."

Skuld kıkırdadı. "Aslında komik sayılır."

Neecy yeni baltasıyla birkaç deneme vuruşu yaptı. Sanki elinde onunla doğmuş gibiydi. "Peki benim görevim ne?"

"Avcıları yok etmek. Özellikle de liderleri Waldgrave'i. Ama hepsini istiyorum Denise. Şafak sökerken Hella'ya ağlamalarını istiyorum."

Yager'ın Neecy'nin yanına nasıl düştüğüne dair hiçbir fikri yoktu ama düştüğü için sonsuza dek minnettar kalacaktı. Onun bununla tek başına yüzleşmesine izin veremezdi. Bir ya da iki Avcı... belki. Ama hepsi mi? Kanatları yokken ve son dövüşünden yeni çıkmışken mi? Kadınının bununla tek başına yüzleşmesine imkân yoktu.

Savaş planları çoktan kafasını doldurmuştu. Saldırı şekilleri. Hem Kuzgunlar hem de Kargalar'dan kimler takımda olmalıydı. Birlikte, bu Deneme'yi geçeceğinden emin olacaktı.

Neecy baltayı tekrar savurdu, kasları atletinin altında dalgalanıyordu. Baltanın bıçağını ve siyah sapını güçlü r nler kaplamıştı.

"Onlar için Valhalla yok mu?" diye sordu.

"Savaşçılarımı avlayan sinsi piçler mi? Hayır. Onlar için Valhalla olmayacak. Onları eve götürecek Valkyrie'ler de olmayacak."

Neecy işaret parmağı baltadaki r nlerin üzerinde gezinirken başını salladı. "Sana bir soru sorabilir miyim?"

" l m nle ilgili olmadığı sürece bana her şeyi sorabilirsin... ki bu bugün de olabilir," dedi kocaman bir sırtışla.

Dostum, ona her gün Odin'i ver. Bu tanrıça tam bir s rt kt !

Ancak Neecy etkilenmemiş görünüyordu ve devam etti. "Didi'nin duruşması tam olarak neydi?"

Skuld omuz silkerek su kabını aldı ve Dünya Ağacı'nın köklerini ıslattı.

"Odin'in kuzgunlarından birinden tüy alacaktı. Bilirsiniz, onun gerçek kuşları Huginn ve Muninn. Ama çok açık konuşmadım... Bu yüzden Mountain Creek'e gitti, Yaşlılardan biriyle buluştu ve ondan kibarca tüylerinden birini istedi. Kadının göğüslerinin arkasını göremediğini düşünen ihtiyar, tüylerden birini memnuniyetle verdi ve pazarlıktan bir randevu kopardı." Skuld gülümsedi. "Kurnaz küçük fahiş ."

Evet, bu Didi'nin sesine benziyordu.

"Zamanın tükeniyor Denise. Bu meydan okumayı kabul ediyor musun?"

Yager kolunu beline doladığında Neecy omuz silkti. "Evet. Tabii.

Elbette. Neden olmasın?"

Skuld özenle ağacı sularken artık onlara bakmıyordu. "Bu konuda doğrudan ve net bir 'evet'e ihtiyacım var Denise. Tıpkı ilk kez elimi tuttuğun zamanki gibi."

"Tamam... evet. Kabul ediyorum."

Didi beyaz atını aldı ve tam hareket ettirip Tye'ı yıkmak üzereydi ki kafasını kaldırdığında salonun ortasında çıplak bir Yager'ın durduğunu gördü.

"Yo, Yager adamım." Mike kanepeden belirtti. "Üzerine bir şeyler giy."

Yager kendi etrafında dönerken onu görmezden geldi. Didi, Yager'ı Neecy kadar iyi tanı mıyordu ama adamdan gelen paniği hissedebiliyordu.

"Nerede o?"

Diğer Karga ve Kuzgunlar oturma odasına girerken Didi ayağa kalktı. Saatlerdir giyinmiş ve savaşa hazır durumdaydılar. Yager'ın onun ve Neecy'nin bir gün öncesinden beri ortalıkta olmadıklarını fark etmediği hissine kapıldı. Didi, Neecy'nin Duruşmasına hazırlanmak için Asgaard'a gittiklerini bu şekilde biliyordu.

Mike aniden ciddileşerek kanepeden kalktı. "Kim nerede?"

Yager'ın yüzüne soğuk bir öfke yayıldı. Dişlerini sıkarak, "Neecy. Neecy nerede?"

Neecy çömelmiş bir pozisyonda sertçe yere indi. Önce bir dizi yere çarptı, bir avucu soğuk taşa dayandı, diğeri hâlâ Skuld'un ona verdiği silahı tutuyordu. Başlangıç çizgisindeki bir koşucu gibi görünüyordu.

Nefes almak için kendine bir an verdi ve sonra yukarı baktı. Avcıların hepsi kanla kaplı bir sunağın etrafını sarmıştı. Kendisinin de üzerinde olduğu bir sunak.

Ah, kahretsin.

Yirminci Bölüm

Waldgrave çoktan öldüğünü düşündüğü kadına baktı. Üzerinde sadece kocaman bir kolsuz bluz olan kadın, aniden ortaya çıkan bu durum karşısında en az onun kadar şaşkın görünüyordu.

dini ayinleri sırasında ortaya çıktı. Son Karga Avı'na hazırlanmak için tanrıçayı çağırıyorlardı. Henüz son kurbanda bile gelmemişlerdi.

Karga'yı böyle erkeksi bir kadın için şaşırtıcı derecede çekici buldu. Kadınlarının uysal ve korkak olmasını tercih ederdi. Bu kadın hiçbir şeyden korkmuyormuş gibi görünüyordu ve onu dükkânda gözetlerken de öyle görünüyordu. Tanrıçasının ölmesini çok istediği kadını görmek istiyordu ve o soğuk yüze ve güçlü vücuda bir kez baktığında onun gitmesi gerektiğini biliyordu.

Savaşçı arkadaşlarını korumak için her şeyi yapardı. Tanrıçasının istediğini elde etmesini engelleyecek her şeyi.

Ve şimdi onun hakkında haklı olduğunu biliyordu. Bu kolay bir ölüm olmayacaktı. Kız sunağın üzerinde koca ayaklarının üzerine sıçrayıp klasik savaşa hazır pozunu alır almaz bunu anlamıştı.

İki elinde sıkıca tuttuğu devasa ama sade balta kullanılmamış gibiydi. Yüzeyinde hiçbir çentik ya da iz yoktu. Waldgrave onunla daha önce hiç dövüşmediğine bahse girerdi.

Gülümseyerek kendi baltasını kaldırdı. Tanrıçası tarafından ona verilmiş bir balta.

Kollarının güçlü bir hareketiyle baltayı başının üzerinde savurdu ve sert taş sunağa indirdi.

Baltasının ardından sunağın yarısı parçalanırken odayı bir ses patlaması doldurdu.

"Kahretsin!" diye bağırdı, üzerinde durduğu sunak parçası ayaklarının dibine düşerken.

Bir toz bulutu içinde yere düştü.

Kendine gelmesi için ona zaman tanımak istemeyen Waldgrave baltasını tekrar savurarak kadının kafasının olduğunu tahmin ettiği yere nişan aldı. Balta mükemmel bir kavis çizerek yere indi ve daha şimdiden kadının yenilgisini kalbinde hissetti. Ama metalin çınlaması ve kollarını yırtan acı, onun hâlâ kolay bir ölüm olmaya niyeti olmadığını gösteriyordu.

Sunağın üzerindeki toz temizlendi ve kadının kendi baltasını kaldırarak onunkini engellediğini gördü. Sunak gibi onun da parçalanması gerekirdi. Ama şimdi onu kullandığına göre, bıçağın her iki yanında ve siyah sapında parlayan rünleri görebiliyordu.

Kaltağın koruyucu tanrıçası ona büyük güçte bir silah vermişti ve bu da onu kızdırmıştı. Bu önemsiz kadın onun ödülü değildi. O sadece ödülüne engel oluyordu. Onun gitmesine ihtiyacı vardı ki geri kalan kadınlara saldırmaya başlayabilsin. O olmadan, kaybolurlardı. O olmadan, istediği kişiyi asla koruyamayacaklardı.

Vahşi bir hırıltıyla, Waldgrave'i kendisinden uzağa fırlatarak öne doğru itti. Ayağa fırladı ve baltasını bir, iki kez savurdu. Yardımcılardan biri kafasını kaybetti, ikincisini bir kalçasından diğerine ayırdı.

Diğer Avcılar ondan uzaklaşarak onun ve Waldgrave'in etrafını sardılar. Gözleri balo salonunun büyük pencerelerine kaydı. Sonra da kapılara.

"Kaçacak mısın, küçük kız?"

Onu duymamış gibi davranıyordu, vücudu tüm çıkışları görmek için ondan uzaklaşıyordu. Sonra onun mırıldandığı cevabı duydu.

"Kargalar kaçmaz."

Çılgın sürtük dönüp silahını savurarak kafasına nişan alırken baltasını zar zor zamanında kaldırdı.

Bobby Anders M-16'sını kollarının arasına aldı ve iç çekti. Kahretsin, üşüyordu. Burada tam olarak ne kadar durması gerekiyordu ki? Kardeşleri o Karga'yı öldürdüğünden beri Waldgrave her zaman nöbetçi bulundurmaya özen gösteriyordu. İlk başta, Bobby buna çok sıcak baktı. Bu sayede tamamen mantıklı. Ama bir hafta geçti ve hiçbir şey yok. Neredeyse donmuş el ve ayak parmakları ve eski moda bir soğuk algınlığından başka bir şey yok.

Yine de bir şeyler oluyordu. Evin içinden gelen bir savaş çılgılığı nöbetçilerin yarısının içeri hücum etmesine neden oldu. Bobby yine de görev yerini terk etmedi. Dışarıdan kimsenin saldırmamasını sağlamak için oradaydı ve tam olarak bunu yapacaktı.

Ama ne kadar hazır olduğunu düşünürse düşünsün ya da silahıyla ne kadar hızlı olursa olsun, bunun geldiğini asla göremeyeceğini fark etti.

Devasa kelimesi adamın hakkını tam olarak vermiyordu. Ve onun boyutlarında biri için, özellikle de büyük, siyah ve uğursuz kanatlarıyla

Bu kadar hızlı hareket edememeliydi. Ama adam şimşek gibi hareket etti. Bobby bir an tek başına durdu ve hemen ardından iri adam silahı onun elinden kolayca kaptı.

Yine de, boynunu saran zincire bağlı eller... onlar kadındı.
Kulağındaki ses de öyle. "İyi geceler de, günışığım."

Janelle zinciri bırakıp Avcı'nın bir çöp çuvalı gibi ayaklarının dibine düşmesine izin verince Tye sırttı. Bazılarının yaptığı gibi boynunu kırmıştı. İnsanlar bir çikolatayı ikiye böler. Ve Tye'ı o kadar zorladı ki fiziksel olarak acıdı.

Ne yazık ki, küçük şehvet kekine odaklanmak için fazla zamanı yoktu. Karga ve Kuzgunların geri kalanı gökyüzünden sessizce iniyor, nöbetçileri hızla ve sessizce indiriyorlardı. Kuşların kendileri gibi, Kargalar ve Kuzgunlar da kurnazdı. İçeri sızıp herkesi etkili bir şekilde öldürebilecekken neden çılgılık atarak ve varlıklarını duyurarak içeri girsinler ki? Bu mantıklı değildi.

Ve Tye'in tek derdi mantıktı.

Ufaklık Janelle'in arkasına indi, ayakları sert zemine değdiğinde neredeyse kışının üzerine düşüyordu. Tye ürperdi. Ne kadar da sakar bir şeydi. Ama Mike'tan çok nefret ettiği için onu eğlenceli buluyordu. Büyük lig güreşi izlemek gibiydi. Şahsen, parasını bücüre yatırdı.

Yager, Tye'in yanına indi. Bu evrende Tye'in hoşlanmadığı pek çok şey vardı. Ve şu anda Yager'ın yüzündeki ifade kesinlikle listesinin en başındaydı.

Liderinin peşinden giderek başını salladı. Raven ya da Crow olmayan hiçbir şey bu gece buradan canlı çıkamaz.

Aklı başında bir tanrıça bu psikopatları kışına takmanın adil bir yargılama olduğunu nasıl düşünebilirdi, asla bilemeyecekti. Ve şimdi Neecy bunun arkasında gerçekten kimin olduğunu, onun gerçekten ölmesini kimin istediğini biliyordu.

her şey çok daha rahatsız ediciydi. Sunağın üzerindeki rumuzu gördü. Bu avcıların kime ait olduğunu biliyordu. Ve Skuld haklıydı. Bir savaş yaklaşıyordu, tanrılar arasında bir savaş. Ve onların savaşçıları sadece birer piyundu.

Ama bu noktada, Neecy artık bunların hiçbirini umursamıyordu. Diğer her şeyle daha sonra ilgilenebilirlerdi. Şu andaki tek amacı

Waldgrave ve kızlarını güvende tutmak. Liderleri olmadan Avcıların geri kalanının Kargalar ve Kuzgunlar için kolay lokma olacağını hissediyordu.

Ve iki Klan'ın geleceğini biliyordu. Yager'ın zaten burada olduğunu biliyordu. Onun varlığını hissedebiliyordu. Fiziksel bir dokunuş gibi.

Neecy Waldgrave'i inceledi. Bu adamı daha önce görmüştü. Video dükkanında. Ve onu sadece kısa bir an için görmüş olsa da, ayrıntılar tamamen doğruydı. İri yarı, geniş bir adam olan Waldgrave'in giysilerinin altında şişkin kasların üstünde kaslar vardı. Ama ondan biraz daha uzun boyluydu ve daha hızlı olduğunu biliyordu.

Baltayı tekrar savurdu ve adamın kafasına nişan aldı. Waldgrave bir an için irkildi ama hemen toparlandı. Kadının hamlesini engelleyerek, dengesini bozmak için kılıcını bükte.

Neecy onunla birlikte yuvarlanarak Waldgrave'in diğer tarafına geçti ama baltası hâlâ elindeydi. Ayağa yuvarlandı ve hemen tekrar savurdu. Waldgrave yine onu engelledi ama Neecy yaklaştı ve ayağını Waldgrave'in kasiğine vurdu. Waldgrave yüzünü buruşturdu ve çoğu erkeğin yapacağı gibi acıdan iki büklüm olmasa da Neecy'nin baltasını çekip savurmasına yetecek kadar ivme kaybetti. Ne yazık ki silah elinde döndü ve baltasının kör ucu Waldgrave'in kafasına çarptı. Ancak bu hamlenin arkasında onu dengesini bozmaya yetecek kadar güç vardı.

Waldgrave yüzüstü yere düştü. Neecy hızla ona doğru yürüdü ve ayağını sırtına koyarak onu yerde tuttu. Baltayı başının üzerinde savurdu ama kafatasını ikiye ayıramadan Waldgrave bir büyü tükürdü ve onu geriye, odanın diğer ucuna fırlatarak yavaş hareket eden birkaç Avcıya çarptı.

Waldgrave usulca ayağa kalktı. "Gerçekten de tanrıçamın Skuld'un bir iğrençliğinin *beni* durdurmasına izin vereceğini mi sandın?"

Neecy kendini yukarı çekti, gözleri ona doğru yürüyen adama yapışmıştı.

"Senin gitmeni istiyor ve gitmeni sağlamak da benim görevim."

Baltasının sapını sıkıca kavrayan Neecy, içindeki gücün hareket ettiğini hissetti. Üzerindeki rünleri biliyordu. Ne yapabileceklerini biliyordu. Aslında, tam olarak ne yapması gerektiğini de biliyordu.

Ama o daha kıpırdayamadan cam kırıldı ve bir Avcı'nın leşi devasa pencerelerden birine savruldu.

Janelle ona sıırttı... ve el salladı. *Lanet olası çılgın kadın.*

Yager pencereden içeri girdi, güzel yüzü öfkeyle kaskatı kesilmişti. Bu gece buradan Crow ya da Raven dışında kimse çıkamayacak.

"Mükemmel." Karga ve Kuzgunlar Yager'ı odaya kadar takip ederken Waldgrave ona baktı. "Tüm oyuncular tek bir yerde."

Adamlarına döndü. "Hepsini öldürün. Kızı alın."

Neecy onun kendisine dönmesini beklemedi. Kargalar "savaşma şansı" ya da "avantaj" vermezdi. Onlar kargaydı. Acımasız. Zeki. Ve acımasız.

Baltasını kaldırdı ve savurdu, kasları efordan çılgılık atıyordu. Waldgrave bıçağın kendisine doğru uçtuğunu görmek için tam zamanında döndü. Kendi baltasını kaldırdı ama yeterince hızlı değildi. Bir Karga'yı durduracak kadar hızlı değildi.

Neecy kafasını ikiye ayırdı ve hiç ses çıkarmadı.

Yager, üzerinde sadece atleti olan, kir ve kan içindeki Neecy Lawrence'ın baltasını Karl Waldgrave'in kafasına gömüğünü izledi.

Bir Avcı ona doğru koştu. Yager yüzünü ona dönmeden onu yakaladı, elini aptalın boğazına doladı ve boynundaki her kemiği ezene kadar sıktı. Cesedi ayaklarının dibine bıraktı ve diğer avcılara baktı.

Yüzünde ne gördüklerini bilmiyordu... ama kaçtılar.

Neecy ona doğru yürüdü, gözleri onun gözlerinden hiç ayrılmadı ve iki savaşçı Klan'a yumuşak bir sesle konuştu.

"Hiçbiri bu evden canlı çıkmayacak. Hiçbiri."

"Evet!" Mike ve Janelle aynı anda tezahürat yaptı. Sonra her iki grup da hareket edip yok oluyordu.

Şimdi önünde duran Neecy ona bakıyordu. Çıplak kollarında ve bacaklarında yeni kesikler ve çürükler vardı, ama neden olduğunu bilmiyordu. Umurunda da değildi.

"Buraya nasıl bu kadar hızlı gelebildiniz?"

"Hızlı mı? Bir saatten fazla sürdü. Rüzgâr bize karşıydı."

Ona yaklaşırken gülümsedi. "Skuld bize yardım mı ediyor?" "Ya da

Odin. Onun nasıl olduğunu bilirsin."

Etrafına bakındı. "Arri nerede?"

Kâküllerini nazikçe yüzünden uzaklaştırdı. "Dışarıda Tye'la birlikte. Bana bir iyilik yapıyor."

Neecy'nin kaşları kalktı. "Bir iyilik mi?"

Yirmi Birinci Bölüm

O ilahi söylerken hepsi Arri'nin arkasında duruyordu. Dizlerinin üzerinde, gözleri kapalı.

Neecy ona verdikleri battaniyenin içinde donuyordu. Eve gidip ısınmak istiyordu. Bu gidişle nezle ya da grip olacaktı. Ama Arri'yi aceleye getiremezdi, hele de kız Karl Waldgrave'in aile malikanesi üzerinde güçlü bir büyü yapmışken.

Waldgrave'in evi mide bulandırıcı bir şekilde sarsıldı. Ardından top atışı gibi bir ses daha geldi ve ev aniden kendi üzerine katlandı, sadece Arri'nin açabileceği kadar büyük bir kapıdan içeri çekildi. Evle birlikte Avcıların cesetleri ve hâlâ hayatta olup da iki Klan'dan saklanmayı başarmış olanlar da gitti.

Arri'nin açtığı kapıdan evin ve içinde yaşayanlarla ölülerin kaybolması otuz saniyeden az sürdü. Sonunda, geriye kalan tek şey evin bir zamanlar durduğu yerde yanmış otlardı.

Sonra küçük Arri Chang gözyaşlarına boğuldu.

Mike Yager'a doğru döndü, yüzü çaresizdi. "Yager, dostum. Yine ağlıyor!" Neecy, Katie ve Connie'ye işaret etti. "Getirin onu. Ve çabuk olalım. Burada öleceğim."

Sanki bunu vurgulamak istercesine, Neecy'nin kafası önce geriye, sonra öne doğru uçtu ve kocaman bir hapsirık patladı.

Ve işte böyle... havalanmıştı. Kanatları kırıldı ve yirmi metre geriye uçarak eski bir ağacın gövdesine çarptı.

Katie gülerken Connie Arri'yi ayağa kaldırdı.

"Didi kuru bir sesle, "Kanatlarını geri aldı," dedi.

Neecy kendini ayağa kaldırdı. "İşte bu kadar. Bu gecelik resmi olarak işim bitti."

Savaşçılara doğru yürüdü. "Buradan gidiyoruz. Donuyorum. Çok yoruldum. Ve, hayal mi görüyorum..." Devasa siyah ve mor kanatlarına baktı. "Yoksa kanatlarım aşırı büyük mü?"

"Daha büyükler." Katie onun etrafında yürüdü. "Yanılıyor olabilirim tatlım. Ama sanırım Morgan sana Kuzgun'un kanatlarını verdi." Neecy kocaman bir iç geçirdi. "Tipik."

"Yager'inkilerden daha büyükler," diye ekledi Janelle.

Katie Yager'a baktı. "Bu seni yetersiz mi hissettiriyor?"

"Katie!" Neecy kadının omzunu itti, ardından Topluluk'un geri kalanına işaret etti. "Yakında şafak sökecek, Kargalar. Dışarı çıkın."

Bir dakika bekleyin. Kadın *onu* terk ediyordu! Yager onun kolunu yakaladı.

"Neecy?"

Neecy ona doğru döndü ve onu sıcak bir gülümsemeyle ödüllendirdi. Ayak parmaklarının üzerine kalkarak eğildi ve onu öptü.

"Sonra görüşürüz." Onu tekrar öptü. "Söz veriyorum."

Neecy ve Topluluk, Neecy'nin kuşları bahçeye inerken havalandı. Evle birlikte alınmayanların kalıntıları. İçeri girmeden önce uğraştıkları avcılar. Kuşlar, avcılardan geriye kalan Avcılar bile vardı.

"Hazır mısın, kardeşim?" Tye onun yanında durdu. "Dediği gibi, yakında şafak sökecek."

Yager başını salladı. "Anlamıyorum, Tye. Onu anlamıyorum."

Arkadaşı onun sırtını sıvazlarken gülümsedi. "Denemeye bile kalkma. O bir Karga."

Tye haklıydı. Yager, Neecy Lawrence'ı anlamaya çalışmakla uğraşmayacaktı. Artık bu oyunu onun şartlarına göre oynamak yoktu.

Bu saçmalık artık sona ermişti.

"Şimdi, kıpırdamadan dur." "Ow!"

Katie, Neecy'den bir adım geri çekildi. "Sana henüz dokunmadım." "Geleceğe projeksiyon yapıyorum."

Ağlamaktan gözleri hâlâ kızarmış olan Arri, Janelle'e döndü. "Gördün mü?" Janelle tiksintiyle odanın diğer tarafındaki mutfak tezgâhına doğru yürüdü. Tezgâhın üzerine kayarak Delia'nın uzattığı kahve fincanını aldı.

"Peki şimdi ne olacak?" diye sordu kahvesini yudumlamadan önce.

Neecy omuz silkerek Katie'den ve merkurokromundan uzaklaştı. "Anladım."

"Didi yakında buradan gideceğini söylüyor." Katie içini çekti ve arkasına yaslandı. "Şu sıyrıkları temizleyebilmem için çocuk gibi davranmayı keser misin?"

"Yani sen devralacaksın, değil mi Neece? Yani sen hayatta kaldın ve her şey yolunda."

Neecy Kuş Evi'nin mutfağında ona lider demeye hazır savaşçılara baktı. Nasıl giyindiği düşünüldüğünde bu gerçekten garip görünüyordu. Termal iç çamaşırı, Fran'den aldığı su mavisi Snoopy pijama altı, Katie'den aldığı pembe Hello Kitty sweatshirt, tüylü yeşil tavşan

Janelle'den terlikler ve Arri'den mor örgü bir kayak şapkası, bilinmeyen bir nedenle tepesinden sarkan ve burnunu gıdıklayan sarkık örgü topları vardı.

Bir lider gibi görünmüyordu. Eski mahallesinde Musa'nın küvetinde kırk ons içtiğini söyleyen deli kadına benziyordu.

"Bilmiyorum. Yani, sanırım. Skuld'a bunu söylemek zor. Gelip bana bir şey söyleyeceğinden falan şüpheliyim."

"Peki, ne yaparsan yap, elinde büyük miktarda porno bulundurduğundan emin ol."

Neecy Delia'ya baktı. "Ne?"

"*Penthouse Forum* onun favorisi."

"Hayır, hayır, *Penthouse Variations*'ı seviyor."

"Her neyse. O bir *Penthouse* hayranı. Bunu aklında tut."

"Yani bana tapındığımız ve hizmet ettiğimiz güçlü tanrıçanın ampute seksten hoşlandığını mı söylüyorsun?"

Katie sonunda Neecy'nin boynundaki hafif yarayı temizlerken başını salladı.

"Hayır. Bağlanmayı seviyor."

"Ve kıcıyla oynamayı seviyor."

Delia kıkırdadı. "İyi bir corn-holin' gibisi yoktur."

"Tamam. Benden bu kadar." Neecy, aptal kız kardeşlerine kıkırdarken Katie'yi itti. "Ben yatmaya gidiyorum. Çok yorgunum ve hâlâ donuyorum."

Janelle kahve fincanını yere bıraktı. "Peki ya Yager, Neece?" Omuz silkti. "Onu seviyorum."

"Evet. O kısmı anladık. Ama sen ne yapacaksın?"

"Biraz zamana ihtiyacım var. Son birkaç haftada hayatımda bir sürü değişiklik oldu." Elma ve peynir doğramakla meşgul olan Delia omzunun üzerinden bir şeyler attı.

"Sonsuza kadar beklemeyecek, biliyorsun."

Neece perçemlerini ve alnındaki tüylü küçük topları fırçaladı. "Ondan bunu hiç istemedim."

"Renklerin birbirine çok güzel karışıyor," diye patladı Arri taze gözyaşları yeniden akmaya başlarken. "*Sana o kadar aşık ki!*" diye feryat ederek *sözlerini* tamamladı.

Janelle'in başı arkaya düştü. "Aman Tanrım! Bu hıçkırıklara daha ne kadar katlanmak zorunda kalacağız?"

Arri sandalyesinde o kadar hızlı döndü ki, küçük parmağıyla Janelle'i işaret ederken herkesi ürküttü. "*Hey! Helheim'a bir portal aç ve nasıl yapacağını gör!*" Sonra bir kez daha gözyaşlarına boğuldu.

Neece gözlerini devirerek ayağa kalktı ve Arri'yi nazikçe sandalyesinden çekti. "Tamam. Bu kadar yeter, 'Gözyaşı-Leen'. Hadi seni yatağa götürelim de biraz uyuyabilesin. Yoksa hepimizi boğacaksın."

Cevap veremeyecek kadar histerik bir şekilde ağlayan Arri sadece başını salladı ve Neece'nin onu mutfak kapısına doğru yönlendirmesine izin verdi. Ama daha kapıya varmadan Connie'nin sesi onu durdurdu.

"Bak, Neece. Bunu, içinde bir penis olup olmadığını asla umursamayan tek kadın olarak söylüyorum..."

Neece Connie'ye döndü. "Uh...tamam."

"Ama bir gerçekle yüzleşmen gerekiyor."

"Neymiş o?"

"Topluluk bu hayatta size *asla* Wilhelm Yager kadar iyi davranmayacak. Hatta muhtemelen hayatını cehenneme çevirmek için elimizden geleni yapacağız.

Çünkü bizim işimiz bu. Yani senin yerinde olsaydım, o boku iki elimle tutardım."

Neece derin bir nefes aldı. Sakin bir şekilde, son bir haftadır Yager'la yaşarken hissettiği duygulardan hiçbiri olmadan, "Bitti mi?" dedi.

Connie odaya baktı ve diğer Kargalar başlarını salladı. "Evet. İşimiz bitti."

"Güzel. Şimdi beni dinleyin. Yager'la ne yaptığım beni ilgilendirir. Siz küçük amcıklar bu işe karışmaya kalkarsanız sizi sinek gibi ezerim. Anlaştık mı?" diye sordu sıcak bir gülümsemeyle.

"Evet." Janelle şaşkın bir şekilde kıkırdadı. "Temiziz." "Harika. İyi geceler."

Yirmi İkinci Bölüm

Okula döndüğü ilk gün şaşırtıcı derecede olaysız geçti. Ama bunun nedeni tek bir kişiyi bile baltayla öldürmek zorunda kalmaması ya da kimseyi cehenneme bir geçitten göndermek zorunda kalmaması olabilirdi.

Öğrencilerinin büyük bir kısmı onu tekrar gördüğüne sevinmiş görünüyordu ve sınıfta olmadığı zamanlarda ofisinde doktora ve yüksek lisans adaylarıyla konuşuyordu.

Dairesine gitmeye zahmet etmedi. Önünde çalışacağı dolu bir gece vardı. Bu yüzden Kuş Evi'ne geri döndü, standart dövüş kıyafetlerini giydi ve ekibiyle birlikte dışarı çıktı. Bu dondurucu soğuk Ocak gecesinde işleri başından aşkındı.

Uğraştıkları ilk üç pislik sadece aptaldı. Henüz eşyalarını kullanmamışlardı, bu yüzden şanslarına kanlarına gerek yoktu. Ama eğlence olsun diye Kargalar onların ödünü kopardı.

Ancak gecenin sonuncusu gerçek bir işti. Bulduğu bir keşi kurban ederek sadece bir kapı açmakla kalmamış, gücünü de artırmıştı. Bayağı da mücadele etti. Hiçbir Kuzgun "yardım etmek" için gelmedi. dışarı." Ve Neecy kendini ara sokaktaki çöplükte bulduğunda bile onlara ihtiyacı olmadığından emindi. Yine de Yager'ı görememenin hayal kırıklığını üzerinden atamamıştı.

Kendini çöplükten çıkardıktan sonra kargalarının yardımıyla adamı parçalamış ve geriye Arri'nin açtığı kapıdan içeri atacak kadar bir şey bırakmıştı.

Kapı kapandıktan sonra ekip etrafını sardı.

"Bizimle gelmek ister misin?" Janelle bıçaklarını tekrar botlarının içine sokarken ve silahlarını kot pantolonuyla kapatırken sordu. "Kar yağmaya başlamadan önce bu gece bir iki kulübe uğrayacağız."

Bir kar fırtınasının onlara doğru gelmesi bekleniyordu ve Neecy birkaç kar gününü dört gözle beklediğini itiraf etmek zorundaydı. Okul yok!

"Hayır. Çok yorgunum. Yager'ın evinde çok uzun süre kaldım. Bu beni zayıflattı."

Connie gülümsedi. "Kuzgunlar bu kulüplerden birinde olabilir. Bana onlardan bahseden Tye'dı."

"O zaman ben kesinlikle gitmiyorum. Bu gece düşünmem gereken çok şey var. Dikkatimi dağıtacak şeylere ihtiyacım yok." Özellikle de Yager tipi dikkat dağıtıcılara.

Yager'ı son gördüğünden bu yana sadece bir gün geçmişti ama onu özlemişti. Hayır, bu gece bir karar verecek ve ona sadık kalacaktı. Ve yarın, Yager'la konuşacaktı.

Sonra da onun canına okuyacaktı.

"Tamam." Connie kanatlarını açtı. "Sonra görüşürüz." Havalandı, Katie hemen arkasındaydı.

Arri sevimli bir el salladı ve onu takip etti. Bu gece açtığı kapı fazla güç gerektirmiyordu ve Arri işi bittiğinde burnunu bile çekmedi.

Janelle omzuyla Neecy'ye çarptı. "Görüşürüz Koca Kanat." "Bana öyle demeyi kes." Janelle havalanmadan önce Neecy onu yakaladı. Janelle'in kolunu. "Ve ona dikkat et." "Kim?

Arri mi?"

"Evet."

"Sence buna ihtiyacı var mı?"

"Kızın insani olarak mümkün olandan daha fazla gücü var ve henüz bunu nasıl kullanacağı hakkında hiçbir fikri yok. Tam olarak değil. Bu yüzden ona dikkat etmeliyiz.

Unutma, istedikleri ben değilim, J."

"Peşimizde kimin olduğunu biliyorsun, değil mi Neece?"

Başını salladı. "Waldgrave sunağı yok etmeden önce üzerindeki rumuzu gördüm." "Ve?"

"Hella'ydı."

Janelle ısıklık çaldı. "Yeraltı Dünyası'nın Kraliçesi mi?" Neecy ona ters ters bakana kadar güldü. Boğazını temizleyerek, "Ah...üzgünüm. Peki, neden Waldgrave?"

"Onun savaşçıları bu varoluş düzleminde sadece birkaç saat kalabilirler... onlar zaten ölümler."

"Tozdan toza mı?"

"Tozdan toza. Tam zamanlı olarak bize odaklanabilecek birine ihtiyacı vardı."

"Diğerlerine söyleyecek misin?"

Neecy omuz silkti. "Eninde sonunda."

"Ama sence Hella bizim küçük Arri'yi istiyor mu?"

"Belki." Neecy omuz silkti. "Gerçekten bilmiyorum. Arri'nin aramızdaki en zayıf kişi olduğunu biliyorum. En savunmasızımız. En azından daha iyi eğitilene kadar. Ama dürüst olmak gerekirse, hiçbirinizi riske atmak istemiyorum."

Janelle sırtıttı. "Tamam anne."

Neecy şakacı bir şekilde Janelle'in omzuna kelepçe taktı. "Çok bilmiş."

"Aptal olmamı mı tercih ederdin?" "Bazı günler... evet."

Janelle güldü ve takımın peşinden gitti.

Neecy derin ve yorgun bir iç çekişle yeni, gereğinden fazla büyük kanatlarını açtı ve eve doğru yola koyuldu.

Rüzgâr ona doğru esiyordu ve şehir merkezine varması sadece on dakika sürdü. Penceresinden tırmandı ve karanlık dairesine tökezleyerek girdi. Karanlıkta nasıl olduysa hiçbir şeye çarpmadan banyosuna ulaşmayı başardı. Gözlerini zar zor açık tutabiliyordu, bu yüzden düş almamaya karar verdi ve sadece hızlı bir tuvalet molası verdi. İşini bitirdikten sonra karanlıkta tökezleyerek yatağına geri döndü, döndü, geri düştü... ve yere çarptı.

"Bu da ne..." Neecy doğruldu ve karanlıkta görmek için mücadele etti. Gerçekten hiçbir şey seçemiyordu, bu yüzden ayağa kalktı ve odanın karşısına geçti. Işık düğmesine bastı ve döndüğünde dairesini neredeyse boş buldu.

"O...o yapmaz." Ama yapacağını biliyordu. Dolaplarına gitti. Hepsisi boştu. Banyosu ve tüm kitap rafları da öyle. Basketbol filesi gibi bisikleti de hâlâ oradaydı.

"Onu öldüreceğim," diye haykırdı, yorgunluğu geçip geriye sadece çiğ bir öfke kalırken.

Geldiği yoldan geri döndü ve kendini küçük çıkıntıdan fırlatarak şehir dışına, Yager'in dairesine doğru ilerledi.

Şiddetli rüzgâra rağmen rekor bir sürede Yager'in dairesine varmayı başardı. Doğa gibi bir şeyin yoluna çıkmasına izin vermeyecek kadar kızgındı. Verandaya doğru uçtu. Daireye açılan cam kapılar kilitli değildi ve adamın kendisi için kapıları açık bıraktığını biliyordu. Hışımla içeri girdiğinde oturma odasının terk edilmiş olduğunu gördü.

Hırlayarak evin içinde ilerledi ve sonunda onun mutfaktaki sıkı kışını takip etti. Tezgâhın başında duruyordu, sırtı ona dönüktü ve üzerinde sadece bir çift boxer vardı. Kocaman bir sandviç yiyor, gazete okuyor ve bunu yaparken de muhteşem görünüyordu.

Onu görmek bile kalbinin hızla çarpmasına neden olmuştu. Onu son gördüğünden bu yana gerçekten sadece bir gün mü geçmişti? Sanki sonsuza dek sürmüş gibiydi. Tek yapmak istediği onun omurgasını bir uçtan diğer uca yalamaktı.

Başını iki yana salladı. Kızgındı... *hatırladın mı?* Ve adam onunla ne yaptığını sandığını açıklayana kadar da öyle kalmayı planlıyordu.

onun boku.

Konuşmak için ağzını açtı ama adam sözünü kesti. "Ben de ne zaman geleceğini merak ediyordum."

Yager arkasını döndü ve donakaldı. "Tanrım, bebeğim, sana ne oldu?" "Bir çöp konteynerine atıldım," diye ısırıldı.

"Bu iğrenç, Neecy."

"Bak, Yager. Sen ve ben, konuşmamız gerek."

"Uh-huh." Ona doğru yürüdü ama aniden durdu. "Bebeğim... çok tuhafsin. Hadi seni duşa sokalım."

"Bekle. Şimdi konuşmamız gerek."

Yager onun elini tuttu, "Tamam." Onu arkasından sürükleyerek yatak odasına doğru yöneldi.

"Ben ciddiylim,

Yager." "Biliyorum.

Konuş o zaman."

Kadın yine hırladı. Adam sabrını zorluyordu. "Öncelikle, bütün eşyalarımı aldın."

"Sanki çingenelere vermişim gibi konuşuyorsun."

"Onlarla ne yaptığını bilmiyorum."

"Ne yaptığımı sanıyorsun?"

Onunla ne yaptığını çok iyi biliyordu. Giysileri onun dolabındaydı, onunkilerin hemen yanında sıralanmıştı. Kitapları onun kitap raflarındaydı, onunkilerle karışmıştı. Ve tüm tamponları ve sabunları onun banyo dolaplarında bir yerlerdeydi. *Piç kurusu.*

"Bak, Yager, bu adil değil."

Yatak odasının ortasında durdu ve kızın kollarındaki yün çorapları çıkardı. Çorapları bir kenara fırlatıp, kollarını kaldırması için onu zorlayarak atletini başının üzerine kaldırdı. "Nasıl yani?"

"Hayatımdaki büyük değişikliklerden bahsediyoruz. Düşünmek için zamana ihtiyacım var. Plan yapmak için. Strateji oluşturmak için. Bu tür şeylerde acele edilmez."

Siyah kot pantolonu yere düştü ve sevdiği adamın şimdi önünde diz çökmüş botlarını çıkarıp pantolonunu sıyırdığı gerçeğini umutsuzca görmezden gelmeye çalıştı. "Bütün bu saçmalıklar çok uzun sürüyor."

"Bu saçmalık değil ve buna sen karar veremezsin."

"Hayır. Muhtemelen değil. Ama sabrım kalmadı ve tartışmaktan yoruldum."

Kirli giysilerini çamaşır sepetine bıraktı. Ona hızlıca göz kırparak tekrar elinden tuttu ve banyoya sürükledi. Onu serbest bıraktı

duşu açacak ve suyun sıcaklığını ayarlayacak kadar uzun bir süre.

Neecy kollarını vücuduna doladı. Donuyordu. Şaşırtıcı değildi. Kışın avlandıktan sonra hep donardı. "Tartışmaktan yorulmuş olman umurumda değil. Ben de tartışmak istemiyordum. Tartışmak istedim."

"Evet, ben de tartışmaktan yorulmuştum."

Arkasını döndü ve onun titremesine kaşlarını çattı. Ona yaklaştı ve kollarını ovdu.

"Bakın, tek söylediğim bunun benim için kolay bir şey olmadığı. Zamana ihtiyacım var."

Kahretsin. O farkına bile varmadan sütyenini ve külotunu nasıl çıkarmıştı?
Allah kahretsin onu!

"Sana zaman ayıracak havada değilim."

"Değilsin..." Kadın adamın suratına bir yumruk atamadan, adam onu belinden tutup kaldırdı ve dikkatlice duşa soktu. Kadın hâlâ çok uzun olan ama artık iyice ıslanmış perçemlerini yüzünden çekene kadar Yager boxer'ını çıkarmış ve arkasında durmuştu.

"Bu bana zaman tanımak isteyip istememenle ilgili değil."

O acayip pahalı şampuanı saçlarına sürdü ve kafasına masaj yapmaya başladı. Sırf bu yüzden neredeyse boşalıyordu.

"Doğru. Ama seni adil oynamayacağım konusunda uyarmıştım, değil mi?" "Bu... bu... Oh, bu iyi hissettiriyor," diye iç geçirdi.

Adam arkasından yaklaşırken küçük bir mırıltı çıkardı. Adamın sert aletinin sırtının küçük kısmına baskı yaptığını hissedebiliyordu. Elleri kafa derisinde harika bir his veriyordu ve adamın etinin onunkine sürtünme hissi onu sırlıklam ve çılgın yapıyordu.

Kahretsin! İşte bu yüzden biraz yalnız kalmaya ihtiyacı vardı! Çünkü adam hiç uğraşmadan bile dikkatini dağıtabiliyordu.

Saçlarını yıkamayı bitirdi ve pahalı saç kremi parmaklarıyla taradı. Bunu içinde bırakırken, kadının geri kalanını yıkadı. Acele etmeden, "sıcak noktaları" üzerinde oyalanarak.

Bu noktada, onunla tartışmaya bile zahmet etmedi. Zaten zar zor konuşabiliyordu. Onu durulamayı bitirdikten sonra, sabunu aldı ve onu yıkamaya başladı. Gözlerini kapadı ve onun istediğini yapmasına izin verdi, tüm bu süre boyunca dudaklarında küçük bir gülümseme oynuyordu. Saçlarını yıkamaya hazır olduğunda ona baktı.

"Bunu NBA'de oynamayan bir adama söyleyebileceğimi hiç düşünmezdim ama saçını yıkayamayacağım kadar uzunsun."

Kafa derisini kendi kafa derisi kadar iyi hissettirebilmek için onun biraz eğilmesini bekledi ama onun yerine yavaşça önünde dizlerinin üzerine çöktü.

Altı-yedi yaşındaki bu Viking tanrısının ayaklarının dibinde diz çökerken ne kadar güzel görüldüğünü görünce kendini toparlayarak saçlarını yıkamaya başladı. Neecy saçlarını kökten uca yıkamaya konsantre olmak için gerçekten çok çalışırken, Yager'ın ellerinin bacaklarının arkasına doğru kaydığını hissetti. İri parmakları ıslak teninin üzerinde kayıyor, hayatında başka hiç kimseyle yaşamadığı o yoğun duyguları ortaya çıkarıyordu. Kadın adamın kafa derisine masaj yaparken, adamın elleri kadının kışını kavradı ve onu kendine doğru çekti.

"Bacaklarını aç, Neecy."

Boğazını temizleyen Neecy, patlayan duygularını kontrol altına almaya çalıştı. Pek işe yaramıyordu ama yine de denedi. Sessizce ayaklarını birbirinden ayırdı ve parmaklarını adamın saçlarının derinliklerine gömdü.

Yager biraz öne eğildi ve yüzünü kadının bacaklarının arasına gömdü. Onun Elleri kızın yanaklarını sıkıp masaj yaparken dili kızın amını uzun uzun yaladı.

Neecy istemeden de olsa kendini bıraktı. Kışının bir çöplüğe atılmasını, aşırı büyük kanatlarına alışmayı ve tarif edilemez derecede kabadayı, şirret kadınlardan oluşan bir klanın liderliğini üstlenmeyi bıraktı. Yager ve onun amcıyla ilgili olmayan her şeyi bıraktı. Yarın. Bütün bu saçmalıkları yarın düşünecekti.

Tüm stresi ve endişeleri eriyip giderken, Yager'ın dili ve ilginç bir şekilde yerleştirilmiş parmağı onu uçurumun kenarına fırlattı. Orgazmını soluk soluğa haykırırken başı geriye düştü, parmakları hâlâ Yager'ın muhteşem saçlarına gömülüydü.

Sarsıntı hafif bir titremeye dönüştüğünde, Yager ayağa kalktı, hızla saçlarını duruladı ve sonra onu kollarına aldı.

"Tanrım, bebeğim. Çok yorulmuşsun."

"Yorgunum. Ama hâlâ kendi başıma yürüyebiliyorum." "Biliyorum. Ama bu çok daha eğlenceli."

Onu dikkatlice banyo lavabosunun tezgahına yerleştiren Yager, bir havlu kaptı ve kuruladı. İşini bitirdikten sonra hızla kurulandı ve onu yatak odasına geri götürdü. Örtüleri geri çekti ve onu yumuşak yatağa yatırdı.

Yager ışığı kapattı ve kızın arkasına sokuldu, kolları kızın ortasına sıkıca dolandı, yüzü kızın ensesine gömüldü. Bu gerçekten

en sevdiği pozisyon gibi görünüyordu.

Yager'ın iri bedeninin kendisini sardığını hisseden Neecy kendini güvende, mutlu ve evinde hissetti. Bu son düşünce onu gülümsettikten sonra uyumaya gitti.

Yager uyandığında Neecy'nin ona baktığını gördü. Kollarını bacaklarına dolamış, dizlerini çenesinin altına sıkıştırmıştı.

Gerindi ve gülümsedi. "Selam bebeğim."

"Günaydın, Yager." Kolunu kaldırdı, bileğindeki metal kelepçe gevşemişti, karyolaya bağlı zincir kendi kendine şingırdıyordu. "Nedir bu?"

"Uyandığımda burada olduğundan emin olmak istedim."

Gözlerini kırıştırdı. "Biraz delisin, değil mi?"

Omuz silkti. "Aklım başımda değil."

İç çekerek pencereden dışarı baktı. "Dün gece kar fırtınası vurdu. Ve hâlâ devam ediyor."

Bu, odanın neden bu kadar aydınlık olduğunu açıklıyordu. Sırıtarak,

"Harika! Kar günü!"

Güldü. "Tanrım, tam bir ineksin, Yager."

"Evet." Yager doğrulup eğildi, gözleri kızın göğüslerine odaklanmıştı. Meme uçlarını ağzına almak için sabırsızlanıyordu. Taşaklarına kadar içine gömülmek için sabırsızlanıyordu. Ama kahverengi bir el göğsüne çarptı.

"Dur bakalım."

Hırladı. "Ne?"

"Bana hırlama," diye tersledi. "Konuşmamız gerek."

"Konuşmak istemiyorum. Sevişmek istiyorum."

"Tamam. O zaman

konusacağım." "Bekleyemez

mi?"

"Hayır."

Yager derin, acı dolu bir iç çekti. Arkasına yaslanıp yatak başlığına yaslandı ve başı sert çeliğe çarpınca irkildi.

Gülmemek için boğazını temizleyen Neecy zincirlenmiş kolunu kaldırdı. Eliyle işaret etti. "Alo?"

"İşin bitince çıkarırım." Dışarıda kar fırtınası olabilirdi ama Neecy Lawrence'ın yine de kaçmaya çalışacağını tahmin etmemişti.

Gözlerini devirerek kollarını tekrar bacaklarına doladı ve güzel göğüslerini adamın görüşünden başarıyla engelledi. *Lanet olsun.*

"İşte anlaşma bu, Yager. Kabul et ya da git. Eğer kalırsam..."

"Eğer?"

"Eğer kalırsam, gitmeyeceğim. Bu birlikte olduğumuz anlamına gelir. Sonsuza kadar falan. Gizlice dolaşmam ve aldatmayacak kadar dürüstüm. Yani beni elinde tutmayı planlıyorsan, Ragnarok gelene kadar alacağın tek amın bu olmasına hazırlıklı olsan iyi edersin. Eğer bu senin için bir sorunsa, o zaman en iyisi nakliyecileri çağır ve eşyalarımı geri taşımaya başla."

"Nakliyecileri ben çağırmadım. Eşyalarınızı buraya Kargalar getirdi."

"Onlar... onlar..." Derin bir nefes aldı. "Bununla sonra ilgileneceğim. Nerede kalmıştım?"

Kucağını işaret etti. "Alacağım tek amcık bu olacak."

"Oh, evet. Tamam. Şimdi kararını ver. Öğretmenliğe devam edeceğim. Skuld aksini söyleyene kadar Kargalar'a liderlik edeceğim. İsteyip istemediğimi bilmiyorum.

çocuklar ya da değil. Bu kesinlikle bir öncelik değil. Eğer bu senin için bir sorunsa, şimdi söyle." Derin bir nefes daha aldı. "Sabahları *gerçekten* huysuz oluyorum ve hayır, kahve yardımcı olmuyor. Bu yüzden içmiyorum. Noel benim için

Yılın en sevdiğim zamanı ve çok kalabalık olduğumuz için Crows'lar Gizli Noel Baba yapıyor. Gerçi ben her zaman takımıma özel bir şeyler veririm. Bence tekrar çıkma olayını denemeyelim... çünkü bu sakatlanmaya yol açıyor gibi görünüyor. Crows'la parti yapmak dışında pek dışarı çıkmam. Benim için eğlenceli bir gece makarna, *Law & Order* ve mastürbasyondur. Gerçi mastürbasyon yerine seks yapabilirsek... Benim için sorun olmaz."

Gülümsememek için kendini zor tutarak, "Başka bir şey var mı?" dedi.

"Sadece bir tane. Bana iyi davranman hoşuma gidiyor, yine de bu beni biraz korkutuyor. Ama durmayacağına söz verirsen, özellikle bir şey yaptığında yüzümde o paniklemiş ifadeyi görmemek için gerçekten çok çalışacağıma söz veriyorum.

tatlı."

Yager daha fazla karşı koyamadı. Sırıttı. Nasıl sırtımasındı ki? Kız harikaydı. "Bu işe yarar."

Neecy eliyle bir işaret yapana kadar birbirlerine baktılar. "Sıra sende."

"Sıra bende mi?"

"Evet."

"Tamam. Bir bakalım. İstedğim ya da isteyeceğim tek amcık seninki. O yüzden endişelenme." Sırıttı. "Çok lezzetli!"

"Yager..."

Elini kaldırdı. "Tamam, tamam. Tamam. Tamam. Benim favori bir bayramım yok ama seni ne mutlu edecekse onu yaparım. Tek bir şey var, Mike Şükran Günü yemeğine geliyor. Diğer seçeneği babasının ve bunu ona yapamam. Tabii ki, zaten onun kışını suratına dayadığın için umursamayacağını düşünüyorum." Devam etmeden önce ona ters ters baktı. "En sevdiğim tatil olmasa da yaz mevsimini seviyorum. Um...oh! Bilgisayar başında saatler geçiriyorum. *Saatlerce*. Sadece iş için değil, gerçekten sevdiğim için. Ama dizüstü bilgisayarlarım var, bu yüzden tüm zamanımı ofiste geçirmeyeceğim. Ve hiçbir şey beni, sen *Law & Order* izlerken kanepede yanında oturup dizüstü bilgisayarında çalışma düşüncesinden daha mutlu edemez." Onun bu sözleri karşısında sıcak bir şekilde gülümsedi. "Özellikle de uzanıp seni parmaklamaya başlayabileceğimi bilmek."

Neecy şaşkınlıkla öksürdü.

"Umarım evcil hayvan hayranı değilsindir, çünkü gerçekten evcil hayvan istemiyorum. Çocuklar umurumda bile değil. Ve çok nadir durumlarda, Odin bize uğrayabilir... yatakta... bizimle."

"Ne?"

"Ona bunu artık düzenli olarak yapmaması gerektiğini söyledim zaten. Bilirsin... çünkü onu inciteceksin. Sabahları huysuz değilim ama Uyandığımda sevişmeyi seviyorum. Sürekli gitmene sinirlenmemin nedenlerinden biri de buydu." Adam ona tekrar ters ters baktı ama kadın sadece kıkırdadı. "Yani, huysuz ya da değil... sadece düzenli bir doz sabah horozuna hazır olun... benim gibi böyle adlandırmayı seviyorum. Çıkmamayı sorun etmiyorum ama seninle evlenmeye niyetim var ve balayına çıkmak istiyorum. Karayıpler'de iki hafta. Telefon yok. Tanrılar yok. İş yok."

"Sadece bikinili ben!" Neecy irkilerek geri çekildi. "Bu da nereden çıktı şimdi?"

Yager omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok."

Kuşkulu gözleri onunkilere kilitlendi, ama anlaşılan o ki, "Başka bir şey var mı?" diye sorarken bunu sürdürmemeye karar verdi.

"Sadece bir tane."

"Bu yine Will olayı değil, değil mi? Çünkü aslında sana Yager demek hoşuma gidiyor."

"Hayır."

"Güzel bir şey mi?"

"Hayır."

"Sahip olabileceğin tek mızımız bu mu?" "Hayır."

"O zaman ne?"

"Beni sevdiğini söyle, Neecy."

Gözlerini kırıştırdı, yüzüne bir korku ifadesi yayıldı. "Ben... Ben söylemedim mi? Bunu zaten söylemedim mi?"

"Hayır. Söylemedin."

Neecy dizlerinin üzerine oturacak şekilde yavaşça doğruldu. "Tanrım, Yager, ben çok..." Ona doğru ilerlemeye çalışırken durdu, zincir onu durdurdu.

Hırlayarak kolunu yukarı kaldırdı.

Yager yatağın başucundaki masadan anahtarı alırken gülümsemesini bastırdı.

"Bunun için üzgünüm," diye kıkırdadı kilidi açarken.

"Bu arada bu şeyi nereden buldun? Lanet olası bir ortaçağa benziyor." "Tye."

Neecy uzun bir süre ona baktı. "Tamam. Onu kızlarımdan uzak tut.

Özellikle de Janelle'den."

Artık özgür olan Neecy, Yager'ın kucağına emekledi. Ellerini yüzünün iki yanına koydu, çenesini okşadı ve gözlerinin derinliklerine baktı. Yager parmak uçlarıyla onun meme uçlarını okşadı ve Neecy içini çektiğinde sırtından siyah ve güçlü kanatları açıldı. Neecy'nin kendisinden başka daha güzel bir şey görmemişti.

"Seni seviyorum, Yager." Öne doğru eğildi ve onu usulca öptü. Onun bu sözleri söylemesi için ne gerektiğini biliyordu. Ve bu sözleri ancak içtenlikle söylerse söyleyeceğini de biliyordu. "Seni seviyorum," diye fısıldadı onun dudaklarına.

Kollarını onun beline doladı. "Seni seviyorum bebeğim. Seni her zaman seveceğim."

Ona doğru eğilirken alışılmadık derecede utangaç bir gülümseme verdi. "Peki şimdi ne yapacağız?"

"Bu çok kolay." Yager onu kendine doğru çekti ve kollarını onun boynuna doladığında kanatları ikisinin etrafında kıvrıldı. "Kar günümüzü birbirimize iyi davranarak geçireceğiz, Neecy Lawrence. Tekrar ve tekrar ve tekrar... ta ki birimiz bayılana ya da ölene kadar."

Neecy gülümseyerek alnını onunkine yasladı. "*Bu* şimdiye kadar birinin bana söylediği en güzel şeydi."

Epilog

Arri gözlerini zorla açtı ve karla kaplı pencereye baktı. Gülümsedi. Kar yağmasına bayılırdı. Kış, yılın en sevdiği zamanıydı. Yeterince kar varsa, kardan melekler yapardı.

Kargaların geri kalanı onları ele geçirmeden önce kalkıp zavallı kıcını sürükleyerek banyoya gitmeye çalıştı. Odasında Didi ve Neecy'nin odaları gibi bir banyo yoktu. Onları almak için kıdemli olmanız gerekiyordu... ya da kendi daireniz.

Yine de fark etmezdi. Zaten kalkamazdı. O koca kol beline dolanmışken olmazdı.

Arri'nin gözleri o kolu takip edip ona bağlı olan cesedi bulduğunda büyüdü.

Sırtına yaslanmış sarı saçlarına dehşet içinde baktı. "Bu da ne..."

Başka ne yapacağını bilemediği için bacağını geriye doğru tekmeledi. Arkasındaki beden homurdandı ve döndü. Gerindi ve esnedi. Sonunda gözlerini zorla açtığında, muhtemelen şu anda sahip olduğu ifadenin hemen hemen aynısıyla ona baktı.

"Arri?"

"Neden benim yatağımdasın?"

Gözlerini kırptırdı. "Hiçbir fikrim yok." "O zaman. Çık dışarı. Çık."

Ona boş boş bakan Molinski hareket etmedi. Bunun üzerine Arri diğer tarafına döndü ve onu tekmelemeye başladı. Ve onu yatağından düşürene kadar tekmelemeye devam etti.

"Çıkmanı istiyorum! Hemen!"

Ayağa fırladı. "Sakin ol! Ve bağırmaı kes!" Aniden durdu ve ona baktı. "Tanrım, kadın. İç çamaşırı mı giyiyorsun? Kaç yaşındasın sen? On mu?"

Arri en sevdiği Wonder Woman külotuna ve ona uygun atletine baktı ve kendini kaybetti. Yatağının başucundaki komodinden *Savaş ve Barış*'ın sert kapaklı kopyasını aldı ve ona fırlattı.

"Dışarı! Dışarı!"

Eline geçirebildiği her şeyi kaptı ve onu yatak odasından ve hayatından çıkarmak için çaresizce bir şeyler fırlatmaya devam etti.

Kot pantolonunu, botlarını ve kazağını kaptı ve yatak odasının kapısına doğru geri gitti.

"Biliyor musun, bu konuda saçmalıyorsun!"

Arri ona fırlatacak başka bir şey ararken hayal kırıklığı içinde bağırdı. Renkleri etrafında dönüyordu ve artık onları görmeye dayanamıyordu.

O açmadan yatak odasının kapısı açıldı ve Janelle Giants NFL forması ve büyük boy eşofmanlarıyla orada durdu.

"Ne oluyor lan?" Ona baktı. "Senin burada ne işin var?"

Gülümsedi. "Hiçbir fikrim yok."

Orospu çocuğu bana gülüyor. Arri kafasının patlayacağından emindi. Onu öldüreceğim!

Kanatları sırtından koptu ve pençeleri aniden parmaklarından uzandı. Janelle onu havada yakaladığında pençeleri neredeyse Mike'ın yüzüne değecekti.

"Arri, *hayır!*"

"Sen iğrenç, çirkin renkli bir pisliksin!"

Janelle ona bakarken kot pantolonunu çekti ve botlarını giymeye çalıştı. "Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok ama bana güven prenses. Eğer bir şey olmuş olsaydı, şu anda iç çamaşırınla olmazdın."

Peki, *bu* ne anlama geliyordu?

Şimdi gerçekten onun ölmesini istiyordu ama Janelle gitmesine izin vermiyordu.

İyi. Artık kullanabileceği başka becerileri vardı. Bir ilahi söylemeye başladı ama Janelle elini ağzına kapattı.

"Git buradan, Mike! Hemen şimdi!"

"Ben gidiyorum." Yalancı-Mike Molinski ona baktı. "Hoşça kal prenses. Eğlenceli olduğumu varsayıyorum."

Janelle Mike'la daha sert dövüştü.

Koridorda duran kargalar, yatak odasından ve umarım hayatından sonsuza dek çıktılar.

Ama bir şekilde daha iyisini biliyordu.

Janelle onu serbest bıraktı. "Tanrım, evlat! İyi misin sen? Seni hiç böyle görmemiştim."

"Ondan nefret ediyorum!"

Janelle ondan bir adım uzaklaştı. "Sana biraz çay getireyim ve onun gittiğinden emin olayım. Hemen döneceğim." Koridora çıkınca, Janelle çaycıya

diğer kargalar odalarına dönsün.

Aniden bitkin düşen Arri yatağına oturdu. Pençelerini geri çekti ama sol elinin avuç içinden gelen yoğun yakıcı acıyla irkildi.

Soğuk ve acımasız bir dehşet kapladı içini, etine yeni kazınmış rune'a bakarken. Skuld'un rünü değildi. Bu rün, Skuld'un *Hagalaz*, başka bir tanrıya aitti. Helheim'lı Hella. Ölüler Tanrıçası ve Yeraltı Dünyası Kraliçesi.

Arri'nin bunu nasıl ya da neden aldığı hakkında hiçbir fikri yoktu ama bunun arkasında Molinski'nin olduğunu biliyordu. Olmak zorundaydı. Ve gerçeği ondan öğrenecekti, yaşayan Helheim'ı dövmek zorunda kalsa bile... daha çok Janelle'den bunu yapmasını isteyecekti.

Ama birileri Yalancı-Mike Molinski'nin canına okuyacaktı, eğer bunu yapmak için dünyayı cehenneme çevirmesi gerekse bile.

Sonra, bu son düşünce beyninde dönüp dururken, küçük Arri Chang gözyaşlarına boğuldu.

Bitiş

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

